
KIZ KURUSU
Ha Sen Evde Kaldın! Sen Kaldın Evde!...
Hale BİLGİÇ
HALEGI
PAPİLLON

KIZ KURUSU

Ha Sen Evde Kaldın! Sen Kaldın Evde!...

Hale BİLGİÇ

HALEGI

Leyla başarılı bir inşaat firmasında sekreterlik yapan bir mimar ve oldukça garip bir yaşantısı var. Örneğin o yirmi üç yaşında ve neredeyse yedi yıldır aynı erkekle ev arkadaşı. Üstelikte tam bir trafik canavarı. Neyse ki o meşhur ev arkadaşı doktor da, kızcağız aşırı kan kaybından nalları dikmeden kahraman doktorumuz gelip onu kurtarıyor. Ama bu hep böyle mi devam edecek? Güzel kızımız yaralanacak doktorumuz onu kurtaracak, öyle mi? Pek sanmıyorum çünkü dünya dönüyor ve yeni yeni insanlar kahramanlarımızın hayatına 'Merhaba' diyor. Uzaaak diyarlardan gelen karizmatik bir kuzen, afet-ül devran bir psikolog, takıntılı bir patron ve hastalıklı bir kemanist kız... Leyla ve tabii bir de doktor.

20 TL

PAPİLLON

9 786054 393800

KIZ KURUSU

Ha Sen Evde Kaldın! Sen Kaldın Evde!...

Hale BİLGİÇ
(HaleGI)

PAPİLLON®

KIZ KURUSU
Ha Sen Evde Kaldın! Sen Kaldın Evde!...

Yazar: Hale BİLGİÇ
Editör: Banu DÜZGÜN
Kapak & Dizgi: Ufuk LAZYÜKSEL

Basım: 2015
ISBN: 978-605-4393-80-0

Yayın Hakkı Paşa Yayın Dağıtıma aittir
©Papillon Yayınları, Paşa Yayın Dağıtım

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Paşa Yayın Dağıtım Matbaacılık
İthalat İhracat San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Denizköşkler Mah. Dr. Sadık Ahmet Cad.
Reyhan Sok. No: 5/A
Avcılar/ İstanbul
Tel: 0212 321 48 17

Yayıncı Sertifika No:18189

ÖNSÖZ

Çok sevgili okuyucu, bilmelisin ki bu kitap on dört yaşında başlanmış bir karalamaydı ilk başlarda. Küçük bir kızın bilinmezi keşfetmek isterken kâğıda döktüklerinden ibaretti. Aşkı arkadaşlık sanmasından ortaya çıkan birkaç müsveddeydi. Fakat o küçük kız büyüdü, yazdıkları serpildi, duyguları kendine ait alanları genişlettikçe bazen ağlamaklı oldu bu hikâye... Fakat bu duygu cümbüşünde bana destek olan birkaç kişi vardı ki, isimleri geçmezse varlıkları benliğimde yara olur, acıtır...

Benim biricik annem bu işe başladığımda hasbinnallah çekmiş fakat bana asla 'Dur.' Dememişti. Göğsümü kabarttığım bir diyologla karşısına geçtiğimde istikrarla beni dinleyip gülümsemiş, çoğu zaman konuyu bilmese de 'Maşallah' diye bakmıştı gözlerime.

"Mekânın cennet olsun, annem. Ben senin son göz ağrındım, ilk göz ağrım senin olsun..."

İsimlerde bana yardımcı olan ve bazen diyologlarda değişiklik yapmamı isteyen tüm arkadaşlarıma, Sosyal medya da yazarlık yaptığım süreçte ne zaman yorulup 'Artık pes ediyorum! Yazmıyorum!' desem beni olumlu düşüncelerle taciz edip tekrar yazmamı sağlayan arkadaşlarıma, kuzenlerim Rukiye ve Rabia'ya ama en çokta yaptığım işi tasvip etmese de ne zaman yazmak istesem bana izin veren Ablam Esra'ya Teşekkür ediyorum...

Ve diyeceğim o ki;

Aşk güzel şey...

Vaktinde ve doğru insanla geldiği sürece...

Seher Serap Açan'a teşekkürler...

Ha Sen Evde Kaldın! Sen Kaldın Evde!...

Burnuma iğrenç koku dolduğu sırada yatağımda debeleniyordum.

Aman Allah'ım! Bu koku da ne? Midem ayaklanıp beni rahatsız etmeye başladığı sırada kokunun ana kaynağını aramaya koyuldum. Iyyak! Güneş altında saatlerce beklemiş peynir gibi kokuyordu. Bu iğrenç koku ya beni öldürecek ya da koku duyumu kaybetmeme neden olacaktı. Her iki seçenekte bana cazip gelmiyordu! Of, kokunun ağırlığı altında gözlerim yaşarmıştı. Nasıl bir koku bu kadar tesirli olabilirdi?

Ölüm makinesi misali!.. Acilen temiz havaya ya da oksijen tüpüne ihtiyacım vardı!

"İmdattt..." diye bağırmak istedim ama ağzımı açtığım an kokunun ciğerlerime taarruz etmesinden korktuğum için bunu yapmadım. Hoş, ciğerlerime kadar nüfuz etmiş bu kokuyu solumayı red etmem bünye de bir farklılığa sebep olmayacaktı. Yatakta debelendikçe efor sarf ediyor, efor sarf ettikçe oksijene ihtiyaç duyuyordum. Dolayısıyla yorganla kıyasıya mücadele verdiğim güreşi bir kenara bırakıp cama koştum. Oksijen alll.... Karbondioksit verrrr...

Temiz havayla rahatlarken gözlerimi büyükçe açıp "Eh be Ivan," diye kızdım. "Yine sensen... Yaktım çıranı." Elimi belime

yerleştirerek odaya döndüm. Burnuma bir mandal mı tıkasam acaba? Kokunun kaynağını bulurken geberip gitmek istemem ama mandal da değme heykeltraşların elinden çıkma gibi duran burnumu acıtabilir. O yüzden belki de en iyisi vazgeçmek.

Elimi burnuma siper ederek hafifçe havayı koklamaya çalıştım. Kokunun kaynağını bulma arayışım çok uzun sürmeyecekti. Nitekim koku yatak başlığıma doğru yoğunlaşıyor ve insanın yüzünü buruşturmasına sebep oluyordu.

Ahh... Bu zulüm gibi bir şeydi resmen. Yatak başına doğru yoğunlaşan kokuya doğru ayaklarımı yere çarpıp sızlandım.

Olamaz! Benim güzelim yastığım. O yumuş yumuş, rengârenk yastığımı kaldırdığımda o iğrenç, siyah çorabı gördüm. Lanetli gibi bir şeydi. Elime alarak çorapla tanışma faslını geçmeye karar verdim çünkü kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

Bu iğrenç çorapların sahibi elbette ki evimizin sarışın yakışıklı Ivan'ından başkasına ait değildi!

Aşağı nasıl indiğimin farkına bile varmadan Ivan'ın karşısına dikilmiştim. Oh, beyefendi kurulmuş televizyonun karşısına spor kanalı izliyordu. Ne rahatlık be?..

Onun ölümcül kokulu çoraplarını ben çekeyim, beyefendi Fenerbahçe maçlarını takip etsin!

"Ivan!" diye haykırdım öfkeden kuduruyordum ev arkadaşım Ivan'sa gayet şaşkın ve komik bir şekilde sırıtıyordu. Bu rahatlık sinir katsayımı binden on bine fırlatmıştı resmen. Dudaklarımı ısırıp bekledim. Oysa sadece,

"Ne?" diye sordu koltukta toparlanarak.

"Bu kirli ve kötü kokan çorapların benim yastığımın altında olmalarının mantıklı bir izahı var mı?" diye sordum sabrımın son

demlerinde dans ederken. Gerçekten ama bir arkadaşının yastığının altına kirli çorap sokup Fener maçı seyretmek nedir ya?

"Aa. Bende onları arıyordum. Nereden çıktı onlar?" diye sordu. Sanki bilmiyordu. Sanki o çorapları oraya Ivan sokmamıştı! O uyuz sırıtışı adamın oyma taş gibi duran dudaklarına yayılırken ben ayaklarımı yere vurarak bekledim.

"Ivan!!!"

"Ne?"

"Lütfen. Yastığımın altı kirli sepeti değil. Rica ediyorum. Bunun için" Elimdeki çorapları salladım. "Kirli sepeti aldık."

"Sana ölümcül bir zararı var mı?" diye sordu sırıtarak.

"Hayır ama-"

"O halde sorun yok." dedi rahat bir şekilde.

Bağırdım. Nasıl böyle geniş olabiliyordu? "Evet var! Sözümü kesme!"

"Özür dilerim. Konu kapandı mı?" dedi. Hala rahatlığını sürdürüyor, çarpıcı bakışlarıyla özrünü kabul ettirmeye çalışıyordu.

Nafile!

"Hayır!" diye bağırdım. "Her şeyden önce kişisel sınırlarımız var Ivan, unuttun mu?" dedim yanına ilişerek. "Ve bir insanın kişisel sınırlarına kimyasal atık sokamazsın!" Fakat sözlerim Ivan beyin kulaklarına girmek yerine özgürlük ilan eden ergenler gibi havada kalmışlardı. Ben konuştukça spor haberleri borsada değer kazanıyor ve Ivan'a milyon dolarlar getiriyor gibiydi. Çünkü gözleri, Fenerbahçe'nin nasıl küme düştüğünü anlatan spikere sevgilisiymiş gibi bakıyordu.

İnleyerek "Bak," dedim. "Yatağının altında kirli tozluklarımı bulsan ne yapardın?"

"Gider ve kirli sepetine atardım. Hepsi bu." dedi çarpıcı bakışlarından birini daha kullanarak. Bu işten öylece sıyrılacağını sanıyorsa yanılıyordu küçük bey.

"Hayır!" elimle alnımı ovuşturup bir kez daha denedim. "Hepsi bu değil! Muhtemelen tozlukları burnuma sokardın. Şimdi bana bunları burnuna sokmamam için iyi bir neden söyle. Ve mümkünse geçerli bir neden olsun." Çorapları sallayarak dibine kadar sokuldum. "Bir neden söyleyin bayım!" Genç adam bir kolunu omzuma dolayıp şakağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra burnumu hafifçe sıktı.

"Çünkü beni seviyorsun." dedi ardından omuz silkip "Yakışıklıyım. Lanet olsun! Rus genlerimden getirdiğim bir seksiliğim var. Ah, tatlı bayan. Şimdi söyleyin, kim bu hokka burna bir çift kokuşmuş çorap sokmak ister ki?

Hah! Bir dakika buldum. SEN!"

"DOMUZ!" dedim kısık gözlerimin ardından. Sinirimi bozmuştu öyle ki burnumu da kırıştırmıştım.

Sonunda benim tükenmek bilmeyen mızmızlanmama dayanamadı ve ayaklanarak televizyonu kapattı. "Leyla'cığım..." dedi devamında ne söyleyeceğinden emin olamamaksızın.

"Lütfen ama." dedim devam etmesine izin vermeden. "Bu ay dördüncü."

"Haklısın, özür dilerim." Çorapları elimden alarak banyoya yönelmeden önce başını eğip mahçup görünmeye çalıştı ama bu daha çok 'Tamam, suçlu benim. Suçumu da kabul ettim. Öyleyse uzatmayalım.' tavrı gibiydi. Kısacası, özür dilemekten ziyade suç bastırıyordu. Bu bilinçle onun peşinden ayağa kalkıp ayağımı yere çarptım.

"Bana bak. Nereye? Henüz konuşmamız bitmedi."

Elindeki çorap topağını havaya kaldırıp yüzüme baktı ve konuştu. "Çok özür dilerim, nasıl oldu da tuvalette bana eşlik etmek isteyebileceğini düşünemedim!"

"İğrençsin!" Yüzümü buruşturarak isteksizce mırıldandım.

"Sende öyle." dedi. Dil çıkarttı ve merdivenlere tırmandı. Sinirden kudurmuş bir halde arkasından bağırdım.

"Umarım Fenerbahçe daha da küme düşer de düştüğü yerden kalkamaz!!!"

"Tövbe de kız!" Ivan korku dolu bir ifadeyle arşınladığı mesafeden inip yanıma geldi. Yüzünde hem muzip hem de korkmuş bir ifade vardı ve benim şaşkınlığım, bu iki farklı ifadenin nasıl olup da bir çehrede kardeş olduklarına idi. Çocuk yanıma daha da yaklaşırken önce etrafına hızlıca bir bakındı. Ardından ise boştaki elleriyle çenemi yakalayıp arkama geçti. Sırtım onun göğsüne bastırılmayı red edip yay gibi gerilirken olduğum yerde zıplamaya çalıştım O iğrenç çorap kim bilir evimizin hangi köşesine atılmıştı ama umursamadım. Nitekim Ivan'ın elleri çenemi tutarken o iğrenç çorabın bizle beraber olmasını istemezdim. "Bak şimdi ağzını aralayacağım sen de Tövbe çekeceksin. Bak şimdi. Töv! Be!"

Dirseklerimi çocuğun karın kaslarına geçirirken biraz hırçındım doğrusu. Sinirden kıpkırmızı suratımla ona dönerken az önce tutup sıktığı yanaklarımı ovuşturdum. Kızmıştım yahu! Sanki benim odam, çöp odaydı da tüm ıvır zıvırını benim odama postalıyordu. Tamam, Ivan bi'tanemdir ama bazen sınırı aşıyor. Kalemlerini, kitaplarını odamda unutuyor, tamam. Bazen röntgen filmlerinin cd'lerini unutuyor ona da tamam. Hatta unutulan steteskoba bile tamam ama kirli çorap ne yahu? O unutulmamış, resmen hususi bırakılmış!

"Demiyorum! Düşsün de kalkamasın İNŞALLAH!" dedim hınçla. Madem odam kötü emellerin alet odasıydı. O zaman ben de Fener'e bir iki laf edebilirim, değil mi?

"Fener o Fener!" Arkamdan el sallayıp hiçte inandırıcı olmayan bir kahkaha attığında ben çoktan merdiven'in başına ulaşmıştım. "Koskoca Fener senin iki bedduanla mı puan kaybedecek?"

"Dinlemiyorum seni!" diyerek trabzanlardan sarktım. Merdivenlerin altında durmuş parmak sallayıp dik bakışlar atıyordu. Umarsızca omuz silktim. Korkacaktım sanki. Odama yönelmeden önce saçlarımı savurdum ve son ikazımı yaptım. "Sakın ha bir daha olmasın, Ivan. Yemin ediyorum ayrı ev bakmaya başlarım." Ivan ise benden beterdi. Yani beni çok sevdiğini biliyordum. Yıllardır süre gelen bir düzenimizde vardı. Lakin arada birbirimizi delirtiyorduk işte. Arkamdan yetişip belime uzandı ani bir hareketle.

"Psikopat doktorun gazabına maruz kalmak istemezsin!" dedi cani bir ifadeyle. Odama kaçmak için hızla ilerledim ve yüzümü buruşturup

"Pabucumun kardiyoloğu." dedim. Bu sırada odası tam benim karşımda olan Sima kapıdan kafasını uzattı ve odası koridorun sonunda olan Ivan'ın gidişini seyretti. Yüzünde alaycı bir tebessüm vardı.

"Yemin ederim karı-koca gibisiniz" dedi espri ile. "Yine ne oldu?"

"Dağınık!" diye bağırdım yine suçlarcasına. Ivan da kısa bir an için arkaya dönüp baktıktan sonra göz kırpınca daha da hiddetle "Ayrıca pis!" diye ekledim. "Kirli çoraplarını yastığımın altında buldum. İğrenç!"

Güldü. "Her zamanki hali. Sen yine şanslısın. Ben boxerını çamaşırlarımın arasında bulmuştum ama Allah'tan onlar temizdi. Hafif bir kahkaha attıktan sonra devam etti. "Burak bunları bir bilse, Ivan'ı Rusya'ya kadar kovalar." Burak Sima'nın uzatmalı sevgilisiydi. Nihayet bu yıl nişanlanabilmişlerdi ama sevgili oldukları dört yıl boyunca Burak'ın kıskançlıklarına biz bile İllallah demiştik. Ve aslında evet, Burak'a şu boxer meselesinin ucunu dahi çıtlatsam Ivan probleminden ebediyete kadar kurtulabilirdim. ,Ama yo hayır. Bu kadar gaddar olmamalıyım.

Hızla kafamı iki yana salladım. "Burak'a gerek yok. Az daha böyle devam ederse ben kovalayacağım Ivan'ı." Kafamı bir kez daha sallarken ümitsizce inledim. "Hiç düzelmeyecek. Güya doktor oldu ama o hep beyninin dört yaşındaki kısmını kullanmaya devam edecek. Her neyse?" Esnedim. "Ben yatmaya gidiyorum."

Sima beni gülen gözlerle takip ederken odama çıktım ve yatağa serildim.

'Aptal şey.' diye düşündüm. 'Aptal! Tam bir aptal.' Hangi kız senelerce abisinin donunu tumanı toplamak zorunda kalır ki? Ama bu sondu. Bir daha ki fiyaskoda eşyasını poposuna sokacaktım.

Gözlerimi kapatıp, uyumak için yastığa sarıldığımda... Allah'ım! O da ne? Bu seferde şalı vardı yastığımın altında. Ama bu çok güzel kokuyordu. Şey gibi, traş losyonu ve ona hediye ettiğim parfüm gibi. Bir de ekşimiş çorap gibi!.. O iğrenç kimyasal atık ve bu mükemmel kokan şal kombinasyonu garip bir koku bileşimi oluşturmuştu. Şalın çoraptan uzak kalmış yanı halen güzel koksa da sinirlendim; kurallarımdan taviz veremezdim. Son bir nefesten sonra ki iğrenç çorap kokusundan sonra bu cennetten çıkma,-ilahi bir tat gibiydi.- hemen toparlanıp Ivan'ın odasına gittim. Kapıyı çalma zahmetine katlanmadan odaya girdim ve şalını kafasına attım. Pijamasının üstünü giyiyordu. Kıstığım gözlerimle resmen meydan okurcasına konuştum.

"Benim yastığımın altının komadine benzer bir hali mi var? " Cevap vermek üzere ağzını açmıştı ki yerdeki gömleğini, pantolonunu ve çoraplarını gördüm. "Onlardan bir tekini bile değil yastığımın altında odamda görürsem belediyeye kimyasal atık var diye şikayet ederim" diye tehdit ettim. Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali vardı. "KOMİK BİR ŞEY Mİ VAR!?"

"Hey liseli!" diye bağırdı.

"Ne?" diye sordum. Çabuk konuşsa iyi olurdu. Nitekim ona köpüren öfkeme limon sıkmak üzereydi.

"Söz bir daha karasularına girmem." diye dalga geçti.

"Öyle olsa iyi olur!" dedim ve odama dönüp yatağa uzandım. Bir başka şal veya türevi bulmamak ümidi ile yastığıma sarılıp uykunun kollarına serildim. Sabah dinlenmiş ve sakinleşmiş olarak uyanmayı bekliyordum nitekim öyle de oldu. Güzel bir dinginlikle uyanıp biraz yatakta oyalandım saat 6.30'u bulduğundaysa duşumu almak üzere ayaklandım. Ilık su kaslarımı gevşetirken telefonumun çaldığını duydum. Güldüm ve kendimce mırıldandım.

"Ah Yağız..." Olabildiğince hızlı bir şekilde banyodan çıkıp telefonuma baktım. Tam da tahmin ettiğim gibi arayan Yağız'dı. Fakat ben telefona yetişemeyince umduğunun aksine konuşmak yerine sesli mesaj bırakmıştı. Saçlarımı düzleştirirken mesajını dinledim.

'Günaydın tatlı kız... Beni yine atlattın ama görüşmemiz yakındır. Çiçeklerin tadını çıkar. Onlara, seni mutlu etmeleri için ültimatomlar verdim. Umarım ki beni dinlerler.

Seni çok özledim...

Ivan'a selamlarımı ilet.'

Mesajı eğlenceli ve sırlarla doluydu Yani açık seçik bir gizem yoktu ama Ivan'a başlı başına selam iletmesi bile garipti. Ne de

olsa birbirlerinden pek haz etmezlerdi. Doğrusu bende kız kardeşimi ölesiye üzen bir heriften haz etmezdim. Ivan'ın Yağız'ı sevmemesinin sebebi buydu ama Yağız'ın sebebine ilişkin mantıklı bir tahminim bile yoktu. Yağız, benim üvey kuzenimdi ve bana karşı boş olmadığını biliyordum ama Ivan'ı benden kıskanması... İşte bu mantıklı değildi. Ivan sadece sırtını güvenle yaslayacağın bir dosttu neticede.

Tebessüm ederek telefonu kapattım. Hazırlanmam gerekiyordu. Yağız ve boş kuruntuları biraz daha bekleyebilirdi. Perçemimi geriye doğru kerepitle tutturdum. İşim biraz resmiydi belki ama ben bir sekreterdim ve özel sektörde çalışıyordum bu yüzden tercihlerim genelde beyaz kot ve siyah gömlek ya da siyah kot ve beyaz gömleklerden oluşuyordu. Beyaz pantolonlu kombini üzerime geçirip, hafif makyajımı yaparak alçak topuklu siyah ayakkabılarımı da giyince işte hazırdım.

Açtım. Mutfağa inip çay suyunu koydum. Ki bu sırada pencereden kapımıza yaklaşan çiçekçiyi gördüm. Tuhaf, saçma bir heycanla kapıya koştum.

Bu saçmalıktı... Yağız'dan hoşlanmıyordum bile. O benim kuzenimdi. Yine de kırmızı güller ve hoş 'Günaydın!' kartı çok sevimliydi. Sırıtarak mutfağa döndüm. Omlet için yumurtaları çırparken Sima mutfağa indi. O da ben gibi kot, gömlek hazırdı.

"Yine güller ha?" çiçekleri kokladı. "Bende böyle bir kuzen istiyorum." Güldüm o da güldü ve Ivan'ı sordu. "Ivan uyandı mı?"

"Bilmem. Ben bir bakayım." dedim merdivenleri çıkarken. İçeriden gelen tıkırtıları duyduğumda uyandığını anladım. Kapısını tıklatarak odasına girdim.

"Gel!" dedi.

"İçeri girdim bile." diyerek güldüm. Amanın!! Her şey her yerdeydi.

"Günaydın doktor bey." dedim ironik bir biçimde.

"Günaydın sekreter hanım." dedi aynı ses tonuyla. Kenara çekilince yerdeki pijamalarını gördüm ve dün geceki tehdidimi tekrarladım.

"Belediye!!"

"Seyret!" dedi çamaşırları toplayarak, hemen ardından kirli sepetine attı.

"Ahh! Harika. Sonunda onun ne işe yaradığını keşfetmişsin." diyerek çalışma masasına oturdum. Bir yığın kâğıt küreğin içinde altın yaldızlı bir kart dikkatimi çekti. Arkasında büyük harflerle;

LEYLA Özgül , yazıyordu. "Bu bana gelmiş." dedim. "Sende ne işi var?"

Yanıma gelerek "Bakayım." dedi. "Ha. O dün geldi sen ve Sima sinemada idiniz. Ben teslim aldım. Baksana neymiş."

Altın yaldızlı kelebeğini kaldırarak yazanları okudum.

"Bilmeden tanıştık. Severek dolaştık. İsteyerek evleniyoruz. Bu mutlu günde sizde bizimle olun istiyoruz!

Aslı & Can"

Kafamı kaldırıp Ivan'a baktım. Gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

"Ne?" diye sordum. "Düğün davetiyesi. Arkadaşım. Aynı dönem mezunuyduk..."

Birden şiddetli bir kahkaha krizine girdi.

"Allah aşkına." diye kızdım. "Ne? Neden gülüyorsun?"

Ivan elini alnına vurarak kahkaha attı. "Haa sen evde kaldın!"

"Sen kaldın evde!" Sinirden dudaklarımı gererek elimi belime koydum. "Kaç yaşında herifsin kalkmış bana evde kalmış diyorsun. Kalk da kendine sevgili bul." diye kızdım.

Karnını tutarak konuştu. "Ben bilmem kızım. Yaşıtların evleniyor işte. basbayağı evde kaldın!.."

"Ivan!" dedim sinirli bir sesle, bana baktı."Sus!" Hala gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyordu. Yerimden kalkıp düğmelerini iliklediim. "Kahvaltı hazır. Hemen aşağı insen iyi edersin."

"Neden? Aşağıda aç bir sürü mü var? Ben gelmeden kahvaltı mı biter?" dedi gülmekten çenesi kasılmıştı ve aşırı sıktığı gözlerinden yaşlar akıyordu.

Öyle delicesine kahkahaların arasından işte böyle deli cümleler çıkar! diye düşündüm. Dengesiz!... "Ivan!" diye bağırdıktan sonra odasından çıktım. Merdivenlerden inerken düşünüyordum. Evet ya. İhtiyacım olan kesinlikle şıkır şıkır bir düğündü. Kurtları dökmenin vakti gelmişti.

Siyah bir elbisem vardı onu giyebilirdim; elbise tek omuzdu, etekleri pileliydi ve kapri kolluydu. Güzel olacaktı. Hem Aslı'yı da severdim.

Neyse? Ivan'ın da ima ettiği gibi evlenen ben değildim ki.

Sima, gazetenin magazin sayfasına bakarak çayını yudumluyordu. "Uyanmış mı?" diye sordu kafasını kaldırmadan.

"Evet, hazırlanıyordu." dedim masaya oturarak.

"Çay koydum ama soğumuştur. Tazeleyeyim mi?" diye sordu.

"Gerek yok." dedim. "Sima?"

"Hı?"

"Arkadaşım düğün davetiyesi göndermiş. Gider miyiz?"

Şaşkınlığım gizleyemeden kafasını kaldıran kız, "Arkadaşın mı evleniyor?" diye sordu kafasını kaldırarak.

"Evet." dedim. Şaşılacak ne vardı ki? Bu evde ki herkes yirmi dördünü aşmıştı. Şey yani ben daha yirmi üç yaşındayım ama bir hafta içinde bende yirmi dört olacaktım. Ama sonuçta büyüktük işte. 'Evlilik' mevzu bahis olunca çıkan şaşkınlık saçmaydı şahsen... Yine de kızın sorgu biçimi yargılayıcı değildi. O yüzden güler yüzle devam ettik konuşmaya.

"Bu durumda biz evde kalmış sayılırız, değil mi?" dedi alenen gülerek. Ben de kahkahalarımla eşlik ettim, o sırada Ivan merdivenlerden indi.

"Bende öyle diyorum ama beni dinlemiyorsunuz. Neyse? Kız kurularıyla yaşamanın avantajları da var. Gerçekten. Mesala kimse namusunuza göz dikmiyor." Ardından koca bir kahkaha atarak bana göz kırptı.

"Bir gün o gözünü oyacağım." dedi intikamvari bir sesle. Tekrar göz kırptı. Bayağı eğleniyor gibiydi.

"Ahay. Ne komiksin sen ya." diye dalga geçtim.

"Ah canıım..." dedi yanağımdan makas alarak. Kafımı iki eliyle okşarken başımın üstüne bir öpücük kondurunca gözlerimi devirip nefesimi sinirle dışarıya üfledim. "Kocasızlık başına vurdu garibimin." Dedi alayla. Kafasını çevirince gülleri gördü ve tekrar konuştuğunda bu sefer sesinde alaydan eser yoktu. "Yine mi çiçek! Yağız burayı ne sanıyor? Çiçekçi dükkanı falan mı?!"

"Onlar benim!" diye kızdım sonra ifademi yumuşatıp konuya geri döndüm. "Sen kendine bak." dedim alayla. "Daha bir papatya almaktan acizsin. Bir de utanmadan kalkıp Yağız'ın güllerine mi laf ediyorsun?"

"Acaba," diye soludu merakla. "Kime çiçek alacakmışım? Sana mı yoksa psiko-manyaklıkta çağ atlamış Burak'ın sevgilisi Sima'ya mı?"

"Hah!" dedim çatalımla onu gösterip. "Sen de en az ben kadar evde kalmışsın." Kısık gözlerimle onu takip ederken devam ettim. "Hani," dedim meydan okurcasına. "elini sallasan ellisiydi. Hani kızlar sana kul, yoluna köleydi."

Sözümü Sima aldı. "Hani tek bir sözünle eve kız yığardın."

"Hani istesen tüm asistan kızları yatağa atardın." dedim. "Nerde?"

"Kızım," dedi Ivan salamdan yerken. "Eğlencelik kız arasaydım geceleri evde takılmazdım bir kere."

"Ha eğlenilecek kız değil evlenilecek kız arıyor paşamız." dedi Sima kaşlarını kaldırarak.

"Elbette." dedi gülücükle. "Artık yuva kurup evimin adamı çocuklarımın babası olmak istiyorum. "

Gözlerimi devirdim. "Aman. Boşver onu ve barbie bebeklerini." dedim çayımı yudumlayarak. "Beni kim işe bırakıyor?" Ivan kafasını çevirerek ıslık çalmaya başladı.

"Aşk olsun." dedim gözlerimi kısarak.

"Olsun canım benim." diyerek yanağımdan öptü.

"Öpme beni Ivan." Kızdım. "Benden uzak dur" dedim gülerek.

"Hemen de kızarmış."

Sima çayını bitirip masadan kalktı."Canım seni bırakmayı isterdim ama dün Burak'la sözleşmiştik, işten önce sahilde yürüyecektik. Sana anahtarları vereyim kendin git."

"Bak kızım," dedim "bana anahtar emanet etme. Sonra bir şey oluyor suçüstüme kalıyor."

Sima "Sende dikkat et. Çarpma oraya buraya!" diyerek kızdı.

Ivan çayını bitirdi ve bana döndü. "Canım ben götürmeyi çok isterdim ama arabama kız kurusu almıyorum. Kusura bakma yani." dedi. Tamam, ben anlamıştım durumu. Çocuk uyuzluğu yaşam biçimi olarak alıp üzerine giymişti.

Cuk diye oturmuş!

"Allah Allah! Çok meraklıydım zaten senin arabana!" dedim arkasından bakarak.

"Tabii tabii. Ondan her gün yalvarıyorsun bize, değil mi?"

"Pislik." diye mırıldandım. Dışarıdan korna sesi geldi.

Sima "Burak geldi. hoşçakal." diyerek anahtarı elime bıraktı ve aceleyle çıktı.

Kahretsin!

***

Bu inanılmazdı. İş yerine iki sokak kalmıştı ve ben kaza yapmamayı becererek buraya kadar gelmiştim. Tarih yazıyordum resmen! Taa ki iş parketmeye gelene dek.

Orda iki araç arası boşluk vardı.

"Üff ya!" diye sitem ettim "Kaza yapmadan buraya kadar geldim. Hadi ama. Bunu bana yapma!" Aracı yerine sokmak üzereydim sadece arkası dışarıda kalmıştı. Saate baktım. Tam on iki dakikadır aracı parketmeye çahşıyordum sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı ama maalesef birkaç dakikam daha olmadı.

Her şey ışık hızıyla gerçekleşti. Araba sola savruldu ve ben inanılmaz bir hızla kafamı kapıya çarptım, sarı saçlarımın sıcak, uğursuz kırmızı bir renge boyandığını gördüm. Beyaz pantolonumda alnımdan damlayan kan kırmızı noktacıklar şekillendirdi. Ama nedendir bilinmez –belki de sadece anlık adrenalin yükselişi yüzünden.- Acı hissetmiyordum.

Daha ne olduğunu anlamamıştım ki dikiz aynasından siyah bir mersedes'ten öfkeyle çıkan genç adamı gördüm. Kapımı açtı ve bağırmaya başladı.

"Hanımefendi! Tam on beş dakikadır ileride ki boşluğa arabamı parketmek için bekliyorum!"

Bir cevap bekliyordu ama sadece. "Ahh!" diye inleyip elimi alnıma bastırmaktan başka bir şey yapamadım. Belli ki adrenalin yavaşça bedenimi terk ediyordu, çünkü haddinden fazla acı çekmeye başlamıştım.

"Hanımefendi?" diye sordu adam. Tam hatırlamıyorum fakat yüzü, endişelenmiş gibi bir hale bürünmüştü. "İyi misiniz?"

"Hayır," dedim elime bakarak. Kan olmuştu. "İyi değilim!"

Gerçekten de hiç iyi değildim. Sonrasına dair ise hiç bir şey hatırlamıyordum.

***

Bir hemşire başucumda not alıyordu. Odanın dışındaysa bana çarpan adamın sesi duyuluyordu. Ne dediğine kulak kesilmek isterdim ama bunun yerine not almaktan vaz geçip konuşmaya karar veren hemşireye odaklanmakta karar kıldım.

"Uyandınız mı?" diye sordu hemşire.

Bir düşünelim. Acaba uyanmış mıydım? Elbette uyandım! Uyanmasam acıyı duyumsayabilir miydim ki? Gerçekten, bu nasıl bir ağrıydı böyle? "Hı-hı." elimi saçlarıma götürdüm. Orda, doktorların o çok bilindik sargı bezlerinden vardı. Sessiz olmaya çalışarak inledim.

Bu

Berbattı!

"Kafanızı kötü çarpmışsınız, yara çok derindi. Aşırı kan kaybının sebebi de buydu." dedi hemşire kocaman sırıtarak. Ben de her ne kadar aynı gülüşü yapmaya çalışsam da henüz kullanılmaya hazır olmayan yüz kaslarım yüzünden bunu beceremedim... Hem! Böyle bir şey söylenirken gülünür müydü yahu?

Tam o sırada Ivan odama girdi. Suratında azarlamaya hazırlanan bir ifade vardı ama bunu kaldırabilecek durumda değildim. Dıt dıt öten makinalar ve hastenenin o bilindik mide bulandırıcı kokusu yeterince sinir bozucuydu zaten. Bir de Ivan'ın ironik azarını kaldıramazdım. Yatakta doğrularak Ivan'a baktım.

"Dikkatli olsan ölürdün değil mi?" diye sordu emin olamadığı hafif bir tebessümle. Ancak o tebessümün ardında korkunç bir endişe ve azarlama sakladığını biliyordum. Herkes bilir. Ivan satır aralarında saklanan açık bir kitaptı. Okumasını bilen herkes bilirdi. Kızmış! Artı bir de korkmuştu! Ancak bir de susup pusarsam daha da endişelenip şoka girdiğimi düşünecekti. O yüzden istemem yan cebime koy tavrımla; "Doktorum sen misin?" dedim.

"Evde benim," dedi bana yaklaşarak. "Tanrı aşkına canın bu kadar ucuz mu?! Nasıl bu kadar..."

"Ne? Sorumsuz mu?"

"Korkuttun beni... Leyla Özgül adını duyduğumda ne oldum biliyor musun? Felç geçirdim sanırsın."

"Üzgünüm..." diyebildim sonunda. Bezli bir kafa, yarı kafayı bulmuş bir bedenle daha iyisini yapamıyordum.

"Üzgün olman hiçbir şeyi değiştirmiyor hanımefendi!" Bağırıyordu; biliyordum ki kızgındı ama kızgınlığı bana değil kendineydi. Üzerinde düşündüğü nedenleri biliyordum çünkü. Sabah beni bırakmayı reddettiği için böyle olduğu düşüncesini savunuyordu.

Saçmaydı!

Bana göre bir şeyin olacağı varsa onu durduramaz, önüne geçemezdiniz... Bu Mörfi kanunlarının Leyla uyarlaması gibi bir şeydi. Ivan ne yaparsa yapsın gelecek olan kazayı engelleyemeyecekti. Hatta beni o bıraksaydı belki şimdi o da yatakta olurdu. Peki, bunu ister miydim? Kati suretle hayır!

"Ben..." öte yandan boğazıma nedensizce bir yumru oturmuştu. Hiç beklemeden yutkundum. Onun tarafından azarlanmaktan hoşlanmıyordum. Her ne kadar olmasını istemediğim için şükretsem de onunda düşündüğü gibi beni götürmeyen oydu!

"Beni işe götürmek istemeyen sendin!" Hasta yatağımda da olsam az önce de söylediğim gibi onun tarafından azarlanmak... Utanç vericiydi. Haklı nedenleri olabilirdi ancak üstüme çok geliyordu ve bu gerçekten çekilecek gibi değildi.

Gözleri korku ve sinirden çakmak çakmak olmuştu, dolmuş gözlerle elini yattığım yastığa bastırarak bana doğru eğilip, tabiri caizse burnuma giren Ivan,

"Taksiye binmek zoruna mı gitti leydi hazretleri!" dedi hınçla.

"Bağırma bana!" diye kızdım. Aslında kızmaktan ziyade korkuyor ve sözleri karşısında kırılıyordum. Karşımdaki Ivan'dı, yani... Bu tür davranışlar karşısında ona karşı küçük düşüyormuşum gibi hissediyordum ve bu tatmayı sevdiğim bir

duygu değildi. Yaş olarak benden büyüktü, kabul ama her hata ve yanlışımda -ki bu olan bir hata yahut bir yanlışlık değil, talihsiz bir kazaydı.- bana üç yaşında, konuşmayı yeni sökmüş minik bir kız gibi davranmasını istemiyordum. Ben onun ev arkadaşı olan bir kadındım. Artık ekonomik olarak özgürlüğümü de kazanıyordum. Onun yapması gereken kaza halinde bana destek olup durumu aileme çaktırmamaktı. Oysa o destek olmak yerine köstek olmayı tercih ediyordu.

Kahretsin onun birkaç azarlayan kelimesi beni neden birden bire altüst ediyordu ki sanki?...

"Ne dersen de. Yine de bu kafamdan yara almış olduğum gerçeğini değiştirmiyor." dedim dudaklarımı yalayarak. "ve şey..."

"Ne?" diye sordu burun kemerini sıkarken. Bana bu kadar yakın olması durumu eşittir her hareketiyle kokusunu içime salması demekti ve aslında. Kokusu... İnsanı sersemletiyordu...

"Lütfen biraz sakin ol. İnsanı korkutuyorsun!

Kafam biraz ağrıyor. Tuhaf gibi..." dedim koku olayını çaktırmadan. Öyle bir bağırmıştı ki hasta yatağımda bile geri sıçramama sebep olmuştu. Pislik!

"Ağrır tabii!" diye bağırdı birden. Ve sonra "Özür dilerim." dedi ben ona korkuyla bakınca. "Haklısın. Yatakta ve yaralısın. Pekala dinle, ağrı kesiciyi az önce yaptık biraz sonra etkisini gösterecek."

"Tamam." dedim. Söylememi istediği bir şey vardı ancak bedeli onun tarafından verilen direksiyon derslerine girmeyi kabul etmemdi. Bu durumdan sıyrılmak adına işi basit bir 'tamam'a bağlayıp bitirmek istiyordum. Keşke o da tamam deyip konuyu kapatsaydı. Ama hayır! Ivan efendi yaralı ceylanı köşeye sıkıştırmış bu fırsatı kaçırır mı? Vur tekmeyi düşene Ivan!

"Tamam ne?"

"Tamam, şu; Söylemek istemediğim ama gözümü oyar gibi gözüme soktuğun olsun! Artık her sabah arabanın sağ ön köşesine tüneyeceğim! Oldu mu, DOKTOR?! Ahvvvv! KAFAM!"

'Bağırmayı kesmezsen kafan zonklayacak!" dedi kollarını göğsünde kavuştururken. "Ve oldu. Hem de süper oldu. Ve tabii bir de direksiyon dersleri var. Değil mi Leyla? Onlara da 'Tamam!' değil mi?'

"Tamam ya tamam! Ona da tamam! Hatta ebesinin nikahına da tamam!" Adi, mahlûk şey! Ah! Aniden başıma bir kramp girmiş gibi oldu. Dediği olmuştu işte Ivan efendinin. Kafam zonkluyordu. Bir yandan elimi alınma bastırıp diğer yandan yüz kaslarımı zorlayarak ifadesiz kalmaya çalıştım ama karşımdaki Ivan'dı. Sıkıntıyla gözlerini devirip elimi nazikçe alnımdan çekti. Az önceki davranışlarına kıyasla şimdi gösterdiği 'nazik' olma çabası büyük oranda ironik olsa dahi aynı zamanda tatlı bir yönü de vardı. Bunu ona söylemeyeceğim. Söylersem bunu bir koz haline getirir ve bana karşı kullanırdı. Üstelik tatlı olduğunu da kabul etmezdi ama öyleydi işte. Tatlıydı. Ayrıca bana bir parmak mesafeden bile daha yakındı. Kıpırdansam ona değecek kadar yakındım. Dolayısıyla az önce tatlı olan şey birden garip oluverdi.

"Ne?" Dedim çekinerek. "Ben iyiyim."

"Bana bak, küçük yalancı" şakaklarımı tutup bastırmadan ovarken konuşmasına devam etti.

"Senden sadece dinlenmeni istiyorum. Bir daha da iş yerime gelip beni görmek için ölüyormuş numaraları çekme. Beni duydun mu?"

Kafam bulanıklaşıyor gibiydi. "NE?"

"Beni özlemenden bahsediyorum, tatlım. Burası bir iş yeri. Kafana göre film sahneleyemezsin burada. Tabii, seni de anlıyorum. Bu yakışıklılığı özlüyorsun, lakin- Hey hey gözlerime

bak güzellik." Dedi yarı baygın gözlerime bakarak. Silkelenip uyanmaya çalıştım. Ne o? İlaçlar tesir etmeye mi başladı."

Zorla açtığım gözlerimi çenemden tutup kendine çevirdi. Odadan çıkmadan ve su yeşili gözlerini benden ayırmadan şakaklarıma yaptığı masajı kesip alnıma, dudaklarını bastırmadığı, hafif, nemli bir buse bıraktı. Gözlerimi o su yeşili derinliklerinden alamıyordum. Kötüsü orada kaybolmak üzereydim... O odayı terk ederken kendi dünyama batmak üzereymiş gibi hissediyordum. Ortada bir yanlışlık vardı! Sonunda kötüyü buldum ve Ivan'ın arkasından bağırdım;

"Ne verdin bana morfin falan mı?! Allah'ım, uyuşuyorum!"

"Tahmin edebiliyorum." dedi kafasını kapıdan uzatıp. "Polisler geldiğinde rahatlamış, uyuşmuş ve hissizleşmiş olacaksın! Bu arada ben de orada olacağım ve sen yarı baygınken aslında bilmem gereken fakat bana söylemediğin ne varsa hepsini öttüreceğim!.."

"Yaaaa hayıırrrr!"

"Ooovv evet."

"Pis! Köpek! Hele öyle bir şey yap görürsüüünnn..." diyerek kaşlarımı çattım. Ama sonra fark ettim ki çirkeflik fayda getirmeyecek, hemen tatlılık moduna geçtim. "Sen öyle biri değilsin kiiieeee... Beni üzmeye kıyamazsınnn..." Belki halime acırdı. Belki kutupta ki zavallı, yalnız foklar adına üzülür de halime acırdı. Ama hayır! Gözleri halen çirkin bakıyordu.

Acımayacaktı!

"Heyyy..." diye bağırdım arkasından tekrar. "Bana bak seni gidi, evrimini tamamlayamamış, beyaz kürklü, Belaruslu! Seni var ya! Ah. Ama... Başım!" Allah'ım başım kayıyor gibiydi... Bir an için bilinç kaybı yaşadığıma bile yemin edebilirdim. Ama Ivan gelip de yastığımı düzeltince bulanık imgelerle de olsa ayıldım.

Ayılmıştım fakat düşüncelerim ve fikirlerim saçmalamaya başlamıştı. "O cennetteki dedem mi? Dede..."

En son Ivan'ın "Nihayet. Ne bünyen var be Leyla, uykuya dalman yarım saatini aldı." sözünü duydum sonrasında dedem gibiydim...

Şeyyy... Hayır!!! Hayır dedem gibi değil... Deniz Kızı gibi...

De--- dede.

***

Doktorum ve Ivan bir hafta istirahat etmemi isteseler de ben, akşama kalmadan ayaklanmıştım bile. Aman Yarabbim, ben ve bir hafta boyunca evde hiçbir şey yapmadan oturmak ha? Hiç sanmıyorum. Ve ertesi gün de evde oturmaya niyetim yoktu. Evet, ben tuhaf bir kadındım ama Ivan bunu zaten biliyordu. Bu yüzden işe hiç ara vermeden başlamamı kabul etti. Elbette şartları vardı. Kendi tabirince sarı yumak diye lakap taktığı saçlarımı tarayıp yarama pansuman yaparken şartlarını saymaya başladı.

"Uzun süre ayakta kalmak yok." Sesi kısık ve derinden geliyordu. İşine odaklandığı çok belliydi.

"Hım hı."

"Koşturmaca iş olursa patrona yataktan yeni kalktığını söylemeye çekinme. Sonuçta şirket otoparkında bir kaza yaptın. Yorgun olduğunu biliyorlardır."

"Başka?" dedim dilimi çıkartıp. Bunları bende biliyordum sevgili Ivan'cık. Daha faydalı bilgiler veremez miydiniz acaba?

"Başın dönebilir yahut göz kararmaları yaşayabilirsin. Eğer öyle bir şey olursa korkma. En yakın koltuğa otur ve gözlerini iki dakika dinlendir. Sonra da beni ara; hemen yanına gelirim." Acaba

benim burada olduğumu hatırlıyor muydu? Test etmek amacıyla sahte bir gülücük atıp,

"Sana aşığım. " dedim ona bakarak. Dudaklarını birbirine bastırıp kahkahasını engellemeye çalışıyor gibiydi. Acaba ne düşünüyordu? Şu anda onun düşüncelerini 'gerçekten' duymak isterdim. Bir de inandıysa, hah... Elinde pansuman yapmak için tuttuğu pamuğu alnıma sertçe bastırarak,

"Bende sana." dedi neşeyle.

***

Ertesi gün riske girmeyerek Ivan'dan yardım dilendim o da kız kurusu halime acıyarak beni işe bıraktı.

"Akşam çıkışa gelirim, otobüsü bekleme tamam mı?" diye sordu beni şirketin önünde indirirken.

"Tamam." çantamı omzuma takarak yön aynasında saçımı düzelttim. O arkadaki araç dün bana çarpan araba değil miydi?

Ne çabuk çıkmış servisten.

"İyi hissetmezsen hemen ara. Biliyorsun. Gelirim." Ivan'ın korumacılık dolu sesi beni ürperterek geçti ve gerçek dünyaya dönmeye zorladı. Gülümseyerek abime döndüm.

"Bakıyorum da kıymete bindim abicim." diye takıldım. Gülümsemekle yetindi. Ya da espriyle karışık laf soktuda diyebiliriz.

"Biz ona kör öldü badem gözlü oldu diyelim." dedi geniş bir sırıtmayla. Karşılık vermeme fırsat bile vermedi bana ama "Abi müsveddesi!" diyebilmiştim en nihayetinde.

"Akşam görüşürüz." dedi kahkaha atarak.

"Görüşürüz." uzanıp yanağından öptüm, arabadan indim.

Kahrolası baş! Hala arada sırada başım dönüyordu.

Dün Ivan hastanede olduğumu duyar duymaz yanıma koşmuş. Zavallım... Ben onun hasta yatağına kombine bilet sahibi gibiydim. En kötü ihtimalle iki aya bir hasta olup onun kollarında bitap düşerdim. Ya grip ya üşütme ya migren... Bir şekilde onun başına dert olurdum işte ama şu araba kullanmaya başladım başlayalı bu hastalıklar masum olmaktan çıktı ve kanamalı olmaya başladı. O zamandan beridir de Ivan biraz hassaslaştı. Yani, migrenden ölen var mı? Ya üşütmeden? Varsa da ben bilmiyorum ama araba kazası yüzünden hayatını kaybeden çok, değil mi? Belki de bu yüzden biraz kızgın, biraz korkmuş... Doğrusu ben de korkardım. Sonuçta yirmiyi aşkın bir arkadaşlık mazimiz var ve bunun yedi yılında aynı evi paylaştık ve paylaşmaya devam ediyoruz. Korkulmaz mı?...

Ne kadar atışsakta ben ve o didişen iki mükemmel arkadaştık. Sabah çıkmadan önce odama gelmiş ve ikinci pansumanımı gerektiği şekilde yapmıştı ayrıca tembihlerini de tekrarlamayı unutmamıştı.

"Şu altın kurallı unutmuyoruz; Başın dönerse ya da gözün kararacak olursa derhal en yakın tabure sandalye ya da karoya oturup bana haber veriyorsun.

Anlaştık mı güzellik?"

Bunun üzerine bende sözümü tutmak için yüksek yüksek topuklardan alçak alçak babetlere geçiş yaptım. Yüksekten düşüp kafamı kırmak istemiyorsam bunu yapmalıydım, değil mi?

Şirkete girip kendi masama geldiğimde günün süprizi denen şeyle karşılaştım.

Bir kutu ÇİKOLATA!

Kutunun üzerinde büyük harflerle 'GEÇMİŞ OLSUN' yazıyordu. Kimdi acaba?

Bizim şirkette bu denli ince düşünen biri yoktu ki, diğer tahminlerde Sima ve Ivan yönünde olsa da Ivan'ın bol azarlı konferansından sonra ÇİKOLATA sevmeyen bana çikolata göndereceğini sanmıyordum. Ama belki göndermiş de olabilirdi. Ivan'ın tuhaf bir intikam alma tarzı vardı. Belki de sırf uyuz olayım diye Yağız'ın günlerinden şerbet dahi yapmış olabilirdi.

Yo. Onu, bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Sima ise...

Sima'ydı işte. Çikolata sevmediğimi bilirdi. Peki bu şapşal kimdi? Her ne olursa olsun, koltuğuma oturduktan sonra kutuyu açıp bir kaç kalıp çikolata yedim.

Mmm... Tamam çikolatayı sevmiyordum ama arada tek seferlik kaçamaklar yapmak insana rahatlama hissi veriyordu.

Tam o sırada telefon çaldı. Açtım,

"Arslanlar inşaat. Ben Leyla Özgül. Nasıl yardımcı olabilirim?" Dedim otamatik bir ses tonuyla.

Şirket içi aramaydı. Ses rica eder bir tonda,

"Leyla odama gel." deyince arayanın patronum Oğuz Bey olduğunu fark ettim.

"Tamam Oğuz bey." koltuktan kalkıp Oğuz beyin odasına gittim. Masasındaki dosyayı inceliyordu, beni görünce dosyayı bir kenera bırakıp bana odaklandı.

"Otur Leyla öncelikle başına gelenleri duydum. Talihsiz bir kaza geçirmişsin. Çok üzüldüm. Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı ıslatıp oturduğum koltukta gerildim. Kesin kovulmuştum! Neden bilmiyorum ama muhakkak

kovulmuştum. Şu hale bak, ufacık bir kaza geçirdim ve beni çürüğe çıkardılar. Yıllarını ülkesine adayıp namussuz bir kurşunun sebep olduğu bir yaralanma da gazi ilan edilen asker gibi hemen işime son veriyorlardı... 'Aylarımı verdim ben bu şirkete! Bana sırtınızı dönemezsiniz!' diye haykırmak isteyen iç sesimi azarlayıp oto kontrolü ele almaya çalıştım. Kısık bir sesle devam ederken oldukça tedirgindim. "Bir şey yok, değil mi Oğuz bey?"

"Kötü bir şey yok." dedi adam elini masada birleştirerek.

"Yok mu?" diye sordum şaşırarak.

Güldü. "Hayır. Sadece seni başka bir departmana aldık o kadar."

Harika! Yani bu kötü bir şey değildi. Sonuçta işten de atılabilirdim ama atılmadım! Ancak neden böyle bir değişiklik olduğunu merak ediyordum.

"Neden?" dedim patavatsızca. Oğuz bey tekrar güldü ve cevap verdi.

"Senin de bildiğin gibi benim sekretere ihtiyacım yoktu. Sen sadece düzenlemelerle ilgileniyordun ama yeni müdürümüzün sana benden daha çok ihtiyacı olacağını düşündük."

"Evet efendim, anladım."

"Yani senin de anladığın gibi Ley-" Oğuz bey'in sözü vurulan kapı sebebiyle yarım kaldı ki, tamamlamasına da gerek yoktu. Departman değiştirmiştim. Hepsi buydu.

"Geeeel!" diye seslendi gür sesiyle. "Sen çıkabilirsin Leyla." Kafamı salladım ben geri dönüp çıkarken gelenin dün bana çarpan adam olduğunu gördüm.

Burada ne işi vardı ki?

Küçük bir kutuya hususi eşyalarımı koyup gidiyordum ki dünkü adam odadan çıktı.

"Geçmiş olsun." dedi çarpık bir gülüşle. Demek beni tanımıştı.

"Teşekkür ederim." dedim kutuyu yüklenirken. "Burada ne işiniz var?"

Adam önemli değil der gibi bir hareketle bana bir adım daha atıp, "Çikolatamı aldınız mı?" dedi uzun kirpik çemberinin ardından keskince bakarak.

Birden afalladım. Demek hediyeyi o göndermişti. Yine de teyit etmek için sordum. "O kutuyu siz mi gönderdiniz?"

"Evet." dedi gülümseyerek. "Umarım beğenmişsinizdir. Taşınıyorsunuz sanırım, durun da size yardım edeyim." Ben henüz itiraz edememişken elimdeki kutuyu aldı. "Başınız nasıl?"

Boşalan elim otomatik olarak yaraya gitti. "İyi olması gerekiyor." dedim. "Bir doktor asistanıyla aynı evde yaşıyorum."

"İyi olmana sevindim. Şey nasıl desem? Bir anlık sinirime yenik düştüm sanırım. Siz uzun süre park edemeyince..."

Güldüm.

"Kızgın olmanız gerekmiyor mu sizin?" dedi bu tuhaf tepkime şaşırarak.

"Şey. Doğruyu söylemem gerekirse trafik konusunda pek de iyi olduğumu söyleyemem. O yüzden size kızamıyorum. Yani evet kasti bir şekilde beni ezmeye kalkıştınız fakat." Kendime aptalca gülerken kafamı salladım. "Fakat tek hatalı siz değildiniz." Anlaşılan verdiğim tepki adamın beklediği türden değildi. Az önceki şaşkınlığını açıkça sergileyerek bana döndü.

"Ehliyetiniz yok mu?"

"Teorik olarak evet, bir ehliyete sahibim ancak pratikte trafiği tam bir felakete çevirmekte üstüme yoktur. Sayısal veri isterseniz, bugüne kadar tam yedi kez kaza yaptım ah ama hayır, altı, sonuncusu sizin yüzünüzden oldu. Bu durumda size kızamıyorum tabii. On iki dakika sabrınızı taşırmak için hayli uzun bir süre."

"Tuhaf bir kadınsınız." Asansörün önüne gelmiştik. Neden herkes tuhaf olduğum konusunda hem fikirdi? Belki biraz histeriktim ama hepsi bundan ibaretti. Saatlerce el yıkamak ya da her gün cam silmek gibi tuhaf takıntılarım yok ki benim.

Her neyse? Beklemeye başladık. "Adım Leyla." dedim elimi uzatarak.

"Ersan," kutuyu tek eline aldı ve elimi sıktı. Simsiyah gözleri ve aynı karalıkta kara saçları vardı, ince dudakları ve hafif esmer teni, kemerli burnu ve dolu yanaklarıyla bana küçükken beslediğim kedim cino'yu hatırlattı kabul hiç de adil bir benzetme değildi. Birden hiç beklenmedik bir soru sorunca sersemleyerek gözlerimi kıstım.

"Saçların doğal mı?"

" Efendim? A-ah. Evet." Onunkinin aksine doğuştan platin sarısı saçlarım vardı ve çoğu insanın sahip olamayacağı nitelikte sağlıklıydılar. Saçlarımın boya olmadığını duyduğunda aşırı derecede şaşırmış olmasının sebebi de bu olmalıydı. Ama asıl aptallığı ben yapıp ona şu soruyu sordum;

"Sizin ki?" Her nedense bir insanın saçlarının bu denli siyah olması beni şaşırtmıştı.

"Evet." Bu ne biçim bir konuydu böyle? Yani bu konuşmayı bir kızla yapıyor olsaydım bu kadar garipsemezdim ama konuştuğum kişi beni ezmeye kalkan bir ADAM olunca... İşler tuhaflaşıyordu.

Asansör gelip de bindiğimizde hava halen saç muhabbettinden mütevelli gergindi. Tam 9. Kat düğmesine basacaktım ki aynada ki yansımadan Ersan'ın 9. kata bastığını gördüm!? Bu da ne demek oluyordu? Onunda mı departmanı değişmişti? Dur bir dakika. Yoksa o da mı burada çalışıyor? Cevabı öğrenmek için doğru soruyu sormam gerektiğini fark edince olduğum yerde rahatsızca kıpırdanıp dudaklarımı yaladım.

"Hangi kata çıkacağımı nereden biliyorsunuz?" Adam gülmekle yetinirken asansörün kapısı açıldı. İndik. Önden o gidiyordu, kutumu boş sekreter masasına bıraktı ve seslendi.

"Saat ikide ki toplantıya benimle birlikte katılacaksın."

Ağzım beş karış açık kalakaldım. Yeni departmanımın patronu, bana çarpan adam, Ersan'dı.

Masamı eski düzenine göre yerleştirirken bunun nasıl olabileceğini düşünüyordum. Tuhaf bir durumdu. Yani tamam, hayatın tuhaf bir kader anlayışı olduğunu henüz işler pembe ve maviden tam olarak ayrılmamışken tecrübe ile sabitlemiştim. Ancak yine de insana garip geliyordu işte.

Her neyse!

Yeni gelen dosyaların düzenlenmesi gerekiyordu ve ben bu yeni departmanda işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum. Sıva bakalım kolları Leyla, dedim iç çekerken. Dosyalara aşina olana kadar bir dosyayı birkaç kez incelemem gerekti. Anlaşmalar, mali hesaplar, mallarm günden güne değişen piyasa değerleri, hazırlık aşamasındaki projeler... Ah Yarabbim, ne zordu bu işler. Oturmaktan kıçım dümdüz olmuştu resmen. Yine de popo meselesini arka plana atmayı becerebildikten ve düzeltilmesi gereken küçük hataları kurallarına göre düzenleyip, imzalanacak kağıtları sıraya soktuktan sonra Perwol Siyah Sihirle yıkanmış patronumun odasına girdim.

Tak tak!

"Geel!" Ersan yükselen sesiyle bağırdı.

Çekingen bir tavırla başımı kapıdan uzatarak, "Müsaitseniz eğer bazı evraklara bakmanız gerekiyor." dedim.

"Tabii ki" dedi koltuğunda geriye yaslanarak.

"Bunlar," dedim saçlarımı elimle geri iterek "Şam'da ki inşaatın hazırlık aşamasındaki evrakları."

"Bir problem yok değil mi?"

"Hayır, sadece iki imza eksik o kadar."

"Pekala, bir bakahm." dedi doğrularak, dosyayı masasına bıraktım ve birkaç adım geriledim. Dosyayı dikkatle bir o kadar da hızla inceledi, eksik imzaların üzerini okudu, imzaladı sonra kolundaki saate baktı ve bana dönerek,

"Hadi çıkalım." dedi. Bugün incelediğim dosyalardan biri de Şam'da ki inşaatın projesiydi ve Şam'lı iş adamlarıyla yapacağımız ilk iş yemeği bu öğleden sonraydı.

"Toplantı salonunu hazırlatayım mı?" diye sordum iyi bir fikir ortaya koymak amacıyla.

"Hayır," dedi "Toplantı dışarıda yapacağız."

"Pekâlâ."

***

Öğle yemeğini yerken tam bir işkenceye maruz bırakılıyorum. Ben sadece telefonlara bakarım, patronum için hatırlatıcı görevi görürüm, toplantıları ayarlar dosyaları düzenlerim. Her ne kadar mimarlık okumuş olsam da kaderin haşin cilvesi beni bir inşaat

firmasında sekreter olmaya layık görmüştü... Ama bu kadarı çok acıydı!

Ey Yarabbim, eğer şu aciz kulunun hala yeryüzünde var olduğunu biliyorsan, gerçi tabii biliyorsundur da, daha dalga geçme garibanın haliyle, diye dalga geçtim kendimle.

"Anlaşma şartlarını incelememiz gerek." Ersan'ın birden çıkışıyla, kendi iç -geveze- dünyamdan kurtulup gerçek dünyaya döndüm. Karşı tarafın asistanı dosyayı Ersan'a uzattı.

"Leyla," Tamam. Anladık! Dosyayı kontrol etmem gerekiyor! Dikkatimi dosyaya verdim. Bir süre anlaşma şartlarını inceledikten sonra "Bence şartlar gayet adil." dedim.

"Bence de." dedi Ersan ve dosyayı eski patronum Oğuz beye uzattı, o da inceledikten sonra fikrini beyan etti.

"Bir sorun yok gibi görünüyor, imzaları atabiliriz."

Yönetim kurulu sırayla imzalarken bende yemeğime döndüm. Ne yazık ki ben daha doymamışken ayaklandık. Ah ama ya...

"O halde bir sonraki toplantıya kadar bütün sorumluluk sizde." dedi anlaşmanın diğer tarafı. Evet. Evet! Tüm sorumluluk bizde! diyorum ki hava kararmadan evlere dağılabilsek de bende yarım kalan yemeğimi evde tamamlayabilsem, diye gıcırdandım içimden.

"Görüşmek üzere." dedi Oğuz bey. En sonunda! El sıkıştık ve restoranı terk ettik. Dışarı henüz çıkmış temiz havayı içime çekiyordum ki sırtımda bir el hissederek arkama döndüm. Bu Ersan'dı. Her şey normalmiş gibi bakmaya devam eden adam, benim şaşkın bakışlarımla karşılaşınca masum bir ifade takınarak geri çekildi. Üzerimde ki şaşkınlığı atarak, "Şirkete geri dönüyor muyuz?" diye soracakken Yağız aradığında çalan melodi çalmaya başladı.

"Pardon," diyerek çantamı karıştırmaya ve telefonu aramaya başladım. Bir taraftan şarkı son demlerinde dans ederken diğer taraftan telefona ulaştım ve neredeyse telefon kapanmak üzereyken 'Aç.' tuşuna basabildim. Ersan'ın tuhaf bakışları eşliğinde kuzenimin sesini dinlerken parmağımla bir dakika işareti yaptım ve Yağız'a döndüm. "Alo," dedim heyecan içinde.

"Nihayet! Kızım öldün sandım yaa..." dedi korkmuş bir sesle.

"İyiyim." diye temin ettim onu "Yaşıyorum."

"Ne sevindirici bir haber! Kaza geçirdin ama bu çok da önemli değil çünkü yaşıyorsun." Ses tonu telefonu açtığım halinden daha yüksek bir tona çıkarken gözlerimi devirdim. Araya girip kendimi savunacaktım ama ahizenin öbür ucundan Ivan'a dair iltifatlar yükselince meraka sürüklenip beklemeye başladım. "O Adama dua et tamam mı?" dedi aceleyle. Muhtemelen dudaklarından yükselen iltifatın sahibi Ivan olduğu için hızlı konuşuyordu. "Vücudunda barındırdığı her Rus hücresinden nefret ediyorum ama seni hayatta tutuyor?" dedi sonunda ağzından baklayı çıkartarak. Büyük gelişmeydi doğrusu ama çocuğun üzerine gitmek istemediğimden bu konun üzerinde durmayıp başka şeyler söyledim.

"Bu telefonu azar işitmek için açmadım küçük bey. İyiyim, tamam mı?" Dudaklarımı ıslatarak Ersan'a sırtımı döndüm. "Hem seni de özledim... Tatilin ne zaman başlıyor?"

"Bu yıl tatil kullanmayacağım bir tanem." dedi damağını şaklatarak. İşte bu kaza geçirmemden bile daha kötüydü... Bu aralar Ivan ve ben soğumuştuk... Yani sanki... Ne bileyim? Yağız'ın gelip ortalığı toplaması gerekiyordu. Nokta. Ya da Lena'nın. Ama o iki manyak yurt dışında keyfi keka yaparak buraları hiç düşünmüyorlardı. Bencil, ornitoreng yavruları!

"Neden?" diye sordum bozulmuş bir sesle.

"Toplanmam lazım." oysa o benimkinin aksine neşeli bir sesle cıvıldıyordu.

"Toplanmaktan kastın?" diye mırıldandım.

"Kesin dönüş planları içerisindeyim. Birde araya tatil sıkıştırmayayım dedim. Nasıl fikir?"

"Aman Yarabbim! Geliyorsun. Öyle mi?" diye kahkaha arası bir çığlık attım. Sevinçten çıldırabilirdim. Ama burada, endişelenmeye ramak kala bir şekilde beni izleyen bir patronun önünde kendimi küçük düşüremezdim. Müthiş bir oto kontrol örneği ile elimle ağzımı kapattım.

"Sanırım geliyorum!"

"Ne zaman burada olursun? Yani İstanbul'da. Ona göre oda falan ayarla---"

Dıt! Dıt! Dıt!

"Ama bu haksızlık! Hattan düştüm!" diye biplenmesi gereken bir küfür savurarak kızdım.

"Bir sorun yok ya?" dedi Ersan elini omzuma yerleştirirken. Gerçekten endişelenmişti. Ah ama samimiyet sınırımızı düşününce... Bu manasız hareket sonucu vereceğim tepkide kararsız kaldım. Bana dokunması istediğim bir şey değildi. Bu kesinlikle kişisel bir şey değildi, yani üstüne alınmasını istemezdim. Ancak bana Ivan ve Yağız dışında hiçbir erkek dokunamazdı. Belki bir de babam. Babamla aramızda husumet olduğundan değil de... Her neyse? Bu konuyla alakadar bir durum değildi. Dediğim gibi kuzenim ve arkadaşım dışında erkeklerin bana dokunmasına izin vermezdim. Dolayısıyla bana dokunmasından sonra hissettiğim tuhaf duygular eşliğinde minik bir hareketle geri kaçtım. Anlamış olmasını umuyordum.

"Hayır. Sorun yok. İyiyim." dedim telefonu çantaya koyarken.

"Sen. Çığlık atınca..." dedi derdini anlatmak istercesine.

"Tabii. Şirkete dönüyor muyuz?" dedim konuyu değiştirerek.

"Bugünlük işlerini bitirmedin mi?" dedi arabasının kapısını açarken.

"Bitirdim..." Gözlerimi bulutlara dikip bugün ki tempomu hatırlamaya çalıştım. Şam'da ki inşaat firması ile bir toplantı daha ayarlanacaktı, ki ayarlamıştım. Dosya düzenlemesi gerekiyordu ki yapmıştım. İş toplantısını da bitirmiştik. Yine de tereddütle "Yani bitti, sanırım." dedim.

"O halde gelmene gerek yok."

"Tamam." Geri dönüp yürümeye başladım; bir yandan da aptal gibi az önce çantama koyduğum telefonumu çantamdan geri çıkartıyordum. Ivan'ın telefonunu çevirirken patronumun arabası yanıma geldi. Telefonu kapattım. Penceresini açıp konuştu.

"Bir an düşündüm ve seni eve götürecek bir aracın olmadığını fark ettim."

"Evet?"

"Bırakmalı mıyım?"

"Neyi?" diye sordum dediğini anlamayarak.

"Bir araçla gelmediysen seni evine bırakmam gerekir sanırım."

"Haam... Gerek yok." dedim. "Bir arkadaşım beni almaya gelecek."

"Pekala. İyi günler o halde." dedi ve gazladı. Sanırım evet dememi düşünüyordu ama hayır. Ivan'ı ekersem canımı okurdu. Ivan'ı aradım.

"Alo?" diyerek açtı telefonu.

"Müsait misin?" dedim yarım ağız sırıtarak.

"Bir problem mi var?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

"Neden konuştuğum herkes beyin sarsıntısı geçirdiğimi falan düşünüyor?"

"Beyin sarsıntısı mı geçiriyorsun?" dedi hızlı bir şekilde; hemen ardından bir gürültü kopunca Ivan'ın benim yüzümden bir şeyler devirdiğini fark ettim. Ona şu 'morfin meselesini' elbet ödetecektim lakin öncelik beni eve götürmesindeydi. Ama biraz eğlencenin kimseye zararı dokunmazdı.

"Ah evet, Rabbim! Ölüyorum! Ivan, kulağımdan kan sızıyor. Sanırım beynim kulaklarımdan taşıyor. IVANNNN!!!" Hem bağırıyor hem sesimi acındırıyorum. Lakin suratım kahkaha atıyordu.

"Leyla beyin burundan akar, kulaktan değil." Sesinin sinirini buradan duyuyordum. Fakat hata bendeydi. Doktor adamı ne halt yemeye kandırmaya çalışıyorsam.

"Tamam. Aslında olan şu ki, bugün işim erken bitti. Beni alır mısın diye soracaktım. O kadar." Diyerek teslim oldum. Sesim oldukça eğlenceli çıkıyordu. Mutluluğun ona da geçmesini bekledim. Ve evet, bana gülen bir sesle karşılık verdi.

"Tamam. Sen bekle. Geliyorum." dedi rahatlamış bir sesle. Dilimi çıkarıp ısırarak gülümsedim. Beni önemsiyor oluşu oldukça tatmin ediciydi.

"Bekliyorum ama iş yerinde değilim. Köşesinde ki restorandayım."

"Yemek yedin mi? Her neyse? Bekle."

"Bekliyorum." Telefonu kapattım. Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra arabası beklediğim köşede göründü. Önümde durdu ve binmemi bekledi. Koltuğa yerleştim.

"İyisin değil mi?" diye sordu yola bakarak. Elimi alnıma götürdüm hafif bir baş ağrısı dışında iyiydim. "Fena değilim. Hızla iyileşiyorum." Gülerek kafasını salladı.

"Harika! Pekala ne yapmak istersin? Ben açım mesela." dedi.

"Üzgünüm." diyerek dudak büktüm. Birden aklıma hızla artmaya meyil etmiş kilolarım düştü. Şu sıralar balıketi tabirinin hakkını verdiğimi söyleyebilirdim. Evet, sıfır beden bana göre değildi belki ama kırk beden olmakta istemiyordum. Otuz sekiz beden ziyadesiyle iyiydi.

"Yeni yemek yedim ama zevkle eskortluk edebilirim." dedim geniş bir gülümsemeyle.

"Tamam, o halde." dedi pis bir sırıtışla.

"Pizzacıya ne dersin?"

"O sırıtışın altından bir şey çıkacağını biliyordum! Ama yaa! İnadına yapıyorsun değil mi? Pizzaya dayanamadığımı biliyorsun çünkü! Çok pisliksin" O hain sırıtışı büyüdü ve ardından beni deli eden sözlerle devam etti.

"Ah güzelim zaten evde kaldın. Üç-beş kilodan zarar gelmez."

Nihayetinde soluğu pizzacı da aldık. Bana arada sırada uzattığı kızartmalar dışında AÇTIM! Ağzını şapırdata şapırdata yerken gözümün içine bakması beni çıldırtıyordu! İnadına yapıyordu, biliyorum!

"Ee? Günün nasıldı kız kurusu?" diye sordu lokmalarının arasından. O harika gözlerinde ki meydan okumayı sanki görmedim. Güzelim sarı saçlarını şu kalabalık ortamda yolmak isterdim ama... Neyse, kendine engel ol Leyla!

"İşte günün sorusu!" diye takıldım, patates kızartmalarını umursamamaya çalışarak. "Senin de bildiğin ve tanık olduğun gibi, şu iki gündür hayatım bayağı renkli. Her neyse tatlım, beni başka

departmana aldılar ve patronumun kim olduğunu tahmin bile edemezsin-" diye şakıyordum ki tam o esnada Ivan'ın beni pekte dinlemediğini fark ettim. Omzumun üzerinden başka bir noktaya odaklanmıştı. Bende kafamı çevirerek baktığı yere baktım. "Heeeey!" diye kaşlarımı çatarak kızdım ona. "Önüne dön! Kızı da rahat bırak!" Sinirle çatalımı alarak Ivan'a doğru çevirdim, beni yine de tiye almadı. Ardından şöyle bir bakındım da göz banyosu yaptığı kız hakikaten güzeldi direk gözlerine baktığını fark ettim, koyu kahverengi çok hafif çekik gözleri vardı sırtında ki kestane saçları hacimle dökülüyordu, ince ve sürekli gülümseyen dudakları ile her erkeği kolayca baştan çıkartabilecek güzellikteydi. Ivan'a baktım. Evet, o da kolaylıkla kızın etkisine girebilecek gibi görünüyordu. Sandalye de geriye yaslanarak kızı tepeden tırnağa süzmeye başladı. Bu sinir bozucu!

"Ee?"diye sordum iğneleyici tonda. "Kraterlerine uyuyor mu bari?"

"Ellerine bakıyorum. Biliyorsun küçük eller önemli. Benim için yani." Uyuz! Bu kadar büyüttüğü o 'küçük' elleri görmek için arkama döndüm ve... Yakalandım!.. Kız az önce istediğimiz baharatları getirmiş ve almamızı bekliyordu, elbette ki gülümsüyordu.

"Başka bir isteğiniz?" dedi kız saçlarını geriye savurarak. Neden sırıtıyordu o? Ivan'dan hoşlanmış olamaz değil mi?

"Yok, ama baksana," dedi Ivan etkileyici bakışlarından birini kıza gönderirken. Ama o bakış maça gidelim bakışıydı! Bana özeldi! Biraz cezbedici, biraz ısrarcı... Ne oluyoruz yahu?

"Adını öğrenebilir miyim?" diye sordu Ivan.

Hayır! Seni boğarım Ivan! Hayır. HAYIR BOĞMAM! O çok beğendiğin, Rus mahsulü saçlarını tek tek yolar, kafa derini canlı canlı yüzer, beynine kezzap dökerim! Dön, lanet olası, önüne! Dön

ya! Dön be! Dön lan, dön Allah'ın dobroşkosu! DÖN! DÖN! DÖN! İstemsizce ellerimi ağzıma götürerek tırnaklarımı yemeye başladım.

"Neden?" diye sordu kız ukala bir tavır eşliğinde. Kendini bulumaz hint kumaşı sanangillerdendi sanırım. İyi, diye düşündüm. İticibir kızsa şayet Ivan'ın radarından girdiği hızla geri çıkardı.

"Sadece adınızı merak ettim hepsi bu." Ya da çıkmazdı. Sanırım Ivan gerçekten kızdan etkilenmişti. Yoksa bu tavrın üstüne ısrarla kızın adını sormazdı. Kaşlarımı düşürürken kendime saygımdan ötürü boğazımı temizleyip sandalyemde doğruldum ama anlaşılan buradaki varlığım tarihe karışalı çok olmuştu...

"Aa?" kız bir an afalladı. "Merve." elini uzattı ve Ivan'da sıktı.

"Bende Ivan..." Kıza o kadar sıcak bakmıştı ki değil Merve ben bile erimiştim resmen. Kabul ediyorum; Onun yanında arada kendimden geçmişliğim oluyordu ama şimdi sırası değil diye kızdım kendime.

"Bakar mısınız?" Yan masadan bir çocuk Merve'yi çağırıyordu. Gitmesi beni memnun ederdi!

"Tanıştığımıza memnun oldum." dedi aceleyle ve hafifçe kızardı Merve. Kız diğer masaya giderken Ivan'da aynı şeyleri mırıldandı ve nihayet sıra bana geldi.

"Bende Leyla." dedim elimi uzatarak. Maksadım her ne kadar eğleniyormuş gibi görünmek gibi olsa da içim daralmaya başlamıştı. "Çocukluk arkadaşıyız ve aynı evde oturuyoruz bilmem hatırladın mı?" diye dalga geçtim güya gülerek. Neden üzülüyordum ki sanki?

"Ama güzel kız kabul et."

"Ben kumral sevmem." dedim kızartmasından yerken.

"Biliyorum. Sen sarışın seviyorsun ama kabullen artık, şu kız kurusu halinle kimse sana bakmaz" dedi gülerek.

"Hani evde kalırsam beni seni alacaktın," diye zoraki bir espiri yaptım. Bu doğruydu. Sekiz ya da dokuz yaşlarındayken annem hamile kalıpta artık benle çok ilgilenemediği sıralarda kaçıp kaçıp Lena'nın yanına gidiyordum. Yine böyle günlerden birinde bahçedeki ağaçlardan birine kurduğumuz salıncakta sallanırken şunu söylemiştim,

"Madem doğru düzgünce ilgi gösteremeyecekler o zaman çocuk yapmanın anlamı ne?"

Bu sözlerin üzerine Lena da gülmüş ve "Bizimle evlenecek olanı bir bulalım çocuk yapmasını düşünürüz." demişti. Sonra ise Ivan

"Merak etme," diyerek araya girmişti. "Evde kalırsan ben seni alırım demişti." O zaman gülüp geçmiştim ama insan ömründe yirmi yılı deviriverince... Eh, çocukluk söylemleri boyut değiştiriyordu. O ve ben... Pfff...

"O Merve'yi görmeden önceydi, kız kurusu." Dedi alayla. Daldığım geçmişten beni bu sözcüklerle uyandıran çocuğa çatık kaşlara baktım.

"Bana kız kurusu deme!" diye kızdım ilk defa sinirlenerek. "Ve bir başka kızla beni kıyaslamaktan da vazgeç. Hem... Daha kızı tanımıyorsun bile."

"Olur. Olur. O da olur, tanışırız." dedi ayaklanarak.

"Gidiyor muyuz?" diye sordum kısık bir sesle.

"Benim hastaneye dönmem gerek ama önce seni eve bırakacağım." dedi hesabı öderken.

"Elbette," diye mırıldandım. Sonra da içimden konuşmaya devam ettim. 'Sen ayak bağından kurtul, sonra buraya geri dönersin.'

"Kızdın mı sen?"

"Senin neyine kızayım be ben?" Diyerek omuz silktim. Ancak kızmak ne kelime?! Üzerinde, 'ATEŞLE YAKLAŞMAYIN!' Yazan tüp kamyonundan daha beterdim. Her an patlayabilecek kapasitede...

Ivan beni evde yalnız bırakana kadar somurttum ve onunda keyfini kaçırdıktan sonra sanki bir şey olmamış, ikimizinde siniri bozulmamış gibi yaptım. Kabul ediyorum, bu çok daha sinir bozucuydu ama onun tarafından bu kadar çabuk kırılabileceğimi bilmesini istemiyordum. Uyuzluğuna onu sinir etmek ardından ise umursamıyormuş gibi görünmek çok daha cazip bir fikir gibiydi.

Ivan gittikten sonra bir süre koltukta pinekleyip ergen kızların çığlık çığlığa okudukları romanardan birisine başladım. Doğrusu şu gölge avcıları beni de cezb etmişi. Bu cezb olunmuşluk hali karnımın yadsınamaz gurultusu ile kesildiği anda pineklememe konaklık eden koltuktan doğrulup mutfağa göz attım. Feci acıkmıştım ve mutfakta bir Emine Bedel olmadığımdan ancak makarna pişirebilirdim.

Spagetti pişiriyordum. Sosun kıvamını tutturabilmek içinse annemi aramış ve talimatları uygulamıştım ve annem basit bir sos için bile onu aradığım için beni azarlıyordu.

"Ben sana bunları öğretmeye kalktığımda odana kapanıp müzik açıyordun hanım efendi!" diye kızdı kadın. Haklıydı, her anne gibi sorumsuz kızından yakınıyordu ama benimde canım sıkkındı; özellikle de pizzacıda olanlardan sonra...

"Uff anne ya bununla onun ne alakası var?" dedim sosu karıştırırken.

"Neyse? Neyse? Ocağının altını kıs." dedi. Talimatlarını ardı ardına sıralıyordu.

"Kıstım. Ee siz n'apıyorsunuz? Kontrollerini aksatmıyorsunuz değil mi?" dedim damağımı şaklatarak. Annem uzun yıllardır kalp hastasıydı ve yakın zamanda bir kriz atlatmıştı. Sağlığı tüm sülalemizce önemli olsa da benim için önemin çok daha ötesinde; hayati mesele kapsamına giriyordu. O uysal kadını özlemiştim...

"Yok kızım baban bir rahat vermiyor ki." dedi sıkkın bir sesle. Azarlayan bir şekilde muhalefet oldum.

"İyi yapıyor, aferin ona."

"Baba kız beni bir hastaneye yatırmadığınız kaldı. Ben iyiyim." dedi sinirle. Ne diyeceğini biliyordum ama söyleyeceğine izin veremezdim. Bu, onu depresyon günlerine döndürürdü. "Anneciğim bak, Ivan'da söyledi, kontrol altında kalman lazım. Neden uzatıyorsun?" dedim ebevyn edasıyla.

"Ivan'ın sözüne kaldıysak ölelim biz." Annemi görmüyordum ama emindim ki yüzünü ekşitmiş ve kafa sallamıştı.

"Anne," dedim iç çekerek. "Ivan doktor." ve kızın Leyla'nın hayatını kurtarmayı hayat felsefesi edinmiş bir deli.

"Doktormuş. Tıbbı yedi yılda bitirdi yahu." sesi öyle alaycıydı ki Ivan duysa eminim ki onunla dalga geçerdi. Ama elbette çocuğun geçerli bir sebebi vardı. Neredeyse kahkaha atan bir sesle cevap verdim. "Bana ve Lena'ya göz kulak olabilmek için okulunu bir yıl uzattı o kadar anne. Sınıfta kaldığı falan yok." Zavallı Ivan. Annemin bu sözlerini duyacağını bilseydi eğer, eminim ki üstten ders alırdı; okulu erken bitirirdi de asla okulu uzatmazdı. Tam o sırada kapıda anahtar sesi duydum. "Annecim biri geldi ben şimdi telefonu kapıyorum kendine dikkat et, tamam mı?" ocağın altını kapatıp kapıya yöneldim. Hoşça kal demiştim ama annemle daha konuşuyorduk. Hep öyle olurdu zaten. Bir telefon klasiği;

Alexander Graham Bell telefonu bulduğundan beri. E annemi neredeyse bir yıla yakındır görmüyorum... Konuşmalarımız ne kadar uzun olursa olsun doyamıyorduk işte birbirimize.

"Sende kendine dikkat et. Hoşça kal kızım. Birde seni çok özledim..." dedi o da aynı ben gibi hasret dolu bir sesle.

"Doğum günümde beni ziyarete gelsenize." diye fikir attım ortaya. Ah ne iyi olurdu gelselerdi. Bu sırada gelen Ivan'dı. Boşta olan elimle telefonu işaret ederek, "Annem." diye fısıldadım.

"Canan teyze?" diye sordu. Kafamı salladım.

"Selam söyle." dedi anahtarını ortalığa bırakırken. Anahtarı yerine koyarak tekrar kafamı salladım. "Anne Ivan'ın selamı var."

"Odasını toplu tutsun" dedi gülerek. O ne mümkün? Diye söylendim içimden.

"Eee geliyor musunuz?" diye sordum.

"Babanla bir konuşayım da." dedi. "Neyse? Hadi kapat artık."

"Tamam." diyerek kapattım. O sırada Ivan'ın telefonu çalmaya başladı. İkimizde güldük genelde Ivan'ın telefon konuşmalarına kulak misafiri olmazdım ama Ivan konuşmaya; "Alo Merve?" diye başlayınca kınayan gözlerle suratına baktım.

"Yarın? İş çıkışı?" Bekledi. "Hmm. Peki şimdi gelsen? Hadi ya. Ne zaman boşsun peki? Hafta sonu. Tamam. Yo. Bir programım yok." Telefonu kapattı.

"Hafta sonu bir programın yok demek." dedim hafif bozuk bir sesle. Oysa o, sesimdeki kırgınlığı fark etmemiş olmalı ki sadece kuru bir cevap ve öylesine bir göz kırpmayla olayı kapatmaya çalıştı.

"Tamamen boşum." Güldü. Oyun oynamanın alemi yoktu. Elimdeki soslu kaşığı tezgâha bırakarak elimi kalçama yasladım.

"Hafta sonu benim doğum günüm var!.." diye kızdım. Nasıl unuturdu? Dört yıldır aynı evde yaşıyorduk ve diğer üçünde bir kez olsun es geçmemişti doğum günümü. Ve tabii önceden beridir süregelen arkadaşlığımız maazinde bir kez olsun unutmamıştı. Peki şimdi değişen neydi?

"Ah?!.." dedi elini alnına vurarak. Gerçekten unutmuştu!

Pislik!...

"Unuttun mu?" diye sordum yinede. Belli unutmuştu ama ben bir umut 'Hayır, unutmadım.' demesini bekliyordum.

"Leyla... Ben şey,"

"Ne?" Cevabını bekledim ama devamı yoktu.

"Biliyor musun? O kıza şimdiden sinir olmaya başladım!" dedim dolu dolu olmuş gözlerimle. Ivan'ın gözünden düşmek, başka bir kızın önüme geçmesine mi bağlıydı yani?

Harika!

"Ya Leyla! Liseli kızlar gibi trip mi atacaksın?" dedi özür diler bir tonda ancak bu çabasında pekte başarılı olduğu söylenemezdi.

"Yoo, niye trip atayım ki. Ben senin kirli 'donlarını' hazmetmiş insanım. Doğum günümü unutmanı mı hazmedemeyeceğim." dedim derinlerden gelen kırılmış bir sesle.

"Ne diye büyütüyorsun ki?" diye sordu şaşkınca. "Yani bir yere kaçtığım yok, değil mi? Hem yirmi üç yıldır kutluyoruz doğum gününü. Ha bir gün önce. Ha bir gün sonra. Ne fark eder?"

Ne yani? Doğduğum gün bu kadar mı saçmaydı? Ona göre ortada bir sorun yoktu tabii. "Yok bir şey!" Hayır var bir şey! diye inledim içimden. Ama yine de sustum. "Kızın telefonunu aldığına göre akşam yemeğini de pizzacıda yedin aç değilsindir." dedim, makarnayı tabağa koyup sosuda tabağa boca ettim.

"Le- Leyla-"

"Konuşma benle!" sinirden değilde kıskançlıktan kuduruyordum.

"P-Peki..." Ya bir pizzacı kızı, arkadaşmın tek ve onun için özel hafta sonuna nasıl tercih edebiliyordu?

Beni nasıl... Unuturdu?

Pislik!..

O hafta çok yoğun geçmişti şirket toplantılarını beni yorarken diğer taraftan da cuma günü, yani doğum günümün arifesi, bana sürpriz olan bir iş gezisine sürüldüm!

Patronumla Şam'a yapım aşamasındaki inşaata yapılan seyehat beni hem fiziken hemde -hatta daha çok-ruhen yormuştu. Uçuş sonrası kulaklarım uğuldamaya devam ediyordu ve Ivan...

Onunla da işim olmadıkça muhattap olmuyordum ki zaten o da Merve'siyle mutluydu...

Her neyse...

Onun Merve'si vardı belki ama bende Yağız'la konuşuyordum. Kimi kandırıyordum ki? O Merve'siyle mutlu olabilirdi ama ben Merve'siyle mutlu Ivan'la hiç mutlu değildim.

Nasıl olmuştu da kızı üçüncü gün eve getirmeyi başarmış, o da yetmezmiş gibi klasik romantik film taktiğiyle kızı tavlamıştı?

Nasıl her seferinde sinirimi bu denli bozmayı başarabiliyordu.

Yo, hayır, kızmıyorum, kızdığım Ivan. O benim... Bilmiyorum.

Ben ve o arkadaştan fazlasıyız. Bu abi-kız kardeş ilişkisi de değil. Tam hatırlamıyorum ama ben Kemer plajında kumdan kale yaparken o tüm çabalarımı bozduğunda... Bilmiyorum işte. Taa o

zamandan beri arkadaştık, dosttuk. Hatta hiçbir sıfatın tam olarak karşılığını veremediği bir şeydik. Ama ne zaman bu denli yakınlaşmıştık hiç hatırlamıyorum, tek hatırladığım Lena, Ivan ve benim yağmur altında geçirdiğimiz o rezil geceydi.

Aptal ben! Ne vardı Ivan'a kız kardeşinin nerde olduğunu söyleyecek? Annesi kızına izin vermişti işte ama hayır. Ivan bu, tuttu Türklük damarı, durdurabilene aşk olsun. Tam da kimya çalışırken ağzımdan kaçırıverdim işte.

O gece Ivan'la bir değişiklik olsun diye dışarı, Sementa Kafe'ye ders çalışmaya gitmiştik. Aslında asıl plan şuydu: -ki planın bazı detaylarından Ivan'ın dahi haberi yoktu.- Lena arkadaşı Deniz'le güzel bir gün için büyük adaya gidecekti. Bu Ivan'ın haberi olmadığı kısmıydı, olduğu kısmındaysa ders çalışmayı planlamıştık. Buraya kadar her şey güzeldi tüm akşam kimya çalışmıştık taa ki Lena bana yağmur yüzünden seferi kaçırdık diye mesaj atana kadar.

Aptal kız! Hafif bir yağmur çilentisi yüzünden nasıl koca vapuru kaçırabiliyordu!?

Tabii tek salaklık onda da değil birden ben 'Lena büyük adada mahsur kalmış' deyince Ivan'ın kafası radar görmüş 4x4 gibi bir hışımla kalktı.

"Lena nerde kalmış?" diye sordu kısık gözlerle.

"Şeyyy."

"Neyy? Leyla sana ne dedim?"

"Büyükada da canım. Sınıf arkadaşlarıyla buluşacaklardı." Dedim çekingence. Ama çocukta ıq deve hörgücü gibiydi mübarek. Ben olay çakılmasın diye sınıf arkadaşı diyorum Ivan,

"Şimdi bittin Deniz! Şerefsiz it! Bekle lan senin ağzını burnunu kırmayan ne olsun piç!" diye bağırıyordu. Ivan birden

masadan kalkıp koşmaya başladı. Bende peşinden gittim. Salak çocuk başını derde sokacak!

"Ivaan! Dur! Bekle bir! Gitme ya, bak ben Lena'ya söz verdim kimseye söylemeyeceğim diye, öğrenirse ölse benimle konuşmaz."

"Sen dur senin de Lena'nın da bacaklarını kıracağım! Görün bakın erkeklerle kırıştırmak neymiş!"

"Ya bir dur be! Yağmur var nereye gittiğini samyorsun sen!"

"O iti öldürmeye gidiyorum. Nasıl? Yeterli bir cevap oldu mu?"

"Ya dur." diyerek peşinden dışarı çıktım. Yağmur biraz hızlanmıştı ve hava iyice soğumuştu.

"Kafeye geri dön Leyla!"

"Sen deli misin? Lena senin kız kardeşin, şimdi kalkıp onu rezil etmeye büyük adaya mı gidiyorsun?!"

"Eve dön! Leyla!"

"Bana emir veremezsin!"

"Ne halin varsa onu gör o zaman!"

"Bunu yaparsan Lena senden nefret edecek!"

"Yani?"

"Bunun olmasını istemeyeceğini biliyorum!"

"Geliyorsan sus!" benle daha konuşmadan yürümeye başladı; tabii ben bunun üzerine Lena'ya abin kızgın lav püskürte püskürte geliyor diye mesaj attım. Salağın şarjı bitmiş mesajımı görmemiş. Neyse? Ivan baktı benden kurtulamıyor tuttu kolumdan bindirdi vapura.

"Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Ölsem ağzımı açmam! Göz göre göre Stevlena'yı ölüme göndermem!" diyerek dudaklarıma hayli bir fermuar çekip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Bak kızım şimdi seni tek bacağından tutup vapurdan aşağı sarkıtırım, kimsede seni elimden alamaz!"

Sırtımı döndüm. "Ağzımdan tek kelime bile alamazsın." dedim inatla.

"Söylüyor musun? Söylemiyor musun?" diyerek tuttu belimden vapurun ucuna kadar sürükledi sonra da belimden tutup aşağı sallandırdı; bir yandan da düşmemem için üstüme yaslanıyordu. Düşme korkumun ayyuka çıkması bir yanda, ondan gelen baş döndürücü kokunun beni sarması öbür yanda durakoysun, içimde fokurdayan o dehşet korkuyla çığlık atmaya başladım.

"Söylüyor musun?.."

"Ivan! Bırak beni!" diye bağırdım. Kokusu beni her ne kadar sersemletmiş olursa olsun kollarından denize doğru sarkıtılmış olduğum gerçeğinden öteye gidemiyordum. Denizden ne kadar korktuğumu bilmesine rağmen bu yaptığı zalimlikten başka bir şey değildi.

"Emin ol bunu istemezsin." İki eliyle belimi kavrayıp tekrar sordu. Ama daha yüksek bir tonda. "Leyla uğraştırma da söyle!"

"Bu yaptığın için seni affetmeyeceğim." dedim ağlamaklı bir sesle, birincisi yükseklik korkum vardı ikincisi, yüzme yetimi iki yaz önce bir tatil köyünde boğulmaya beş kala yitirmiştim ve geri kazanmakta istemiyordum; o zamanlarda eğer ki Ivan bana ince dudaklarından birkaç tanecik hayat öpücüğü bahşetmemiş olsaydı şimdiye çoktan ölmüş olurdum. Dolayısıyla aşırı derecede boğulma korkum vardı. Ve Ivan! Bunu bile bile beni aşağı sarkıtıyordu.

"Ivan lütfen geri çek beni!" diye sızlanırken, ağlamanın eşiğinden aşağı yuvarlanmak üzereydim. Ağlayıp sızlanmanın fayda etmeyeceğini anladığım dakikalarda ise Ivan'ın boynuna can simidine tutunur gibi sarıldım ve hem ona küfretmeye hem de beni yukarı çekmesi için yalvarmaya başladım. Ama inadım inat, dekoderim iki kanat Ivan efendi, pes etmek nedir, bilmiyor gibiydi. "Söylemeden bırakmayacağım!"

"Yemin ederim ki bilmiyorum..." Ağlamaya başladım. "Çek beni yukarı!..."

"Söyle!"

"Seninle bir daha asla konuşmayacağım! Çek beni..."

Saçlarım denizin nemi ve yağmurun damlaları yüzünden sırılsıklam olmuş, uçlarından su damlıyordu. Korkudan dolayı hem Ivan'dan kurtulmaya çalışıyor hem de Ivan'a daha çok sarılıyordum. "Senden nefret ediyorum, Ivan Turgenyev! Seninle bir daha asla konuşmayacağım!" Diyerek Ivan'm kaslı kolları arasında bir top gibi kıvrıldım. Düşmek istemiyordum!!! Gözlerimi yumarak Ivan'ın göğsüne çektim kendimi. "Lütfen Ivan. Lütfen, lütfen. Çek beni yukarı..."

Söylediklerimle afallayan çocuk belimi yavaşça yukarı çekerken saçlarımı geriye doğru tarayarak, "Özür dilerim." dedi mahcup bir tonda, ama onun üzgün olması beni korkuttuğu gerçeğini değiştirmiyordu. Gözlerimden sicim gibi gözyaşı akıyordu...

"Çekil önümden!" diyerek ittirdim ve aşağı vapurun en alt katına indim. Hiç vakit kaybetmeden peşimden geldi.

"Ben unuttum... Özür dilerim... Korktuğunu yani... " Cevap vermedim. Yaptığı bu öküzlüğün ardından bir eevabı hak etmiyordu çünkü.

"Gerçekten bak. Tamam, şu Deniz'i bir bulalım, ben onun ağzını burnunu kırayım sonra Lena, ben, sen bir kafeye gideriz. Sana salep ısmarlarım. Tamam?.."

Eşek inadı değil mi? Yine cevap vermedim.

"Of tamam ya, özür dilerim. Gerçekten diyorum bak, ne istersen onu yapacağım. Söz diyorum sana kızım. "

Onun bu sözleri günümüzde ki halimizi almamızı sağlamıştı. Uzunca bir süre ben ne istersem o olmuştu, tabii bu benden çok Lena'ya yaramıştı çünkü abisinin izin vermeyeceğini bildiği şeyleri benim aracılığımla yapmıştı.

Hikayenin sonu mu? Ivan'a eğer Deniz'e bir şey yaparsa onunla bir daha barışmamak üzere küseceğimi söyledim. Doğal olarak Lena'yı bulduğumuzda -ki çok kolay bulmuştuk. O iki ergen iskelenin önünde bağdaş kurmuş vapuru bekliyorlardı.- Ivan gitti ve sadece Lena'nın kolundan tuttuğu gibi Deniz'in yanından uzaklaştırdı.

Bu Ivan için büyük bir gelişmeydi.

İnanılmaz!!! Öfkesini kontrol edebiliyor. Yani Ivan öyle biriydi ki, eğer etten kemikten bir suret yapabilse öfkesini o bedene oturtturur ve kendine öfkeli bir ikiz yapmış olurdu. Sinirlenince o denli kötüydü işte ama şimdi? Sözlerimle onu durdurabilmiş olmanın verdiği hazla birlikte onu tebrik ettim.

Çocuğa parmağını sallayarak resmen kükrediği sırada Lena araya girecekken onu susturdum.

"Seni bir daha kız kardeşlerimden herhangi birinin yanında görürsem emin ol şimdi ki kadar sakin olmam!" diye kükredi, çattığı kaşlarının arasından.

"Abi" diye bağırdı Lena kolunu abisinden çekerek. "Kendine gel!"

Salak. Ne diye konuşur ki sanki!

"Yürü" diye kolunu tekrar yakaladı ve çekti Ivan. Biraz yürüyünce ise konuşmaya başladı.

"Stevlena. Deniz denen çocukla konuşmanı YASAKLIYORUM!!!"

"Kendine gel! Ben senin tapulu malın değilim! Kardeşinim! Bu yaptığın barbarlık!"

"BarbarlıkMIŞ! Kimden öğrendin bakalım bu ağızları?"

İkisi de sinir küpüydü. Keşke Yağız burda olsaydı, diye düşünmeden edemedim. Tamam Lena ve Yağız pek iyi anlaşamıyorlardı fakat ortamı yatıştırmak için gerekli olan adam oydu işte... O nasıl sakinleşeceğimizi söylerdi. Ama ne yazık ki burada değildi ve ben bu sinirden alev almış Rus kardeşlerin arasında kalmıştım. Hepimiz bir iki saniye sakin kaldıktan sonra Ivan, hızla dönüp suratındaki hulk ifadesiyle kükremeye başladı "Dershanede! Sizin peşinizde dolanmaktan bıktım! Yok senin Deniz'in! Senin Cem'in! Benimde bir özel hayatım olmalı!!!"

"Kimse senden bana babalık yapmanı beklemiyor!" diye bağırdı birden Lena ve caddede ki birkaç sevgili ve bir iki ihtiyar dönüp bize baktı

"Sessiz olun." dedim özellikle de Ivan'ın kolundan tutup çekiştirdim ve Lena'ya doğru konuştum.

"Lena ileri gidiyorsun!"

"Ne?" dedi kaşlarını çatarak. "Sana da abi gibi davranmıyor mu? Sanki seni kardeşi gibi görüyor da!!!"

Ivan'ın iyice kızdığını fark ettim. Çok hızlı bir şekilde kolunu benden kurtardı ve konuşmaya başladı

"O, senin gibi havai davranmıyor!" Lena'nın kolunu tuttu. "Bana bir daha tekrarlatmayacaksın. Deniz'le konuşmayı kes!" Sonra benim yanıma gelerek koluma girdi ve beni 'kır bahçesi' adlı mekâna götürdü. Lena biraz arkamızda kalmıştı.

"Bana çok kırılmış mıdır?" diye sordu. Hızlı yürüyerek Lena'ya yalnız kalma fırsatı tanımıştık. Artık Ivan'la baş başa kalmış sayılırdık. Şey, kankamın yanına gitmem gerekirdi ama içimden bir ses, Lena'nın değil, Ivan'ın yanında olmam gerektiğini söylediği için bir an arkaya bakıp Ivan'a döndüm.

"Tavrın biraz sertti ama üstünden zaman geçsin seni anlayacaktır."

"Beni anlamıyor. Peşinden koşmaktan kendimle ilgilenemiyorum."

"Ergenlik denen şey işte..." diyerek omuz attım. "Hepimiz hala ergenlik hastalığının pençesinde sürünüyoruz, bilmiyor musun sanki?

Hastalıklı mahlûkatlarız."

Önce gülse de sonra daha oturaklı bir sesle konuştu; "Aynı yaştasınız. Sende ki olgunluk neden onda yok peki?"

Kolumu çekerek bir iki adım uzaklaştım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Siz ve ben farklıyız. Evet, her ikimiz de bazı şeyler yaşamış olabiliriz. Ama ben olgun olmak zorundayım...

Oysa Lena, o daha neyin ne olduğu konusunu düşünmek istemiyor. O sen değil ve olmak da istemiyor.

O 'Lena' ve sen 'Ivan'sın' unutma sen babanın yaptıklarına şahit oldun ve anneni teselli etmeye çalıştın oysa o, babanın sizi postaladığı hayatta doğdu. Hak ver. Kalıplara sıkışmak istemiyor. Kızlar ne yapıyorsa yapmak istiyor, bende öyle..."

"Ona hak veriyorum. Olanaklar dâhilinde izinde veriyorum ama bazı şeyleri abartarak yaşamak istiyor. Deniz yirmi üç yaşında. İlla bir ilişki mi yaşamak istiyor? Yaşasın. Bana ne?!.

Ama bunu bir herifle yapmasın."

"Peki Cem'in nesi var?" Diyerek güldüm. "Bildiğim kadarıyla bir herif değil. "

"O herif değil, hergele!" Beni kolumdan tutarak kendine çektikten sonra kolunu omzuma atıp cevabımı bekledi.

"Her neyse?" dedim omuz silkerek. "Bana karışma yeter.."

"Haklısın. Ben Cem'e karışmaya devam etsem daha iyi."

"Senin var ya, O MÜBAREK EBENİİİ!!!

"Ebem iyi bir kadındı!!!"

***

O gecenin devamı ve ondan sonra gelişen her şey... Bu günün mimarıydı işte. Onunla evde baş başa kalıp aynı koltukta aynı battaniyenin altında uzanmışlığımız da vardı; Onun yanında sabaha kadar uyumuşluğum da.

Hatta buz gibi ayağını bacaklarıma dokundurduğunda kulağının dibinde çığlıklar attığım da... Dışarıdan bakan biri kardeş demezdi bize ama benim aklımda bundan fazlası yoktu. Şimdiyse bu kız, yani 'Merve', bu dostluğa gölge mi düşürecekti?

Hayır! Aslında kızın böyle bir şey amaçladığını sanmıyordum. Evet, belki bu kız Ivan'ın hayatında ilk değildi ama... KISKANIYORDUM!

Sevgilim olmadığı için ya da Ivan'a 'o şekilde ilgi duyduğumdan falan değil. Hayatımda herhangi biri olmadığı için de değil. Ivan benim... Sebebi yok işte! Kıskanıyordum.

Tabii ki dünya da sadece ben, Lena, Ivan ve Yağız'dan oluşmuyordu. Sosyalleşebilir ve kızlarla takılabilirdi ama o insanları benim önüme koyamazdı!!!

Koymasın...

Nitekim doğum günü sabahım da beni yine 'UNUTUNCA' ben aramaya karar verdim; otelin salonunda kahvemi içerken ev numarasını tuşladım. Şansıma telefona Ivan çıkarsa ne mutlu. Ama açan olmadı. Tamam. Sakin kal kızım Leyla. Diye teskin ettim kendimi. Bir kez daha. Yine yok. Son Kez.

YOK. YOK. YOK!!!

Hey Allah'ım bu evin ahalisi nerde ya? Sinirle saçlarımı geriye atarken telefonumu dudaklarıma dayayıp gözlerimi yumdum... Direk Ivan'ı arayacaktım. Ama ben daha rehbere girememişken telefonum 'Ruhumun Öküzü' ismiyle yanıp sönmeye başladı.

Yağız sırası mı, diye geçirdim içimden "Alo,"

"İyi ki doğdun. İyi ki doğdun. Doğup da hayatıma ışık oldun.

İyi ki doğdun. İyi ki doğdun. Doğup da benim küçük dünyamın koca başrolü oldun.

İyi ki doğdun. İyi ki doğdun. İyi ki doğup da büyüdün de, benim nefesim oldun...

İyi ki doğdun Leyla. İyi ki benimlesin... " Dudaklarım istemsiz bir gülücükle seğrirken bedenimi holde ki oturma gruplarının birisine yasladım. Ne demem gerektiği konusunda tek bir fikrim yoktu. Ne diyebilirdim ki zaten?

Keyifsizlik paçamdan akıyordu. Hatta şöylesi daha uygun olurdu sanki.

'Merhaba, şu anda moralman eksilerin altında olduğumdan ve keyifsizlik paçamdan aktığında aradığınız kişi olan ben telefona, bakamıyorum. Lütfen doğum günüm boyunca beni tekrar aramayınız yahut tebrik mesajları göndermeyiniz.

BİİİİİİİİİİİİİİİP!' mi? Hiç sanmıyorum. Allah'ım... Elimi alnıma bastırarak dudağımı ısırdım.

Ivan'la konuşmak istiyordum! Şiddetle istiyordum ve bedenimde neredeyse benimle aynı tepkiyi vererek sancıyor gibiydi. Sanki yemek yemek ya da uyumak gibi ona ihtiyacım vardı. Sonunda gözlerimi açarak,

"Bir delimiz eksikti, şimdi tam oldu." Dedim eğleniyormuşçasına. Dağınık bir depresyon topuzu, bir kapri ve askılı mavi bir bluzla, şirketimin neredeyse kurucusu olduğu Şam' da ki bir El-Habibi otelinde zavallıca oturuyordum.

Ne eğlence ama!.

"Ne tesadüf bende deli kontenjanını doldurmak maksadıyla aramıştım, Bayan." Kahkahası kulağımda çınlarken gözlerimi kıstım.

"Aslına bakarsan..." dedim emin olamadan. Ivan'la olanları ona anlatmam doğru olur muydu? O ikisi küçüklüklerinden beri ABD ve SSCB gibi olmuştu. Yıllarca soğuk savaş, bir kere sıcak çatışma... Sus Leyla. Dedim kendime. Yoksa iş çirkinleşebilirdi. "Çok sıkıldım. Şu anda neredeyse El- Habibi oldum. Yani Şam'da iş gezisindeyim ve yalnızım. Kısacası kimse başımdan aşağı konfeti patlatmadı ve kimse elinde yirmi dört yazan ve uyuzluğuna mumu 30'a tamamlanmış bir pasta ile beni şoka uğratmadı. Rus yok. Votkası da yok. Bir telefonla kutlaması da yok! Hatta muhtemelen hediyesi de yok! " Birden burun kemerimi sıkıp

kendimi susturdum. Hay lanet!. Votkaymış, Rus'muş sussana değil mi ama?

"Lena mı aramadı yoksa?" diye sordu tereddütlü bir sesle. Harika, telaffuz etmeyi reddettiği bir isimdi Lena, Yağız'ın ama belli ki çok çaresiz konuşmuştum ve Yağız da neremden tutsa da beni toparlasa bilemediğinden bir teoride bulunmuştu. Neyse ki Teorisi Lena'dan yanaydı yoksa sinirden kendimi boğmaya kalkardım. Herkes'in gözünde bu kadar Ivan'cı olmak...

"Evet," dedim bir solukta. "O aptal aramadı. Birbirimize kardeş diyoruz ama aptalın yaptığına bak!" dedim sitemle. Sonra ise tükenmiş bir halde devam ettim. "Yağız süprizin için minnettarım ancak üzgünüm. Doğru zaman değil.

Sonraaa.... Görüşürüz. Öptüm."

Hiç vakit kaybetmeden Ivan'ın numarasını tuşladım. Yine cevap vermezse yapabileceğim tek şey dudaklarımı parçalarcasına ısırırken ayak tabanlarımı yere sertçe vurarak odama çıkmak ve bugünü tamamen yok sayıp ertesi güne kadar canım çıkana kadar ağlamak olacaktı. Açmadı.... Gözlerimin yandığını hissederek telefona bakakaldım. Sonra ki durak kimdi peki? Lena? Yoksa az önce postaladığım biricik kuzenim Yağız mı? Gözlerimden kaçan iki damla yaşı hızla silip evi tekrar aradım.

Üç kere çaldı, sonunda telefonu açan Sima oldu.

"Alo?" dedim ihtiyatla. Tam olarak ne diyeceğimi de bilmiyordum ya... "Alo Sima benim Leyla,"

"Leyla! Doğum günün kutlu olsun!" dedi neşeli bir sesle aynı ses tonu olduğunu umduğum bir sesle cevap vermeye çalıştım.

"Teşekkürler. Öyle kuru kuru bir kutlamayla kurtulamazsın hediyemi isterim" dalgamı geçen dudaklarımla ağlayan gözlerim görülmeye değer bir performans sergilerken Sima'nın telefonun öbür ucunda güldüğünü duydum. Ne mantık ama! Bana değer verip

beni arayanı kovmaktan beter ediyordum. Ben aramadan halimi hatrımı sormayanlara ise gülücük saçıyordum.

"Sima?" işte başlıyoruz.

"Efendim?"

"Ivan oralarda mı?" biran duraksadı ve düşünen bir ses çıkardı

"Hayır"

"Nöbeti mi var?"

"Hayır" dedi yine "Salı günü tanıştığı pizzacı kız var ya-"

Telefonu kapattım. İçimden geçen onca okkalı küfrü büyük bir hezimetle yutarken odama, canım çıkana kadar ağlamaya gittim.

Lanet olsun!

Hoş geldin yirmi dördüncü yaşım.

Daha titreyen vücudumu kontrol edemezken hareket etmem saçmaydı. Elimle kahvemi tutmuş ve hızla kalkarken, nasıl kalktıysam artık, patronum Ersan'a çarptım. bu adamla çarpışmak benim için fenomen gibi bir şeye dönüşüyordu herhalde.

Elimdeki kahvenin yarısı benim üstüme boca olurken diğer yarısı da Ersan'ın üzerine döküldü Allah'tan kahve soğumuştu yine de biraz yandığımı itiraf etmeliyim. İşin kötüsü karşımda ki adamdı. Hadi anlat bakalım Leyla patronuna, de ki 'Bu vasat halimle holünüzde ağlar vaziyette durduğum için o da yetmezmiş gibi buz gibi kahvemi benim maaşımın yarısı değerinde ki pantolonunuza boca ettiğim için beni bağışlayın... Ama bilmelisiniz ki bu rezil gün benim doğum günüm ve beni sanırsam unuttular.'

SAÇMA!

"Allah kahretsin," diye mırıldandım. Çantamdan peçete çıkartırken çantamı da yere düşürdüm, ellerim titriyordu. Fark edip kollarımı tuttu. Otomatik bir tavırla geri kaçtım.

"Leyla sakin ol." dedi eğilip çantamı alırken. "Neyin stresi bu?" kafamı sallayıp çantamı elinden aldım.

"Çok yandınız mı?"

"Hayır, zaten soğuktu ama sen? Bir şeye mi kızdın?"

"Yo yok." Sadece kıskançlıktan ölüyorum o kadar "Üzerimi değiştirmem lazım. Sanırım akşamüzeri toplantı yemeği var, ha?"

"Evet." dedi ben çantamı omzuma atıp odama çıkarken. "Beş gibi yemek salonuna in. Şık ve iş kadını gibi ol!" Sesi oyma işlemeli merdivenlerde kayboldu. Kayboldu. Kayboldu ve sonunda duyulamaz hale geldi. Odama girdim ve üzerime rahat bir şeyler giyip doğum günümü kutlamaya çalıştım, sonuçta Ivan dışında herkes doğum günümü kutlamıştı yani hatırlanan biriydim yani üzülmeme gerek yoktu. Yani Sima hatırlamıştı ve sevgilisi Burak'ta ve hatta ABD'de ki Yağız da.

Yani seviliyordum!.. Yani.. Yani Ivan beni unutmuştu!!!

Ve bu evimden uzak bir otel köşesinde depresyonda olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Bir yandan cips yiyip diğer yandan da sezon sezon HIMYM izlerken Ted'le bir yazılmış kaderime içerliyordum bu sırada ise telefonum çaldı. Arayan Ivan'dı.

Nihayet!

"Efendim?.. Ivan görmüyordu ama ben gülümsüyordum.

"Leyla. Nasılsın?" dedi keyifli bir sesle

"İyiyim sen?"

"Bende. Baksana bir şey diyeceğim."

"Evet" onun söyleyeceği şeyi adım gibi biliyordum. Ya da bildiğimi sanıyordum.

Gerzek!

"Merve bizde." dedi damağını şaklatarak, bekledi. Ne demek istiyordu? Merve'de mi doğum günümü kutluyordu? Tamam sorun değil. Benden Ivan'ın arkadaşlığını esirgemediği sürece onu seve seve kabul edebilirdim. Ama hadi çıkar ağzında ki şu iki kelimeyi be adam. 'Kutlumun Kutlusu olsun bu gün, TATLI BELAM.' De hadi. DE DE DE.

"Evet?" diye bekledim. Susup beklemem gerekiyordu ama dayanamıyordum. Söylese suratımda ki milyon dolarlık sırıtma ile yatağa atacaktım kendimi. Belki Yağız'ı arayıp özür bile dilerdim.

"Film almış ve odandaki vcd player'ı kullanabilir miyiz, diye soracaktım."

O anda elimdeki telefonu fırlatmamak adına müthiş bir sabır örneği gösterdim ve sadece "Fark etmez. Biliyorsun onu Lena ve ben aldık. Senin de sayılır." dedim. Hem ayrıca bu devire VCD Player mı kalırdı?! Laptopu yok muydu bu çocuğun? Oradan izleyemiyorlar mıydı acaba? Peh! Sanki sorun buydu? Sanki buna sinir olmuşrum? Ivan gerçekten dandik bir vd için beni arıyor ama doğumgünümü hatırlamıyor muydu yani?

"Tamam. Teşekkürler hadi hoşça kal, kendine iyi bak." dedi kapatmak üzereyken.

"Ivan," dedim güçlü bir sesle.

"Efendim?" sesi biraz endişeli çıkmıştı. "Bir yerine bir şey mi oldu?"

"Hayır..." Yutkundum. "Sen bir şey unutmadın mı?"

Off'ladı "Hayır. Sadece faturayı ödemeyi bir güncük geciktirdim. O kadar büyütmeyin lütfen."

Kafamı salladım ve yatakta geriye düşerek yüzümü yastığa gömdüm boğazımda bir hıçkırık yükseliyordu ve ağlamak üzere olduğumu hissediyordum. "Yok, öyle bir şey değil." dedim kısık bir sesle. "Her neyse?" gözümden bir damla yaş yastığa doğru süzülürken "Neye ihtiyacınız varsa kullanabilirsiniz..." dedim. Uzunca bir sessizlik oldu ve ben derin bir nefes aldım. "Kapıyorum." dedim.

"Leyla!.. Neyi unuttum?"

"Boş ver... Çokta önemli bir şey değil." Yani unuttuğuna göre önemli değil... "Ben toplantı için hazırlanmalıyım."

"Anladım." dedi ve titreyen ellerimle telefonu kapattım.

Biliyorum Merve kötü bir kız değildi ve Ivan'ın tüm dikkatinin birden onun üzerine yoğunlaştırmasında da etkisi yoktu. Kıza kızmıyordum ama arkadaşımın tüm ilgisini kendine saklaması konusu beni üzüyordu. Şöyle bir düşününce Ivan benim dostum diyebileceğim üç insandan biriydi... Ve diğer ikisi uzun süredir ülke sınırları içinde olmadığından... Sırlarımı bilen ve onları saklayan bir Ivan vardı işte... Dünüm, bugünüm, yarınım ve sırlarım konusunda bir başkasına da güvenemem zaten. On bir yıldır aynı evde yaşıyoruz ve ondan öncesinde de tüm çocukluğumuz boyunca aynı mahallede oturmuş ve aynı liseye gitmiştik. Şimdi olanlarsa geçimişimle şimdim arasında uyum sağlayan bir film gibiydi. Oysa ben, erkek kardeşimi bir kez daha kaybetmek istemiyorum...

***

Siyah kalem eteğimi ve beyaz badimi giydim üzerineyse siyah ceketimi geçirip saçlarımı atkuyruğu yaptım. Sıra makyaja geldiğinde kafam patlamak üzereydi.

Toplantı mı? Sadece içip dağıtmak istiyordum!..

Tak tak!

"Gelin." gelen patronumdu benim aksime şık ve istekliydi. Ellerini cebine soktu.

"Keşke gömlek giyseydin." dedi. Bence giyindiğime şükretmeliydi ama öte yandan da haklıydı. İş toplantısı ve beyaz badi mi? Aklıma şaşarak şakaklarımı ovdum ve dolaba gittim. Karpuz kol saten gömleğimi askıdan aldım. Banyoya giderken, "Saçını da açarsan çekici olabilirsin mesela." dedi arkamdan.

Çok da önemli diye düşündüm.

Banyodan çıktığımda patronum koltukta oturduğu yerden kalktı ve yanıma gelerek konuştu.

"Neden gülmüyorsun?" Bu onu ilgilendiren bir konu değildi hatta samimiyetimiz onun beni ezmeye kalkışmaktan öteye gitmemişken bu sorduğu saçmaydı. Ben bir şey söylemeyince tekrar konuştu.

"Kafan nerde senin? Sabah beş karış suratla çıktın yukarı şimdiyse-"

"Pardon ama sizi alakadar etmeyen bir konuya fazla ilgili davranmıyor musunuz?"

"Salona in!" dedi sert bir sesle

"Memnuniyetle." Diye mırıldandım. Mırıldanma derken nihayet anlamı içerisindeydim. Odamdan çıkmasını izlerken parfümümü sıktım ve odada biraz daha oyalandıktan sonra aşağı indim. Bir nebzede olsa gülümsemeye çalışırken patronuma "Neredeler?" diye sordum.

"Beş dakika içinde burada olacaklarına dair bir telefon aldım. Biz masaya geçelim." Normal davranıyordu yani sanki onun altı biriyle tartışmamış gibi.

"Pekala." diyerek peşi sıra takip ettim. Güzel bir nezaket örneği sergileyerek sandalyemi tuttu bir an bekledi, kafamdaki yaraya dokundu ve benim iç çekişimle yüzünü buruşturdu.

"Pansuman yaptırmıyor musun?"

"Yaptırıyorum. Sadece bu gün... Unutmuşum."

"Unuttun? Kafanda koca bir yarık var ve sen... Ah, her neyse? Sadece, bir daha ki sefere unutmazsan seni ezmeye kalktığı için vicdan azaba çeken şu adama bir iyilik yapmış olursun."

Kafamı salladım o da kendi sandalyesine geçti ve garson geldiğinde arkadaşlarımızı beklediğini söyleyerek göndermeye kalktı ama ben sert bir içki istedim ve bana tuhaf tuhaf bakmasını umursamayarak kendi içime döndüm. Bana parmak şıklatarak neyim olduğunu sorduğundaysa artık patlamak üzere olduğumu ve her ne pahasına olursa olsun eğer bu toplantıda iki kişi olmak istiyorsa susmasını rica ettim. Kendisinin patron olduğunu ve beni kovabileceğinden bahsetmedi ki bu beni şaşırttı. Muhtemelen aybaşı olduğumu düşünüyordu ya da bu toplantı da bir sekreter istiyor olduğu için alttan alıyordu. Ama adını dahi bilmediğim sert içkiyi tek seferde içmeye kalkınca anında müdahale etti.

"Yavaş ol! O içtiğin süt değil!" diyerek kızdı "Neyin olduğunu bilmiyorum ama üstünle 'resmi' bir toplantıda olduğunu unutma!.." Haklıydı. Ne olduğunu bilmiyordu ama bu ona bu denli terbiyesiz davranmamı gerektirmiyordu.

"Ne oldu ne bitti bilmem ama anlatmak istersen?.." iç çektim.

"Çok uzun..." dedim tam o esnada anlaşmanın diğer tarafı geldi. Bir süre kendi aralarında merhabalaştılar.

Madem umursanmıyorum ve madem iş toplantısı denen zımbırtıdan kurtulamıyorum imkanlar dahilinde kendi içime döndüm, bardağın ağzıyla oynarken tekrar edilen bir soruyla irkildim

"Efendim?.." dedim gözlerimi bardaktan ayırarak.

"Ne zamandan beri bu sektör için çalışıyorsunuz?"

Kafam bulanmaya başlamıştı. Sahi ne kadardırrr... Parmaklarımla hesaplama yapıp. "Sekiz ay kadar." dedim ruhsuz bir sesle.

"O kadar yeni mi?" diye fısıldadı Ersan. Cevap vermedim sonuçta mezun olalı iki yıl olmuştu bu durumda iş geçmişimin çok uzun bir ömrü olamazdı değil mi? Tercüman tekrar benimle konuştu.

"Çok genç olmanıza rağmen çok yol kat etmişsiniz." Çok yol mu? Ben Mimardım be mimar! Şu hale bak. Şimdiyse bir süs köpeği misali süslenmiş bir iş toplantısında sekreterlik yapıyordum. Dudağımı ısırıp gülümsedim.

"Evet." dedim. "Şans yüzüme güldü. Çok, çok büyük bir şans...

Sonrasında konudan tamamen uzaklaştım. Tercüman, Ersan ve adı zihnimde yer etmeyen Şamlı iş adamı hoş peşe koyuldular.

Bütün gecemi bardağıma ve bardağımdaki sert içkiye odaklanarak geçirdim. Davranışlarımdan belli etmesem de iyice hafif meşrep olduğum bir zamanda ayaklandılar o zaman yemeğin bittiğini anladım. Kalkarken tökezler gibi oldum ama hemen toparlandım kimse fark etmemişti ama yürümekte çok zorlanıyordum ki bu çok büyük bir problemdi. Misafirleri zor zalim yolcu ettikten sonra savsak adımlarla odama çıkmaya çalıştım ama ikinci basamakta tökezleyip yere düşünce Ersan

kolumdan tutup kaldırdı. Belimden tutarak dik durmamı sağladı başımı omzuna yasladım yavaşça odama çıkarken usulca sordu

"Cevap vermedin."

"Neye?" diye sordum boynuna doğru.

"Neye üzüldüğün sorusuna..." Kahkaha arası bir sırıtışla başımı yarım kaldırdım ve olanaklar dahilinde yüzüne baktım. "Kar- armaşık bir şey..."diye geçiştirdim. Sonra kendimi beni mengeneye aldığı elleri arasından kurtardım ve hızla dönerek ondan uzaklaştım. Gözlerim yanmaya başlamıştı ve ben ağlamak üzereydim. Sonra kendimi merdivenlerin başına atıp kirpiklerimin arasından ona baktım. Hareketlerime anlam vermeye çalışır gibiydi. Bu ifadeyi tanıyordum. Ivan bir keresinde tam da böyle bakmıştı bana. İlk içtiğim zamandı ama o geceyi de tam hatırlamıyordum. İçtim mi uçtuğum için Ivan bir daha içmeyeceğime dair benden söz almıştı. Ivan'ın sözünü yıkıp geçtiğim için kocaman bir aferin bana! Ne de olsa bu gün beni üzen oydu değil mi?

"Leyla?" Adam merakla yanıma otururken oldukça ihtiyatlı davranıyordu. "Sarhoş mu oldun yoksa?"

"Neddenn arramaddıı yaa?" diye sordum sonunda birazcık yüksek ve çatlamış bir sesle. "Niye unuttuuu, Ersan? O kızz gelddi diye mi? Bi de Vcdmi istiyorlar utanmazcaaaa! Bizzim Vcdmizle izzleyeceklermiiişş!" Yumruk yaptığım ellerimle yerleri döverken alt dudağımı ısırıp derin bir nefes aldım. "Faturayı hatırhyooo ama hıyar ağası ama iş Leyla'ya gelince tırt!" dengesiz hareketlerle ayağa kalkmaya çalışırken burun kanadımdan düşmek üzere olan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. "Gitmek isstiyorumm." Dedim küçük mızmız bir çocuk gibi. " Erssan n'olur yarın gidelimmm..." Benim koluma girip yavaş ama sağlam adımlarla odamın önüne getirmişti. Minnetle ondan ayrıldım. Koluma girdiği için ona minnet duymalıydım, değil mi? Değilse muhtemelen

koridorda ya da yüksek ihtimalle merdivenlerde yuvarlanırdım ve burda bana özel Rus bir doktorum olmadığı için de kesinlikle nalları dikerdim. Hah işte! Yine yoktu Allah'ın Russss'uuu!... Kendi ağırlığımı taşıyamadığım dakikalarda kendimi kapının koluna yaslanmış bir vaziyette buldum.

"Şantiyeye uğradıktan sonra gideceğiz." dedi "İyi geceler..."

Kafamı salladım ve kendimi içeri attım. Üstümü değiştirmeden yatağa serildim. Saat henüz 23.30'du yani teknik olarak henüz doğum günüm bitmiş sayılmazdı ama ben bitmiştim.

Telefonumun mesaj melodisi bir kez daha çaldı, bir belki ile telefona uzandım ama başka bir numara doğum günümü kutluyordu.

Telefonumu başucuma koydum ve gözlerime akması için birkaç damla gözyaşı hediye ettim...

Tüm bu buhran sadece Ivan'a özel olamazdı... Bu evimden uzak ilk yaş günümdü.

Yutkunarak uyandım. Müthiş bir baş ağrısı çekiyordum. Sebebinin dün odama gelip, yatağa serilmem ve uyumam gerektiğini bildiğim halde o küçük içki şişelerini kafama dikmeye devam etmemden ötürü ileri geldiğini düşünüyordum.

Gerinirken telefonum çaldı. Ivan mesaj atmıştı; düşünmüyor değildim hatırlamış olup özür dilemek için aradığını ama hayır. Aslında hiç yapmadığı ancak şu son iki gündür yaptığı gibi oldukça ilgisizdi.

Mesajda büyük harflerle 'GÜNAYDIN' yazıyordu. Kafamı olumsuz anlamda salladım ve mesajı kapadım.

Şantiyeye gidecektik ve dolayısıyla üzerimi değiştirmeliydim. Lacivert pantolon, ceket takım elbisemi giyip kahvaltıya indim. Dünün etkileri saat 11.30'da kalmış olmalı ki patronum Ersan artık

moralimin bozuk olmadığını ve gülümsediğimi belirten birkaç sözcük sarf etti.

"Dün dünde kaldı." dedim. "Ve... Şey için... Dün huysuzluk ettiğim içinde ayrıca özür dilerim; çok ayıp ettiğimin farkındayım ve eğer..."

"Ne? Kovulmak mı istiyorsun?"

"Hayır! Ama şey... Ayıp ettim. Bunun farkındayım. O yüzden eğer beni kovmak isterseniz sizi anlarım."

"Bir ara seni kovma raddesine geldiğimi itiraf etmeliyim." dedi kahvesini yudumlarken. "Ama yapmamayı başardım. Hem." Adamın suratı hayli eğlenceli bir hal alırken şaşırdığımı itiraf etmeliyim. "Buna 'skorlar 1-1' diyebiliriz. Ben seni ezdim. Sen de beni delirttin. Adil bir intikam şekli." Ona karşı ilk defa içtenlikle gülümserken derin bir nefes aldım. Sonra kafama dank etti! Allah'ım... Kan inanılmaz bir hızla yüzüme tırmanırken gözlerimi kapatıp masaya oturdum. Dün sarhoşken kim bilir neler demiştim?

"Dün," dedim çekingen bir tavırla. Adam kahvesini yudumlarken beklentiyle bana baktı. "Çok saçmaladım mı?"

"Bir sürü şey saçmaladın." Dedi keyifle gülümseyerek. "Ama kelimelerin o kadak anlamsızdı ki... Yani cidden, vcdyle ne sorunun var?"

"Vcd mi?" Dün gece neler saçmalamıştım ben böyle?

"Evet," adam telefonuna gelen mesaja şöyle bir gözünün ucuyla baktı ardından daha da genişçe gülümseyerek. Sadece birine kızdığını anlayabildim." Dedi. "Sanırım seni unutmuş, ha?" Sandalyeye gömülmek istercesine oturduğum yerde kaydım.

"Ben..." dedim usulca.

"Bir şey söylemene gerek yok." Dedi hemencecik. "Eğer anlatmak istersen dinlerim tabii ki ama istemiyorsan da kendini mecbur hissetme."

"Sadece, dün size karşı olan davranışlarımın hiçbiri size yönelik değildi. Bunu bilseniz yeter." Dedim durumu kurtarmak adına son bir çabayla.

Adam ellerini iki yana açarak, "Pekala," dedi. "Unutalım gitsin?"

Minnetle gülümserken kaşlarımı kaldırıp "Hala çalışıyor olmak güzel." dedim.

Gülümsedi. "Kaç aydır çalışıyorum demiştin sen dün?"

"Sekiz" yumurtamı parçalara ayırıp lokmalık hale getirdim. "Mezun olalı iki yıl oldu." Omuz silktim. Bazen zaman hiç geçmesin istiyordum. Özellikle de trafik kazası yapmadan bir gün öncesine takılı kalmak hoş olurdu.

"Kaç yaşındasın ki sen?"

"Yirmi dört."

Kaşlarını kaldırdı. "O kadar küçük müsün?" diye sordu hayretle. Süper, diye düşündüm. Birisi evde kaldığımı söylüyor diğeriyse henüz ufaklık olduğumdan bahsediyor. Hepsi. Hepsi ayrı numunelik!

"Yirmi dört yaşın nesi küçük? Nerdeyse çeyrek asır."

"Demek istediğim o değildi. Aslına bakarsan özgeçmiine bir göz attım. Buraya ait değilsin, İngilizce, Fransızca ve Rusça biliyorsun. Mimarlık fakültesinden mezunsun. Senin için başarılı bir inşaat firmasında sekreter olmak..."

"Kabus." Diye bitirdim onun cümlesini.

"Öyle olmalı," diye katıldı bana. "Eğer kadrolarımızdan biri boşalırsa seni denemek isterim. Bu potansiyeli yönetici asistanlığıyla hebaa etmemeliyiz, değil mi ama?"

Sekreterliği küçümsediğimden falan değil ama eğer öyle bir ihtimal varsa seve seve mesleğimi arkamda bırakırdım. Hadi ama o kadar yıl okuyayım, özgeçmişim dolu gözüksün diye Fransızca öğreneyim, bir yılımı Rusça konuşarak geçireyim sonra kalkıp sekreter olayım öyle mi? "Bu beni ne kadar mutlu eder size anlatamam." Dedim küçük bir gülümsemeyle.

O da gülümsedi ve kahvesini bitirdikten sonra, "Doyduysan kalkabiliriz." Dedi.

Kuş sütü eksik kahvaltı masasına hüzünlü gözlerle bakıp adamın peşinden kalktım. Aç kalmak benim kaderim miydi acaba?...

***

İnşaat yeri çok engebeliydi yine de düşmeden şantiyeyi dolaşmayı başarmıştım. Biraz şantiyeyi gezdikten, işlerin yolunda olup olmadığını öğrendikten ve ortadaki sorunları hallettikten sonra otelimizin yolunu tuttuk.

"Bakmayacak mısın?" diye sordu. Fark etmeden dalmıştım ve patronumun bu sorusuyla bilinçaltı dalgıçlığımı kenara iterek su yüzüne çıktım.

"Neye?" diye sordum.

"Arabaya bindiğimizden beri telefonun çalıyor."

"A?" telefon sessizdeydi titreşimini mi duymuştu? Çantama uzanarak telefonu çıkarttım ekranda, IvnCık yazıyordu sanırım hatırlamıştı.

Neyse? Açtım.

"Efendim?"

"Leyla benim Ivan." dedi saçmalayarak, sanki ekranda yazmıyordu.

"Evet?" diye bekledim. Dünden beri kalbim çok kırılmıştı. Hatta 'çok'un çok ötesindeydi.

"Nasılsın?" diye sordu uysal bir tonda.

"İyi gibi." dedim ruhsuzca."Sen?"

"Fena değil. Sen?"

"Süper."

"Öyle mi?" Ses garipser gibi çıkmıştı. Nedenini az çok tahmin edebiliyordum ama umursamadım. Beni parmaklarının arasındaki narin bir kürdan gibi görmesini istemiyordum. Beni istediği zaman kolayca kırabileceğinin farkına varması... Bunu istemiyordum.

"Oysa ben, ben olmayınca sudan çıkmış balığa döneceğini düşünmüştüm." Dedi özgüvenle.

"Ah, yok canım." Alayla konuşmaya başladım. "Sen olmasan yaşayamam mı yani?"

Sözlerim karşısında bir an afalladığını hissedip gülümsedim. O olmadan da gayet iyi idare edebilirdim işte!

"Ne zaman geliyorsun?" diye sordu sonra laf değiştirerek.

"Bilmiyorum." Telefonu tuttuğum kolumu arabanın penceresine yaslayarak dudağımı ısırdım. "Merve'yle aranız nasıl? Vedyi bulabildiniz mi?" Biliyordum sormamalıydım. Aptal ben! Bana neydi ki çocuğun biricik ilişkisinden.

Ahizenin diğer ucunda derin ve uzun bir sessizlik oldu. Sonra konuştu.

"Bulduk ama cd bozuk çıktı. Hem boş ver."

Güldüm. "Tamam o zaman. Başka bir şey?"

"Eğer uçağa binmeden beni ararsan sevinirim."

"Harika. Seni arayacağım."

"Evet?" diye bekledim.

"O zaman. Şey. Hoşça kal, gelince görüşürüz."

"Aynı evde yaşıyoruz. Aksi düşünülemez değil mi?" dedim tatlı olduğunu umduğum bir sesle.

"Öyle." Dedi."Kapıyorum o halde." kapattı.

"Ne zaman döneceğiz?" diye sordum Ersan'a.

"Otele döner dönmez. Yüzün gülüyor?" Tuhaf bakışlarımı üzerine saldım. Adamla o kadar da yakınlaşmamıştım halbuki peki bu samimiyeti neyin nesiydi.

"Imm." Öksürerek boğazını temizledikten sonra düz bir sesle devam etti. "Özür dilerim." dedi ben cevap vermeyince. "Özelin."

"Evet." dedim içimden otuz iki diş sırıtırken 'Ivan benim özelim.'

***

Nihayet! Evimdeyim!

Pantolonumu ve trikomu çıkartamayacak kadar yorgun olduğumdan direk odama çıktım ve sadece ayakkabılarımı çıkartıp yatağıma resmen atladım. Eve geldiğimde sadece Sima vardı ve o da çıkmak üzereydi. Beni kucakladı ve doğum günümü bir kez de bu şekilde kutladı. Ivan'ı sorduğumdaysa Merve'yle alışverişte olduğunu öğrendim.

Tamam, kendimle kıyaslamayacağım. Hayır, bunu yapmayacağım ona yalvarmış ve alışverişe gidememiş olmamamı önemsemeyeceğim. Hem ne var ki bunda? Altı üstü alışveriş. Ayrıca Merve onun sevgilisi. Bense sadece arkadaşıyım. Arkadaşlar kıçı kırık meseleleri takmazlar. Evet. Onlar sakin kalmayı becerebilen naif insanlardı ve ben de sakin kalacaktım.

...ZzZzZzZ....

Uyudum. Uyumaya ihtiyacım vardı. Yolculuk, doğum günü, haberler falan... Uyku derin ve dingin olmasına rağmen su gibi çağlayan o sese uyanmamam imkansızdı. Ses Sima'nın değildi. Annemin değildi. Merve? Hmm...Hayıır. Hem Merve olsaydı yorganın altına saklanıp uyumaya çalışmaya devam ederdim.

Lena! Lena geldi! Stevlena geldi!!! Aniden yataktan fırladım, biraz sendelemiştim ama umursamadan merdivenlerden aşağı uçtum. Lena gelmişti! Merdivenlerden top misali zıplayarak düşsem umursamazdım. Ya Lena geldi! Üstelikte gelir gelmez kendini belli etmişti. Gazlayıp sokağı terk etmek üzere olan taksiciye sövüyordu. Sonra beni gördü ve ağzındaki küfrü bir rafa kaldırarak kollarını bana doğru uzattı.

Boynuna atlarken bir çığlık attım. "Geleceğini haber vermediiin!"

Oysa ne çığlığımı ne de sözlerimi umursadı. "Ah Tanrım!" dedi sadece ve o da bana sarıldı. "Seni ne çok özledim.

Bu kadar kalacağımı tahmin etmezdim." dedi geri çekilirken "Abim nerde? Deliye geleceğimi söylemiştim."

"Ben geldiğimde yoktu." bir daha boynuna sarıldım. Ne yapayım? Kardeş dediklerinizi gidince özlem lal oluyordu ama hiç gitmiyordu yürekten.

"Ne kadar oldu?"

"Dört." dedi omuz silkerken "Ne yapayım? Kaçmam lazımdı. Hey, kafanda ne var senin?" diye sordu. Yaraya dokununca yüzümü buruşturdum.

"Kaza oldu?"

"Yine mi? Bu kez hangi zavallıya çarptın acaba?" dedi o çok bilmiş tavrıyla. Ama hayır. Bu sefer yanlış tahmin yaptınız Miss Turgenyev.

"Hayır, şekerim bu sefer çarpıldım." Bavulunu alıp içeri geçtik "Hem de kasıtlı olarak. Ama sonrası daha komik diyebilirim. Adam yeni geçtiğim departmanın müdürü çıktı; şimdi onun asistanıyım."

"Hangi akıllı sana araba verdi? Abim vermez. Kim Sima mı? Tabii ki de o değil mi? Aptal kız.

Neyse? Artık seni sabahları ben bırakıveririm." yatağıma oturduk. Söylediği şeyin tek bir anlamı vardı. İNANAMIYORUM! Kesin Dönüş yapmıştı!

"Kesin dönüş?" diye sordum emin olmak adına.

"Bir daha kaçmak isteyene kadar evet, kesin dönüş."

"Vay canına!" Bavulları girişte bırakırken Lena'nın elinden tutarak odama çıkardım. Ona eşofman takımlarımdan birini verirken bende trikomu çıkarttım. "Şimdi de bana erkekleri anlat bakalım." Dedim sorgulayıcı bir tavırla. Dedikoducu bir kız değildim. Ya da oturup sadece erkeklerden bahseden biri ama Lena bu konularda inanılmaz ketumdu. Telefonda laf alamıyordum. Şimdi yakalamışken öttürmezsem ancak evleniyorken öğrenebilirdim çocuğun kim olduğunu.

"Böyle konuşma." dedi gülerek. "Sayende kendimi erkek avcısı bir kaldırım kızı gibi hissediyorum." gözlerini açarak bana baktı.

"Ne?" dedim ellerimi açarak. "Ne var ne yok dökül bakalım, Deniz nasıl?" anlatmıştım ya biraz. Deniz Lena'ya saplantılı bir manyaktı. Tamam, saplantılı manyak abartılı bir tabirdi belki ama durum buydu. Komik olanı ise Lena da bu durumdan gayet hoşnuttu, ne yeşil ışık yakıyordu ne de yol veriyordu ama mavi boncuk dağıtıp duruyordu.

"Aaaahh!. Deniz. İki yılı aşkın süredir konuşmuyoruz canım hem..."

"Hem?"

"Hem New York'ta Deniz'den daha yakışıklı erkekler var."

"Detay Lena!!! Detay hayatım." Elimde ki peluş oyuncağı sıkarak ona baktım. Sonunda kelimeleri rahat bıraktı ve kelimelerde koşa koşa kulaklarıma aktı.

"Murat diye biriyle tanıştım. Fiziksel olarak çok yakışıklı ve kutsal değerleri var-"

"Hayır! Hayır, dur bir dakika New York'ta Türk erkekleriyle mi kırıştırdın." diye sordum.

Ağzı küçük bir o şeklini alırken bir elini beline yerleştirmiş diğer eliyle de saçlarını geriye atmıştı. "Biz ona kırıştırmak demeyelim." Hınzır bir gülüşle çıkarttığı kıyafetleri yatağıma atarken sırıtışı genişledi ve sonunda şen bir kahkaha koyuverdi. Devam ettiğinde bir TDK çalışanı gibi kelimelerini çok dikkatli seçiyordu. "Seviyeli bir ilişki kulağa daha estetik gelmiyor mu sence de?"

Kafasına yastıkla vurdum.

"Tamam." dedi kızarak. "Benimle aynı yerde çalışıyordu, okey?" Lena psikoloji okumuştu, onunla aynı mesleğe sahip birisiyle tanışması ve duygusal bağlamda bir şeyler yaşaması beni mutlu ederdi. Üstelik Yağız'dan sonra (Evet, bana yazan kuzenim

Yağız'dan bahsediyorum. Ne yapalım yani. Gönül bu. Olaya Lena'nın gözünden bakacak olursak Leyla&Ivan ve Yağız&Lena çiftleri ile Doğu usülü berdel yaşıyorduk. Ama dedim ya O Lena'nın gözüydü.) Lena 'nihayet' diğer erkekler hakkında 'cidden' heveslice konuşuyordu. (Lena ve Yağız mevzusu ise tamamen ayrı bir dava. Hiç girmeyelim o konuya...) Bu durumda bana da sevinmek düşüyordu.

"Eh" dedi beline gelen saçlarını savurarak "Beni görünce bu güzelliğe dayanamadı tabii."

"Tabii." diye takıldım. "Nasıl biri?" diye sordum göz kırparken.

"Hoş. İnsan yani." o da göz kırptı. "Evimizin erkeği," gözleri deli gibi eğlenceyle parlıyordu ve sözlerinde ki evin erkeği de bendim sanırsam. "Açım ben... " dudaklarını birbirine bastırırken bakışlarını acındırma moduna alarak, "doyur beni." dedi.

"Sosisli yumurta, peynirli yumurta, salçalı yumurta? Seç beğen al." Dedim ellerimi hayali bir tepsi sunar gibi açarken.

"Belki pilav." Diyerek dudak büktü.

"Ne zaman kolay bir şey istedin ki zaten."

"Hadi nazlanma da yürü. Bakıyorum da abim seni bayağı şımartmış."

"Abinin benden önemli işleri var hayatım."

"A? Öyle mi? Onu en son bıraktığımda senin doğum günü hediyenle meşgul oluyordu. Eee beğendin mi bakalım hediyesini?"

"Eğer bana bir hediye vermeyi hatırlasaydı bende beğenip beğenmemek konusunda bir fikir beyan edebilirdim." dedim. Pirinçler ıslanadursun diyerek salataya girişmiştim. Olaylardan habersiz zavallı marullar ise elimin altında hunharca parçalanıyorlardı.

"Unutmuş mu?" sesi öylesine şaşkındı ki. "Hayır ya. Daha geçen hafta bana, sana öyle bir süpriz hazırladığından, bu süprizin senin ağzını yarım metre açık bırakacağından falan bahsediyordu."

"Unuttu mu bilmem" dedim hırsla. "Ama hatırlamadığı kesin!"

"Baksana bana? Sen? Yani aslında siz,

"Açma o konuyu. Çok değerli abinin benimle ilgilendiği falan yok. Yani... Öyle bir arzu beslediğimden falan değil de..." Dedim ya işte. Lena'nın liste başı şarklısı yine ötmeye başlamıştı, Leyla abimiii seeeeviiiyoooooo.... Ivan Leyla'yııııı seeeeeviiiyoooooo..... diye.

"Tabii kesinlikle değil... Ben zaten öyle bir şey olduğundan değil de." Bu cümlenin sonu pis yerlere gidiyordu ve ben bunu istemiyordum. Ben ve Ivan diye bir şey yoktu. Bir Ben vardı, bir de Ivan. Daha kaç kere açıklamam gerekecekti şu kıza?

"Eğer o cümleye devam edersen seni domatez diye salataya doğrar, Ivan'la karşılıklı oturur yerim." dedim.

"Ivan'sız da boğazımızdan geçmiyor bakıyorum."

"Lena!"

"Offf... Tamam ya! Anladım, anladım da abimin gündemini ne değiştirdi ben onu merak ediyorum."

"Pizzacı kızlar." dedim isterik bir tonda.

"Vay yellozlar!" dedi sesini çatlatarak "Kim bu kız?"

"Merve!" Tam o sırada kapıda dönen anahtar sesi duymasam Yağız'a anlatamadıklarımı Lena'ya anlatmak için ağzımı açacaktım. Fakat gelenin Ivan olduğuna o kadar emindim ki. Çünkü Sima bu aralar sevgilisiyle fazla meşguldü, önümüzdeki bir iki hafta içinde evleniyorum diye çıkıp gelmesinden korkuyordum.

Mutfakta beni görünce önce afalladı sonra tek adımda beni kucakladı.

"Leyla." diyerek sıkıca sarıldı "Uçaktayım diye haber vermedin. Ya da uçaktan indim diye."

Bu karşılama gerçekten sıcaktı hatta beklediğimden de sıcak. Resmen ateş basmıştı beni! İçimde bir şeyler hareketlendi.

"Çok özledim." dedi kulağıma doğru kısık bir sesle.

"Abartma," dedim ama kendimi gülümsemekten de alamadım. "iki gündü. Hepsi bu."

"Yıl attın üzerime be! Hepsi buymuş, kuyruklu yalan." Ah demek hatırlamayı akıl edebilmişti. Beyinsiz Belaruslu. Geri çekilip 'sonunda' diyecektim ama çok sıkı sarılmıştı.

"Nihayet! Paşam!" dedim iğneleyici bir tonda çenesine doğru.

"Unuttuğumu falan mı sandın? Kafayı mı yedin sen?" İşte o an patladım. Sıkı bir dirsek darbesiyle kendimi sevgi yumağından kurtardım.

"Yok ya! Dışarıdan bakınca tipim nasıl gösteriyor bilmiyorum ama aptal değilim. Resssmenn unuttun! 'Alo Leyla? Vcdyi kullanalım mı? Özel bir gün müydü?' basbayağı unuttun işte"

"Şuna da bak hele." Çenemi sıkıştırıp kendine bakmamı sağladı. "Arayıp soran kimdi acaba? 'Ivan, sen bir şey unutmadın mı kuzum?' O an ki surat ifadeni bana anlatmalısın. Gerçi hayal gücüm beni bu konuda hayli derecede tatmin etti.

Ah ama tipe bak, nasıl kızmış?"

"Kızarım tabii, bari erkek ol da unuttum de. O da yok!" Tam bana cevap verecekken bir şey-offlamaktan sıkılmış ve tezgaha yaşlanmış durumda ki kız kardeşini fark etti.

Lena; 'sonunda' diyerek abisine uzandı. Demek ki bu tepkiyi bir tek ben vermiyordum.

"Birde kardeşin vardı. Bilmem hatırlar mısın?"

"Güleyim mi?" dedi Lena'ya sarılırken. "Önümüzde ki hafta gelmeyecek miydin sen? Ne oldu?"

"Takvimlere baktın mı sen hiç sevgili abiciğim? İki hafta önceydi onu söylediğimde."

"Hadi ya." dedi Ivan hatırlamamış gibi durarak.

Lena geri çekilip ellerini beline dayadı. "Dur bakalım sanırım gündemden düşmemin sebebini biliyorum. Aaa!" diye çığlık attı. "Pizzacı kızlar mı yoksa?"

"Haha. Hangisi söyledi? Bu mu? -eliyle beni gösterdi.- yoksa diğeri mi? Ama fark etmez ikisinin de ağzını koli bandıyla bantlayacağım çünkü." diye çıkıştı kolumdan çekip elini omzuma atarken.

"Ben seni tümden bantlayacağım." diye söylendi Lena. "Senden çok onunlayım. Doğruyu söyleyin; Hanginiz benim kardeşimsiniz? O, değil mi?" Ivan'a komik, şüpheli gözlerle baktı.

Gözlerimi devirdim. "Leyla." Dedim. "Hani sürekli 'o' diyorsunuz ya. Leyla. Adım Leyla."

Bu sefer ikisi birden gözlerini devirdi. Ne onlar yapınca eğlenceli ben yapınca sıkıcı mı olmuştu şimdi de?

"Neyse?" dedi Ivan bir elini Lena'nın diğer elini benim belime atarken. "Ivan'ın melekleri." dedi gözlerini kısarak yukarı doğru baktı.

"Hiç sanmıyorum!" diye bağırdık Lena'la aynı anda. Onunsa pek umurunda değilmiş gibiydi; önce Lena'yı sonra beni öptü ve çarpık bakışlarını üzerimize saldıktan sonra odasına çıktı.

Ama ben söylemiştim; bu kız bir iki haftaya kadar 'Ben evleniyorum!' diye çıkar gelir demiştim. Dün eve 'Evleniyorum!!' diye çığlık atarak girdi. Tam o esna da kurabiye hamuru hazırladığım için elim yüzüm unluca sarıldım kıza. Ama Burak hemen arkasından mutfağa girince ışık hızıyla ayrıldım kızdan. Psiko-manyak (!) Sima'ya dokunmamıza bile dayanamıyor.

Tamam, bir insan kıskanç olur da bu kadar olmaz!

Her neyse? Biz Lena'yla beraber -ve Ivan'ın da zoruyla Merve ile de beraber- Ash'nın düğününe hazırlanıyorduk. Yani...

Aslında Merve kötü bir kız değildi; ki bu beni deli ediyordu. Eğer kötü birisi olsaydı ondan nefret etmem halinde şimdiki kadar acı çekmezdim... Ama bazen şartlara kapılırsınız ve soluğu saçma bir sonucun önünde alırsınız.

SEVMİYORUM İŞTE O KIZI! İsterse Obama resmi yazı göndersin 'O kızı seveceksin.' diye ama yine de sevmem.

Onunla geçirdiğim kısıtlı zaman sürecinde yirmi yaşında olduğunu ve konservatuar da okuduğunu öğrendim. Aldığı eğitim keman üzerineydi ve bize küçük bir resital verdiğinde kendimin aşırı beceriksiz hissettim yani bende birazcık piyana çalıyordum ama onunla kıyaslanamazdı bile. Harika çalıyordu, 'bayan, Ivan'ı ben alayım sende havanı.'...

O iyi bir kızdı, iyi anlaşabilirdik tabii; Ivan'ı tekeline almasaydı.

Her şey iyi güzeldi de (Yalan söylüyorum. Hiçbir şeyin iyi gittiği falan yok. Yakın zamanda ki tek güzellik, Lena'yla beraber Yağız'ın gelişini bekliyor oluşumuz.) tuhaf bir şey vardı o da; Ivan'ın bizim yanımızdayken Merve'yle kız arkadaş samimiyeti kurmuyor oluşuydu. Hayret, diye geçirdim içimden. Halbuki Ivan böyle şeylerden utanan 'Aman kimse görmesinde, rezil olmayayım' diye düşünen biri değildir.

Neyse? Kız, mavi bir elbise giymişti, elbisenin; dekoltesinden boynuna bağlanan bir eklentisi vardı ve işlemesi yoktu. Dize kadar iniyordu üstüne saçlarını serbest bırakınca nefes kesici kadar güzel olmuştu.

Lena'ysa mor bir elbise giymişti ve peek... Hazır görünmüyordu dahası hazırlanmak için çaba da harcamıyordu. Dalga geçmiyorum, tamı tamına yarım saattir göz kalemiyle alem yapıyordu. Ama en sonunda 'Vazgeçtim gelmiyorum.' deyince kırk beş dakikadır tünediğim koltuktan bir hışımla kalktım ve "Keşke bunu yarım saat önce söyleseydin!" diyerek odadan çıkıp beni bekleyen Ivan ve Merve çiftinin yanına gittim. Merve Ivan'ın arabasına binerken tereddüt etti. Aklıma geleni söylerse saçından tutup duvara sürtecektim.

"Ben... Gelmesem mi? Sonuçta tanımıyorum."

Ivan gözlerini devirdi ve "Neden?" diye sordu şüpheci bir tavırla. Sonra ekledi. "Bende tanımıyorum. Ama Leyla tanıyor."

Kız gözlerini devirip omuz silkti. 'Bana ne Leyla'dan.' der gibi bakıyordu resmen! " dedim ya. Kimseyi tanımıyorum. Hem aile içi bir resital vermem gerekiyor, çalışmalıyım."

"Tamam!" dedim sitemkar bir tonda. "Sen kal, biz gideriz!." Merve şaşırarak Ivan'a uzandı, sarıldı ve kulağına bir şeyler mırıldandıktan sonra bizim eve yöneldi. AŞK BÖCÜĞÜ!!!

Ivan'ın arabasına binince bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne?"diye sordum. "Hayatındaki tüm kadınlar bu denli sorunlu olmak zorunda mı?" elimle saçlarımı geriye ittim. "Kız kardeşin deli! Ki bunu biliyorsun. Sevgilinse-"

"Ne?"

"Uyuz!"

"Sen nesin?" diye sordu keyifli ve derinden gelen bir sesle. "Hayatımdaki yabancı mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup koltukta geriye yaslandım. Her zaman için laf sokmanın bir yolunu buluyordu dobroşko.

"Neyse?" dedi ben bir cevap vermeyince. "Elbisen güzelmiş, Külkedisi."

Üstüme baktım. Tek siyah elbisemi giymiştim. Siyah, seksi ve çekici...

"Teşekkürler, Bay Yakışıklı Prens."

***

Kına gecesi kız evinin kapısının önündeydi. Ivan arabayı park edecek yer bulup araçtan indikten sonra elini belime yerleştirip düğüne çekti beni.

"Çok geleneksel, çok hoş, çok sevimli." dedi dudaklarına iyice yayılmış olan bir sırıtışla.

"Sevimli?" diye sordum, sonra tek kaşımı kaldırarak güldüm ve "Evlenmeye mi karar verdin?" diye ekledim. O ise el çırparak,

"Kına da yakarlar mı?" diye sordu.

"Ha," dedim "evet, hem kıça yakıyorlar hem başa."

Pislik bir bakışla gülümseyerek elimi tuttu ve sanki 'popo' dememişim gibi konuştu. "O zaman yakmadan dans edelim."

'Kıçına mı yakacağız?' diye sormayı düşünsem de düşüncemi dile getirmedim.

Bu şekil 'kıç, baş' dememin sebebi; Ivan Rus'tu yahu. O düğünlerde votka içerdi. Striptiz izlerdi. Yani yaptığından değilde Rus düğünleri öyle olur. E hal böyle olunca bu kına merakı da ne diyesi geliyor insanın. Velhasıl, elimden tutup piste çekmesini beklemediğimden şaşırarak kahkaha attım. Kahkahama bir gülücükle katılan çocuk elimi tutup havaya kaldırdı ve ellerimzden oluşan kemerin altmda dönmemi bekledi. Şevkle dönerek onun kucağına gitmiş oldum. Gençler uzaktan baksa da bir kaçı pistin ortasında ilk dansını yapan çifte eşlik ediyordu. O çiftlerden bir tanesi de biz olduk.

Dansa çıkmayı beklemediğim halde hemen ona ayak uydurmuştum ama belime sarılmasını da beklemiyordum. Sarıldı ve aramızdaki o bir adımlık mesafeyi bir karışa kadar indirdi. O bana yavaş yavaş yalaşırken önüme düşen buklelerimi kafamı sallayarak atmaya çalıştım, olmadı. "Sol muydu sağ mıydı?" diye sordum sonra yakınlaştığımızı umursamamaya çalışarak. Benim geriye atmayı beceremediğim buklemi parmağına doladı ve bir süre beni izledi.

"Ne? Yüzümde bir şey mi var?" dedim telaşla. Aman ya rezil olmuştum!

"Hatırlamıyorum." dedi gülerek. "Sağ mıydı sol muydu, hatırlamıyorum.

Bu durumda," saçı nihayet kulağımın arkasına itip üzerime eğildi ve "İki aylık ders boşa gitti desene." dedi göz kırparak.

"Yüzümde bir şey mi var?" ondan kurtulmaya çalışıp en yakın aynaya ulaşmaya çalıştım. Aksi takdirde Doktor Ivan tüm haftayı yüzümle dalga geçerek renklendirirdi.

"Hayır."

"Neresinde ne var, Ivan?"

"Yok bir şey kızım! Düzgün dur da dans edelim!" Ivan sahte bir kızgınlıkla vücudumu vücuduna bastırırken konuştum.

"Figürleri bile hatırlamıyoruz." dedim gözlerimi kocaman açarak. "Ama kabul et eğlenceliydi." Gözlerimi onunkilere dikerken sonraki söyleyeceklerim aklımda yoktu ama o gözlere bakınca dudaklarım programlı gibi konuşmaya başladı.

"Özellikle kurs çıkışları gittiğimiz şu yer. Adı neydi?"

"Hmmm..?" dedi düşünceli düşünceli. O da aynı şeyi düşünüyor muydu? Ah. Yani Romantik değildi. Ne diyorum ben? Milyarlarca ortak anımızın arasında kendini belli edecek bir özelliği bile yoktu ancak insan aptal olmaya görsün. Heycan bastı yine.

"Neydi ya?" dedi dudağını büzerek.

"Cennet Bahçesi? Miydi?" diye sordum "Ne kadar basit isimler vermişiz. Cennet Bahçesi,"

Kafasını salladı. "Bilmiyorum ama orası gerçekten Cennet Bahçesi gibiydi. Bir gün yeniden gitmeliyiz."

"Piknik gibi mi?" diye sordum. Kafasını onay verir gibi salladı ve birden daha da yaklaştı. Dans yüzünden zaten çok yakındık bir de şimdi bedenlerimiz birbirine yapışmış gibiydi. Tarifsiz bir parfüm sıkmıştı. Her zamanki gibi. Nedensiz sıcak akışkan ve yoğun bir his mideme doğru uçarken Cennet Bahçesinde ki o anıyı hatırladım.

***

Ankara'dan İstanbul'a taşındığımız ilkyazdı. Ivan üniversite sınavı için ikinci kez hazırlanıyordu bizde Lena ile beraber yazın tadını çıkarıyorduk. AVMden döndüğümüz bir akşam elimize

tutuşturulmuş reklamları inceliyordum. Violet (Vaylıt) Dans Salonu adında bir ilan görünce durdum. Dansa hep merakım vardı. Bu ilan elime düşmekle iyi etmişti. Bir kaç gün sonra dans salonuna başlamıştım. Ama başımdaki abi zımbırtısı beni öldürüyordu. Taytımdan, saçımı toplama şeklime kadar karışan bir odun mamülü ile yaşıyordum. Beni deli etmeye devam ettiği bir gün en sonunda

"Bu kadar kıskanıyorsan sende yazıl kursa," diye patladım ama nereden bilebilirdim kurtlu bamyanın söylediklerimi ciddiye alacağını. Akşam altıda başlayan kursa koşa koşa geliyordu Ivan Efendi. Bu dans merakının kaynağını merak etmiyor değildim.

'Bir kız?

Güzel bir kız?

Peri gibi güzel bir kız?'

Sonunda sebebi Ivan açıklamıştı. Elimizde dondurmalarımızla yeni keşfettiğimiz Cennet Bahçesi adlı mekâna tırmanırken

"Neden Semih'le partnersin?" diye sordu.

Soru saçmaydı. Yüzümü aptal mısın ifadesiyle doldurup Ivan'a döndüm. "Çünkü dans partnerim o. İlk günümde partnerim olmayı teklif etti."

"Ben geldim. Yani onu dehleyebilirsin."

"Anlamadım."

"Başka erkeklerin sana dokunmasından haz mı alıyorsun, Leyla?"

"Bir dakika" dedim kafamda ampul yanarken. "Doğru mu anladım? Sen beni kıskanıyorsun."

"Tabii ki kıskanıyorum." dedi sanki bu dünya da ki en bariz şeyi görememişim gibi. "Ben kıskanç bir erkeğim. Sende benim bir tanemsin."

"Ben senin sevgilin değilim Ivan. Ağır ol canım." dedim durarak. Abilik taslamasını anlardım. Kız kardeşinin aynı yaştaki en yakın arkadaşıydım sonuçta fakat bu düşüncesi fazlaya kaçıyordu.

Birden o da durdu ve değişti. İfadesi solarken bir adım geriledi ve omzumda ki elini çekti. "Bak bunu bilmiyordum." Bir adıım daha gerileyince hafiften gerilmeye başlamıştım bile. Ne oluyordu?

"Seni sahiplenmemden bu kadar rahatsız mıydın?"

"Hayır ama sevgili gibi davranmak başka sahip çıkmak başkadır."

"Yani rahatsız mısın?"

"Bu da nerden çıktı?!" elimle amaçsızca etrafı gösterip "Hayır!" diye bağırdım.

"Sevgili olmak nedir biliyor musun?" dedi. Gözlerinden delilik fışkırıyordu. Sonra birden beni yakaladı ve ne olduğunu anlamama fırsat vermeden dudaklarıyla ağzımı kapadı.

Birisiyle öpüşmek şu gibi bir şeydi: !!!....

Ivan'la öpüşmekse şu:!!!!!!!!!!!!.....

Yani anlatabiliyor muyum? Başkaları artçı deprem. Ivan yıkıcı olandı. Bir saniyelik şaşkınlığın ardından bir inilti döküverdim dudaklarımdan. Titreşim ona uluşmadan dudaklarımı sıkıştırdı. Ne olduğunu ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum ama tuhaf güzel ve yasaklı bir şeyin tadını alıyormuşçasınaydı yaptığımız. Kalbim kulaklarımda atıyordu ve korkudan kıpırdayamıyordum bile. Hatta öpücük devam etse mi yoksa bitse mi, hangisini istediğimden bile emin değildim. Sonunda yumruğumu usulca onun göğsüne

yerleştirdim. Bence devam etmeliydi ama o benden sadece bir santim uzaklaşarak durdu. Kapattığımı bile fark etmediğim gözlerimi usulca aralarken onun gözlerini gördüm. Beklenti doluydu? Peki neyi bekliyordu?

Cıngar çıkartmamı? I-Ih! Onun yerine öpücüğü bıraktığı yerden devam ettirmek için hırsla dudaklarına uzandım. Anında büyük bir açlıkla karşılık vermesi çok hoştu ama saniyeler sonra beni kendinden uzaklaştırdı ve konuşmama izin vermeden parmağını sallayarak kızmaya başladı.

Kızmak?

"Sevgili olmak budur! Ve daha fazlası! Benim sana yaptığım seni kollamak aptal kız!"

***

Vay canına... Eski anılar kışkırtıcıydı. Ne!? Ne kışkırması? Sadece, şey. Saçma bir anı. Hepsi bu.

Ivan'ın kolları arasında etrafıma bakındım. Düşündüklerimden sonra ona bakmaya cesaret edemiyordum. Saçmalık! Sanki Ivan telepattı da düşüncelerimi duymuştu. Aslında onun duymasına da gerek yoktu hani. Ben onun kollarında heycandan ölüyordum ya. Yüzüne bakmaya utanıyordum ya hani. Kelebekler horon tepiyordu ya midemde. Hepsinden önce ben biliyordum ya. Ellerim heycandan buz gibi titriyordu ya... Bu neydi? Bunun sebebi neydi?

Ivan'ın karşısında yaşadığım bu şey, neydi bu?..

Başımı sallayıp gerçeğe dönmeye ve Ivan'ın suratına bakmak için cesaret toplamaya çalıştım. Ne konuşuyorduk? Ah, evet, Cennet bahçesine pikniğe gitmekten bahsediyordu. Boğazımı temizleyip. "Bugün ki fiyaskodan sonra mı?" dedim. Başımı

olumsuzca sallarken gözlerine nihayet bakabilmiştim. Çok sıcak... Çok samimi... Ve içime işler gibiydi.

"Onları -şizofrenik kız kardeşini ve 'kız' arkadaşını benden uzak tut." dedim

Derin bir nefes aldı. "O zaman sadece ikimiz gideriz. Kurs çıkışı gibi olur. Fıstıklı dondurmam ve sen, yanımda hoş görünürsünüz." dedi çarpık bir gülüşle."

"Sen adam olmazsın DR. Ivan." Gülerken omzuna yaslandım ve "Ne zaman?" diye sordum bir iç çekişle. O bunu zaman yetersizliğine bağlayabilirdi ama hayır. Onun kokusunu çekiyordum içime.

"Pazartesi nöbetim var-" diye başladı sözünü kestim.

"Salı Merve'ye söz verdin?.."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır."

Şaşırmıştım. "Hayır mı?"

"Hayır."

"O halde salı mı?" diye sordum. Heveslenmiştim. Tüm akşam hatta şansımız varsa tüm gece şafak sökene kadar ilk kez öpüştüğüm yerde ilk kez öpüştüğüm insanla baş başa kalacaktım. Bunun bir anlamı olduğundan değil tabii ki. Sadece, ilkler önemlidir değil mi? Öpücük bir anlam ifade etmese de ilk oluşu sebebiyle yani... Özeldi.

Kendi hayal dünyama tüpsüz dalış yaptığım sırada Ivan'ın sesi ile irkildim.

"Hayır. Lena beni ayarttı, sah alışverişte olacağım." gözlerini devirdi. Bunu yapmak istemediği her halinden belliydi. Kıkırdadım. "Onu başımdan alırsan seni Parise bile götürürüm."

"Bunu söz olarak alırsam elimden kurtulamazsın." diye uyardım onu. Ivan'la Paris tatili. Aman Paris Aman.

"Elinden kurtulmak isteyen kim, Kız Kuru'm. Ben ciddiyim. Mastr için Paris'e gittiğimde... Kim bilir. Bir bakmışsın bavulumun sapını tutup çekiştirmek yerine senin elini tutup çekiştiririm."

Paris. Ivan. Mastr. Gitmek. NE ZAMAN!!! "Ne?" dedim kısık bir sesle. "Mastr yamayacaktın hani?"

"Şey." Müzik bitip herkes yerine geçerken biz sadece durakla yetinmiştik.

"Gidiyor musun?"

"Daha belli değil." dedi kaçamak bir bakışla.

"Ama başvurdun."

"Sadece... Denemek istiyorum." Dedi tane tane. "Başarabilecek miyim, görmek istiyorum."

Omzumdaki elini usul usul kaydırken gülümsedim. "Tabii ki denemelisin." Dedim inandırıcılıktan uzak bir sesle. "Sonuçta yedi yıl okudun. Dibini görmeden bırakmak olmaz, değil mi?"

Rahtlamış gibi gülümsedim. Vereceğim tepkiden korkmuş olduğunu görünce şaşırdım. Ben kimdim ki? Sanki gitme desem kalacaktı da. Gözlerimi yere indirirken saçlarımla oynadım. O ise verdiğim olumlu tepkinin ardından hevesle Paris planlarını anlatmaya başladı ama o kadar uzun boylu değildi. Elimle onu durdum. Gitmesine bir şey demiyordum çünkü demeye hakkım yoktu fakat gidişine dair bir şeyler duymakta can atarak beklediğim bir durum değildi. Bu yüzden piknik olayına dönmeye karar verdim. Duyduklarımdan sonra pek kolay olmadı tabii ki... "Piknik için... O zaman ?" diye sordum.

Duygusuz bir ifadeyle cevap vermesi beni üzmüştü ama bir şey olmamış gibi devam etmesini izlemekten başka çarem yoktu. Hoş tek duygusuz davranan o değildi.

"Çarşamba ya da perşembe olabilir. Sen seç."

"Salı günü Lena senin haşatını çıkarmadan bırakmaz. Çarşamba yorgunluktan ölürsün. En iyisi perşembe olsun."

"Tamam o za-" Cevabını duymak istedim ama cevabını duyamadım, çünkü piyanist oynak bir şeyler çalmaya çalmaya başladı ve Ivan'ın cevabı o seste kaybolup gitti. Kulağıma eğildi; bağırarak

"Oturalım." dedi. Başımı sallayarak cevap verdim. Anılardan ve Paris'ten sonra oynayacak mecalim kalmamıştı zaten. Bir süre boş boş oynayanları seyrettik daha sonra Ivan'ın telefonu çalmaya başlayınca bende bunu fırsat bilip dinlenmeye geçen gelinin yanına gittim.

Aslı'nın omzuna dokunup sarıldım.

"Tebrik ederim." dedim ve kulağına doğru eğilip. "Umarım mutlu olursun." dedim. Aynı pozisyonu alıp cevap verdi.

"Teşekkürler. Umarım iyi dileklerin yerine ulaşır." geri çekildim.

"Çok güzel olmuşsun." dedim. "Vay be, evlenecek kadar büyüdük demek."

Gülümsemekle yetindi. "Sevgilin mi?" diye sordu Ivan'ı göstererek. "Yakışıklıymış"

"O mu?" diye şaşırdım "Saçmalama. Hatırlamıyor musun? Ev arkadaşım. Rus olan. Ivan."

"Şu, tıpta okuyan mı? Hani Üni kafeteryasına gelip kızları birbirine katan"

Güldüm. "Evet o."

"Nihayet çıkmaya başladınız demek." Dedi bilmiş bilmiş sırıtırken. Okuldayken de onu görür görmez bana yakıştırmıştı. Hatta öyle ki Ivan sınıfımızda ki bir kıza numarasını vermeye çalışırken Aslı araya girmiş ve Ivan'a beni nasıl aldatabildiğimi sormuştu. Bunu hatırlayınca güldüm. "Aranızdaki uyumu görmemek imkansız." Yıllardır süregelen teorisinin bir gerçelik kazanmış olduğunu görmek ona inanılmaz bir tatminkarlık hissi veriyor olmalıydı. Gözlerimi devirirken onun tezini çürütmek amacıyla ağzımı açtım.

"Yok öyle bir şey." Dedim. "Biz sadece arkadaşız. Hep olacağımız gibi."

İnanmadığını belli eden birkaç mimiğin ardından "Görünen köy klavuz istemez sarışın." Dedi kendine güvenen bir ses tonuyla. Tepem attı. Yani nedir yahu bu imalar? Sanki cidden evde kalmıştım da koca dünya da beni kendine eş diye alacak bir Ivan mı vardı? Her yere onla gidiyor olmam, her şeyde benim ona onun da bana eşlik ediyor olması, arada aynı battaniyenin altında film keyfi yapıyor olmamız illa sevgili olduğumuz anlamına mı geliyordu yani? Arkadaşlık kapsamına dahil değil miydi bunlar?

"Hepiniz ağız birliği mi yaptınız? Allah aşkına, Ivan eşittir arkadaş." Dedim içimde düşündüklerimi savunurcasına.

"Tamam! Tamam! Kızma, sadece çok uyumlu dans ediyordunuz ve sana olan bakışları biraz özeldi sanki. Yani ne bileyim. Aranızda ki o uyum duvarı. Senin ona bakamayışın. Onun sana bakışları!" Kız uyuzluğuna ima ettiklerini tekrar ediyor ve ona gelin olduğu için tanınan ayrıcalıklara tekme atmama teşvik edip duruyordu. Sonunda kendimi sakinleştirmek adına derin bir nefes aldım.

"Saçmalama." diye koluna dokundum.

"Saçmalamıyorum." dedi gayet ciddi bir şekilde. "Bilmiyorum. Dedim ya, bakışları çok yoğun ve çekiciydi."

"Ne?" diye kızdım sonunda sakinleşememeninde verdiği o sinir bozucu etkiyle; şakayla karışık bir şekilde devam ettim. "Alt yazımı geçti 'Şu an Leyla'ya çok özel bakıyorum' falan diye?" iç çektim. "Hem onun sevgilisi var."

"Üzgünsün." dedi sıcak bir sesle ama ne demek istediğini sonra anladım.

İyice kızmıştım. Ne bu? Lena, Sima şimdi de Aslı! Yok işte ! Ivan'a aşık falan değilim! "Yok öyle bir şey!"

"Emin misin?"

"Aslı bu çok saçma; hatta saçma ötesi bunu düşünebildiğine bile inanamıyorum hem..." Omzumun üzerinden hala telefonla konuşan Ivan'a baktım.

Böyle hissettiğime inanamıyordum. Hayatım boyunca ona karşı sadece bir kez böyle hissetmiş ve bundan dolayı hayatımın geri kalanı boyunca hep utanç duymuş ve hala duymaya devam ediyordum.

Bu hiç doğru değildi. Hemde hiç.

Peki ya o? O hiç benim gibi hissetmiş miydi?.. Bir kerecik bile hissetmişse eğer. Ah, saçmalıyorum! Adam kirli çoraplarını yastığımın altına sokuyordu. Seviyor olsa yapmazdı, değil mi?

"Bunlar düşünülmesi vakit kaybı şeyler, Aslı. Sen düğünün tadını çıkarmaya bak gelin hanım." dedim. Ve tekrar iyi dileklerimi sunduktan sonra yanından ayrıldım.

"Dut mu yedin?" Ivan'la dönüş yolundaydık ve her ne kadar Aslı'ya 'Saçmalama,' desem de Aslı'nın dediklerini düşünüp, derinlere dalmıştım.

"Efendim?" diye sordum.

"Tebriğe gittin, geldin sonra sanki için çekilmiş gibi oldu. Hayırdır?" Gözlerini bir an için yoldan ayırıp bana dönünce yutkunup gülümsedim. "Aslı bir şey mi dedi?"

"Benimle ilgili." dedim ve düşündüm. Söylemeli miydim? Sonuçta bu objektif bir bakıştı. Nasıl göründüğümüzü söyleyen dış ses gibi. Öyle mi görünüyorduk?

"Evde kaldığımı söyledi." dedim gergince. Bilmesine gerek yoktu. Adamın sevgilisi vardı yahu! Ne yapsındı benim gibi kurumuşu? Güldü.

"İçerledin mi?" diye sordu çenesini havaya kaldırıp.

Omuz silkerek "Hayır." dedim. Bende gülerken 'kesin alınmamışsındır.' bakışı attı. "Kendi kendine çıkarımlar yapmışta şaşırdım." dedim tane tane konuşup. Uyuz. Bok atacak ya.

Direksiyonu yanlış yöne kırdı. "Ne gibi?"

"Bir sonraki sapaktan girecektin, ters oldu." Dedim.

"Hayır olmadı." Dedi. "Eve gitmiyoruz!.."

"Eve gitmiyoruz demekte, ne demek?" diye sordum. "Nereye gidiyoruz?.."

"Eve gitmiyoruz demek, Eve gitmiyoruz demek tatlım. Hemmmm.... Güzel bir fikrim vaaaar." diye şarkı söyledi.

"Ivan gecenin körü. Allah aşkına nereye gidiyoruz?" Koltukta doğrularak etrafıma bakındım. Az önce ayrıldığımızı yola kıyasla daha tenha bir yola girmiştik. Ayrıca da bu yolun aydınlatması biraz kötüydü. Kısacası resmen ikinci sınıf bir seri katil filmi setinin içinde gibiydik. Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın etrafına sıkıştırırken yutkundum. "Burası oldukça tenha," dedim usulca.

"Neyse ki biz arabadayız." Diyerek bana gülümsedi. Kollarımla kendimi sararken bir kez daha yutkunup bu sefer Ivan'a baktım. Demin bana gönderdiği tebessüm bir sırıtmaya dönüşürken ister istemez titredim çünkü gittiğimiz yeri bilmiyordum ve şimdi görebildiğim tek ışık arabanın farlarıydı Korkmaya başlamıştım. Ellerim korkudan buz gibi terlemeye başlayınca titrememe engel olabilmek amacıyla parmaklarımı ağzıma götürüp tırnaklarımı yemeye başladım.

"Ne oldu? Korktun mu?" Ivan direksiyonu bırakıp elimi ağzımdan çekti. Bu 'açık' sözünü bu kadar erken beklemediğimden, ansızın, bel kemiğimden yukarı doğru tırmanan ürpertiye mani olamadım.

"Evet," dedim gözlerimi sadece iki saniyeliğine kapatarak. "Korktum. Çok korkutucusun." Diye dalga geçtim. "Hadi artık. Eğlence bittiyse, eve dönelim." Gözlerindeki o dehşet eğlence parıltıları ile bakışlarını bana çevirdi. Bakışları beni öldürüyordu.

"Küçük korkak." dedi bana çevirdiği bakışlarını yine bana sabitleyerek. Oysa çok tehlikeli bir yerdeydik. Bir dağ eteğine girmiştik ve virajlı bir yerdi. Allah'ım! Neden bir dağ eteğindeydik ve neden dağa tırmanmaya başlamıştık?

"Tamam, korkmuyorum! Lütfen önüne bak!" dedim çırpınarak. İçimde oluşan o panik dalgası bir yana, Ivan'ın akıl sağlığını kaybetmiş olması ihtimalinden korkuyordum. Öte yandan aklıma Ivan'ın akıl sağlığını kaybetmesine sebep olacak bir şey de gelmiyordu. Belki de Türk düğünü bünyesinde siyanür etkisi yapmıştı. Olamaz mıydı? Dudağımı ısırarak bacaklarımı karnıma doğru çektim. Hoş, üzerimde elbise olması ve bir koltukta iki büklüm oturuyor olduğum gerçeği birleşince bacaklarım biraz açılıyordu ama Ivan'dan çekinmiyordum. Şey şu hareketlerini göz önüne alınca evet, azıcık çekiniyordum ama Ivan'ın bana baktığı yoktu. Onun virajı alışını görmemek için gözlerimi sıkıca yumup

koltuğuma gömüldüm. Bu sürat delisi, dikkatsiz davranışlar bizi öldürebilirdi. Ama öyle bir şey olmadı. Çocuk eliyle eteğimi çekiştirip, bacaklarımı örterken, çarpık bir gülüş attı.

"Tamam, korkmuyorsun." Sonra yola döndü. Sesi histen uzak ama 'bana güven, tatlım. ' tarzında yükselmesine rağmen yapamadım. Güvenmedim. GÜVENEMEZDİM. Karşımda ki Ivan değildi çünkü. O Ali, Veli gibi korkunç bir yabancıydı. SANKİ, Yani. "Cevap vermedin?"

"Neye?" diye sordum, aslında korkuyordum. Hem de çok, ama belli etmemeye kararlıydım; çünkü Ivan'ı tanıyordum. Yani en azından bana bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. TANIYORDUM, DEĞİL Mİ?

"Aslı ne gibi çıkarımlar yapmış?"

Söylediği hiçbir şeye odaklanamıyordum. Dolayısıyla onun sorularına yönelik değil, benim aklımdakilere yönelik konuşuyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle. Midem düğüm düğüm olmuş gibi kasılırken, araba çok dengesiz bir yola girdi. Sürekli zıplıyorduk.

Hepsi rahatsız ediciydi ama bu çok rahatsız ediciydi!.. Yüreğim göğüs kafesime tecavüz ederken Ivan el frenini çekti ve bana döndü

"Yürüyelim."

"Ivan..." dedim ihtiyatla. "Nereye?.. Eve dönelim..."

"Korkma, bir şey yapmayacağım." diye teminat verdi ama asla emin olamazdım. Sızalanır gibi kafamı salladıktan sonra

"Ivan..." dedim bir kez daha. Dilim damağım kurumuştu. Gecenin körü, alacakaranlıkta, kuytu bir dağın eteğinde, dengesiz

tavırlar sergileyen bir arkadaşla baş başaydım. Ne düşünmeliydim?..

"Bana güvenmiyor musun?.." dedi kafasını geriye atarak, "Leyla... Sana asla bir şey yapmam. Asla. Hadi gel." Arabadan indi ve kapımı açtı. "Asla bir şey yapmam." Diye üzerime eğilip kulağıma fısıldadı.

"Ivan, dönelim..."diye yalvardım son bir kez daha. Nefes alamıyor gibiydim. Korkuyla kıstığım gözlerimi onun üzerimde ki cüssesinden ayırarak gökyüzüne diktim.

"Lütfen," diye fısıldadı beklenti dolu gözlerle. "Sadece yarım saat. Sonra seni eve götüreceğim. İstersen yatağına bile ben yatırırım."

"Eğer," dedim gökyüzüne diktiğim gözlerimi onun su yeşili gözlerine dikerek. Tedirginlikle parmaklarımla oynamaya başladım. "Bir şey olursa." dedim, kesik kesik. "Seni asla ama asla affetmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?.."

"Bu, hadi gidelim demek mi oluyor?.."

"Bir şey yapmayacaksın?"

"Hayır." dedi. "Yapmayacağım, söz veriyorum." elimden tutup arabadan çıkardı.

"Hem sana ne yapabilirim ki?"

Bilmem, Ivan? Ne yapabilirdin ki? Namusa göz dikme düşüncesini aklıma bile getirmiyordum. E eli baltalı vahşi katil olmak için de aldığın eğitimi yadsıman gerekiyordu. Bilemiyorum, IVAN! Ne planlıyorsun bilemiyorum! Yutkunmakta zorlanarak önüme düşen saçlarımı geriye ittim. Elimi bırakmıyordu. Doğru düzgün düşünemiyordum, elini tutmak mı güvenliydi bırakmak mı?.. Taşlı yolda yürümeye çalışırken yollar birden, bir şekilde tanıdık bir maziye sahip olmaya başladılar ama hayır,

hatırlamıyordum. Karanlıkta yolumu göremedikçe daha çok korkmaya başladım.

"Korkma artık." dedi elimi sıkarken.

"Korkmuyorum" diye mırıldandım.

"Öyle mi?" dedi alaycı bir sesle. "O halde atan kalbinin sesini buradan duymamı nasıl açıklayacaksın?"

Kafamı sallayarak bekledim. "Daha gelmedik mi?" diye yakındım.

"Az kaldı. Gerçekten, hala hatırlamıyor musun?" Tekrar kafamı salladım. Kör karanlıkta etrafımı incelemeye çalıştım. Ay ışığının rehberliğinde görebildiğim tek şey taşlı bir yol ve alabildiğine ağaçtı

"Ah!.." Ayağım burkulunca yerle bir olmamak adına Ivan'ın koluna tutundum. Beni yerden kaldırırken

"Hep aynı yer, hep anı tökezleme." diye mırıldandı. Bense sinirim bozulduğu için ağlamak üzereydim. Üstüne bir de az ileriden müzik sesleri yükselmeye başlayınca...

Durup Ivan'a baktım. "Sanırım birileri var." dedim gergince. "Geri dönelim artık lütfen."

"Ben varım" dedi yüzümü avuçlarının arasına sıkıştırarak. "Korkma." Gözlerimi kapatıp inledim. "N'oldu?." diye sordu şaşkınca. Ne o? Çatlak Ivan gitmiş, yerine düşünceli Ivan mı gelmişti?

"Gitmek istiyorum." dedim boğazımda yükselen hıçkırığı yutarak bana sarıldı ve

"Neden" diye sordu kulağıma doğru.

"Korkuyorum Ivan, beni endişelendiriyorsun. Bu haller, tavırlar... Bu sen değilsin. Eve dönmek istiyorum." bu sefer hıçkırığımı tutamamıştım.

"Ha bir de ağlıyorsun." dedi kaşlarını çatarak. "Kaç yaşındasın sen? On üç falan mı?.." Tekrar elimden tuttu ve nereye götürüyorsa oraya götürmeye devam etti. En az on bodur ağacı arkamızda bıraktıktan sonra sola, daha sık ağaçların olduğu bir tarafa yöneldik ama o koruluk bizim durduğumuz noktanın biraz altında kalıyordu. Bu yüzden Ivan önden atlayıp ellerini yukarı kaldırmca tereddütle koruluğun içine baktım kulaklarıma ince ince sızan müzik şimdilerde Fransızca çalmaya başlamıştı ve bunun yanında bir de ışık topu vardı. O büyük, beyaz ışığın etrafında kırmızı, mavi, mor, sarı ve pembelerden oluşan ampüller bir yuvarlak oluştururken birden dank etti.

Elimi kalbimin üzerine koyarak iki büklüm olup derince nefes aldım. Tüm arkadaşlarım açıklığın ortasındaydılar!.. Bu mu yani büyük olay?

Cennet Bahçesi mi?.. Gerçekten mi Ivan?!..

Elimi alnıma bastırırken sanki efor sarf etmişim gibi nefes alıp vermeye başladım. Bu sırada Ivan küçük bir tümsek bulup oraya tırmanmış ve tırmandığı noktadan belimi yakalayıp beni yanına indirmişti.

Ondan ayrılır ayrılmaz göğsüne yumruk atmaya ve söylenmeye başladım. Beni kesip üzerimde deneyler yapacağını düşünmek ne kadar yorucu ve korkutucuydu bir fikri var mıydı acaba? "Sonunda çeneme dayanamayıp beni doğramaya karar verdiğini düşündüm!.." dedim ağlamaklı bir sesle. Oysa sanki hiç kızgın değilmişim gibi, sanki beni hiç korkutmamış gibi bileklerimden yakalayıp göğsüne bastırdı.

"Ne kadar da korkaksın?" dedi gülerek.

Neredeyse hıçkıran bir sesle, "Seni hiç affetmeyeceğim!"diye çırpındım kolları arasında. "Kalp krizi geçiriyordum!" Elimle nemlenen gözlerimi silerken zoraki bir gülücük atarak, "Seni gerçekten affetmeyeceğim!" dedim kesik kesik. Çarpıcı gülümsemesiyle beni kendine bakmaya zorladı. Saçlarımı geriye doğru okşayarak,

"Var mısın iddaya?" Dedi derinlerden getirdiği bir sesle. "Parti bitmeden beni affetmiş olacaksın." Gözlerimi devirdim.

"Evet, lanet olsun ki seni af edeceğim." Sivrisinek gibi bir vızıltıyla burnumu çekerken etrafıma baktı ve yeni keşfettiğim şey karşısında neredeyse şoka giriyordum. Koruluğu girişindeki o çınar ağacının aldındaydık. 'O çınar ağacının.' Burası orasıydı. Tir tir titrediğim, dizlerimin bağının çözüldüğü... Gözlerimi kapadığımda o anı defalar ve defalarca yaşadığım, 'BİZİM' öpüştüğümüz yerdi. Nereden mi biliyorum? Bu çınar ağacı tuhaf bir şekilde tanıdık gelirken aynı zamanda da üzerinde 'Lena & Leyla' yazısını barındırıyordu... Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereyken yanıma gelip sırtını ağaca dayayan adama döndüm. Bunu biliyor olamazdı değil mi? Yani gerçekten beni bilinçli olarak bu ağacın altında tutuyor olamazdı. DEĞİL Mİ?

Dudaklarımı ıslatırken ağacın gövdesine yaslanıp usul usul yükselen Fransız müziğine dinlemeye ve o loş ışığın altındaki on beşe yakın arkadaşıma baktım. Biraz uzaktaydılar ve kim oldukları doğru düzgünce seçilemiyordu ama sarı kafa bir tanesini gördüğümde işin içinde Lena'nın da olduğunu anladım. Ama bizi gördüklerini sanmıyorum çünkü dediğim gibi birbirimize biraz uzaktık.

"Ne oldu?" diye sordu sadece durup etrafı izlemeye başladığımda. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemediğimden sadece etrafa boşboş bakabildim. Bunca insan neden buradaydı? Biz neden bu ağacın altındaydık?

Derken ansızın Ivan'a sarıldım. Gözlerim dolu doluydu ve bilmiyorum bir sebepten bu ağaç... Aslı, Lena ve hatta kendim bile. Aptalca şeyler düşünmeye başlamıştım. Ivan'a bakma cesareti bulamadıkça ona sarılıyor ve sarıldıkça bana zaman kazandıracak bir şeyler arıyordum. İşin kötüsü ben ondan saklanmak için ona sarılırken o da beni sıcacık kucaklıyor ve ne kadar etkileyici oldunu bilmediği hareketlerle benliğimi okşuyordu.. Kollarımı Ivan'ın boynuna dolayıp daha sıkı sarılırken belimdeki eli beni sıkıştırdı; kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı.

"Güzelimm... O kadar korktun mu? Özür dilerim." Aslında korkmuştum ama az önceki şaşkınlığımla ve şimdiki korkaklığımla yarışamazdı bile. Üstelik şimdi ki korkum ona dair olan hislerimdi. Ama bu bir yanılsamaydı. Bunu biliyordum. Öyle şeyler düşünürsem tabii öyle şeyler hissederdim. Aptal ben! Ben aptaldım o ise bir bana morfin veren bir psikopattı. Ve bu gizemli sapığı azarlamak için daha uygun bir zaman olacağını hiç sanmıyordum.

"Sapık gibi davrandın!.." sesimi yükselterek parmak uçlarıma çıktım ve gözlerine denk bir şekilde bakabildim. Cesurdum.

"Normal davransaydım gelmezdin ki." Burnundan güldü. "Gerçekten, sana bir şey yapabileceğimi mi sandın? "

"Ivan, çok adisin!"diye inledim sinirle, tekrar güldü ve geri çekildi.

"Bir daha süpriz yapmak istediğinde bir sapık değilde örümcek adam olmayı dene." dedim, sinirden, şaşkınlıktan ya da sebebi her neyse işte, gözyaşlarım yeniden piyasaya girmişti. Ben daha onları kurulayamadan Ivan, elinin tersiyle gözlerimin yaşlarını sildi; bir kez daha boynuna sarıldım. "Seni çok seviyorum." diye fısıldadım kulağına doğru. "Seni çok seviyorum, çünkü sana çok güveniyorum, 'dobroşko'."

Kafasını geri çekti ve emin olamayan bir surat ifadesi ile bana baktı. Şaşırdığının farkındaydım, nitekim 'sana güveniyorum.' Demek başka, güvendiğini belli etmek başkaydı. Ve ben az önce 'güvenini göster' kısmında sınıfta kalmıştım. Bunu bilen Ivan, abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle,

"Aah," Gözlerini kocaman açıp alanını alnıma dayadı. "Öyle mi? fark edebilmiş olman güzel. Zira kalbimi çok kırdınız, bayan kız
kusuru." Güldü. Bende yeniden dolmaya başlamış gözlerimi umursamadan tebessüm ettim. Tam o sırada Ajda Pekkan'ın 'Bir Günah Gibi'si çalmaya başladı. Yavaş bir ritim tutturarak dans etmeye başladık. Rüya gibi dedikleri bu olsa gerekti. Çünkü gerçekten mutluluktan havalanmış gibi hissediyordum. Hatta kalbim midemde atıyor desem daha gerçekçi olurdum. Her şeyin birden mükemmel olması ne kadar gerçek olabilirdi? Gözlerimi yumarak anın tadına varmaya çalıştım. Tamam, Leyla hazretleri. Tabuları kırmaya var mısın? Diye düşündüm. Bir kez olsun kendime izin vermek istiyordum. Şimdi Ivan'ın sevgilisi olsaydım yapabileceklerimin listesini hazırlamaya başladım. Sarılırdım herhalde. Hemde deli gibi sarılırdım. Traş losyonunu daha derinden koklamak için çenesinin altına doğru girerdim. Öpebilirdim. O da beni öperdi. O gün ki gibi titrer miydim, acaba? Ne diyorum ben?! Tabii titrerdim! Düşünüyorken bile dizlerimden derman kesilmiş gibi hissediyordum.

Yutkunarak gerçek dünyaya dönmeye çalıştım. Hala dibimdeydi. O kadar yakındı ki... Parfümü ve traş losyonu ile sersemlerken başımı omzuna yasladım. Ivan çok kısık bir sesle kulağıma doğru şarkının orjinalini fısıldamaya başladı, içim yeniden sıcak ve akışkan bir şey dolarken bende, Türkçe'siyle eşlik ettim.

Bir günah gibiiii...
Gizledim seniiii...

Kimse görmeeeediiii...
seninleeee beniiii...
Ağlarkeeen içiiim...
Güldü gözleriiim...
Bir günaah gibiiiii gizleeeediiim...

"Bu kadar insanı niye topladın? Hemde buraya?"

"Doğum gününü kutlamak için..." diye fısıldadı kulağıma. İstemsiz bir kahkahayla iki büklüm olurken gözlerimi kocaman açarak kaşlarımı kaldırdım. "Unuttuğun için telafi etmeye mi çalışıyorsun Ivan." Tekrar kahkaha attım. "O gece bir mesaj dahi atsan mutlu olurdum ben." Dedim kahkahalarımı tebessüme indirgerken. Kafasını salladı.

"Unutmadım." Diye inkar etti ısrarla. "Bu gündü. Bu güne ayarlamıştım. Yani ayarlamıştık. Yağız ve ben." Dedi. "Lena'yı ve Yağız'ı da burda görmek istedim. Hatta Sima ve Burak bile burda Üniversiteden birkaç arkadaşın ve mesai arkadaşlarından bir iki tanesi... Hepsini ayarladım. Ne yazık ki hepsini ancak bu geceye toplayabildim. Aslı'yı da çağırmak isterdim ama biliyorsun onun bu gece randevusu var."

Dirseğimle karnına bir tane geçirdim. "Ömrünün sapık olma kotasını az önce doldurdun." Dedim komik bir şekilde. "Lütfen daha fazla..."

Dudaklarına hayali bir fermuar çekerken elimi tutarak beni koruluğa doğru çekti bende onu çektim; durdurdum. Gözleri soru sorar cinstendi.

"Hadi gidelim," dedim cin gibi bakışlarla.

Şaşırarak kaşları çattı. "Hala mı gitmek istiyorsun?" Tek omzumu silktim.

"Henüz bizi görmediler," dedim damağımı şaklatarak. "Hem madem özel bir şey olsun istedin bunu evde yapabiliriz."

Gözleri korulukla benim aramda gidip gelirken bir adım bana yaklaştı. İtiraz edecek gibi bir hali vardı. O konuşmadan ben atıldım. "Üstelik ne kadar yorgunuz. Sende bende. Gerçekten oraya gidip sabaha kadar caz müzik mi dinlemek istiyorsun? Tabii bir de Lena var. Sonra Yağız. Aralarında ki gerilim hattına kapılıp yanmak en büyük arzun herhalde?"

"Hadi gidelim." Dedi pes ederek.

Ona 'ciddi misin?' der gibi baktım.

"Evet. Hadi, evde kutlarız kekler ve kahve. Baş başa?" Belimdeki elini çekerek beni sürüklemeye başladı. Baş başa... Evet, beni cezbeden kısmı bu oldu. Baş başa...

"Yürü o zaman."

Geri dönüş daha rahat, eğlenceli ve komikti. Yani en azından sapıklığından ve seri katilliğinden şüphe etmediğim bir arkadaşlaydım. Güvenle koltuğa gömülürken tebessüm ederek Ivan'ın araba sürüşünü izlemeye başladım. Dingin bir müzik açtı ve yol boyunca hiçbir şey söylemedi. Arada ikimizde konuşacak gibi olduk ama her seferinde dudaklarımızı birbirine bastırıp sustuk.

"Ne düşündün? Yani seni dağa çektiğimde?"dedi, biraz ciddi biraz biraz gülerek. Demek tıp yunumuzu bitirmiştik. Kapıdan henüz giriyorduk ve ben hala biraz şaşkın, azıcık kızgındım.

"Aslını istersen o sırada kalp krizi geçirmekle meşguldüm, canım." Ukala bir tavırla gülerken mutfağa geçtik, kahve için ocağa süt koydum.

"Sence şimdi ne yapıyorlardır?" diye sordum merakla.

"Lena durumu çakmış, milleti sakinleştirmiş ve herkesi partiye geri döndürmüştür." Dedi doğru bir tespitle. Normalde olsa bizi

arayıp güzel bir azar çekerdi ama sanırım dağda telefonu çekmiyordu ve muhtemelen o dağ yolunu tek başına gelmek istemediğinden partinin keyfini çıkarıyordu. Ya da Yağız'la karşılaşmış ve arabasına gidip oturmuştu; partinin bitmesini bekliyor da olabilirdi. Hepsi ihtimaller dahilindeydi neticede. Ne olursa olsun Lena bir psikologtu ve onun için durumlar ne kadar 'Terzi kendi söküğünü dikemez.' şeklinde olsa da sergileyeceği tavrın ne olduğunu bildiğini biliyordum. Dolayısıyla onu düşünmekten vazgeçtim. Sonuçta Show onlar için devam ediyordu.

"Ya Merve?

O da oyunun parçasıydı, değil mi? Önce hazırlandı sonra da gelmekten vazgeçti ki, beni buraya getirmek kolay olsun."

"Hayır," pastaneden aldığı keki dilimlerken durup bana baktı. "O gerçekten eve gitti. Senin doğum günü partin olduğunu ona söylemedik. Davetli değildi." Dedi.

"Ne? O senin sevgilin ama!"

"Leyla, lütfen. O kızla sadece takılıyorum."

Elime aldığım tabakları hayal kırıklığı ile kolumla birlikte aşağı indirdim "Ah," dedim. "Demek senin için kızların değeri bu kadarcık.

Takılmak sözü kadar basit. Öyle mi? "

Ivan'm berrak, su yeşili gözleri koyulaşırken konuştu. "Merak etme toy kız, 'İşte hayatımın anlamı!' Diyeceğim kişiyi bulduğumda onunla takılmaktan çok daha ciddi şeyler yapacağım. " dedi bir tepsi çıkartıp.

Vay canına. Demek Ivan'ın hayatındaki eksik olan şey buydu? Bir adet hayatının anlamı.

Kirpiklerimi olağan hızından daha seri bir şekilde kırparak elimi tezgaha dayadım.

Ciddi ilişki demek ha? Bir eş! Bir yuva! Çeşitli cinsiyetteki çocuklar!!! Çaktırmadan ayaklarımı yere çarpıp konuyu değiştirme adına başarılı bir hamle yapmak için atıldım; ama Ivan buna izin vermeden önce ekledi,

"Ama malesef ki Merve hayatımın anlamı değil. Bu beni kötü bir adam yapıyorsa. ÜZGÜNÜM..."

Kollarımı göğsümde birleştirerek. "Senin hayatın," dedim. Doğruydu. Onun hayatıydı. Aptal Merve, Ivan yapımcılıkta harcanacağını göremiyorsa bu onun sorunuydu. Benim değil. Parmaklarımla omzunu dürterek konuyu değiştirmeye çalıştım. "Kimin fikriydi?" Dedim indirdiğim tabakları tezgaha geri çıkartarak.

Ivan konuyu değiştirme çabamdan mutlu olmuş gibi "Parti mi?" diye sordu. "Elbette benim. Yoksa kim sana parti hazırlamakla uğraşacaktı ki?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp munzurca gülümsedim. "A-Ah! Ben uğraşılmayacak kız mıyım ki?"

"Senin için uğraşmayanın aklına şaşarım." elimi yakalayıp beni etrafımda döndürdü ve serbest bıraktı. "Güzelliğiniz dillere destan Leyla Prenses. Ama bu günün Prensi benim." Elimle omzuna vurdum.

"Hayır, onu demiyorum." Dedim gıcık bir ses tonuyla. İşime dönüp dolaptan çikolata sosunu çıkarttım. "Senin 'sapığı' oynama fikrinden bahsediyorum." Beni bırakıp işine dönen Ivan'ın karşısına dikildim. Hala kekleri dilimlemekle uğraşan Ivan'ın elinden bıçağı alarak ona doğrulttum. "Doğruyu söyleyin bayım." Ivan ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp bir adım geriledi.

"O bana ait bir seçimdi aslına bakarsan." sırıttı. Tabakları göğsüne vurdum ve eline verdim.

"Deli misin sen ya!" kızdım. Elimi kalçama yaslarken bağırdım."Nasıl korktum ben biliyor musun?"

"Hiç kızma bana! Sen bunu hak ettin, ben kaç aydır şu zımbırtıyı ayarlamak için dekoderimi yırttım. Ve her şey mükemmel olacak dediğim bir anda, bayan sarı yelloz, evet hanımefendi, siz! Unuttuğumu düşündünüz." Şaşkınlık derecem bir anda ikiden dörde, dörtten sekize fırladı. Şaşkınlıktan ikiye ayırdığım ağzımı kapatarak,

"Sensin yelloz!" diye bağırdım. "Allah Allah ya... Bir telefon açıp 'iyi ki doğdun' demek çok zordu zaten."

Adam tepsiyi tezgâha koyup tabakları tepsiye yerleştirirken kekleri sosladım. "O zaman bu kadar eğlenceli olmazdı ki." güldü, sosladığım kekleri tepsiye koydu ve deminkinden daha ihtiyatlı bir sesle konuştu."Hem bu sayede senin bana olan güvenini de görmüş olduk." peşi sıra arkasından gidip çatalları tepsiye koyarken alındığını hissettim.

"Sen... Alındın mı?" diye sordum çok ilgili bir tavırla.

O da çocukmuş gibi dudak sarkıtıp başını öne düşürdü. "Boş ver..." dedi suçluymuş gibi bir sesle.

Tezgahta duran tahta tepsiyi alıp hafifçe koluna vurdum. "Alın zaten, pis sapık!" diye bağırdım şakayla karışık. "İnsan birazcıkta karşısındakini düşünür ya!" dedim kaşlarımı çatarken. "Bir saat önce sana ruhumu emanet edebilecekken birden değişiyorsun ve sapık birine dönüşüyorsun. Ya ne yapsaydım? 'Al beni Ivan, kadavran olmaya razıyım.' mı deseydim?"

"Çocuk omuzlarını düşürürken kollarını göğsünde birleştirdi. Duruşundan hiç taviz vermemesi demek istediklerini kelimesiz anlatma biçimiydi sanki. Oflayarak çocuğa sarıldım. "Özür dilerim, sana olan güvenimin sarılmasına müsade etmemeliydim. Haklısın, sana güvenmeliydim..." dedim sımsıcak bir sesle. Hiçbir şey

söylememesi bir yana sarıldığım halde kollarını belime sarmamış ve bağlı halde göğsünde tutmaya devam etmişti.

"Ivan bir şey söyler misin?" dedim ondan ayrılırken. omzumda ki Kollarını açıp yorgun bir ifadeyle tebessüm ettiğinde ise ben çoktan ayak parmak uçlarımda yükselip ona sarılmış ve tekrar özür dilemiştim.

"Özür dilerim. Gerçekten. Yani... Sen söyle. Beni affetmek için-"

"Bir şey istemiyorum." Dedi, belime sıkıca sarıldığında.

"Bu arada," dedim onu sıkarken. "Suçlu olabilirim ama yine de sana çok kızgınım, bil yani." Geri çekildim, Elimle saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım."Hem gece gece dağa falan çıkınca."

"Tamam, anladım. Merve'yi kıskanıyorsun ama."

"Ne? Burada ne kadar çok korktuğumdan bahsediyorum. Merve de nereden çıktı? " dedim hışımla. Neden tüm yollar şu çokta mühim olmayan kemanist kıza çıkıyordu?

"Bilmem. Kıskançlık krizlerin gökleri aştığından olabilir mi?" Dedi gözlerini devirerek. Sinirle baktım ona. BENİM MERVE'Yİ KISKANDIĞIM FALAN YOKTU. Ivan bana tepeden bakarken boğazımda oluşmaya başlayan yumruyu yutkunarak ona baktım. Uzun bir süre sessizlik oldu. Onun sarı saçlarına, derin, su yeşili gözlerine, ince, asi dudaklarına, heybetli vücuduna, beni izleyen suratına baktım. Gözlerinden çıkarılacak anlamları cımbızlamak istiyordum velakin pek düşünüyor gibi durmuyordu. Gözlerim tuzlulukla yanmaya başladığı sıra

"Yelloz da sensin, kıskanç da!" Diyerek sırtımı ona döndüm.

Kapı çaldı.

"Sen dur, yelloz ve kıskanç olmayan doğum günü kızı," Ivan ironi ile beni aşıp kapıya ulaştı. "Ben bakarım." Bir elimle tezgaha tutunurken diğeriyle ağlamaklı olmuş gözlerimi sildim. Yanıyorlardı, kötüsü, gözyaşlarım, akmaya yer arıyolardı. Koca bir şekilde nefes alıp kendime hakim oldum. Ağlamayacaktım.

'Aptal,' diye düşündüm. 'nasıl böyle düşünebilirdi! Onu kıskamyormuşum! Hah!

Aptal!'

"Leyla?" elimi gözümden çekmemle geleni görmem bir oldu.

Ersan?

Ben daha durumu anlamlandıramamışken Ivan konuştu, "Leyla bu adam-"

"Ersan bey," dedim tanıtmak amaçlı. "Patronum."

"Patronun?" diye sordu kaşlarını havaya kaldırarak.

"Evet," dedim. "patronum." Ivan bana anlaşılmaz bakışlar attıktan sonra tepsiyi ve kahveleri alarak salona geçti. Eğer, diye geçirdim içimden Pizzacıda ki gün sana departmanımda ki 'tuhaflığı' anlattığımda beni dinlemek yerine Merve'ye odaklanmasaydın...

'TAMAM YA TAMAM!!! MERVE'Yİ KISKANMIYORUM!!!!

Ersan yanıma gelirken gülümseye çalıştım. Aklım Merve'yi nasılda kıskanmadığıma odaklanmışken bu biraz zor oluyordu tabii.

"Dün şirkete doğum günün için davetiye geldi. Aslında patronuna, yani Oğuz Beye gelmişti ama patronun ben olunca davetiyeyi bana verdiler. Yani yeni patronuna." güldü.

"Gelemeyecektim. Bu yüzden hediyeni kapıya bırakmaya geldim, gidecektim fakat ışıkları açık görünce..."

"Elbette."

Ne zaman birbirimize hediye alacak kadar samimi olmuştuk? Şahsen konuşuyorum, beni ezmesi ve bana izinsizce dokunması eksi puanlarını arttırıyordu. Eğer ki şu doğum günü hediyesi ile eksileri artılara dönüştürmeye çalışıyorsa boşuna uğraşıyordu.

"Evet," gözümü ovuşturdum. "Cennet Bahçesi, güzel yerdir. Partiyi kaçırdığına üzüldüm. Ama Ivan'ı kandırıp eve getirdim."

"Ivan?" diye sordu, boğazını temizleyip. "Abin mi?"

"Ivan mı?" Şaşırmıştım. Dışarıdan abi-kardeş imajı mı veriyorduk? Şahsen, daha fazlasını düşündüğüm zamanlar oluyordu. Öpüştüğümüz ve sarıldığımız... Ve, ah!... Hayır. Bunları düşünemezdim! Yasaklı bölgeden çıkmaya çalıştığım sıra Ivan ansızın içeri girdi ve

"Ben mi?"diye sordu, bir fincan daha çıkartıp tezgaha yaslandı. Gözleri dik ve sabitlenmişçesine bana bakıyordu. Dudaklarının tek düzeliği bozulmadan önce tek çizgi olmuş ağzıyla bana karanlık sözcükler fısıldadı.

'PATRONUNU ÖLDÜRECEĞİM.' diye. Ya da ben bu gün yasaklı bölgede çok durduğumdan Ivan'ın böyle düşünmesini; beni kıskanmasını istiyordum.

Sonra çocuğun sert bir şekilde tek çizgi olan dudakları aralandı ve mutfaktan çıkarken konuştu. "Ev arkadaşıyım."

Siktir! Kahretsin! Bunu yapmaya hakkı yoktu. Sinirim tepeme vurmuş gibi ellerimi yumruk yaparak Ivan'a döndüm. Onu öldürecektim! Tamam, kabul ediyorum. Adam biraz fazla sıcak kanlıydı ve bana yönelik davranışlarına bakarak konuşuyorum ki benden hoşlanıyor gibi duruyordu. Hiçbir şey bilmemesine rağmen

Ivan'ın bile bunu fark etmiş olmalıydı. Peki adamın kalbini kıracak bu hamle de neyin nesiydi? Ben henüz kekeleme kısmını aşamamışken Ersan sordu,

"Ev arkadaşın mı?"

"Hı hı." kafamı salladım. Gerçekler ortaya çıktığına göre yalan laf sarf etmenin manası yoktu. Hem... Neden çekiniyordum ki? O benden hoşlanıyor olabilirdi fakat ben ona ilgi dahi duymuyordum.

"Ailen?" diye sordu kaçamak bakışlarla. Dudaklarımdan bir poflama çıkarken yutkundum.

"Ne?" Ne ailesinden bahsediyordu bu adam? Hem kızıp hem sordum. "Ne olmuş aileme?"

Ersan zorlanarak "Kızmıyorlar mı?" Diye sorduğunda canım sıkılmış gibi Ivan'a göz kırptım. O dobroşkoyu öldürmekten beter edecektim. Ellerimi birleştirip

"Yoo." dedim. Bu sırada Ivan başını olumsuzca sallayıp mutfağı terk etti. Aileme gelince; o iş fazlasıyla karışıktı. Ivan'larla yaşamaya daha lise sondayken başlamıştım ve o zamanlar ailem Ankara'da biz ise İstanbul'daydık. İlk zamanlar ben gittiğim Lise'nin yurdunda kalıyordum ve Lena buna uyuz oluyordu. Babamı deli edinceye kadar aradı. Üstelik babamla aramdaki iletişimsizlik düşünüldüğünde bu oldukça tehlikeliydi ama Lena vazgeçmedi. Sonunda Ivan ve Lena'nın annesinin başımızda durması şartıyla, ki kadın zaten onların başındaydı, babam Ivan'ların yanına geçmeme izin verdi. Hafta başı rapar alıyorlar ve benle konuşmamalarına rağmen beni takip ediyorlardı. Üniversiteye geçtiğimizde işin rengi biraz daha değişti. Çünkü meşhur anne Ankara'ya dönmeye ve Ivan'da babasının hediyesi bir eve geçmeye karar vermişti. Nihayetinde bende Ivan'la aynı üniversiteyi kazanınca... Başta biraz kızmışlardı. Hatta iletişim bağlarımızı yeniden örmeye başladığım babam deliye bile

dönmüştü ama zamanla bunun bir yarar getirmediğini fark edip cephe almak yerine yanımda olmayı tercih ettiler; sonuçta Ivan'la bir yıl aynı evde kalmıştım ve artık ondan zarar gelmeyeceğine emin olmuşlardı. Hem kalacağım kişinin yabancı biri olmasındansa Ivan olmasını tercih ediyorlardı.

Tüm bunların ötesinde ise şimdi mutfağımda duran ve meraklı gözlerini bana dikmiş olan adama bir açıklama yapmak zorundaymışım gibi hissetmemdi ama hayır! Bu onu ilgilendirmeyen bir konuydu ve o ilgilenmemesi gereken konulara haddinden fazla ilgi gösteriyordu.

"Bir erkekle yaşaman onlar için sorun değil yani?" diye sordu merakla. Allah'ım, bu merakta neyin nesi? İçimdeki Leyla kafasını olumsuzca sallayıp 'gönder şu patronu! diye bağırınca...

"Sorun değil." diye mırıldandım.

Adam gerçekten şaşırmış gibi "Hmm." diye soludu. Kafamı sallayarak bu saçma konuya son verdim. Hala şaşkın duran Ersan bey ise elindeki hediye paketini bana uzatıp,"Tamam o zaman, şey, bu hediyen." Dedi. Parlak sarı hediye paketini alırken gülümsedim.

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Çok pahalı bir şey değil. Üstelik zevkini de bilmiyordum. O yüzden..." Dert değil, dercesine kafamı salladım sonra birden "Mutlu yıllar." Diyerek sarıldı. Bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Ayrıca ne hissetmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aslında rahatsız edici bir durumdu. Sıkıntıyla yüzümü buruşturup formaliteden sırtını sıvazladığım sırada Ivan mutfağa girdi. Kendimi ışık hızıyla geri çekip gülümseyerek "Tekrar teşekkür ederim." dedim, kalbim ritimsiz atıyordu. Neden heycanlanıyordum ki? Bu çok mantıksızdı. Sadece kalbimin ritimsiz atması da değil üstelik elim ayağım buz gibi

olmuş titriyordu. Heycandan nefes almayı unutmuş misali soluksuz kalırken Ivan'a kaçamak bir bakış attım.

Ersan "Rica ederim. Umarım beğenirsin." tarzı bir şeyler zırvaldığında ise Ivan, kıstığı gözlerini üzerime dikip ellerini yumruk yaptı. Ama hemen sonra değiştirdiği yüz ifadesi ile mutluymuş gibi görünüp Ersan'a döndü.

"Kalacak mısınız? "

Patron kafasını sallayıp teşekkür ederek mutfaktan çıktı. Peşi sıra Ersan'ı takip edip onu yolcu ettim ve Ivan'ın yanına geçtim. Üçlü koltuğa yerleşmiş hediyemi açmakla meşguldü, paketi elinden kaptım.

"O şey! Bana ait, galiba?" dedim gözlerimi kısarak.

Ivan duygusuz bir suratla "Kahveler donmakla soğuk kalmak arasmda bir yerdeler." deyince ortamı yumuşatmayı umarak güldüm.

"Buz getireyim mi? Ice copphe." dedim kıkırdayıp. Elimden tutup koltuğa, yanına, çekti.

"Aç bakayım hediyeni." dedi kahvesinden yudumlarken. Paketi, bantlanmış yerlerinden tek tek açtım. Filmdi. Bir romantik komediydi.
"Burda olan burda kalır. Duymuştum." dedim yüksek sesle. "Hadi izleyelim."

"Sen vcd'yi kur ben battaniyeyi, yastıkları falan getireyim." dedi, elimi bırakıp kalkarken.

İçimde ki munzur kız 'Hadi ya, hani vcd denen şey tarih olmuştu?' diye sordu. Ona karşı omuz silkip Ivan'a odaklandım. "Tamam," dedim. O aptal munzur kıza kulak vermemeyi tercih ediyordum. Durum zaten kötüydü bir de o aptal ergen kızın dediklerine kulak asamazdım. Ivan'ın bu duygusuz davranışları

beni öldürüyordu zaten fakat yapabileceğim bir şey de yoktu. Hem zaten kalkıp adamın ağzını burnunu kırmasındansa birazcık duygusuz takılmasını tercih ederdim. Filmi Vcdye yerleştirdikten sonra battaniyenin altına girip duygusuz Ivan'a seslendim. "Mısırda patlat."

***

Ashton Kutcher, limuzinin tavan penceresinden sarkmış, hafif meşrep bir halde Cameron Diaz'ın arkasından bağırıyordu.

"Sadece! Bir içki!" dedi Ashton.

"Eminim sadece bir içkiyle kalır." diye fikir yürüttüm film hakkında. Bir ortamda içki varsa yatakta olurdu. Bu bir film de olsa. Ivan da benle aynı fikirde olmalı ki güldü.

"Her şey daha kötüye gidecek. "diyerek ona katıldım. Patron gerginliğini az da olsa atlatabilmiştik. Yoksa şimdi aynı koltukta, sırtım onun göğsüne dayanmış halde aynı battaniyenin altında oturuyor olmazdık.

"Battaniye çek kız. Dondum he." dedi tikimle oynayıp ona yaklaşmamı sağlarken.

"Yaa!" diye sızlandım."Az daha çekersem kafam battaniyenin altında kalacak!"

"Ne yapalım peki hanımefendi?" Battaniyeyi yukarı çekerken devam etti, "Siz cücesiniz diye donalım mı? Üşüdüm!" diye takıldı göğsü titrerken. Onun bu hareketine binaen içim titredi... Sonra birden ikimizde sustuk ve filmden uzaklaşıp havayı gerginleştirebilmeyi başardık.

Aklım o yakalandığımız ana giderken rahatsızca kıpırdandım.

"Patronun,"diye söze başladı. İşte başlıyorduk, Allah kahretsin! "Ne zaman değişti?"

"Departmanım değiştiğinde." dedim güçlükle.

"Departmanın mı değişti?" diye sorararken sesi oldukça düşünceliydi. Yutkunarak göğsünden ayrılırken Ersan'a sarılmış olduğum gerçeğine nasıl bir kılıf uyduracağımı düşündüm. Ben saçlarımı geriye atıp kollarımı göğsümde birleştirirken beni belimden yakalayarak eski konumuma geri getirdi. Demek sorgusu devam edecekti. Boğazını temizleyerek, "Peki," diye başladı. "Ne zaman bu kadar samimi oldunuz şu 'PATRON'la?"

"Şey..." deyip duraksadım. "Aslında bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek? Adam sana yapışıyor ve hediyeni vermek için kapına geliyor--"

"Yapışmadı." diye araya girdim. Daha yeni samimiyetimize kavuşmuştuk ve böyle giderse kavga edecektik. Oysa ben bunu istemiyordum. O yüzden alttan almaya çalıştım. "Abartma, sadece sarıldı. Tebrik etti, o kadar. Neden hediyeyi vermek için yarını bekleyemediği kısmına gelirsek... Bilmiyorum tamam mı? Ve bilmediğim bir şey için bana kızamazsın."

Ivan'ın elleri kasılıp, kollarında ki kaslar sertleşirken durumun, olduğundan daha kritik olduğunu fark ettim. "Yanlış mı anlıyorum yoksa Patron bozuntusunu bana karşı savunuyor musun?" diye sordu soğuk bir sesle. Üskütücü bir sesti bu. İster istemez titredim.

Ersan'ı değil belki ama kendimi savunmak maksadıyla karşılık verdim. "Sende sarılıyorsun. Ne var ki bunda? Hem şu halimize bak? Bir battaniyenin altında 'birbirimize' yapışmış bir haldeyiz. Hatta belki de daha yakınız. Teninin ısısını hissedebiliyorum, Ivan." Teninin ısısını, traş losyonunun kokusunu, cerrahi de usta ince ama uzun parmaklarını belimde hissedebiliyordum. Allah'ım...

Hissettiklerimi doya doya duyumsamak için her şeyimi verebileceğimi düşündüğüm sırada, "Biz farklıyız!" diye bağırdı sesini bir ton yükseltip.

Ne? Nasıl farklıymışız ki? Yani tamam onu dört yaşımdan beridir tanıyordum. Abi demiştim... Ve ev arkadaşım ziyade can dostumdu ama yakınlık durumumuza baktığımızda Ersan Ivan'ın yanından bile geçemedi. "Neyimiz farklıymış?"diye kızdım.

"Onunla aranda... Onunla aranda bir şeyler olabilir, ama..."

Tüm bu sözleri üzerine alt dudağımı ısırıp yüzüne baktım. "Eee?" dedim ironiyle, çok meydan okuyan bir 'Eee'ydi o ama Ivan susmadı ya da pusarak sessiz kalmadı.

"Onunla aranda bir şeyler olabilir ama bizim olamaz!" dedi bir çırpıda. "Bir noktada hayatına giren çıkan erkekleri kontrol etmeliyim tamam mı? Güvenilirler mi? Sana layıklar mı? Demek istediğim, sana sarılmasına izin verebileceğin bir yakınlığınız varsa," Çocuğun sesi ve sözleri beklediğimden daha mantıklı bir şekilde kulaklarıma dolarken boğazıma büyük bir yumru takıldı. Yutkunamadım, konuşamadım, Gözlerim yanıyordu ama ağlamayı bile beceremedim. 'Hayır' diye düşündüm sızlayan burnumu umursamadan. 'Şimdi olmaz. Ağlayamam.' İçimde oluşan boşluğa düşmemek için büyük bir mücadele verdim. Elimle burnumu sıvazlayıp akmaya yer arayan gözyaşlarımı boş verdim ve tüm özgüvenimle konuştum.

"Yani?"

"Yanisi bu işte. Adam senden hoşlanıyor!"

"Sen!.. Bundan sana ne?"

"Sana hayatına giren adamları kontrol etmeliyim diyorum sense çocuk gibi sana ne diyorsun. Leyl-"

"Sana ne!" dedim bir kez da konuşmasına izin vermeden. "Adam bana sarkıyor, sana mı sarkıyor?"

Ivan'ın gözleri kocaman açılmış ve dudakları da aralanmıştı. "Şuna açıklık getirelim," dedi. "Benim sana karşı sorumluluklarım var. Benden çekinemezsin ben senin abin gibiyim ama onl-"

"Abim gibisin." Dedim dolu dolu gözlerle ona bakarken. "Ama abim değilsin. Yine de evet, aramızda hiçbir şey olamaz!" Diye bağırdım canımı yakan sözlerini taklit ederek. Canım yanıyordu. Bu elini ateşe tutmak ya da bir Ford Fiesta'nın altında ezilmek gibi bir şey değildi. Nefes alamamak gibi de değildi. Bu berrak bir deniz altında huşu içinde yüzerken birden bire, bilinçlice nefes almak gibiydi. Ivan o berrak denizdi ve ben aptal gibi bile isteye o denize dalmış, nefes almaya çalışıyordum. Bu acı fazlaydı ama Allah'tan dafa fazla acı yoktu denizde. 'Hem daha ne kadar canımı yakabilirsin ki Ivan?' diye düşündüm. Haksız mıydım? Hayır! 'Beni sadece Leyla olarak gördüğün sürece kalbimi daha ne kadar kırabilirsin?' Beynimde ağır düşünceler birbirine laf atarken göz kapaklarımı ihtiyatla aralayıp cevabını bekledim.

"Sen adamdan hoşlanıyorsun." Dedi şaşkınca. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Her şey bir yana İtinayla önce onun sonra da benim söylediğim 'Aramızda bir şey olamaz.' sözünden kaçıyordu. Öyle olsun diyerek çocukça bir tavırla kenara çekildim; zira kalbim kırılmıştı ve kalbim onun o saçma kıskançlığından çok daha önemliydi.

"Evet!" diye bağırdım çocukluğu sürdürerek. "Hoşlanıyorum!" Birden doğruldu! Allah kahretsin! Birbirimize alınlarımız değecek kadar yakındık ve bu benim başımı döndürüyordu! Az önceki kokusu davranışları, sıcaklığı. Şimdi hepsi daha yoğundu. Kahretsin! Böylesine yakınken değil mantıklı düşünmek, düşünemiyordum bile... Hal böyleyken nasıl onunla tartışabilirdim? "Hoşlanıyorsun?" dedi bir kez daha. Bu kez soru

sorarcasına telaffuz etmişti kelimeyi. Sözleri üzerine dolan gözlerimi saçlarımın arkasına gizlerken konuştum. "Hoş, yakışıklı biri, hem nazikte. Aklı başında her kadın ondan hoşlanabilir."

Ivan şaşkınlıktan gözlerini kısarken kollarımı göğsümde kavuşturdum."Ondan gerçekten hoşlanıyor musun!" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet!" Öfke, hiddet, kıskançlık ve henüz adını bilmediğim içimde her ne his varsa böylece dışarı akın ediyordu. Aşk ve meşk! hiçbiri önemli değildi benim nezlimde. Fakat şu anda yerle bir olmuş gururumu yalan söyleyerek kurtarmam gerekiyorsa öyle yapardım!

"Seviyorum. Hemde çok!.."

"Harika" dedi dudaklarını kıpırdatmadan. "Gerçekten de müthiş!.." Çocuk gözlerine çöken hayal kırıklığını gözlerime dikti. Yanan canımı ve kırılan kalbimin sıcağını uzun süre Ivan'ın yüzüne bakarak soğutmaya çalıştım. Belki beş dakika kadar baktım; ya da birkaç saat. Allah aşkına! Zamanın önemi var mıydı? Onu seyrettim işte! Çok yeni çıkmaya başlayan sakallarına dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Dolan gözlerimi sanki bir şey olmamış gibi ona yönelttim. Nihayet konuştuğundaysa tarifsiz bir acıya kapıldım; çünkü söyledikleri kolay hazmedebileceğim şeyler değildi.

"Haklısın," dedi. Sesinde hiç belli olmayan bir tını vardı. Belki biraz, çok az hayal kırıklığıydı bu tınının adı. "Aramızda hiçbir şey olamaz. 'hiçbir şey'!..."

Allahım!

Neden bir şeyi fark ettiğimde harekete geçmek için çok geç oluyordu?

Neden?

Neden Ivan Merve'yle tanışmak için bir ay daha bekleyememişti? Neden Ivan'a aşık olduğumu keşfetmek bu kadar uzun sürmüştü?

Neden? Neden? Neden?

Karnım, canım çekilmişcesine burulurken kalbim sızlamaya başladı. Yanından kalkıp odama yöneldiğim sırada kapı çaldı. Durmadım. Ne de olsa ben bugün doğum günü kızıydım! Kapıda anahtar sesi yükseldi ve içeri Lena girdi. İçerideki gerginlikten odaya çıkmak üzere olduğumu fark etmiş olmalıydı; beni durdurmak istese de hızla önünden geçip odama çıktım ve kapıyı sertçe kapattım! Kapatmadan önce duyduğum son ses ise Ivan'ın ki oldu,

"Doğum günün kutlu olsun LEYLA! "

Ertesi gün her şey hem çok daha iyi hem de çok daha kötüydü. Yokmuşum gibi davrandı, söz vermesine rağmen beni işe bırakmadı. Direksiyon derslerine zaten başlayamamıştık... Resmen birbirimize küsmüştük! Tamam. Sakin olup olayları umursamamaya çalıştım. Bende onun yaptıklarını taklit ettim. Üzerini değiştiriyorken odasına girip saç fırçamı aradım ve sonra özür ya da başka bir şey dilemeden odasından çıktım. Saç fırçam onun banyosundan çıktı. Anlaşılan en az Ivan kadar pasaklıyım. Pekala. Pekala! Bundan hoşnut falan değildim. Yani şu küslük işinden. İşin ilginç yanı sanırım ondan hoşlanıyorum. Yani... Ivan'dan... Kabul ediyorum. Daha düne kadar bunu ima eden herkesi çarmıha gerecek gibi elektrik yüklüydüm ama şimdi işler değişmişti işte. Ne bileyim? Kokusu beni hayata bağlıyor gibiydi. Oksijen almaktan vazgeçememem gibi Ivan'dan ayrılamıyordum. Gerçi şimdi orta okul seviyesinde ki iki salak çocuk gibi kavgalıydık ama bu geçici bir durumdu. Birleşecektik. Fakat ona kırgındım. Tabiri caizse tam bir enkaza dönmüştüm. Üzgündüm ve canım yanıyordu. Ve bunun tüm suçlusu bay sarışından başkası

değildi, şey tamam belki tek suçlu o değildi ama kalbimi böylesine sıkıştıran ismin sahibi kesinlikle bay sarışındı işte. Kafamı sallayıp günüme devam etmeliyim diye düşünürken telefonum çalmaya başladı. Arayan Yağız'dı. Ah evet... Günümün bir nebze de olsa iyi başlamasının yegane sebebi Yağız, Ivan'ın hediyesi olarak parti gecemde eve dönmüştü. Bunu uzun süredir planlıyorlarmış. Yani ben asla ama asla Ivan ve Yağız'ın birlikte iş yapamayacaklarına eminken o iki şapşal bana organize bir parti düzenlemişlerdi. Gerçi işler her ne kadar iyi gitmemiş de olsa eksik parça yuvaya geri dönmüştü işte. Telefonu açtım.

"Efendim Yağız'cım."

"Leyla," dedi yorgun bir sesle, yavaşça. "Sanırım jet lag yaşıyorum ve yatağım henüz gelmedi." Krizi çözmem için konuşmayı sessizliğe bürüyen Yağız'a istediğini vermek için konuştum.

"Yatağım şahsınıza rezerve." Dedim sevimli olduğunu umduğum bir sesle. Belki de ona Lena'nın yatağını önermeliydim. Lena açısından hoş olurdu. Yani tamam, Murat diye bala kaymağa bulayarak anlattığı çocuktan gerçekten hoşlanıyor olabilirdi ama Yağız'a küçüklüğünden beri tutkundu o deli kız. Hatta bir ara benle beraber dayımlara yatıya gelmişti; sırf Yağız'la aynı çatı altında bir gece geçireyim diye. Şey sonu Lena için hüsranla biten bir geceydi. Yağız tarafından açıkça reddedilmişti... Dahası Yağız, bir daha onu görmek istemediğini söylemişti! Kuzenim Yağız'dan nefret ettiğim nadir anlardan biriydi. Yani, ah hadi ama... Neredeyse yetişkin sayılabilecek, on yedi yaşında ki bir kızı reddetmenin daha nazik bir yolu 'mutlaka' vardır, değil mi? Bir elim kalçamda taksiciye paramı uzatıp telefonumu çantama atım. Yağız verdiğim tavsiyeden hayli hoşnut bir şekilde telefonu kapatırken 'Keşke Lena'nın yatağını önerseydim diye düşünmedim değil. O iki çatlak birbirine uyumlu iki puzzle parçasından başka bir şey değillerdi ama aptal Yağız'ın saçma çıkışı sebebiyle bozulan araları hala

düzelmemişti. Hoş, Yağız beyin aklı başına gelip de kızdan özür dileme inceliğini gösterdiğinde o, Ankara'da bizse İstanbul'daydık. Eh Lena da haklı sebeplere sığınarak telefondan gelen, o basit iki kelimeye kanmadı. Çünkü aşık olduğunuz adamın sözleri karşısında sadece üzülmezsiniz, komalık olursunuz. Nefes almanız imkansızdır ve eğer sizi üzen kişi hayatınızı adayabileceğiniz kadar değerli biriyse, ölmüş bile olabilirsiniz... Bunu biliyorum, çünkü Lena'yı gördüm. Onu ben teselli ettim ve o da şimdi benim yaptığımın aksine Yağız'a aşık olduğunu ama artık gelip ayaklarına dahi kapansa ona evet demeyeceğini söylemişti. Bir şekilde barışmalarını sağlamalıyım, diye düşündüm. Ellerimi ovuşturup ceplerime soktum. Yağmur çilenmeye başladı. Bu, harika hayatıma küfredip lanet yağmurda güç bela şirkete ulaştım, Lena&Yağız krizini unutmuş değildim fakat şimdi işe odaklanmam gereken saatlerdeydim. Gerçi önce Ivan sonra Ersan şimdi de bu iki şapşal bende akıl namına pek bir şey bırakmamıştı ya. Hadi hayırlısı. On dakika içinde departımanıma çıkan asansördeydim. Henüz Ersan bey gelmemişti ve açıkçası bu benim işime geliyordu. Nitekim o dün ki karmaşadan sonra adamın yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Geldiğindeyse tüm ciddiyetimi koruyarak yüzüne baktım. Utanacak ne vardı ki? Ben her ne kadar endişelerimle boğuşsam da bay patron keyif çatar gibi bir şekilde elleri ceplerinde sekreter masasının önünde durdu.

"Günaydın." dedi keyifli bir sesle.

"Günaydın Ersan Bey." bense onun aksine kurulmuş bir yay gibi konuşuyordum. Sürekli aynı şeyi tekrar eden bir robot misali...

"Bir kahve istiyorum." dedi odasına girerken. Bazı insanlar için her şey ne kadar da basit halloluyordu öyle? Bir kupa kafein, ha?

***

Ersan bey elinde yine kahve kupasıyla önümden geçip odasına girmeye yeltenirken birden geri dönüş yaptı ve merakla "Ee? Film nasıldı?" diye sordu. Öğle arası boyunca Lena'yı eylemiş en sonunda da onun tekelinden kurtulup şirkete geri dönmüştüm. O sinir bozucu konuşmadan sonra nihayet kafa dinleyebileceğimi düşünüyordum fakat burası daha sinir bozucuydu çünkü burada bay Ersan vardı.

"Aa, şeyy, evet teşekkür ederim. Çok güzeldi." diye palavra sıktım. Açıkçası filmin başını izlemiştim sadece sonra da ağlayarak odama çıkmıştım. Allah bilir film nerdeydi?..

"Rica ederim. Beğenmene sevindim. Ah birde; umarım dün gece rahatsız olmamışsındır. Habersizce evine geldim, ev ahalisini rahatsız ettim. Nihayetinde hoş bir durum değil. Eğer mümkün olsaydı hafızandan dün geceyi silerdim." Adam gülerek masama yaklaştı. "Rahatsız etmek istemezdim, inan..." dedi samimiyetle ama nedense içimden bir ses bu samimiyetin gerçek olmaığını söylüyordu ve yine içimdeki sese dayanarak söylüyorum, aynı durumyine vukuu bulsaydı o adam yine evime gelirdi, yine evime gelirdi.

Üstelik ben ha unutmuşum ha unutmamışım. Önemli olan Ivan'ın unutmasıydı ama o da çok zor bir ihtimaldi. "Önemli değil. Hem bu değer verdiğinizi gösterir."

Adamın yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı. Neden olmasın? O bir erkekti ve bana değer veriyordu; hem nazikti de.

"Böyle düşünmene sevindim aksi takdirde çok üzülürdüm."

Gülümseyerek karşılık verdim o da gülerek departmandan çıkmaya yeltendi. Ama sonra durdu ve bir eli cebinde diğeri alt dudağını sıvazlar halde bana döndü. Dudağını sıvazlayan elini nazikçe bana uzatıp. "Eğer yanlış anlamazsan," diye söze başladı. "Benimle bir akşam yemeği yer misin?" Oh... Bir çıkma teklifi.

Yani ciddi ciddi bir çıkma teklifi almıştım. Buna ne denirdi ki? Eh, eğer Ersan'dan hoşlanan bir hatun olsaydım ya da ne bileyim. Kimsenin kalbini kırmak istemeyen iyi aile terbiyesi almış harikulade bir kız, o zaman bu teklife gönül rahatlığı ile 'evet' derdim. Peki şimdi ne olacaktı? Aynı kararsızlıkla bakmaya devam eden gözlerimi kısıp elimi ensemden çektim. Ellerimi önümde, masada birleştirerek düşündüm. Bir yemekten bir şey olmazdı.

"Tabii," dedim kafamı sallayıp. Madem adamı Ivan'ın önüne atıyordum o halde yemek teklifine evet demem gerekiyordu. "Neden olmasın?"

"O halde yarın akşam yedi?" diyerek anlaşma yapıp şirketten ayrıldı. Yarım saat sonra bende toparlanıp çıktım. Allah'ım... Ersan. Yemek. Ve ben... Ve bir de, ah, Ivan... İçim daralıyormuşçasına yüzümü yelpazeleyip dışarı çıktım. Kahretsin ki yağmur hala yağıyordu; hemde çok şiddetliydi. Küfrettikten sonra içimden çığlık atmak geldi. Sitemle bağırdım."Bu havada nereden taksi bulucağım ben!" Aptal gibi caddeye çıkıp sağa sola bakındığım sırada şıp şıp seslerin arasmdan boğuk bir ses bana seslendi.

"Leyla hanım? Gözlerimi kısarak sesin geldiği yöne baktım; yağmur öylesine şiddetliydi ki bir kaç adım ötedeki arabayı göremiyordum.

Ses tekrar konuştu ve "Arabaya binin lütfen."dedi.

"Siz kimsiniz?" diye sordum, elimi başıma siper edip araca binerken.

"Ben şirketin şoförlerinden biriyim." dedi sürücü koltuğunda ki adam."Beni Ersan bey görevlendirdi efendim. Sizin araba kullanamadığınızı ve bu yüzden işe geliş gidişlerde problem yaşadığınızı söyledi. Sanırım size çarptıktan sonra vicdan azabı çekti ve bu yüzden beni görevlendirdi." dedi ve gazladı. Ne uzun

açıklamaydı o öyle? Üstelikte garip bir açıklamaydı. Ersan bey bana araç vermişti. Bir asistana?

"Aa-anlamadım? Ersan bana özel araç mı tahsis etti? Yani Ersan Bey."

"Eh, şey, görünüşe bakılırsa evet. Ve birde size şunu vermemi istemişti." Çocuk tek eli ile torpido gözünden bir zarf çıkarttı ve bana uzattı, aldım ve çantama koydum. Daha sonra bakacaktım. Fermuarı çekerken konuşan çocuğun sesi ile dikkatimi çantamdan ayırıp çocuğa diktim.

"Onun için özel birisiniz sanırım?" Özel biri derken? Diye düşündüm. Yani Ersan'ın benden hoşlandığını düşünen sadece ben değildim. Kendi kendime gelin güvey olmamış olmanın rahatlığı ile güzel diye düşündüm. Gerçekten beni tanımayan birinden Ersan'a yaklaşımımı dinlemek harika bir deneyim olacaktı.

"Sence?" diye sordum merakla. "Yani bizi hiç gördün mü bilmiyorum ama sence ona ilgim varmış gibi görünüyor muyum?" Yani bence öyle bir imaj yaratmıyorduk. Adama selam verirken bile gözlerimi parmaklarıma dikiyordum. Hal böyleyken kim 'Evet Leyla, Ersan'la fingirdiyorsun!' Diyebilirdi ki? Arka koltuktan öne doğru olabildiğince eğilip çocuğu süzmeye çalıştım.

Önce düşündü. "Imm... Aslına bakarsanız buna hiç dikkat etmedim ama ben Ersan beyi tanıyorum. İki yıllık sıkı bir dostluğumuz var; yani siz bakmayın şoförlük yaptığıma. Bunu benden özel bir rica olarak istedi ve bedelini de ağır ödeyecek. " Çocuk rahat bir kahkahayla araba sürerken ben, şaşkınca çocuğu dinleyerek geriye yaslandım.

"Yani bana kısaca benim ağzımdan laf almak için gelen bir dost olduğunuzu mu ima ediyorsunuz?" İşler olağan seyrinden hayli hızlı bir şekilde uzaklaşmaya başlamıştı. Kafamı sağa eğip çocuğu dinlemeye devam ettim.

"Öyle de denebilir. Fakat bu küçük sır aramızda kalırsa size minnettar olurum."

"Elbette. Peki ya Ersan bey?"

"Dedim ya onu uzun sayılabilecek bir süredir tanıyorum ve dürüst olmak gerekirse o size davrandığı kadar girişken biri değildir." Çocuk çenesini kaşıyarak devam etti. "Sizin için kabuğunu kırdı. Ve bence bunu değerlendirmelisiniz. "

"Vay canına." dedim elimle yüzümü yelpazeleyerek. "Çok açık sözlüsünüz."

Çocuk çarpık bir tebessüm ile "Yalan kimseye hayır getirmez." dedi. "Buradan mı dönüyoruz?"

'Yalan kimseye hayır getirmez...' Acaba Ersan'a söz verdiğim yemekte yalan kapsamına giriyor muydu? Ben kendime dalmışken çocuk daha önce sorduğu ve benim duyamadığım sorusunu yineleyerek,

"Leyla Hanım?" diye sordu.

"Bir sonra ki sapaktan." dedim dudaklarımı yalayarak.

O, direksiyonu kırarken, "O halde," diye mırıldandı frenle yavaşlayarak. "Sanırım eviniz burası."

"Evet." dedim, o verandanın önüne arabayı yaklaştırırken.

"İyi akşamlar Leyla hanım."

"Size de 'şoför' bey." Çocuğa göz kırpıp kapımı açtım ve verandaya koştum. O kısacık mesafede sırılsıklam olmuştum. Kapının önünde anahtarımı ararken kapı aniden ardına kadar açıldı sanırım Sima'ydı. Nitekim Lena yeni bir klinik arıyor, Ivan'sa nöbette hayat kurtarıyordu. Yağız'sa muhtemelen uyuyordu. İçeri girdim. Ama beklediğimin aksine kapıyı açan Ivan çıktı.

"Gir içeri." dedi otoriter bir sesle. Bu resmiyet ve o resmiyetin içindeki soğuklukta neyin nesiydi? Ellerimi birbirine sürterek ceketimi portmantoya astım.

"Dışarısı çok soğuk."

"Kimdi o?"

Hesap mı soruyordu bana? Kaşlarımı çatarak konuştum. "Şirketin şoförü." Ayakkabılarımı da çıkartıp nihayet nötr konuma geçebildiğimde devam ettim. "Yağmur yağdığı ve arabam olmadığını bildikleri için en acil şekilde araba tahsis ettiler."

Kollarını göğsümde birleştirip karşımda o devleşen tavrına büründü. "Güzel fakat o standart şirket arabası değil. Ayrıca arabayı anlarım da özel şoför de neyin nesi?" Acayip imalı konferansın ardından kafamı yana eğip

"Ne demek istiyorsun sen, Ivan?" Diye sordum şaşkınca. Sadece gözlerini kısmakla yetindi. Ne yani kavga mı istiyordu? Oysa ben sadece içimde ona dair yeşeren şeylere bir ses olmak istiyordum. Belki de artık sadece abi demek istemiyordum... Lakin madem sinirliydi lafı dolandırmanın manası yoktu. Eğer istediği tahrip gücü yüksek bir kavgaysa ben buradaydım. Beklediği cevabı vermek üzere sinirle dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimi iki yana açtım. "Evet." dedim. "Evet, Ersan bana özel bir şoför ve son model bir araba verdi."

Hayal kırıklığına uğrayan gözlerle tükürürcesine konuştu. "Ne halin varsa onu gör!" Tavrı umursamazcaydı ve birden sinirlendim. Hem de çok fena sinirlendim.

"Belki de herkesin benden beklediğini yapmışımdır!" dedim çileden çıkarak. "Belki de patronumu ayartmışımdır!"

Bu tavrımı beklemediği aşikardı ve hışımla bana dönerken gözlerine sinirden karalar çökmüştü bile.

Ivan'ın kendini sinirden kastığını görebiliyordum. Bana döndüğünde ki hiddetini elden bırakmayarak parmak salladı. Sesi kulaklarımı parçalayarak beynime ulaşıyordu. Beni benden çok düşünen biri... Var olabilir miydi?

"Kelimelerine dikkat et, KÜÇÜK HANIM!" diye haykırdı tabiri caizse. "Kendini nerde, hangi konumda gördüğünü bilmiyorum ama! Ama benim gözümde sandığından daha kutsal bir mevkiidesin. O yüzden Leyla! Sadece o yüzden dikkat et!" Bana... Yani ben... Aşağılık mı oluvermiştim birden?

"Hah!" Verdiğim tepki evi inletmişti. Bunca sese komşuların kapımızı aşındırmıyor olması büyük şanstı. Hoş, yağmurun gürültüsü bizi bastırıyordu ya. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diye bağırdım delicesine. Attığı tek adımda karşıma geldi; alnı az daha alnıma değecekti. Yaptığı tek şey bileğimi yakalayıp ve belimde sıkıştırmak oldu. Sanırım onun vücuduna yaslanmıştım. Yutkunmakta zorlanarak gözlerine bakma gafletinde bulundum. En dik bakışlarına maruz kaldığım sırada resmen kükredi.

"Dikkat et!" Gözlerimi sımsıkı yumup geri çekildim ama hala onun çantasında ki zavallı keklik sayılırdım. Ruhum ihtiyaçla 'SEN' diye kıvranıyor Ivan. Sense canımı yakıyorsun, diye düşündüm zavallıca. Ben daha gözlerimi dahi açamamış, 'sanırım sana aşık oldum' bile diyememişken Ivan, bileğimi savurarak merdivenlere yöneldi.

Çığlık atma dürtümü güç bela dizginleyip "Öylece ortaya çıkıp ahkâm kestikten sonra üzerimde hakimiyet kurabileceğini sanıyorsan, açta avcunu yala!" Diye bağırdım. "Asıl sen kendine gel küçük bey! Burası senin hükümdarlığın değil! Hiçbirimiz burda senin cariyen değiliz! Ne yani? Sen kızlarla 'takılabilirsin' ama iş bana gelince... Erkekler için ben, dikenli tellerin arasında ki arazi,

sende o arazi de ki mayınsın, öyle mi paşam? Ah Hayır! Hayır! HAYIR! Artık özel hayatımdan uzak dur..."

Arşınladığı mesafeyi tek hamlede aşarak burnumun dibime kadar girdi. "Sözlerine, tavrına, hal ve hareketlerine dikkat et! Sinirlenince neler yapabileceğimi biliyorsun! Uyan artık Leyla! Aç gözünü! Bugün beni uyuz etmek istediğin için söylediğin söz yarın başına gelecek! İçimde korkunç bir şey var ve inan bana onu uyandırmak istemezsin!"

"Ne yapabileceksin?" diye bağırdım. "Ne yapabilirsin ki?! Sen sadece arkadaşımsın. Belki de yakın bir dost! Dahası var mı? Yok... Sadece hayatımda ki 'öylesine' birisin. Artık üzerimde söz hakkın yok, Ivan. Lise de ki bukleli kız değilim ben. BÜYÜDÜM! Tıpkı senin gibi, büyüdüm! Sen başkası ile olabiliyorsan bende olabilirim!" Sözlerim benim bile canımı yakıyordu. Sadece diye başlayan her cümle yıkıcıydı nitekim.

O esnada kapı da bir tıkırtı duyuldu ve Lena kafasında ki ressam şapkasını bize fırlatarak "Sessiz olun!" diye kızdı. "Dışarı da milyon desibel ses var ama yine de sizin sesinizi duyabiliyordum!"

Korku ve sinirden çakmak çakmak olmuş gözlerimi Ivan'dan ayırıp Lena'ya döndüm. Ben rezilliğimize tek tanık olanın Lena olarak kalmasını istiyordum fakat Yağız, kızarık gözlerini zorla açıp, saçlarını karıştırarak merdivenlerden aşağı iniyordu.

"Neyin kavgası bu?" Durgunluğa ket vuran Lena'nın merağı oldu.

"Abine sor!" diye bağırdım inanılmaz bir cesaretle. "Ne de olsa onu benden iyi tanıyorsun!" iki kardeş önce bir afalladılar; ilk toparlanan Lena oldu.

"Ne-ne oluyor burda dedim?"

"Bir şey olduğu yok! Ivan her zaman ki gibi abilik taslıyor! Söyle abine, onu alakadar etmeyen konulara burnunu sokmasın!"

"Lena! Söyle yanındaki sekreter bozuntusuna! Kendine dikkat etsin, değilse işe ben dahil olursam, onun içinde, kıçı kırık patronu içinde hiç iyi olmaz! Kendine gelsin! Yoksa hep korktuğu gibi basit bir sekreter olacak!"

Yağız onaylamazca yanıma gelip Ivan'a gözdağı verircesine "Sözlerine dikkat et!" Diye bağırdı. Burada ne bok oluyordu bilmiyorum ancak herkes bağırmaya başlamıştı. Eh, tabii benim de durmaya niyetim yoktu.

"Lena söyle abine kendimi koruyabilecek kadar akıllı, kimden kötülük geleceğini bilecek kadar zeki biriyim. En azından ben onun gibi-!!."

"Söyle! Leyla! Benim gibi, NE?! diyor abim de. Lena!" Ivan'ın sözlerine vereceğim tepkiyi düşünememişken Lena haklı olarak patladı.

"Yüzleriniz burada! Ben haberci güvercin değilim!" diyerek merdivenlerden yukarı, odasına çıkmaya yeltendi. Ama sonra, sadece dört basamak çıkmışken birden durup yanıma geldi ve Yağız'ın kolundan tutup

"Onları yalnız bırak." Dedi çekingen bir tavırla. Oysa sadece kolunu kızdan kurtarmakla yetindi. Bir şey söylememişti. Bu belki iyi bir şeydi ya da tek bir kelime dahi etmeme değmezsin gibi bir şey de olabilirdi. Bilmiyorum ama götlük yaptığı ortadaydı. Bu hareketle beraber Lena eli ateşe değmiş gibi geri kaçtı. Onun peşinden gidip onu teselli etmek istiyordum fakat baktığım gözler öylesine otoriterdi ki... Kolumu Yağız'dan kurtarıp Ivan'a bir adım daha yaklaştım. O esna da Yağız depar atarak yukarı çıkmaya başladı.

Bağırıyordu. "Üzgünüm Lena!..." diye. Keşke Ivan da Özür dilese diye geçirdim içimden.

Birkaç dakika Ivan'ın suratına suratına baktıktan sonra Özür dilemeyeceğini anladım. Yanından geçip gidecekken hamlesini yaptı ve ceketini alıp çıktı. Ayaklarımı yere vurdum ve anahtarımı yere fırlatarak odama çıktım.

Titreyen ellerimle ağzımı kapatarak merdivenlerden yukarı tırmandım. Bu ettiğimiz kavga gerçek olmuş olamazdı... Yani. Yani bir şoför sadece. Neden bu kadar büyütmüştük ki? Ahhh... Canım çıkana kadar hatta mezara girip toprak altında girip çürüyene kadar ağlamak istiyordum. Kapımı arkamdan çarpıp yatağa yığıldım. Ne bu olaylara daha fazla yoracak bir gıdım aklım kalmıştı ne de ayakta kalmamı sağlayacak kadar tâkatim...

"Allah seni kahretsin Ivan!" Diye çırpınmaya başladım yatağımın içinde. Allah'ım içim nasıl da kıvranıyor. "Kendin gibilere düş inşallah! Beni nasıl ağlatıyorsan senin de için kavrulsun e mi?!" Ellerimi saçlarıma götürüp çekiştirmeye başladım. Ölmek istiyordum. Ölmek. Ölmek. Ölmek! Daha dündü ona abi dediğim zaman. Daha geçen gün ona git kız bul gel diyen ben değil miydim? Ne ara onu kalbimin kutsal mabedine baş tacı etmiştim? Ne ara bana kızıp bağırması içimi paramparça etmeye başlamıştı? Elime aldığım kar küresini aynama fırlatarak "Senden nefret ediyorum! " diye bağırdım. Belki yüreğime çarpan ani ve taşkın bir duygu seli sebebiyle belki de sadece kavganın fişlekleştiği bir patlamayla çığlık atıp ağlamaya başladım. Diğer yandan da sinirle yatağımın çarşaflarını çekiştirip duruyordum.

"Allah sana da benim gibi sevgi versin! Versin de gör, Nasıl acıyor için? Nasıl kavruluyor bedenin? Nasıl yok oluyor saniye saniye, nasıl alevler içinde kalıyorsun, gör sende!" cam parçalarının arasına yürüdüm ve perişan bir halde yere yığıldım, saçım başım dağılmıştı. Hala umrumdaymış gibi davranmaya

çalışıp yerden pek çatlamamış büyüklüğünde bir ayna parçası alıp aksime baktım. Büyük bir hıçkırıkla aynayı elimde sıkıştırıp başka bir kenara fırlattım.

Siktir! Elimi kesmiştim. Zaten mahvolmuş olan suratımın elimden akan kana bulanacak olmasını umursamadan ellerimi yüzüme kapadım. Tam da dediğim gibi yanıyordu içim, hiç bu kadar ağrımamıştı kalbim, sancıyordu. Her dakika bana söylediği lafların ağırlığıyla eziliyordum sanki. Kor olmuş yanıyor gibi kıvranıyor; azıcık Ivan'a, ruhumu satacak gibi hissediyordum...

"Allah'ım. O da beni seviyorsa daha çektirme bana... Yeni keşfettiğim bu şey bana ağır geliyor, taşıyamıyorum. Yalvarırım Rabbim... Ya al canımı, kurtar beni bu cehennem azabından. Ya da uzak tut onu benden... Olmuyor işte, olmuyor!.. Lanet olsun! Sensiz dakikalar geçmiyor..." tâkatsizce yerden güç alıp yatağıma oturdum. Elimde cam kırıkları vardı. Umarızca dizlerimi karnıma çekip kollarımı bacaklarımın etrafında doladım. Sanırım sinir krizim vücudumu yavaşça terk ediyordu. Nitekim vücudum hıçkırıklarımla sarılmaya devam ederken ben sadece. "Seni seviyorum..." diye fısıldayabiliyordum. Hani çok yorulur da hiç duygu göstermeden oturur kalır, boş boş bakır ya insan, öylece bakınırken birisi kapıya vurdu ve Lena benimkine benzeyen ağlak bir suratla kafasını araladığı kapıdan uzattı.

"Gelebilir miyim?"diye sordu usulca. Büyük bir hıçkırığın ardından kendimi frenlemeyi başarıp

"Gel." dedim buruk bir sesle, odadaki enkazı arşınlayarak yatağa, yanıma gelirken ayna kırıklarına dehşetle baktı. Ellerimi gördüğündeyse neredeyse çığlık atacaktı. Başımı dizlerime dayamıştım usulca saçlarımı okşamaya başladı.

"Ellerini sarmalıyız."diye fısıldadı.

"Kalbim..." kanlı ellerimi yatağa yaslayarak, "çok acıyor Lena..."dedim güçlükle.

"Geçecek. Sana yemin ediyorum geçecek ve sanki bunlar hiç olmamış gibi gelecek sana..." kanlı göz yaşlarımı silerek gözlerime baktı. "Bebeğim sabret."

"Geçmeyecek." diye mırıldandım. "Asla geçmeyecek. Daha da kötüye gidecek hatta... Daha da büyüyecek o acı. Lena o acı benim sonum olacak. O ağrı daha da artacak...

Onu kaybedeceğim. Ivan'ı... Kaybedeceğim..." sona doğru sesim kısılmıştı ama bence en ağırı da buydu. Onu kaybetmek...

"Abimi seviyorsun değil mi?"diye sordu ihtiyatla.

"Kahretsin ki evet!"diye inledim! "Ona muhtaç gibiyim Lena... Ona bağımlı bir keş gibi... O gitti ve ben kriz geçiriyorum sanki. Öyle sevmişim ki fark etmeden... Kalbim bu yükü kaldıramıyor... Bu utançla yüzüne bile bakamıyorum! Onunla eskisi gibi konuşamıyorum bile. O beni benim onu sevdiğim gibi sevmezken nasıl bakabilirim ona. Sevmek bir yana belki de artık benden nefret ediyor bile olabilir. Peki ya ben? Onu severken nasıl abi diyebilirim ki...

Yalanlar! Yalanlar!

Bunu istemiyorum! Acı çekmekte istemiyorum. Ivan'ı istiyorum. Çocukken yaptığı gibi ne kadar kızıp bağırsa da sonunda bana sarılsın istiyorum..." hıçkırdım. "Küçükken de sevmiştim onu hemde şimdikinden çok daha saf bir şekilde ama acısı hemen geçmişti. Ya şimdi? Bunu nasıl unutacağım?"

"Yemin ederim ki geçecek." dedi buğulu bir sesle. Yaklaştı ve kollarını bana dolayıp ona yaslanmamı sağladı.

"Sol yanım ağrıyor Lena. Bir insan seni hem mutluluktan uçurup hemde acıdan mahvedebilir mi? Nefes alamıyor gibiyim. Boğuyorlar sanki beni. Onun umursamazlığı beni öldürüyor..."

"Biliyorum... Onsuz nefes alamıyorsun. Bunu görüyorum, ikinizi de kendinizden iyi tanıyorum. Ama o da seni seviyor. Sana yemin ederim ki sana aşık..."

Histerik bir kahkaha attım. "Bu züğürt tesellisi Lena."

"Hayır. Gerçekten. Onun seni deli gibi arzuladığını biliyorum. Seni seviyor." Dudağını ısırıp devam etti. "Abim gelince sizi konuşturacağım. Barışın, tamam mı?"

"Onunla konuşmayacağım. Kırıldığımı anlasın..."

***

Nitekim anlayamadı. Çünkü iki hafta boyunca eve uğramadı. Geceler boyu döktüğüm gözyaşlarımı, hıçkırıklarımı ona olan aşkımı görmedi... O gelmedikçe içim daha da kor oldu sanki. Hayatım boyunca hiç bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum. Şey aslında bir kere çok acı çekmiştim. Acı ne kelime? Ben yaşamaktan ziyade ölmezden geliyordum o zamanlar... İnsanın ölmek için her gün Allah'a yakardığı günlerden Ivan'ın elini tutup kurtarmıştım kendimi. Ama diyorum ya. Ivan sayesinde. Şimdi o yoktu ve ben yine ölmezden geliyordum...

Lena'da bu duruma çok üzülüyordu ama ne yazık ki onunda elinden gelen bir şey yoktu. Ama baktı ki ben gün geçtikçe düzelmek yerine daha da kötü oluyorum; dün Ivan'ı aradı. Elim ağzımda. Yüreğim pır pır karşı tarafın cevap vermesini bekledim. Önce telefon kapalı cevabını aldık hattın ucundan. Sonra Lena abisine mail attı ve bir daha aradık. Telefonu yine kapalıydı.

Güçsüz, pes eder bir sesle Lena'nın kolunu tutup "Boşver." dedim. O ise pes etmeyi kabul etmeyerek bir mail daha yazdı. Endişeliydi ne de olsa... Benim çöken bedenim için ayrı Ivan'ın açılmayan telefonları için ayrı endişeleniyordu belli ki.

'Abi. Telefonunu açman lazım. Yağız evde değil ve Leyla merdivenlerden yuvarlandı; kanaması da var! Yardım et!'

Lena gönder tuşuna basarken sıkıntıyla gözlerimi devirdim.

"Birincisi neden benim üzerimden prim yapıyorsun ikincisi," dudaklarımı yalayıp elimi kalçama yasladım. "Ivan beni umursuyor olsaydı eve gelirdi. Böyle bir numaraya pabuç bırakacağını sanmam."

Lena onaylamaz bir tavırla elini telefonuna uzattı. "Sadece bekle." Lena sözünü henüz bitirmişken telefonu çalmaya ekranı da 'abim' diye yanıp sönmeye başladı. "Ya da bekleme. " diyerek telefonu ve hoparlörü açtı.

Ses ölesiye telaşlı bir o kadar da nefes nefeseydi. "Leyla'ya ne oldu?"

"Sorun yok." Lena sakinleştirici bir tonda konuşmasına karşın Ivan gürleyen sesiyle karşılık verdi.

"Yağız nerde? Lazım olunca ortalarda olmaz gereksiz insan! Leyla nasıl düştü?"

"Abi Leyla iyi diyorum sana."

"Nasıl iyi ya? Düştü diye mail atmadın mı bana? Kanaması var dedin. Lena yine ne planlıyorsun?"

Lena ellerini mutfak tezgahına dayayarak. "Dedim. Ama telefonunu açman için söyledim. Yoksa kafayı yiyecektik. Özellikle de Leyla."

Salak kız! Beni ne halt yemeye karıştırıyordu ki? Şaşkınlığı atlatıp kızın koluna çimdik attım. Bana bir şey yapmamışım gibi arkasını dönüp devam etmesine karşın kolunu tutup dudağını ısırdı.

"Abi eve dön artık. Seni özledik. Leyla seni çok özledi."

Karşı taraf damağını şaklatıp iki saniye bekledikten sonra derince bir nefes aldı. "İşte onu hiç sanmıyorum güzelim. Ona Ersan'la mutluluklar. "

"O ne biçim söz abi? Kız sanki evlendi gitti."

"İsterse evlensin."

"Ab-"

"Lena," Ivan sesini ihtiyata bulayıp konuşurken dikkat kesildim. Vay canına, artık evlensem bile umrunda olmayacaktım ha? "Leyla yanında, değil mi?" Onun sesinden adımı duymak kalbimin temposunu arttırırken Lena'nın kolunu tutup kafamı salladım. Gerçi onun, benim inkar sahnemi görmesine gerek yoktu. O daha ben onun kolunu yakalamadan

"Abi saçmalama. Kızın seni aradığımdan bile haberi yok. Daha şimdi geldi eve. Sima ile ev alışverişindeydiler. Muhtemelen üzerini değiştiriyordur." Demişti. Ama Ivan ikna olmuşa benzemiyordu ki, kardeşine

"Bekle. " deyip onu beklemeye aldı. Aradan on saniye geçmişti ki benim telefonum çalmaya başladı. Arayan Ivan'dı. Ne? Neden arıyordu ki şimdi beni? Ah tabi ya. Beni özlediğinden değil elbette. Sırf kardeşine inanabilmek için beni arıyordu. İyi de, ne diyecektim? Parmaklarım 'aç' tuşuna giderken kendime güvensizce etrafıma bakındım. Lena ise beni yüreklendirmek istercesine omzumu sıkıp

"Sakin kal." Dedi. Derin bir nefes alıp verdikten sonra açtım.

"Alo?" Cevap gelmedi. Ne demişti Lena? Sakin kal. Sakin olduğunu umduğum bir sesle bir daha denedim. "Ivan?" Ivan boğazını temizleyip

"Nasılsın?" Demeyi akıl edebildiğinde bende mutfak tezgahına oturmuş, nihayet onun sesini duyabilmenin sevincini yaşıyordum.

"Yorgun." Dedim plana sağdık kalarak. "Alışverişten geldikte şimdi. Sen?"

"Ben iyiyim. Oldukça iyiyim." Nerde kalıyorsun Ivan? Kiminlesin, diye yakardım kendime. Özlemiştim yahu. Hemde nasıl özlemek...

"Nerde kalıyorsun?" Diye sordum merakımı dizginleyemeden. Cevabı 'keşke kendimi dizginleseydim' diye düşünmeme sevk eden cinsten oldu. Hattın ucu önce bir sessizliğe gömülürken ardından çağlayan bir sesle doldu. Merve'nin sesi! Sonra Ivan'ın cevabı ile tabiri caizse kendimden geçtim.

"Merve'de kalıyorum. " dünya dönmeyi bırakmış gibi hissettim. Her şey durmuş. Kalbim durmuş...

"Eve neden gelmiyorsun?"

"Aslında Leyla," dedi yavaşça. "Seni biraz da bunun için aradım."

"Ne için? "

"Eve dönmeyeceğim." Aman Allah'ım.... Evleniyorlar! Yani bu yüzden mi beni umursamayı bıraktı? Evleniyor mu? Hani onunla sadece 'takılıyordu?' Tezgahtan usulca inip Lena'ya arkamı döndüm. Oysa zavallım, hoparlörü açmadığım için ciğerci kedisi gibi mimiklerimi takip ediyordu. Hayırlı şeyler tahmin ettiğini sanmam.

"Neden?" sorumun devamını getirebilmek için kendime iki saniye tanıyarak. "Neden gelmiyorsun? " diye devam ettim. Lena

sözlerim ve dolmaya başlayan gözlerim karşısında yüzümü avcunun içine alarak dirayetli kalmamı sağladı.

"Paris'e gidiyorum. Master için. Başvurum kabul edilmiş."

Zoraki yutkunup dudaklarımı yaladım. En azından evlenmiyordu. Hoş, ha evi terk etmiş ha evlenmiş ama olsun.

YA GİDİYORDU YA! Elimle ağzımı örtüp "Hmm." Diye ses çıkardım. "Ivan."

"Hm?"

"Bu gidişin sebebi. Şoför kavgası değil, değil mi?"

"Saçmalama. Yani seni umursamadığımı düşünmeni istemem ancak,"

Gözlerimden yaşlar firar etmeye başlarken 'ama umursamıyorsun Ivan!' Diye çığlık attım içimden.

"Ancak haklısın Leyla. Ben Lena'ya bile abilik taslayacak vakti geçtim. Senin abin değilim artık. Sadece bir... Dost." Devam edemedim ve telefonu suratına kapattım. Lena tekrar telefona dönerken arkası dinmeyen gözyaşlarımı sildim.

"Nereye gittin abi?" Diye sordu Lena. Cevapsa beklemediğim köşeden oldu.

"Bir daha beni Leyla için rahatsız etme Lena?"

Rahatsız? Yani ben onun için artık rahatsızlık mı olmuştum? Hani dosttuk? Az önce bana öyle dememiş miydi? Lena benden beter bir suratla kekelerken elimi göğsüme bastırdım.

"Amma... ab-i. Nneden?"

"Çünkü artık Leyla beni ilgilendirmiyor." Ses, hissiz ve donuktu. Ama düşüncelerinin samimiyetinden şüphem yoktu... Onu kendimden iğrendirmiştim...

"Abi! Sen o kızı seviyorsun! Ne oldu böyle birdenbire?"

"Haklısın Lena. Seviyordum. Ama ben yanlış limanda yanlış kadını beklemişim senelerce..."

Daha fazla dinleyemedim. Hem beni umursamıyordu, hem benden kaçıyordu. Üstüne bir de benden nefret ediyordu!

Merve'de kalıyordu ayrıca.

Nefret ediyordu benden...

Nefret? Resmen tiksiniyordu!

Yatağıma yüz üstü kapanarak ağlamaya başladım. Benden nefret ediyordu ve benden nefret ettiği için babasının armağam, (evini) sekiz yıldır kaldığı evini, biricik kız kardeşini, düzenini, her şeyini boş verip gitmişti. Belki de eve çıkmalıydım. Ya da Ankara'ya geri dönmeliydim. Yani o geri dönsün diye bunlara katlanabilirdim.

Katlanamayacağım bir şey varsa şayet o da Ivan'ın nefreti, öfkesi olurdu. Ve eğer evi terk eder, onu görmezsem bu da sorun olmaktan çıkardı.

"Günaydın." dedim ikinci haftanın sonunda. Kahvaltıdaydık ama son dört gündür hele de dünden beridir hep olduğu gibi iştahsızdım. Dünden sonra nasıl iyi olacaktım ki zaten? Kahvaltı masasında ben, Sima, Lena ve Yağız oturuyorduk ancak beni anlayan bir Lena vardı aralarında. Doğru ya, onun da ağzı Yağız'dan yanmıştı. O sandalyede öylece tabağımdakilerle oynarken ne kadar bencil olduğumu fark ettim. En yakın arkadaşım kaç gündür ilk aşkı ile aynı çatı altında kalıyordu; vefasız bense bir kere olsun nasıl olduğunu sormamıştım. Çatalı bırakıp geriye yaslandım. Bugün ev bakmaya çıkacaktım ve olur da tutarsam, evimde ilk gecemde Lena'yı misafir etmeliydim.

Eteğimi düzelterek kalkmaya yeltendiğim sırada "Hiç iyi görünmüyorsun." dedi Lena. "Hastalıklı yavru köpekler gibisin. Allah aşkına bir şeyler ye."

"Evden ayrılmaya karar verdim." dedim aniden. Bunu beklemediği aşikardı. Açıkçası bunu hiçbirinin beklediğini sanmıyordum.

Sima sadece şaşkınca "Neden?" Diye sorarken

Yağız kaşlarını çatarak "Kaç bakalım." Diyerek hışımla evden çıktı.

Lena ise sakin kalarak Sima'dan bizi yalnız bırakmasını rica etti. Zavallı kız şaşkınlığını üzerinden atamamışken bir de kovulunca iyice sarkmış bir suratla odasına çıktı. Lena oldukça sinirli ve şaşkın görünüyordu. Neden diye sormasına müsade etmeden

"Eğer Ivan benden eve gelmeyecek kadar nefret ediyorsa burayı terk ederim." Dedim yere bakarak. Kız hayal kırıklığı ile ellerini iki yana açıp,

"Saçmalama. O sadece kafasını toplamak için..." dedi teskin edici bir sesle. Ama bunun işe yaradığını söyleyemezdim.

"Kafasını toplamak?" dedim inanmayan bir sesle. "Bunun için haftalara gerek duymaz Ivan. Saatler; bazen sadece dakikalarla kendine gelir. Bu... Resmen benden kaçıyor! Hem artık bunu istemiyorum. O beni istemiyorsa bende onu istemiyorum..."

"Ama onu seviyorsun."

"Ama o beni sevmiyor Lena! Ve daha fazla bunu istemiyorum."

"Leyla yapma... Sonradan çok üzüleceksin." Daha ne kadar üzülebilirdim ki? Diye sordum kendi kendime. Kalbimde kırılacak parça mı kalmıştı sanki?

"En azından canım yanmayacak. "diyerek masadan kalktım. Lena gitmeden önce son kez bana baktı ve

"Erken karar veriyorsun." Diye mırıldandı. Ceketimi giyip Ersan'ın arkadaşı olmayan yeni bir şoförün bekçiliğini yaptığı arabama binmek için hamle yaptım. Kararımı vermiştim ve daha fazla arafta kalamazdım.

Hava kırk ikindi yağmurları yüzünden her an yağacak gibi duruyordu. 'Umurumda sanki' diye düşündüm ve şirkete gidene kadar düşünceli hindiler gibi boş boş baktım durdum.

Çok dağınıktım tamam çökmüş sayılmazdım ama iyi değildim işte. Mesela artık makyaj zımbırtısıyla uğraşmıyordum ya da iki haftadır alışverişe falan çıkmıyordum.

Tehlike çanları dedi içimdeki ses.

O sese kızdım çünkü; uzun sürelerdir ortalarda yoktu ve ona en çok ihtiyacım olduğu zamanda yok olmuştu. İç muhasebeye ihtiyacım vardı ve o yoktu! Ayrıca patron meselesini nasıl çözeceğimi de bilmiyordum. Adama evet dediğim gece arayıp buluşmayı reddetmiştim. Ve şimdi de yeni bir randevu için gün karar vermem gerekiyordu. İki haftadır ekiyordum adamı yahu.

Arabadan inip şirkete giderken, merdivenlerde, hafifçe başım döndü; barlara tutundum. Birkaç dakika bekledikten sonra merdivenlerden yukarı çıkarken dengemi kaybettim ve merdivenlerden aşağı yuvarlandım. Dün Ivan'a attığımız yalana takılıp düşüyordum resmen.

İçimdeki ses 'tehlike çanları' dedi bir kez daha... Ve ondan sonrası puslu bir griden ibaret oluverdi.

***

2 Hafta Önce - Ivan

İlk fırsat. Elime geçen ilk fırsatta o 'patron' denen herifi mahvedeceğim. Mahvetmek? Oh, hayır! O herifi kendi mamülü olan çimentoyla boğacağım! Hangi hakla benim olana el uzatabilme cesaretini gösterebilirdi? Hangi cesaretle Leyla'ma o gözle bakabilirdi?! Şerefsiz bok! Diye geçirdim içimden. Leyla iki santim ötemde, duvarla benim arama sıkışmış bir vaziyette korkmadığını söyleyen bakışlarını gözlerime salmıştı. Maksadım onu korkutmaya çalışmak falan değildi. Onu sadece sahipleniyordum. Ve lanet olsun ki tek isteğim şapşal kızın bunu görmekten ziyade hissetmesiydi. Fakat onun gördüğü tek şey, alev püskürten bir hergeleydi. Gitmeliyim diye düşündüm birdenbire. Beni hissedemiyordu ve doğal olarak onu korkutuyordum. Hayır! Hayır! Korkutmak doğru şey değildi. En iyisi mantıklı düşünüp, davranabileceğim; kontrolümü sağlayabileceğim güne kadar ondan uzak kalmaktı. Belki sersem kız da o vakte kadar Bay Patronu hayatından şutlamayı becerirdi. Leyla'nın aslında deli gibi korkuyordu fakat bunu belli etmemeye çalıştığı için kocaman açıp bana diktiği ela gözlerine son bir kez daha baktım. O derinliklerin içinde, bizim bahçemizde tutkuyla öptüğüm o salak kız vardı hala. Açma esneme hareketleriyle dansa hazırlanıyordu. Etrafımda dönüyor ve kucağıma düşüyordu. O küçük kızı özlemiştim. Büyümüş hali tehlikeliydi nitekim. Büyümüş hali öylesine güzeldi ki... Etraftakilerden sakınamıyordum onu. Hak ettiği gibi kendime saklayamıyordum hakkıyla! Ceketimi portmantodan çekip çıkardım ve Leyla'yı sinirden köpürmüş halde o evde bıraktım. Ersan. ERSAN! Arabaya ulaşmaya çalışırken ki geçen sürede ıslanan saçlarımı silkeleyip direksiyonu çalıştırdım. Sesli düşünme metodunu kullanıp kendimi ikna etmeye çalıştım. "Sen Leyla'yı tam yirmi yıl bekledin Ivan. Bir çömeze tav olup da kavga gürültü

çıkartma!" Bunun biraz faydası olmuştu ama çokça canımı sıkmıştı. Yıllarca sakındığım kız etrafı görmeye başlıyordu işte. Başka başka insanlarında var olduğunu, o insanların onu sevebileceğini görmeye başlıyordu. Kornaya yumruk atıp dişlerimi sıktım. Herkesi fark eden kız, bir beni fark etmiyordu!... Kafam iyi bir şekilde kendimi sahilde buluverdim. Aslında Egor'a gitmeyi planlıyordum ama sonra 'Belki bir gün olur da dağıtmak isterim. ' diye torpido gözünde sakladığım votkaya nihayet yer bulduğumu anladım; içmek için en uygun yer olan sahile inip votkamı yudumluyordum ki Merve'den mesaj geldi. 'Nerdesin aşkım?' Arabamın kapısından sallandırdığım ayağımı içeri sokup. 'Sahilde.' Cevabını verdim. Bu kızla neden çıktığımı da bilmiyordum. İlk başta çok sempatik ve güzel gelmişti gözüme. Ayrıca Leyla'yı da iyi deli ediyordu ve ben onun kıskanç hallerine bayılıyordum. Eh üstüne birde barışmak için sarılmıyor muyduk? İşin en eğlenceli kısmı da bu oluyordu. Fakat sonra hesap sormalar başladı. Ve Leyla'yla çok vakit geçirmemden rahatsız olduğunu, Leyla'nın hafif bir kız olduğunu ima etmeye başladı. Olumsuzca kafamı sallayıp telefonu teybin yanında ki boşluğa koymak için uzandım. Yakın zamanda bu kızdan ayrılmalıydım. Hem onun hem de benim iyiliğim için. Leyla'ya aşıkken ve onunla bir geleceğimin olmadığını bilirken... Aşağılık adamı oynamanın anlamı yoktu; ayrılacaktım. Gözümü ovuştururken geriye yaslandım. Ayağımı dışarda sallandırdığım kısımdan soğuk hava gelmeye başladığında ise kapıyı örtmek için doğruldum. Tam o anda teybin yanından sarkan parlak zincir dikkatimi çekti. Kapıyı örtüp zincire uzandım ama tekrar cep telefonum çalmaya başlayınca bulanık bir kafayla Rusça küfredip ekrana baktım. Arayan Lena'ydı. Meşgule atıp yerine koydum. Bugün ev ahalisinden kimseyle konuşmayacaktım. Değilse zar zor dizginlediğim sinirimin eğerini elimden kaçırıverecek, Ersan 'bey'e dalıverecektim. Onun yerine dikkatimi kolyeye verdim. Zincirin ucundan sarkan zümrüdün serinliği tenimi ürpertirken yutkundum. Bu annem Vick'nin aile yadigarı

kolyesiydi. Aslında baba yadigarı demek daha doğru olur. Nitekim bu kolyenin sahibi babannemmiş. Ona da kayınvalidesi hediye etmiş. Tek bir soydan yeni nesil gelinlere aktarılan bir gelenekti anlaşılan. Sıra annemdeydi ama babamla annem boşanınca annem babama kolyesini geri vermişti. Babamda "O artık benden çıktı. Sıra Erdem'in karısında." diyerek kolyeyi bana vermişti. Evet, benim bir de Türk ismim vardı. Babamın koyduğu ama benliğime hiç işlemeyen bir isimdi; Erdem. Ama işte Rus geleneklerine bağlı yetiştirilmiş bir genç olarak Erdem ismi yerine Ivan'ı kullanıyordum. Her neyse? Kolyenin sahibi zaten belliydi. Leyla'nın İnce ve zarif boynu bu kolyeyi taşımak için gelmişti dünyaya adeta. Lanet! Aklıma sapkın düşünceler dolmaya başlamıştı. Sanırım sarhoş olmaya başlamıştım. Leyla'nın yumuşak elleri, ince uzun parmakları. "Hm... Teninin ilahi kokusu..." Elimde ki kolyeyi havaya kaldırıp bunu Leyla'ya hediye edeceğim günü hayale etmeye başladım. Tam o sırada açılan kapı ile tüm ambiansın içine eden Merve'nin suratı görüş alanıma girdi.

"İyi ki araban bordo rengi, yoksa seni bulmam çok uzun sürecekti." Dedi cıvıl cıvıl bir sesle. Onun nerden çıktığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım. Ben cevap vermeyi geciktirdikçe o parmaklarımdan sarkan kolyeye dalıyor ve yüzünde sersem bir hayranlık ifadesi oluşturuyordu. Sonunda yutkunmayı becerebildi ve o hayran hayran dudaklarına yayılan tebessümü dudaklarını birbirine bastırmasıyla son buldu. "Sen mi aldın? Bana mı?" diye sordu dingin bir hevesle.

"Ah," dedim güçlükle. Kesinlikle sarhoş olmuştum. "Bu mu? Bu karımın olacak." Merve koca bir ağız dolusu gülücükle elini uzatıp kolyeye dokunmaya çalışırken kolyeyi avcumun içine alıp ondan sakındım.

"Ne yani?" dedi sanki ben ondan o çok değerli kolyeyi saklamamışım gibi. Sonra devam etti gözlerime bakarak. " Bu

benim mi olacak? Tanrım, çok güzel. " hıçkırır gibi bir ses çıkartıp konuştum.

"Tabii ki senin olmayacak aptal." Dedim küçümcercesine. "Bu kolyenin sahibi sen değilsin." Kızın o hayran dudakları taş kesilmiş, donakalan vücudunda sadece dolan gözleri hareket etmişti. Kahverengi gözleri dolmuş olmanın verdiği parıltıyla sağa sola hareket ederken nihayet konuşabildi.

"Kimin peki o kolye?" dedi usul bir sesle. Tereddütsüzce,

"O Leyla'nın." Dedim Hatırladıklarım zihnime dolarken gülümsedim. "Biliyor musun?" dedim bir sır verircesine kısık bir sesle. "Küçükken Leyla'yla aynı yatakta bir gece geçirmiştik. Çok güzeldi.

Yüce İsa! Yanımda kanatlarını takmayı unutmuş bir melek gibi uyuyordu." Kahkaha atıp Merve'nin elini tuttum. "On altı yaşındayken onu öptüm. Ve Merve inan; onunla öpüşmek, ne onunla evlenmekten ne de onunla yatmaktan daha aşağı olabilir. Tanrı biliyor. Yakarırım ona yeniden, Leyla'nın dudaklarından bir busecik daha bahşedecekse bana..." dedim şairane bir tavırla. Ah Tanrı'm... İçki duygusal yanımı ifşa ediyordu hemde şairlikle...

"Ivan..." Merve sesimi o kadar sessiz söylemişti ki bir an adımı söyleyip söylemediğinden emin olamadım ama devamında "Ben..." deyince ne demek istediğini anlayıp onu durdurdum. Kıza doğru eğilip elini yüzüme dayadım.

"Beni sevme Merve." Dedim tüm ayık hücrelerime hükmederek.

"Ama seni seviyorum Ivan..." kulağıma gelen ses kırılgan ve ağlak bir yapıdan dökülüyor gibi ulaştı bana ama buna kanamazdım. Şimdi o sözleri hissetmesine izin verirsem yarın baştan ayağa hepimiz kırılırdık. Hissedemeyecek kadar çok kırılırdık hem de.

"Sevme Merve!" dedim otoriter olduğunu umduğum bir sesle. "Sevme çünkü bu senin olmayacak." Dedim elimi alnıma bastırıp. Kızın yumuşacık elleri ellerimi sarıp dudaklarıma uzandı. Karşı koymaya yetecek gücüm olmasına rağmen sadece kızın ağzına doğru, "Sevme çünkü canın yanacak. Hem senin canın hem benim canım hem de Leyla'mın canı yanacak!.." dedim. Durdu. Neredeyse kirpiklerimiz birbirine değiyordu ama durdu. Onun gözlerinden bir damla yanaklarına doğru yuvarlanırken bir kez daha konuştum. Şimdi üzülmesi sonra mahvolmasından iyiydi. Belki göt adamın tekiydim ama şimdi üzülmesini istedim. Sonradan kahrolacağına şimdi üzülsün dedim ve en can alıcı sözümü söyledim. "Leyla'yı seviyorum. " diye fısıldadım.

"Peki," dedi umursamazca benden ayrılırken ama sonra kolyeye dair birkaç soru daha sordu. Güldü. Yanımda defalarca kahkaha attı. Kafalarımız milyon olana kadar içtikten sonra da şunu söyledi;

"Kolyeyi ver de Leyla için saklayayım."

Sarhoştum, hatırlamıyorum denir ya. Hah işte, öyle kocaman bir hataya imza attım. "Tabii," dedim kolyeyi onun avcuna bırakıp. "Leyla içinse tabii."

***

Ve Bugün – LENA –

Yeni kliniğim için mobilya bakmaya inmiştim. Beyaz deri zemin üzerine tatlı pembe sakura çiçekleri ile döşenmiş koltuk takımı için pazarlığa girmek üzereyken telefonum çalmaya başladı. Elimi cebime atıp ekrana baktım. Ekranda 'Nefeşim' yazıyordu. Bu Murat'tı. Günümü neşelendirmesi maksadıyla telefonumu açtım. Zira son birkaç haftadır içim kurumuş cadılar gibi dolaşıyordum

ortalıkta. Ve bu engizasyon zamanında beni çarmıha gerilmekten kurtaran o yüce insan Murat'tı.

"Efendim aşkım?" dedim. Müstakbel koltuklarıma oturup bacak bacak üstüne atarken.

"Hayatım n'apıyorsun?" Sesi bir çağlayan gibi üzerime aktı ve beklemediğim bir anda beni gevşetti.

"N'apayım? Kliniğim için oturma gruba bakıyorum işte. Sonra da matbaaya inip o küçük tanıtım kartlarımı alacağım."

"Kartvizitleri mi diyorsun?"

"Evet." Kolumu açıp gerinirken "Sen?" Diye sordum. "Eğer hastan yoksa benle buluşsana. Canım sıkkın. Abimle Leyla vakaları yine." Karşı tarafın cevabını beklerken bu telefonu kapatır kapatmaz hastaneye gitmeye karar verdim. Kartvizitler bekleyebilirdi. Bekleme sürecim devam ediyordu ve ben Murat'a izin vermeden. "Ya da bekle." Dedim. "Ben geleyim." Hem abimi de görmüş olurum, diye geçirdim içimden.

Murat "Pekala," diye mırıldanıp en çekici sesini kullandı. "Abinle Leyla'yı 'masaya yatıralım' bakalım."

Kıkırdadım. "Yurt dışında tanıştığım o nazik beye hiç benzemiyorsun. Terbiyesiz, sapık. Cık cık cık!" Diyerek telefonu kapattım.

Ah benim biricik bondage sevgilim.

Pazarlığı bitirerek Mini Cooper'ıma atlayıp hastanenin yolunu tuttum. Muratı özlemiştim. Ayrıca abime de soracağım bir ton sorum vardı. Arabayı çalışanların -böyle söyleyince de sanki memur otoparkı gibi oluyor ama neyse- park yerinde 'Turgenyev' bölgesine park edip hastaneye girdim. Abim kardiyoloji alanında uzmanlaşmak istediği için üçüncü kattaydı; Murat'sa Sinir ve Ruh Hastalıkları katında çalışıyordu. Beşinci kata çıkıp Murat'ın şahsi

odasının önüne vardım. Tam kapıyı tıklatacaktım ki arkamdan bir el belime sarıldı. Sapık sevgilimden gelen traş losyonunu alır almaz yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirip kapıyı açtım. Yavaş adımlarla salınarak odaya girdik. Daha ona dönememişken

"Fazla vaktim yok." Diye fısıldadım.

Ona dönerek ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Fazla vaktim yok. Sevişelim mi? diyorsun." Dedi komik bir ifadeyle. Ellerimden güç alıp kendimi ondan ayırdım. Kahkahaya hazırlanan dudaklarımı güçlükle birbirine bastırırken elimle omzuna yumruk attım.

"Aşkım, sapıksın." Kaçan bedenimi belimden yakalayarak köprücük kemiğime sıcak bir öpücük bıraktı. Gözlerimi kapaklarımı yarı kapatarak. "Gerçekten sapıksın" diye mırıldandım. Sıcak nefesini enseme doğru üflerken bedenimi kendine çekip alınlarımızı birleştirdi. Derice bir nefesin ardından gülümseyerek konuştum. "Ben, 'Vaktin yoksa bahçeye inip bir kahve içelim. İçimiz ısınsın' diyecektim; ama o da olur." dedim onu elinden tutup asansöre sürüklerken.

"Lanet olsun." Kahkasını rahat bırakıp zemin kata inen düğmeye bastı. "Tam da seni ikna etmişken bir kahveye tav oldun öyle mi?"

Şey aslında işin espiri kısmını pas geçersek evet. İş köprücük kısmını aşarak dudaklarıma varsaydı muhtemelen kendimi Murat'a verirdim. Ama Murat'ın buna ihtimal verdiğini sanmıyordum. En nihayetinde sırıtarak kantine girerken "Kafein için babamı bile satarım." Dedim.

Bahçede bir banka doğru ilerlerken konuştu. "Beni az önceden dolayı 'gerçek' bir sapık olarak görmeni istemem."

"Görmüyorum" dedim samimi bir tebessümle. "Sen benim sevgilimsin Murat. Yaptıklarımız sapıkça değil. Onlar eğlenceli anılar."

"O halde yarın bana gelmelisin." dedi kendinden emin bir sesle. Gece yatıya mı diye düşünmedim değil. Ama sormadım.

"Tabii." dedim omzumdan sarkan elinin parmaklarını oynayıp Tam o sırada her hastaneye günde en az bir kez son hız dalan ambulans, bu kez olduğum bahçeye girdi. Her meraklı insan gibi sedyede yatanı görmek için yeltendiğim sırada otomatik kapı açıldı ve içlerinde Ivan'ın da olduğu bir grup asistan koşarak dışarı çıktı. Anlaşılan bugün abim meşgul olacaktı.

Henüz ilk ambulans yoldan çekilmemişti ki ikinci bir ambulans yola girdi. Hemen ardından öterek giren üçüncü ambulansla "Ne oluyor yahu?" Diye soludum şaşkınlıkla. "Zincirleme olabilir" diye fikir yürüttü Murat sakince. Anlaşılan o bu duruma alışıktı. İki ambulanstan totalde ikisi ağır, biri hafif olmak üzere üç yaralı indi. Abim son ambulansa doğru depar atarak giderken onu takip etmeye devam ettim. Ambulansın kapıları açılıp sedye yola indiğinde sarsılarak ayağa kalktım. Altın sarısı saçlar sedyeden sarkarken alnından hızla akan kan karşısında korktum.

Evet, çok korktum. Dizi şişmiş ve morarmıştı. Burnundaysa tampon vardı.

"Leyla!" dedim korkuyla karışık bir şaşkınlıkla. Hınçla sedyenin yanına koşup bir kez daha "Leyla!" Dedim.

Abimin suratı kireç gibi olmuştu. Yanında ki arkadaşı hem hastanenin kıdemli müşterisi Leyla'yı tanıyor hemde Ivan'ın Leyla'yı tanıdığını biliyor olduğundan.

"Ivan uzak dur." Dedi kontrollü bir sesle. Oysa abim damar yolu açmaya başlamıştı bile.

"IVAN!"

Abim hızlı elleriyle parmaklarını bileğine dolarken "Nabzı kaç?" diye sordu.

Diğer doktor "Emarı hazırlayın." diye bağırmadan önce eliyle Ivan'la Leyla arasına duvar örüp tekrar bağırdı. "IVAN UZAK DUR!"

İki kardeş solmuş bedenlerimizle Leyla'nın pansuman edildiği kapının önünde oturuyorduk. Murat'ın hastası gelince apar topar kendi katma çıktı. Giderken.

"İşim biter bitmez yanına geleceğim" dedi usulca.

"Bu nasıl oldu Lena?

Leyla bu kadar kötü ve sen bana söylemeye tenezzül etmedin. Neden?" Çocuk ayağa kalkarak hesap sorma moduna geçince dolan gözlerimi silerek karşısına dikildim.

"Bana hesap soramazsın!" diye bağırırken kaşlarımı çattım. "Telefonlarıma çıkmıyorsun. Zor zalim sesini duyduğumda da 'Leyla'dan' nefret ediyorum tarzı cevaplar veriyorsun."

"Lena! Delirtme beni! Sen mesaj atsan ben kalkar gelirdim!"

"Ne için? Gece tekrar gitmek için mi?" Elimi belime yaslayıp devam ettim. "Sana dün dedim. Seni özledi dedim. Onun ipini çeken sen oldun."

"Yine de Leyla merdiven başlarında bayılacak kadar kötü, ama bundan haberim yok! Öyle mi?"

"Evet abi! Öyle! Belki de öylece çekip gitmek yerine kalmalıydın. O zaman Leyla'yı hastanelerden toplamazdın!" Diye bağırmaya başladım. Sinirim tepemden fışkırmak üzereydi. Birilere bu aptala söyledikleri ile yaptıklarının ters olduğunu anlatması gerekiyordu. Hem yanlış kadın yanlış liman diyor hemde

sorumlusu olduğu bu enkaz yüzünde kahraluyordu. Tamam, aşk hiçbir zaman mantıklı olmamıştı ama insan et isteyip sebze yemezdi ki. Abime bakıp dudağımı ısırdım.

"Gitmem lazımdı! Bende gittim. Bunun için kimseye hesap vermeyeceğim!" Diye konuştu tehditkâr bir tonda.

"O halde Leyla'yı düşürdüğün durum içinde kendinden başkalarını suçlamayacaksın!"

"Ben onu bu denli kötü bırakmadım!" dedi ellerini önlüğüne sokarak. Gözlerimi devirerek abime sarıldım.

"Gör işte, senin yokluğun onu ne hale getiriyor. " Abim saçlarıma öpücük kondurup bana hak verdi. Ayrılıp omzumdan arkaya baktığında ise yüz kasları gerilmişti.

"Bu gerizekalının burada ne işi var!"

"Leyla düşüp bayılınca endişelenmiş olmalı." Dedim baktığı yöne dönerek. Bahsettiği kişi Ersan'dı. Ceketime sarınıp dudaklarımı yaladım. "Bu kadar evham yaptın bari kıza sahip çık! " dedim sessizce. "Leyla'ya bir zarf vermiş içinden Paris'e uçak bileti çıktı.

Fark edesin diye söylüyorum 'biletler' çift kişilik." Ivan'ın yüzü gerilmekten kasıldı. Elini tutup sarstım. "Ya elini çabuk tut, hayallerindeki kıza sahip ol. Ya da hayalinin başka kollara uçmasına seyirci kal..."

"Ne diyorsun kızım sen?"

"Leyla diyorum! Senden umudu kesti. Kıskandıracağım diye çıktığın bu yolda oyunu kaybetmek üzerisin abi. Evet, o seni seviyor; ama yoruldu. Aklını başına almazsan? Leyla kuş olup uçacak!"

"Hiçbir yere uçamaz!" diye bağırdı hiddetlenerek. Korkum, arkada ki dallamaya dalacak olması yönündeydi. Lütfen abi, diye

düşündüm içimden. Yumruklarına hakim ol... Ama her şey bir yana, doğruları söylemezsem sersem gibi davranmaya devam edecek olan bu çocuk için ısrarla anlatmaya devam ettim.

"O kadar emin olma. Leyla yorgun. O gece nasıl yalvardığını bilmiyorsun... Resmen yakardı abi. Ataol mevzusunda bile bu kadar kötü görmemiştim ben onu."

"Ağladı mı?"

"Perişan oldu." dedim yorgun bir sesle. "Tüm gece hıçkıra hıçkıra gözyaşı döktü. En sonunda bugün evden ay-" Sözümü bitirmek için acele ederken sırtıma sürtünerek geçip abimin önünde duran adama baktım.

Ersan Bey hiçte nazik olmayan bir tavır sergileyerek abimin omzunu itti. "Sen doktor değil misin?" diye sordu Ersan imalıca.

Abim her zaman göstermediği ama gösterdiğinde insanı dehşete düşüren o sert tavrına büründü. "Bir yerin mi ağrıyor." diye sordu kinayeyle.

"Neden içeri girip Leyla'nın akıbeti hakkında bir şeyler öğrenmiyor, ona müdahele etmiyorsun?"

"Sanırım bilmiyorsunuz." Abim damağını şaklattı. "Birinci dereceden yakınlık, hasta-doktor ilişkisine ket vurur! Size vurmamı istemiyorsanız çenenizi kapatın!"

"Yakın mı? Sanmıyorum." Adam kaşlarını çatarken kollarını göğsünde buluşturmuş ve susması gereken zamanda konuşmayı tercih etmişti. Bu işin sonu hiç hayırlı değildi. "Leyla'yla Şam'da konuştuğumuz o iki gecenin ikisinde senden bahsetmedi."

Tanrı, Ersan'ı korusun, diye geçirdim içimden. Yapmasını istemiyordum, abimin ona dalmasını istemiyordum ama bu hak etmediği anlamına gelmezdi. Belki de adama dalan ben olmalıydım. Ama buna gerek kalmadı çünkü Ivan rahat tavırlarla

birkaç adım adama yaklaştıktan sonra inanılmaz bir hızla kafa attı. Eğer ki abim adamı yakasından tutup duvara doğru savurmasaydı adamın üstüne çıkıp saçlarını yolmaya başlar ve çığlık çığlığa "Pis, bencil herif! Yalancı!" Diye bağırırdım. Yalan söylediğini biliyordum. Buna tek bir şüphem bile yoktu. Zira benim tanıdığım Leyla bir adamala gece geçirip bizsiz laf etmezdi. Biz onun hayatıydık yahu! O da bizim. İnsan yirmi yılını bir geçirdiği insanlardan nasıl uzak laf edebilirdi ki zaten? Üstelik o abimi seviyordu ve bu kendini bilmez yalancı adam; kendince söylediği ve söylemesi yetmezmiş gibi bir de anlattığına inandığı yalanlarla Leyla'yı Ivan'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bilmediği, abimin bu ucuz oyuna gelmeyeceğiydi. Benim korkum, abimin adama 'birkaç yumruktan bir şey olmaz.' diye düşünüp dövüşe girişmesiydi.

Lanet olsun ki düşündüğüm oldu...

Yumruğunu sıkıp üstüne yürümeden önce kavganın geldiğini görmeme rağmen çığlığımı engelleyemedim.

"Yalan söylüyor abi!" Koşarak abimin koluna yapıştım. "Buraya gel! Yapma, Tanrı aşkına!"

"Sen sus Lena!" diye haykırarak beni kolundan silkeledi. Yalpalayarak geri kaykıldım. Ivan'ın yumruğu Ersan'ın suratına indirdi! Ve ben korkunç bir çığlık daha attım!

"Abi yalan söylediğini biliyorsun!" Diye yalvarmaya başladım.

Abim çocuğu sertçe duvara çarparak kulağına eğildiğinde nefesimi tutup olacaklara seyirci kalmaya karar verdim.

"Dinle beni!" dedi Ersan'ın kulağına doğru. "Leyla'nın sana, çikolataya gösterdiği ilgini yarısını göstermediğini biliyorum! Kaldı ki Leyla çikolata sevmez!" Çenesine sert bir yumruk geçirdi. "O yüzden fazla derine dalma!"

Yutkunmakta zorlanarak geriledim. Abimi çok kez kızgın görmüştüm ama bu kızgınlık değildi. Bu adam öldürmenin eşiğiydi... O esnada baş hekimin gelmesine şükrettiğim kadar başka bir şeye şükrettiğimi hatırlamıyorum.

"Ivan!"

Abimin bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanan Ersan dizine tekme attı. O acıyla gözü dönen abim hesapsızca tekme atmaya başladı çocuğa. Bir taraftan da hece hece yaptığı hatayı anlatıyordu adama.

"Kimsin lan sen! Üç günlük patron olup Leyla'mı benden alabileceğini mi sandın! İyi dinle beni! Ben o kızla yirmi yıldır dip dibeyim!" bir yumruk daha geçirdi adamın zaten haşat olmuş suratına! Bir tane daha! Bir tane daha! "O kızın içini bilirim ben. Kalbini bilirim! Sen gibi üç günlük piçe gönül kondurmayacağını iyi bilirim!" O kadar hırslanmıştı ki gözüm hiçbir şey görmüyor, benim 'Yapma abi' diye attığı çığlıkları duymuyordu. Üstüne üstük başhekim dahil hastanedeki tüm doktorları başımıza toplamıştı. Onları bile umursamadan öldürürcesine dövüyordu.

"Bir daha Leyla'nın adını ağzına almayacaksın! Duydun mu beni? Bir daha hayalinde kurduğun geceler boyu konuşmaları ulu orta anlatmayacaksın!"

"Hayal falan değil! Şam'ı hatırla! Yanımızda mıydın?! Ne konuştuğumuzu biliyor musun? Neler yaptığımızı? Eminim sana-" Abim adamın cümlesini tamamlamasına izin vermeden kafa attı. Gözleri delilik saçıyor gibiydi.

"Leyla öyle bir şey yapmaz!.."

Ersan yerden kalkamadı. "Emin misin? Yanındayken öyle konuşmuyordu benimle!" dudağı ve kaşı patlatmıştı abim. Ama adam uslanmayan yaramaz çocuklar gibi kaşını tutarak yüzüne baktı abimin. "Uyandığında git sor bakalım toplantı gecesi neler

olmuş? Ne yapmışız? Bana ahkam kesmekle olmuyor! Utanmıyorsa anlatsın sana!"

"Ne utanması lan!? Kendine gel! Seni parçalara ayırırım! Şerefsiz!"

"Git sor. Engelleyen yok ya!"

Korkum ve sinirimi bir kenara bırakarak "Abi!" Diye bağırırdım. "Yeter artık! Yüzüne gözüne bir bak.!" Nefes nefese aralarına girmeye çalıştım. Sinirden köpürüyordu ama ben umursamadan aralarına girmeye çalışınca bana dikkat ederek adama son bir kafa atıp ordan uzaklaşabildi.

***

---LEYLA---

"Nasılsın?" Yanı başımda Ivan duruyordu ve yüzü... Dağılmış gibiydi. Dün geceyi hatırlayıp yatağa gömüldüm. Neden gelip, başımda beklediği büyük bir muammayken yüzüne olan merakım yüzümden,

"Hey," dedim. Ses tellerim uyuşmuş gibiydi. "Suratına n'oldu?.." güldü. Aslında gergin ve sahte bir gülüştü bu "Neyin var senin?" diye ısrar ettim. "Kimle kavga ettin?"

"Hiç," dedi sûkutla. Tekrar güldü. "Sen söyle bakalım senin neyin var Leyla?" Dün Lena'ya söylediklerinden sonra beni merak ediyor olması hayret vericiydi. Ama madem bir sebep arıyordu buna bir kılıf uydurmak benim için zor olmayacaktı

"Aslında..." dedim yavaşça ."Sadece yorgunluk, aşırı hızlı tempo, iş gezileri. Bünye kaldıramadı."

"Hmm.." dedi düşünceli gözlerle. "Tek sorun bu yani?" İnanmadığı her halinden belliydi ama muhtemelen o da dün

Lena'ya söylediği şeyi bildiğimi biliyordu. Kardeşiyle aramızda sır olmadığını bilirdi. Dolayısıyla madem gözlerimizin içine bakarak yalan söylüyorduk o zaman inanmak zorundaydı.

"Evet, sorun bile denmez aslında. Sadece yorgunluk."

Ama belli ki Ivan bana olan nefretine rağmen doğruyu duymak istiyordu. "Bana doğruyu söyle Leyla... Neyin var? Eğer sorun benle..."

"Hayır-"diye sözünü kestim. O samimi bir açıklama istese de ben onunla samimi olmak istemiyordum. Çünkü benim için Ivan ve samimiyet aynı cümle içine girince ruhum oksijen eksikliğinden kıvranmaya başlıyordu.

"Peki." kaşını kaldırarak başka tarafa baktı. Bende ellerime bakarak bakışlarımı kaçırdım. Her bir hücrem akıllıca davranmam için secdeye kapanmış olsa da bir anlık gafletime yenik düşerek,

"Eve dönüyor musun?" diye sordum.

"Sen evden gidiyor musun?"

Yutkundum. "Eve çıkmaya karar verdim. Bilmiyorum. İşi de bırakıp başka bir şirkete mimar olarak geçmeyi planlıyorum. Mantıklı olan bu."

"Ben eve dönersem sende gitmekten vazgeçer misin?" diye sordu duygulu bir sesle.

Gözlerimi bir o yana bir bu yana kaçırdım. Eve dönmesi neyi değiştirirdi ki? Eninde sonunda Paris'e gidecekti. Ve gidene kadar da benden nefret edecekti. Dudaklarımı kemirip saçlarımı geriye ittim. Sonunda ise "Lisedeki gibi konuşuyorsun." diyebildim.

"Nasıl?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Şart koşar gibi." Diye mırıldandım.

"Gitmemi istemiyor musun?" Diye sordu kafasını yatırarak. Cevap vermek ızdırap gibi geldiğinden sadece yüzüne baktım. Yaralanma ya da yorgunluk... Sebebi her neyse tartışacak halim yoktu. Ya da sadece isteksizlikten dolayı susuyordum.

"Kalmamı istiyorsan söylemen yeterli." diyerek beklentiyle bir kez daha gözlerime dikti yeşillerini. Cevap vermedim. Bir adamı tiksindiği bir kadınla eve tıkmak gibi sadist düşüncelerim yoktu benim... Çocuk inanılmaz gözlerleriyle bana bakarken. "Beni yalnız bırakmadığın için teşekkürler." Dedim imalıca. Bu 'hadi bakalım, kendine daha fazla eziyet etme de çık odadan.' Demenin Leylaca'sıydı. Mesajı alan Ivan gelip alnıma öpücük kondurdu. Elleri halen saçımdayken ise şunları söyledi,

"Seni gerçekten seviyorum. Bunu sakın unutma." Ve odadan çıktı.

"Ya." Dedim ağlamamak için direnirken. "Nefret ederek seviyorsun.

Güle güle, Ivan!..."

Saat gecenin ikisini gösteriyorken saat başı hemşiresiyle beraber içeri Ivan girdi. Mütemadiyen sızlayan dizimi sıvazlayıp gözlerimi yere çevirdim. Her şeyin üzerine bir de onunla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Hemşire serumuma ağrı kesici enjekte edip çıkınca daha da gerilerek başımı yastıkta geriye attım. Onunla yalnız kalmak istemiyordum... Bunun pek çok sebebi falan yoktu. Tek sebep artık hislerimin 'abi kıskançlığı'nın ötesine geçmiş ve fokurdayan kan, rekorunu egale etmeye çalışan bir kalp ve titreyen bir bedene dönüşmüş olmasıydı. Kötüsü ise Ivan'ın artık bana bakmaya bile tahammülünün olmadığını biliyordum. Yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdanarak dudaklarımı ıslattığım sırada kaçamak bir bakış attım. Herhangi bir hastaymışım gibi sadece dosyama bakıyor ve not

alıyordu. SADECE DOSYAYA BAKIYORDU... Elimle saçımı geriye atarak

"Ee," dedim yavaşça. "Ölecek miyim?" Ivan'ın yüzünden bir anlığına bir gülücük gölgesi geçtiğine yemin bile edebilirdim.

"Beyinin kulaklarından taşmaya başladığı gün evet." Bu sefer gerçekten gülerek başını kaldırıp yüzüme baktı. Eğlenceli ifadesi solarken dosyayı yerine bırakıp yastığımı düzeltmek için üzerime eğildi. Vücudundan üzerime nüfuz eden kokusu sebebiyle acıyla kasıldım.

Bedenim ona dokunmamak adına müthiş bir sabır örneği gösteriyordu nitekim...

Ivan çabamı fark etmemiş gibi doğrularak "Neden uyumadın?" Diye sordu. Eğlenceli konuşmaya vardım çünkü o konuşmalarda ki Ivan o konuşmalarda ki salak Leyla'dan nefret etmiyordu. Ama ciddi konuşmaların Leyla'sı ondan nefret eden Ivan'a karşı mesafeli durması gerektiğini düşünüyordu. Bende öyle düşünüyordum. Pikenin altına saklanmak istercesine büzüldüm. Gitsene! Demek geliyordu içimden. Sorma bana bir şey! Diyesim vardı hatta. Ama konuşursam 'Beni bırakma...' diye yalvarmaktan korkuyordum. O yüzden sadece omuz silktim. Ayrıca uyumuştum ama uykumun daha ikinci saniyesinde Ivan rüyamda bitivermişti. Omuzlarımdan yakalamış, okul duvarına çarparak beni sarsıyordu; yetmezmiş gibi bir de azarlıyordu. Sonra da zaten kan ter içinde uyanmıştım ve o dakikadan itibaren tekrar uyumak istemediğime karar vermiştim. "Leyla, benimle konuşacak mısın? " Ardı ardına sorduğu sorularla sınava çok çalışan ama hep çalışmadığı yerden sınav olan çocuğun dramını yaşıyor gibiydim. Ellerimi birbirine kenetleyerek sustum. Tavrıma şok olarak karşılık verdi.

"Konuşmayacaksın demek?" Diyerek beni tasdiklerken öpmek için alnıma doğru eğildi; hemen sonra ise vazgeçerek geri çekildi. "Yarın öğlen uçuyorum. Güzel bir veda olsun istemiştim..."

diyerek odadan çıktı. Boğazım şişerek nefes almamı engelledi. Bok. Hayatım bok olmuştu resmen!..

Sessizce iç çekip yatakta doğruldum. Aptallığıma doymayayım! Tabii gider. Çocuk sana kalmamı istiyor musun diye sorduğunda adam gibi cevap vermezsen tabii gider!...

Bir keresinde 'küçükken' ananemin bahçesinde ki dut ağacına çıkmıştım. Nasıl yiyorum ama... Kendimi pür dikkat dut yemeye vermişim. Sonra birden annem "Leyla!" diye bağırmıştı. Kendimi birden yerde buluvermiştim. Ayağımdan gelen 'çat!' sesini halen hatırlarım. Ama kötüsü ayağım değildi. Sırt üstü yere çakılınca nefesim kesilmiş, kaburgalarım birbirine geçmiş, kalbim kaburgalarımdan dışarı fırlayacakmış gibi hissetmiştim. Kollarım iki yana açık halde yerde yatarken öleceğime emindim. Şimdi de aynı şekilde, kıpırdayamaz, nefes alamaz çaresiz bir halde 'yanlış limanın' ucunda kurtarılmayı bekliyordum.

Üzerime sabah Lena'ın bıraktığı hırkayı giyerek doktorların dinlenme odasına sektim. Madem güzel bir veda olsun istemişti... Madem yanımda yöremde olmaktan sıkılmıştı; gidiyordu... Kendimi zoraki şekilde dinlenme odasına attım. Sekme seslerime kapıya çıkmış kızgın bir şekilde bana bakıyordu.

Ellerini altıma geçirerek beni kucakladı. "Ne halt işin var senin burada! Dizini kırmak mı istiyorsun? " Beni oturduğu koltuğun ucuna yerleştirip koridora çıktı.

Peşinden "Hey!" Diye bağırdım ama pek umursamış gibi görünmüyordu. Elinde tekerlekli sandalye ile girdiğinde biraz hayal kırıklığına uğramıştım, doğru. Ama kıpırdamadım.

"Otur şuna." Dedi efendi tavrı ile.

"Kahve var mı?" diye sordum sakince. Ivan şaşırdığını belli eden bir tonda karşılık verdi.

"Leyla seni uyuyup dinlenesin diye burda tutuyoruz. Gece doktorlarla konuşasın diye değil."

"Doktorlarla değil arkadaşımla vakit geçirmeye geldim." Diye mırıldandım. Lütfen Ivan. Lütfen şu aptal küslük oyununu sürdürme... Yalvaran gözlerle cevap bekledim ama o konuşmak yerine yanıma oturup muhtemelen ben sekerek onu rahatsız etmeden önce oynadığı zeka küpünü eline alarak yanıma oturdu. Hızlı hareketlerini takip edeyim derken başım dönmüştü. Kolumu koluna geçirerek başımı omzuna yasladım.

"Veda..." konuşmada güçlük çekmek, demek böyle bir şeydi. Boğazımı temizleyerek tekrar denedim. "Vedalar hoş değildir."

İç çeken Ivan sözümü keserek zeka küpünü bıraktı. "Ama veda etmek zorundayız çünkü gidiyorum."

"Kaçıyorsun." Gözlerimi ona dikip kendimi zorlamadan önce ona da bana da zaman vermek istediğim için sustum. Doğru tespitime binaen yüzünü buruşturarak beni bekledi. "İnkar etmeni istemiyorum; çünkü biliyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum ama benim işlediğim bir hata yüzünden kaçıyorsun. Bu yüzden veda etmek istemiyorum. Kal demek gibi bir ayrıcalığım yok. Demem de zaten ama şayet sebebi bensem-"

"Değilsin." Tam o sırada eline uzandım.

"Ama eğer öyleyse Ivan, gitme..." Tek istediğim 'tamam kalıyorum' demesiydi. Bunun için her şeyimi takas ederdim; tüm dünyayı Ivan'la yer değiştirirdim. Ne bileyim? Ruhumla kumar oynardım. Kalıyorum deseydi. Ah bir deseydi... Ama demedi. Sadece yüzüme bakıp keyifsiz bir gülücük atmakla yetindi. Sadece hayal kırıklığı değil boşluğa takılmış gibi yüzüne baktım; alnında oluşan derin çizgilerin sebebi olduğumu 'Bilmek...' acı vermenin ötesindeydi.

"Ivan." Biz birbirimize mutsuz suratlarla dalmış halde iken aramıza giren ses karşısında irkildik. Sesin sahibi başka bir asistandan geliyordu. Ivan'la aynı anda kafamızı çevirip, uzun boylu, esmer, top sakallı çocuğa baktık. Elinde gitar vardı ve üzerinde önlüğü olmadığı için de bir doktordan ziyade bir müzisyene benziyordu. Onda bu karizma varken gitara ne hacet diye düşündüm içimden. Ivan gülümseyerek,

"Geç kaldın, bak hastaların başıma üşüştü." Dedi. Çocuk gitarı önümüzdeki cam sehpaya yerleştirip

"Bu kadar hoş hastalarım olduğunu bilseydim konseri kısa tutardım." Diye dalga geçerti; elimi uzattım

"Leyla." Dedim. Çocuk nefes borusuna nohut kaçırmış da nefes alamadığından gözlerini kocaman açmış gibi bir halde önce bana sonra da Ivan'a baktı.

"O Leyla?" Dedi imalı bir şekilde. Ne halt dönüyor burda diye düşünmeden edemedim. Evet, ben ev arkadaşı Leyla.

"E elim havada kaldı." Diyerek şansımı yeniden denemek istedim. Çocuksa Ivan'dan icazet alır misali Ivan'ın kafa sallayarak

"Evet o Leyla bu Leyla." demesini bekledi. Çocuk elimi sıkıp geri çekildi.

"Selim." Dedi gülümseyerek. Aynı şekilde karşılık vermek için çaba gösterdim. " Sakarlıkların hastane çapında hayli ünlü de."

Ivan'a dönüp dil çıkardım.

"Niye anlatıyorsun millete? Hani aramızda kalacaktı?" Ivan'ın da keyfi yerine gelmiş gibiydi. Tavrı rahatlamış bir vaziyette dudaklarını ıslattı.

"Burda canımız sıkılıyor. Bende anlatıyorum." Cevabı ile birlikte sırtımda ki yastığı alıp Ivan'ın kafasına geçirdim.

"Dua et ki elimde hasta diye kaydın var yoksa ben bilirdim yapacağımı!" Diyerek kollarımı yakaladı. Selim ise gizlemeye gerek duymadığı kahkahasının arasından "Ben saat başı devriyesine çıkıyorum." Diyerek odadan çıktı.

"Demek" dedim keyifli bir tonda. "Ben sizin Cem Yılmaz malzemenizim." Kollarımı bırakıp.

"Abartıyor" dedi masadaki gitara uzanarak. "Sadece bir kere anlattım o da-"

"Lütfen rezil bir şey olmasın" diye dua ettim araya girerek.

"Çok değil. Geç kalacağım diye inat edip arabama binmediğin, yağmurlu günde taksi aramaya çıkıp da on dakika sonra üstün başın çamurlu halde eve geldiğin, benimde sana acıyıp arabamla işe bıraktığım günü anlattım onlara." Dedi dudaklarında ki muzur gülümseme ile.

"Eh," dedim saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp. "O kadar da rezil olmamışım."

Sonuçta Ivan'ın bildiği daha rezil günlerim vardı. Ellerimi dizime yerleştirmek için hamle yapacaktım ki gitarı kılıfından çıkartıp kucağıma yerleştirdi.

"Ne?" dedim şaşkınlık ifademi takınıp. "Gitar sesi duymak istiyorsan kendin çalman gerek. Çalmayı bilmediğimi biliyorsun."

Sinsi bir ifade ile gülüp kolunu belime sardı ve elini tellere çarptı. "Bizde Edward tarzında yaparız."

"Ne?"

"Sana ritmi göstereceğim." Dedi işine konsantre olmuş bir sesle. "Akorları ben çalacağım."

Kafamı yana eğip onaylamaz bir tavır takındım. "Ivan." Ama o çoktan eliyle elimi kavramış, gitarın tellerine vurmaya başlamıştı

bile. Alıştırdığım parmaklarımla tellere vurmaya devam ederken "Selim görecek." Diye güldüm.

"Bir şey demez, merak etme." Diyerek akorlara basmaya başladı.

"Biliyorum duymak istediklerin bunlar değildi
Bu yüzden zafer saymıştım zamansız gidişini
Öyle ya sen on dokuzunda koca bir kadındın
Oysa ben seni tüm yalanlardan daha çok seviyordum
Zor! Zor kadere emanet ettim seni
Sen benim kördüğümüm, tutamadığım gözyaşım
Zor! Zor bir daha, daha da güvenmek
Bana düşen kabullenmek, zor da olsa dönüp gitmek
Bir gün gelir de bir an, çokça zamanlardan sonra
Geri dönüp baktığında bilmem anlar mısın?
O senin bir anının benim ömrüm olduğunu
Ne çok sevildiğini
Artık çok geç olduğunu
Zor!...

Ivan'ın kucağında uyuyup, onun kolları arasında uyanmak hayatımda en çok merak edip özendiğim şeydi galiba. Bunun hep bir hayal olarak kalacağını sanırdım ama öyle olmadı. Mekan doktorların dinlenme tesisi de olsa Ivan'ın göğsünde uyanmak... Hele de fonda Selim'in sihirli doktor parmaklarından çıkan Teoman'ın 'Kupa Kızı, Sinek Valesi' çalarken. Ivan'ı sıcacık göğsünden ayrılıp etrafıma bakmak istedim ama elleri belimi öylesine sarmıştı ki... Çok değil sadece iki buçuk üç ay öncesinde onunla bu vaziyette uyanmış olsaydım aklıma gelecek olan ilk kelime 'Rus ahtapotu' ya da 'Kuala' falan olurdu ama itiraf edeyim şimdi; düşünmek bir yana sadece dünya dönmeyi bıraksın ve biz ikimiz, birbirine girmiş iki asma dalı misali kalalım istiyordum.

Karman çorman olmuş saçlarımı yavaş hareketlerle düzelterek bakışlarımı Selim'e çevirdim. Elleri hız kesmeden tellere çarparken bakışlarıma Teoman'dan birkaç satırla cevap verdi.

"Rüyamda gururluydum, biliyordum diyordum
İnanmak lazımmış meğer iskambil fallarına.
Uyandım, bakakaldım, hayali bir parmağın bıraktığı yazıya,
pencere camının buğusuna
Hoşça kal..." 1

Ne çok duyar, ne çok hisseder olmuştum şu 'HOŞÇAKAL' sözünü. Oysa tek istediğim biraz daha Ivan'ın göğsünde yatmaktı. Sadece biraz daha Ivan'ın beni bırakmayacağını ummak istiyordum. Gideceğini bilmek değil de kalacağını düşlemek daha huzur vericiydi çünkü. O yüzden şimdi 'benim olana' sımsıkı sarılarak bedenine sokuldum. Biraz daha... Sihirli kelimelerim bunlardı işte. 'Biraz Daha' onu duyumsamak, 'Biraz Daha' vücudun her girinti çıkıntısını ezberlemek, 'Biraz daha' kokusuna çekilmek istiyorum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de hislerim beni boğmaya yetecek kadar yoğunlaşmıştı. Bu boğuntuya teslim olmamaya yeminli gibi daha sıkı sarılırken sonunda Selim son notaları da çaldı ve gitarı tekrar faal hale getirmek için yerinde kıpırdandı ve

"Şunu da dinle." dedikten sonra yarı kapalı gözleriyle çalmaya ve sözleriyle adeta mesaj vermeye başladı.

"Hiç özlemediğim kadar özlüyorum bu aralar seni
Niye bilmiyorum ama
Ben sadece senle mutluyum
Ah şu gönül gözünden görmek dedikleri var ya
Seni her halinle seviyorum

---

[1] Youtube'den dinlemenizi öneririm Teoman sizin için söylesin. https://www.youtube.com/watch?v=ZT9Ws87gty8

Beraber uyansak
Bütün gün sarılsak
Bana yetmez
O ana dünyaları bile değişmem
Küçüğüm her şeyim
Ne olur çok uzaklara gitme
Gidersen öleceğim
Karanlığa döneceğim"2

"Yalın." diye mırıldandım. Mesaj çok açıktı. Ivan'a bir şeyler hissettiğimi biliyordu. Ah, Allah'ım... Utanç! Utanç! Utanç! İçinde kıvranarak Ivan'a saklandım.

ALLAH'IM!...

Merak etme." dedi gitarını oturduğu koltuğun kenarına dayayıp."Bana güvenebilirsin." Sonra cevap vermemi beklemeden "Rus ahtapotu, ha?" Dedi ironi ile. Ah işte bu komikti. Yani bildiği şeye rağmen komikti. Dedim ya sadece birkaç ay öncesine kadar aklıma gelen ilk kelime bu olurdu ama şimdi... İç ferahlatan koca bir nefes aldım.

"Pek öyle sayılmaz. " dedim ayılamamış bir sesle. O daha çok Rus aşkım gibi bir şeydi.

"Daha mı romantik?" Diye sordu göz kırparak. İmalara gel, demek istedim o an için. Sanki bilmiyordu? Ayrıca demek göz kırpma eylemi sadece Ivan'a ait bir uyuzluk değil, hastanedeki tüm doktorların karantinaya alınması gereken bir vebaydı. Ayrıca neyi biliyor olursa olsun, can dostum, Lena'ya, anlatamadığım sırrımı casonova bir doktora anlatamazdım.

Anlatamazdım! Anlatmadım da. Kollarımı gererek başımı Ivan'ın göğsüne yaslarken 'saçmalama' dercesine başımı salladım.

---

[2] http://www.youtube.com/watch?v=mvYirwZPTgI Yalın-Küçücüğüm Her Şeyim

"Lütfen, " dedim üzerinden mahmurluğu atamamış sesimle. "O sadece," o sadece ne Leyla? Diye düşündüm. O sadece... Dost? Arkadaş? Sırdaş? Hiç sanmıyordum. Kucağında bir ton hayalle uyandığım bir adam benim sadece dostum olamazdı. Ama yine de bu Selim'e gönül rahatlığı ile söyleyebileceğim bir şey değildi. O yüzden bir kaç saniye içinde düşündüğüm tüm bu düşünceleri bir kenara bırakıp ellerimi Ivan'ın göğsüne yerleştirdim.

"O benim sadece ev arkadaşım. " Neden olmasın? Daha iki hafta öncesine kadar patronum Ersan'a karşı böyle söylememiş miydi? 'Ben ev arkadaşıyım.' Derken sesi oldukça dolgun ve kendinden emindi. Benimle arasındaki şeyin 'sadece' ev arkadaşlığı olduğuna oldukça emin olduğuna göre bunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Dudaklarımı ıslatıp Selim'in cevabını bekledim. Gözleri dalga geçer gibi kısıp,

"Ah elbette. " diyerek steteskobunu boynuna doladı. "Ivan birazdan uyanır." Diyerek kapıya gitti. Sonra durup kaykılarak konuştu. "Söyle kucağında yattığın adama, son günü diye ona müsama gösteriyorum bu fırsatı değerlendirmezse onun kafasını kırarım."

"Ne fırsatı? "

"Sen... Boş ver. O anlar."

Daha 'o neyi anlar?' Diye sormaya fırsat bulamamışken Selim odayı terk etti. Suratım şaşkınlıktan şekilden şekle girerken "Neden herkes bana habire bir şeyler ima edip duruyor?" Diye homurdanarak kafamı Ivan'ın boynuna gömdüm. "Bulutlar geldi. Hava da iyice soğudu demek yerine yağmur yağacak demek bu kadar mı zor?.."

Ellerimle Ivan'ın boynuna sarılıp gözlerimi tekrar yumdum.

"Uykunu almadın mı?" Ivan'ın boğazından gelen titreşimlerle irkilip geri çekildim. Ivan'ın esneyen ağzıyla karşılaşınca her bedenin klasik refleksi olarak esnerken gerindim.

"Yo. Aldım."

"Günaydın o halde." Diyerek gözlerini ovuşturdu. Gözlerim odada ki saati ararken. "Acıktım." Diye mırıldandım.

İtiraf edeyim. Oldukça seksi bir kol hareketiyle saatine bakarak "Ataerkil bir toplum üyesi olarak gidip yiyecek bir şeyler bulsam iyi olacak." Dedi. Yüzüne yayılan çarpık gülümsemesi ve saçını ahestece karıştıran elleri ile oldukça çekici görünüyordu. İstemsiz bir dudak ısırması ile arkasından bakarken içeri bir hemşire girerek

"104 Numaralı hasta?" Diye sordu. İttirdiği seyyar ilaç masasında -artık o seyyar masanın adı her ne ise- gördüğüm merhemlere bakarak 104'te yatan hastanın ben olduğumu anladım. Gerçi ben 104'te değil Ivan'da yatıyordum ya neyse. Ehe.

"Evet," diyerek doğruldum. İlaçları görünce psikolojikman dizim ağrımaya başlamıştı ama bunu dert etmeden hemşireye baktım.

Genç kadın hoşnutsuz bir ifade ile kremleri önümde ki cam sehpaya bırakarak "Tüm dizinize komple sürün." deyip odadan çıkmaya yeltendi. Tam o esnada kapıda karşısına çıkan Ivan'a çarpıp sendeleyerek elleriyle saçlarını geriye itti. Gülümsüyordu! Ne? A-ah!.. Elimi enseme yerleştirip şokla kızın Ivan'a asılma serenomisini izlemeye koyuldum. Allah'tan asıl oğlan Ivan'dı da kıza yüz verip astar aratmadı.

"İyi günler Seda hemşire." Dedi kısa ve öz bir şekilde. Kızı umursamadığı falan yoktu ama yeşil ışık yakan hiçbir cümle de sarf etmemişti. Taktirle önümde sergilenen oyunu izlerken hiçbir şekilde hareket etmeden, Ivan'ın Seda hemşireye aşıp dumanı

üstünde tüterek kokusuyla beni cezbetmeye hazırlanan poğaçaları sehpaya bırakmasını izledim.

Oyun burada bitiyor demeyi çok istememe rağmen işin seyri, Ersan-Leyla-kucak olayının Ivan-Seda ve sonuncusu belli olmayan Bermuda üçgenine doğru yol almış gibi göründüğünü fark ettim. Tek kaşımı kaldırıp dilimi ısırdım. Lanet Hemşire Seda da kim oluyordu? Tamam ortalıkta Merve yoktu ama ben vardım! Benim olduğum yerde Ivan'ın sahibi benimdir! Yani! Ah! Hadi ama... Kız az daha sağa sola kaykılırsa beli kırılacak! Diye düşündüm hınçla ve sonra dedim ki acaba aptal olan ben miyim? Şu hale bak! Adama sarkmayan hatun kalmamış. Bir ben fark edememişim yanı başımdaki adonis heykelini...

"Doktor Ivan," kızın dikkat dağıtan ince sesi ile Bermuda üçgene dalan iç sesimi sarsarak uyandırdım. 'Senin adamı kurtlar götürüyor sen hala uyu! Tembel şey!' Bay baş rol ise aman kıçımın kenarı tavırları ile ağır hareketlerine hız verip

"Evet Seda? " diye sordu. İsimle hitap etmesi şart mıydı yani?! Hemşireye ne olmuştu?!!

"Gidiyormuşsunuz."

"Evet."

Sus! Sus! Sus!

Hatta, SUS!!! SUS!!! SUS!!! Diye bir şeylere vurmamak için kendime zor hakim olarak kıza baktım. Kızıl saçlarını savurarak bana attığı kısa bakışı yakalarken o kızı boğmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kızıl fettan!

"Hoşça kal demek isterim."

Ivan kaşlarını kaldırıp anlamsızca bana baktı. Zavallım ne olup bittiğini hala kavrayamamış, ezik gözlerle benden yardım

dileniyordu. Tamam, ne bir şeyler dileniyordu ne de gözleri ezikti ama hala Seda'yı anlayabilmiş değildi işte. Ahmak. Ağzı açılırken ellerini iki yana açarak.

"Eh. Elbette." Diye bıdırdandı. Vay canına. VAY CANINA.

VAY ANASINI!

Ellerimi yumruk yaparak memnun gözlerle Ivan'a yaklaşan hemşire bozuntusunu izlemeye başladım. Ve sanki daha çok ucuz bir porno filminin başını seyrediyormuş gibi hissediyordum. Midem havalanmış gibiydi. Nitekim ağır hareketlerle adamıma yaklaşan kızın dudakları yarı aralanmış, gözleri ise baygın gibi bakıyordu. İnsan oğlu seksi görünme çabalarına bir son vermeliydi! Değilse birileri kusabilirdi... Ve sonra Ivan'a sarıldı....

Düşünmeden edemedim Ersan bana sarılıyorken Ivan'da böyle mi hissetti diye? Çünkü eğer öyleyse Ivan'dan büyük bir özür dilemem gerekiyordu. Çünkü. Çünkü bu öyle bir... Histi ki... Allah'ım... Boğazıma ömrüm takılmış gibi...

Hem yutkunmamı engelleyen hem de ruhumun çıkmasına müsade etmeyen o ambargonun arkasında kalakalmışçasına işaret parmağımı ağzıma götürdüm. Kalbim can çekişiyor bakmalara doyamadığım, lanet ruhum ise Seda hemşiresiyle sarmaş dolaş olmakla meşgul oluyordu. En dişlek halimle parmağımı ezerken, ki bu arada Ivan gözleriyle yalvarırcasına 'help mee!' bakışları atıyordu, sakinleşmeye çalıştım. Ona nasıl yardım edebilirdim ki? O... Sarılıyordu işte kıza. Ne diyebilirdim? 'Pardon, siz Ivan'a sarıldıkça benim kaburgalarım birbirine giriyor! Kalbim atma eylemine son veriyor. Lütfen Rus'tan uzak durun! ' mu? Hiç sanmıyorum. Burnumu çekerek omzumu silktim. Bana neydi ki ondan? Ama işte lanet çenem sağ olsun birden

"Hayatım! " diye bağırıverdim! Hem bana ne deyip hem de 'Hayatım'a bağlayan başka aptal var mıydı acaba dünya da!

Bağırmakla da kalmayan 'aptal ben' topal keklik gibi seke seke Seda'nın Ivan'a can yeleği misali sarıldığı yere giderek Ivan'ın elini belime çekip Seda'dan kurtardım.

Ivan yüzüme minnetle bakıp "Teşekkür ederim," diye konuştu. Teşekkürün bana yönelik olduğunu düşünmeme rağmen birden devam eden sesle resmen şok oldum. "Seda hemşire."

İçim fokur fokur öfke ile kaynamaya başlamıştı resmen! Yani! Ah ama!.. Ben burada oturmuş ucuz hemşireye katlanayım o da kalksın ona sarıldı diye hatuna teşekkür etsin! Yine de madem bir iyilik yapıyordum kızgınlıkla işi bok etmemeliydim. Ayrıca... Ayrıca ben onun için kimdim ki? Eski bir arkadaş... Başkasına sarıldı diye kızacak kadar vasfım yoktu ki... Bu durumla sadece dalga geçebilecek samimiyete sahiptim. Ötesi Merve'nin kara sularıydı. Kıskançlık edebilecek biri değildim. Ve biri varsa o da Merve'ydi; o da ben ve Ivan'ı şimdi görse muhtemelen saçlarımdan tutup beni pencereden dışarı fırlatırdı. Yine de düşündüğüm her şeye rağmen Ivan'ın kolunun altındaydım. Elleri belimi sıkarken kızın geri geri çıkışını izledim.

"Tikimle oynama Ivan!" Diye bağırdım kız odadan çıkar çıkmaz. Belki tikimdeki anlatılmaz hassasiyet belki de sırf içimde kaynayan kıskançlık yüzünden bağırmıştım ama bu önemli değildi. Çünkü tam bu sırada Ivan kolunu kendine doğru çekti. Tabii doğal olarak bende ona doğru aktım...

Gülerek yüzüme yaklaştı. "Tikinle oynarım, 'HAYATIM...' ne de olsa senin olan benim değil mi? " Dudakları burnumun ucunda kıpırdarken 'saçmalama' der gibi kafamı salladım. Çenemden tutup kafamı kaldırdı.

Vay be... Bu adama kızgın kalabilmek konusunda neden bu kadar zayıftım? Daha az önce kalbim pul pul dökülmüyor muydu? Hem de sırf ucuz bir kıza sarıldı diye? Neden bu kadar zayıftım ki? Lanet olsun!..

"Hayır tatlım. Öyle gözlerini devirerek bu işten kurtulamazsın. Sevgilimmiş gibi davrandın şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

"Ne?" Dedim masum bakışlarla. "Kurtar beni! Bakışları atan sendin. İnsaflı biri olduğum için bence dua etmelisin."

"Eh, bana hayatım, dedin."

"Sadece seni kurtarmak içindi."

"Abi de diyebilirdin. Ama hayatım dedin."

Evet. Evet 'hayatım' dedim. Diye geçirdim içimden. Ama o an aklım yerinde değildi. Kıskançlık krizi geçiriyordum ve sadece o kızın Ivan'a dokunmasını istemiyordum. Bu yüzden o an aklıma geliveren ilk şeyi söylemiştim. Ve o an için aklımda ki tek şey Ivan'a karşı aşk sözcükleri fısıldamaktı. "Evet, 'hayatım' dedim. Bu durumda beni çarmıha germen gerekecek, doktor; çünkü abi demedim."

"Çarmıha germek mi? I- ıh." Dedi yalancı bir memnuniyetsizlikle. "Neden sevgilimi çarmıha gerecekmişim ki? Onun yerine öperim."

"Nn-ne?" dedim geri çekilmeye çalışırken. Belimdeki elini sertçe kendine çekti.

"Kendin söyledin. Hayatım dedin, yoksa hayatım değil misin? " gözleri muzip birer soru işaretine dönüşmüştü.

Karnına dirsek atarak tebessüm ettim "O oyundu." Dedim. Belimdeki elini çekerek koltuğa çökerken gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım. Öpücük. Tamam, şunda anlaşalım, aşk manyağı sevgili tutkunu ya da öpücük meraklısı değilim ama... Aması var işte. O deneyimi tattım, o dudakları tanıyorum o hissi biliyorum. Dahası o hissi o kadar seviyorum ki iliklerim bile titriyor. O yüzden poğaçamdan bir kaç lokma alıp çiğnemeye çalışırken aklım yine 'O ağaca, o ağacın altındaki o öpücüğe gitti.' Ona bakmayı

utanır bir şekilde elimde soğumaya yüz tutmuş poğaçaya baktım. O da benim aklımdan geçenlere ev sahipliği yapıyor muydu acaba? Yoksa o da bu sebepten mi sus pus olmuştu? Sonunda bu rahatsız edici sessizlikten kurtulmak istercesine dudaklarımı araladım yoksa dudaklarımdan bize dair, 'Ona' dair bir şeyler saçmalayacaktım.

"Beni Yeni Doğan Ünitesine götür."

"Peki" Çocuk geniş bir gülümseme bana döndü. " 'Hayatım.' Nasıl istersen?"

***

Aman Yarabbim... Dünya da böyle bir güzellik daha var mıydı acaba? Minicik eller, ayaklar, cennet kokan o ten... Bir bebek kadar güzel onun kadar mucizevî bir şey daha yoktu bu dünyada herhalde. Hele parmaklarımı kendi gücünce sıkıp sıkıp bırakmıyorlar mıydı?

"Kucağıma alsam problem olur mu?" Diye sordum gözlerimi bebekten ayırmayarak. "Allah'ım çok güzel..." Ivan elini omzuma koyup çenesini dayadı. Sonra çenesinin altından elini çekip ellerini kollarımın ardından geçirerek bebeği aldı.

"Olmaz herhalde." Diye fısıldadı bebeği kollarımın arasına bırakırken.

Kollarımın arasındaki bebeği ihtiyatla kavrayarak kokladım. "Çok güzel kokuyorsun sen..." diye fısıldadım gözlerimi yumarak.

Çocuk omzumun üzerinden bebeği koklamak için eğildi. "Sana bunun bilimsel açklamasını yapardım ama---"

Bebeğin bedenini kollarıma yatırırken koltuk altlarından tuttum. Parmaklarımla o minicik bedenin kafasını tutmak için destek olurken dudak büzüp "Oyyy, kuzucuk" diye inledim.

"Muhtemelen henüz piyasayla tanışmamış olan annelik iç güdülerin yüzünden bunu pekte önemsemeyeceksin" dedi gülerek. "Annelik." Dedi sonra. Beni baştan ayağa süzerken genişçe gülümsedi. "Anne olsan yakışacak." Ivan arkamdan çekilip karşıma geçti. Elleri ile bebeğin kafasını okşarken bebeği pislik olsun diye ondan kaçırdım.

"Sende kötü bir baba olacaksın!" dedim çatık kaşlar ve gülen dudaklarla. "Yeni doğan bebeğin bıngıldağına dokunulmaz."

Birden beklenmedik bir şekilde gülmeye hatta gülmekten katılmaya başladı.

"Bıngıldak mı?"

"Ya ne olacaktı doktor bey? Bilmiyor musun ki ceninin kemik yapısı yumuşak, kafatası yapısı oldukça hassastır."

"Oh! Vay be! Leyla Hanımdan fen bilgisi dersi."

"Dalga geçme benimle." Diyerek bebeği yerine koydum.

"Ee?" Dedi Yeni Doğan Ünitesinden çıkarken. "Daha iyi misin?"

"Evet." Dedim koca bir tebessümle. "Bebekler... Huzur verici."

"Peki," Ivan sandalyemi iterken birkaç saniye durarak sustu. Arkamı göremediğim oldukça sinirlendim. Yüzü ne şekil almıştı merak ediyordum doğrusu. Çünkü görsem ağzından çıkacak hücumun rengini tahmin edebilirdim. "Az önce olanlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Hücum beklediğim yerden gelmedi. Yani ne bileyim. Lena'nın Murat'ını, yırtık Yağız'ı hatta Ersan'ı konumuza meze edebilirdi ama konu karşısında sıfatsız kaldığım Seda hemşireye yönelik fikrimi sorması... Bunu beklemiyordum.

"Ah," dedim elimle kafamı kaşıyıp. Yine en iyisi aptalı oynamaktı. "Kucağında uyuduğum kısmı mı diyorsun? Yoksa gitar çaldığımız kısmı mı?"

"Hemşireli kısmı diyorum." Dedi lafı dolandırımadan.

Ah, hayır! AH HAYIR! Kavga etmek istemiyorum. Kavga etmek istemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum. Barıştıktan hemen sonra kavga falan etmek İSTEMİYORUM!

Güçlükle yutkunarak "Bir şey mi düşünmeliyim?" Sorumu usulca sorarken odama geldik.

"Belki."

Boğazımı temizledim. "Bayağı bir kızdı." Cevabımı oldukça politik vermeye çalışmıştım. Ucu Ivan'a dokunmayan tek yol buydu çünkü. Politik kalmak zorundaydım. Alttan alma sebebime gelince. Gidiyordu. Ve ben fırtına sonrası sakinliği tercih eden taraf olmak istiyordum. Tamam, büyük, oldukça büyük bir kavga etmiştik ve o evi terk ederek sevgilisinin... Merve'nin yanına gitmişti. Aramamıştı. Bir kez bile olsun merak edip yaşamaya devam ediyor muyum diye bakmaya dahi gelmemişti. Ve nihayet ona ulaştığımızda benden nefret ettiğini bariz bir şekilde ifade etmişti. Kabul. Bunların kalbimi kırdığını kanıksaysmazdım. Ancak aşk denilen de bu değil miydi zaten. Hazın ötesinde barındırdığı acıya bulamıyor muydu insanları. Bence öyleydi açıkçası. Eh doğal olarak artık bunu aşmıştım. Kalbimin tümünü Paris'e taşıyacak olan bu adama karşı biraz daha anlayışlı olmalıydım artık. Ellerimi birleştirip "Söyleyebileceklerim bu kadar tatlım. " dedim sevimlice.

Ellerini altıma sokup beni yatağa taşırken şaşkın surat ifadesini benden saklama gereği duymadı. "Bu kadar? " diye sordu emin olmak adına. "Yani... Emin misin bu kadarcık olduğuna?"

Kocaman açtığım gözlerimle deli gibi kafa sallayarak "Kesinlikle bayağıydı. Ayrıca yürüyebilirdim. Taşımana gerek yoktu." Dedim. "Ve dürüst olmamı istersen, "

"Her zaman dürüst olmanı isterim. Ve dürüst olmam gerekirse; Bu kasları biricik ev arkadaşım bir gün olur da merdivenlerden yuvarlanırsa onu yatağa taşıyabileyim diye şişirmiştim."

Kahkaha ile başımı geriye atıp, "Pekala," dedim. "Seda hemşire konusuna gelirsek; o, ünlü olmak için kendini yapımcıların altına atacak türden bir kadın." Dizimi yarı kırık halde yatağa yerleştirip kremleri eline boca etti.

"Ya ben?" diye sordu usulca.

"Sen? Sen ne? Sen yapımcıların altına gitmezsin diye düşünüyordum. Öyle eğilimlerin mi var yoksa!" diye çığlık attım. Ah Yarabbim ne olursa artık bu can sıkıcı konudan kurtulmak istiyordum.

"Dur. Doğru soru bu değil." dedi yapmacık şaşkınlığımı görmezden gelerek.

"Ivan, ne demeye çalışıyorsun? İma etme de direk söyle."

"Ben ah... Her neyse. Boş ver."

Sanki onun ima ettikleri beni ile beni engelleyen şeyler aynılarıymış gibi birden ellerimle saçlarımı geriye itip.

"Seni kıskanamam" diye fısıldadım. Ürkek bir ifade ile geriye yaslanırken yutkunmaya çalıştım. Çıkış yoktu madem. O zaman itiraf zamanıydı. "Kıskanamam Ivan. Buna hakkım yok. Vasfım da yok." Gözlerim dolarken "Özür dilerim." Diye mırıldandım. Burnumu çekip gözlerimi yumdum. "E?" Diye sordum. Neden hakkım olmadığını düşümeyi red ederek. Yirmi yıldır dipdibeydik ve onu fark etmemek gibi büyük bir hata yapan bendim. O özel hakka sahip olamayan da... "Güzel bir veda oldu mu peki?"

Yüzünden hayalet gibi bir ifade geçerken gülümsedi. "Daha veda etmedim. " dedi masaj yapan ellerini durdurup. "Eğer sana soracağım soruya doğru dürüst cevap verirsen, konuyu saptırmadan. O zaman sana güzelce veda ederim."

'Ya veda etmeni istemiyorsam?' Hayatımda en çok korktuğum şeydi bu. Onun bana veda etmesi... İşte bu. Bence cevap verilmesi gereken en önemli soru buydu. Yine de sakin olmalıydım. Üç ayda yakıp yıktığımız, kül ettiğimiz köprüleri bir gecede tamir edemeyeceğimizi biliyordum ancak bir gecede olabilecek en inanılmaz şekilde barışmayı becermiştik. Aptal olmamalıydım. Doğruyu değil, onun istediği cevabı verirsem eğer; bir sonraki karşılaşmamızda her şey düzelmiş olurdu. Tamam, veda etmesini istemiyordum ama veda etmek zorundaydık. Doğru düzgün bir şekilde...

"Pekala," dedim sessizce. "Sor bakalım."

"Şu sana mani olan vasıfsızlık," diye söze başladı emin olamayan yeşil gözlerle. "Eğer vasfın olsaydı?"

"Olsaydı?" diye sesli düşündüm.

"Olsaydı?" diyerek düşüncemi dile getirmemi sağlamak için beni tetikledi. O an ağzımdan çıkanlar sadece düşündüklerimdi. Elekten geçirmediğim düşünceler dudaklarımda dışarı kayarken susmak istedim nitekim dilim vücudumu alev aldıracak, yanaklarımı elma kadar kırmızı yapacak cinstendi.

"Eğer bir vasfım olsaydı burada olmazdım Ivan. Sen de burada olmazdın. Seda sana dokunamazdı. Merve de. Çünkü seni bırakmazdım...

Dur bir dakika. Bunu gerçekten duymak istiyor musun? Çünkü. Bence gerçekten... " Sözlerimde hayli ciddi olmasının yanı sıra bana yukarıdan bakan iç sesim onaylamazca kafasını salladı.

Ona ayıracak vaktim yoktu. Ivan'ın şaşkınlığı oldukça zorlayıcıydı nitekim. Onun cevap veremeyen gözlerine binaen

"Tamam." dedim rahatlatıcı bir sesle. Elimi çenesine dayayarak "Anlaşılan seni korkuttum. Bence bu kadarı yeterli." Diye ekledim. Elimin üzerine elini koydu.

"Korkmadım." Dedi. "Sadece şaşkınım. Lütfen anlat."

"Korkarsın."

"Ama bilmek isterim."

O halde bu sefer komuta bendeydi. Elimle ensesini yakalayıp kafamı boynuna gömdüm. "Benden gidemezdin Ivan." Dedim sessizce. "Arafların adamı olurdun. Kaçmak ister ama yine bana koşardın. Kulakların anca beni duyar, gözlerin sadece beni görür, dudakların sadece beni içebilirdi. İnan bana bedeninin hissedebileceği en ilahi şey ben olurdum. Ivan, senin ilahi mabedin ben olurdum... Günahı bende işler, günahlarından arınmak için yine bana gelirdin. Yanında uyuduğum yatakta bana dokunurken ibadet ederdin.

Ivan... Ben senin taptığın günah olurdum." Durup nefes aldım. Tamam, belki de düşündüğüm kadar yüz kızartıcı değildi ama ben bunları söyleyebilecek gücü bulabilmek için Ivan'a saklanmaya gerek duymuştum. Ellerimde birikitirdiğim güce dayanarak Ivan'ın boynundan ayrıldım ve ona bakabilme cesaretini kendimde buldum. Sanırım bunlar Ivan'ın hayatı boyunca duyduğu en sansasyonel şeylerdi ama umursamadım. Duymak isteyen oydu ne de olsa. Şaşkınlıktan kuruyan dudaklarına dokunarak fısıldadım "Ama ben Merve değilim." Dehşet ya da adı her neyse, gözleri ile bana yönelttiği ifadeyi yakalayarak. Doğruldum. Gerçek hayata geri dönme vakti gelmişti. O her ne kadar hazır olmasa da ben gerçek hayata geri dönmek zorundaydım. Nitekim ne ben kutsal mabeddeki günahtım ne de Ivan o günahın sahibi.

"E?" dedim dizimi örterek. "Söyle bakalım, güzel bir veda oldu mu?"

Yataktan kalkıp ensemi yakaladı ve alnımı sertçe öptü. Enseme uzanan kollarına sarılarak alnımı çenesine yasladım. "Vedaların bu kadar güzel olduğunu bilmezdim." Dedi kulağıma doğru. Bence söylediğim onca şeye rağmen acı vericiydi. Âşık olduğun insan seni terk ediyorsa bir veda nasıl güzel olabilirdi ki? Yine de... Dedim ya, hah, söyleyebildiğim onca şeye rağmen 'kal' diyebilecek kadar güçlü değildim.

"Vedanı ettin, Doktor Ivan." Dedim 'kal' demek yerine. "Git artık." Kafamı geriye çekip beni görmesini sağladım; ifadesi hala şaşkınlığını koruyordu.

"Tamam." Dedi odadan çıkmadan hemen önce ve ardından durarak gözlerini kıstı. "Bilmek istediğim son bir şey var." Dedi şüpheci tavırlarla.

Onunki ile aynı meraklı gözlerle karşılık verdim.

"Bu söylediklerin," dedi sıkı bir girişle. "Seninle olan her erkeğe ithafen mi? Yoksa sadece bana-"

"Vedanı yaptın Ivan. Güle güle."

Ivan'a temsili vedamı ettikten hemen sonra çıkışımı alarak eve geçtim. Şu sevgilicilik oyununa az daha devam etseydim kendimi tutamayacaktım değilse. Özellikle de soğukkanlılıkla söylediğim onca şeyden sonra...

Cidden o ahlaksız itirafları dudaklarımdan berat ettirirken ne düşünüyordum acaba? Aklımı başımda tutmaya çalışmayı düşünmediğim açıktı.

Taksi evimin önünde durup beni indirirken eşikten atacağım adımın ilk kez beni hüzünle dolduracağını hissettim. Evde üç insan daha vardı ama o önemli dördüncü kalp bu evden gideceği için boş

bir mezarlığa giriyormuş gibi hissediyordum. Taksicinin yardımı ile kapıya ulaşırken adama teşekkür ettim. İşte müstakbel boş mezarlığa gelmiştim. Zulüm gibi gelen bacak hareketleri ile merdivenlerden yukarı, tabiri caizse, sürünürken okkalı bir küfür savurdum. Bu evde ne zaman birine ihtiyaç duysam hep yalnız oluyordum! Hoş evde birileri olsa bile benle uğraşacak halde olmuyorlardı. Lena Yağız yüzünden, Yağız ben yüzünden, ben Ivan yüzünden hep susuyorduk. Yetişkin evi değil, mübarek karma lise yurduydu. Ve karma lise yurdunda kimsecikler olmadığı için elimle trabzanlara sıkı sıkıya tutunarak odama ulaştım. Akşam altıya kadar kimse eve uğramazdı. Bu durumda elimde Ivan'ın gidişine rahatça üzülebileceğim serbest dört saatim vardı. Gerçi Ivan saat iki de gidiyordu... Bandajımı düzelterek Ivan'ın odasına geçtim. Bir yerlerde bir zamanlar onun suratına fırlatıp hınçla ona dil çıkardığım günün anısı olan şal olmalıydı. Evet, hastalıklı bir fikrin peşinden gittiğimi biliyordum ancak yokluğunda bir şeylere katlanacakasam şayet, yanımda kokusu olmalıydı.

Elime aldığım koku abidesi şal ile odama geçerken anıları hatırlamamın güzel bir veda seremonisi olacağını düşündüm. Bazanın altında Ivan'la, şey tabii Lena ile de beraber çekinip istif yaptığım fotoğraf albümünü çıkardım. Ivan'ın şalını omuzlarıma örterek arkadaşlığımızın beraberliğini başlatan o ilk fotoğrafı elime aldım. Ben, Ivan, Lena ve annelerimizin de kadrajda olduğu o en özel fotoğraf... Hah.

"Oldukça şapşalmışız." Diye mırıldandım parmağımla Ivan figürünü dürterek. Ve işte beklenen o tuzlu ıslak misafir yanaklarımı ziyaret etti... 14.07.1993

Boğazıma oturan yumruyu pohpohlayarak devam ettim. Sıradaki anı ailelerimizden okul izin kağıdı ile firar edip gittiğimiz Bodrum tatilindendi. Fotoğrafta Ivan tek eliyle belimden yakalayıp beni havuza sürüklüyordu. Bense yüzüme yapışan onca ıslak saça rağmen koca bir kahkaha ile Ivan'a bakıyordum. O esnada yarı

belimden sarkıyor olmam yahut gıdıklanıyor olmam umrumda değildi. Hoş bir dakika içinde iki küsür metrelik havuzda havasızlıktan debeleniyor olacaktım ama o an bunu bilmiyordum. Gerçi bilsem bile o an umursar mıydım? Bu konuda arafta kalan düşünceler içerisinde idim.

Arkasına bakarak hayalet bir gülücük ile tarihi okudum. "21.06.2004"

Sonra liseye geçmiş olmamız münasebeti ile sırasıyla okul fotoğrafları, üniversite ve doğa gezileri yer alıyordu. Yürüyüşler, paintbool savaşları falan.

Bodrum tatilinden beş yıl sonra ise yıl 13.02.2009'ta Kartalkaya'ya kayağa çıkmıştık.

Bu sefer Lena'da yoktu. Çünkü haspam, Lena, o abisi gibi sırf ben denize, havuza giremiyorum diye güneş ve denizden vazgeçemezmiş. Dolayısıyla hakkını ılık suyun katı ve soğuk hali ile değilde en iç eritici hali ile kullanmak istiyormuş falan diye düşündüğü için bizimle gelmemişti.

Neyse işte beraber ve baş başaydık... Fotoğrafı parmaklarımla okşayarak burnumu çektim.

Ah be Ivan... Hani bavulu değilde beni götürecektin Paris'e...

Bundan sonrası laptopumdaydı. Firar eden gözyaşlarımı silerek albümü bazanın altına koydum. Sıra özel fotoğraf arşivimdeydi. Masama geçip laptopu açarken nasıl olup da içeri ilk girdiğim anda fark etmediğime şaşarak laptopun yanında ki webcama bakakaldım. Neydi bu? Bir de üstüne post-itle ok işareti çizilmişti. Ok yönünde ilerleyip monitöre yapıştılmış; albümümde eksikliğini hiç hissetmediğim bir fotoğrafla karşılaştım.

Ben ve Ivan Cadılar Bayramı kostümlerimizle birbirimize sarılıyorduk. O Venedik'in vampirlerinden olmuştu bende zavallı kurban kız. Lena ise Kanlı Kontes. Gerçi giyinip de ne yaptık diye

soracak olursak elimizde kovalar, kovaların içinde Ramazan Bayramından kalma birkaç karamelli çikolata ile tüm gün bahçede koşturmuş, Ivan'ın sahte, vampir dişlerinden kaçmış, Lena'ın bakire kız arayışından tırsmıştık. Açıkçası şimdi düşünüyorum da Lena'nın beş yaşındayken bakire kelimesini bilmesine şaşırıyor ve her 'bakire' kelimesini kullandığında annemin ayıplar tonda Lena'ya bakmasını hatırlayıp gülüyordum.

Ama şimdi mühim olan müslüman mahallesinde Cadılar Bayramı zamanı değil, fotoğrafın üzerindeki nottu;

"Görüşürüz diye düşündüm.

-Ivan."

Ve not webcamı işaret eden bir okla son buluyordu. Acı bir tebessümle bilgisayarı açtım. Demek hala veda etmemiştik.

Çekmecemden artık kullanamadığım mp3'ümü çıkartarak bilgisayara bağladım. İçindeki tüm şarkıları silip 'Cem Adrian'dan bir şarkı indirdim.

"Nereye Gidiyorsun?" Ve bir post-ite mesajımı yazıp mp3'e yapıştırdım.

"Tabii konuşuruz, Ivan. Ama sen; NEREYE GİDİYORSUN?..."

Açık seçik notumu hazırlamış olduğu bavulun üzerine koyarak kendi odama geçtim. Yatakta uzanarak Cem Adrian arşivimi açtım.[3]

"Çocuk,
Sil yüzünden tüm yalanlarını bu şehrin,
Topla kalbini cadde cadde, sokak sokak.
Kazı ayak izlerini birer birer kıyı kaldırımlarından.

[3] http://www.youtube.com/watch?v=ALERXGsKJms dinlemenizi öneririm.

Bakma yüzlerine hiç, görme onları.
Çocuk, Bu kez ağlama. Bu kez Git.
Gölgeni ismini sil yavaş yavaş
Giderken bu kentten tükür yüzüne yalnızlığının
Kalbini kendini sök yavaş yavaş
Giderken bu kentten sakın ağlama sus!
Unut ne yaptı sana
unut ne söyledi
Unut ne varsa vazgeçtiğin
Yüzünde korkularla
İçinde çığlıklarla
Kalbinde simsiyahlar
Nereye gidiyorsun?
Hep bu şarkılarla
Kıymetsiz dualarla
Utanmaz bir yağmurla
Nereye gidiyorsun?
Yolları duvarları geç yavaş yavaş
Giderken bu kentten bir piç gibi bırak yalnızlığını
Ve o siyah saçlarını kes yavaş yavaş
Giderken terkederken savur yüzüne yalnızlığının
Ve unut ne yaptı sana
Unut neler anlattı
Unut ne varsa vazgeçtiğin
Yüzünde korkularla
İçinde çığlıklarla
Kalbinde simsiyahlar
Nereye gidiyorsun?
Hep bu şarkılarla
kıymetsiz dualarla
Utanmaz bir yağmurla
Nereye gidiyorsun?
Hep bu şarkılarla

Yüzünde korkularla
İçinde simsiyahlar
Nereye gidiyorsun?
Bu sahte baharlarla
Kıymetsiz dualarla
Utanmaz bir yağmurla
Yine mi gidiyorsun?
'Çocuk,
Her vedanın ardında bir bekleyeni vardır kimsenin bilmediği
Ve her gözyaşının altında bir dua kimsenin duymadığı
Çevir gökyüzüne başını.
Bakma arkana!
Daha sert basa basa, daha güçlü!
Anlat bu kara şehrin yollarına ak adımlarınla!
Gitmek yenilmek değildir kazanmak da!
Gitmek gitmektir işte.
Hepsi bu.'
Yüzünde korkularla
İçinde çığlıklarla
Kalbinde simsiyahlar
Nereye gidiyorsun?
Hep bu şarkılarla
Kıymetsiz dualarla
Utanmaz bir yağmurla
Nereye gidiyorsun?
Hep bu şarkılarla
Yüzünde korkularla
İçinde simsiyahlar
Nereye Gidiyorsun?"

Hani bazı kelimeler vardır. Hayatının akışını değiştirebileceğini düşündüren 'mucizevi' kelimeler. Bir 'evet', bir 'hayır' ya da beş dakikalık bir şarkı... 'Kal' diyemediğin, 'Gitme'

diye yakaramadığın zamanlarda imdadına yetişen kelimeler. İnsanın en derin, en koyu noktasına dokunamadığın zamanlarda senin yerine ulaşan melodiler... Vardır. Mutlaka vardır.

O kelimeleri bilin. O melodileri sevin.

Ama şunu da unutmayın; bilin, her zaman işe yaramadıklarını...

***

Gitmişti. Ben kulaklıklarımla yatağıma kapanmış halde ağlarken gitmişti. Tamam, bir kaç melodiye tav olmasını beklemiyordum. Belki de bekliyordum. Bilmiyorum! Ama ona karşı bir şeyler itiraf ettikten sonra gitmesi... Yani en azından uçuşu bir kez daha düşünür diye ummuştum. Ama yine de gitmişti işte. Ve o gittiği günden beri benim düşüncelerim karma karışıktı. En azından küs ayrılmamıştık ya bununla avutuyordum kendimi. Ama yetmiyordu. Sevdiğinizi pamuklara sarıp içinize sokmak isterken sadece gidişini izlemek nasıl yeterdi ki zaten?

Yetmedi. O gittikten bir hafta sonra da yetmedi. Ayağımda ki bandajı bir olduğu vücuttan çekip çıkartırken laptopun yanında duran kameraya ve ardından resme ve nota baktım. Fark etmeden gözümden firar eden birkaç damla yaşı hemencecik silerek kahvaltıya indim. Tamam gitmişti. Ne yapalım? İstemezdim gitmesini. İstemezdim beni bırakmasını ama gitmişti. Giderken gülümsemişti ya gözlerime bakarak... Hiçbir şey yetmese de o gülücük yetecekti. Nefret etmiyordu ve bunu gülen gözlerle itiraf etmişti. Bunu biliyordum bilmesine ama; peki bu hazan mevsimi nedir diye sormuyor değildim içime. 'Silkelen kızım Leyla!' Diye kızdım kendi kendime. 'Adam ölmedi ya!' Ayrıca hayat devam ediyordu. Karma lise yurdu hala faaldi ve bu sefer Lena & Yağız çiftini ağırlıyordu misafirhanesinde.

Neredeyse iyileşmiş bacağımla hafifçe sekerek hepimizin tatil günü olan pazar gününün o efsane pazar kahvaltısına indim. Yağız sıcak poğaça almıştı Lena menemen yapıyordu ve Sima da patates kızartıyordu. Dudaklarımı yalayarak.

"Yolu açın!" diye bağırdım güçlü bir sesle ve sonra sesimin heycanını düşürüp dudağımı sarkıttım. "Hasta geldi ve çok aç..." Hepsi gözlerini devirip işlerine geri dönerlerken omuz silkerek masaya oturdum. Sırasıyla masaya Yağız ve Lena oturdu.

Sima'ysa kızartma tabağını masaya bırakıp ceketini omuzlarına örterek "Hoşça kalın." diye gülümsedi. Şaşkınca gözlerimi kıstım.

"Sen kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordum.

"Burak," diye söze başlayınca tekrar gözlerimi devirip sözünü kestim.

"Müstakbel kocana söyle biz seni yemiyoruz." dedim. Sinirlenmiştim. Yani sevgilini kıskanırsın, anlarım. Ama Burak'ta ki öyle bir şey değildi. Onun ki hastalık seviyesindeydi.

Kız omuz silkip evden çıkarken etrafıma bakındım. Harika. Ergenik hatıralarından kurtulamamış bir psikolog ve o vahim ergenik sorunlara sebep olmuş bir Ceo'yla aynı masada pazar kahvaltısı yapıyordum. Oysa ben bacağı incinmiş ve sürekli incinmeye müsait zavallı bir sekreterdim. Bu arada aklıma birden dank ediverdi!

"Yağız," dedim lokmamı yutarak. İkisi de aynı anda kafasını kaldırıp bana baktı. Güzel ikisi için ortak bir yaşam alanı oluşturdum diye sevindim. 'Ah aptal şey. Sadece ikisi de aynı anda seni dinliyor diye ilerleme kaydetmiş sayılmazsın.' dedi iç sesim Onu azarlayarak susturdum. Nitekim Lena bu konu da çok yaralıydı. Ne zaman Yağız lafı geçse ya ortam değiştiriyordu ya da

kafasını öne eğip parmaklarıyla oynamaya başlıyordu. Bu durumda çatalıyla yemeğini dürtmemesine şaşırmıştım.

Saniyenin onda birinde durup ikiliye baktım. Yağız istikrarla gözlerini bana dikmesine rağmen sadece bir an Lena'ya baktı ve bunu fark eden Lena hemen perçemini savurup gözlerini gizledi ve çatalını kullanarak yemeğiyle oynamaya başladı. İstemsiz tebessümümle Yağız'a dönerken boğazımı temizledim. Yağız kafasını sallayarak bana döndü ama hayli sarsılmış olduğu her halinden belliydi. Artık neden sarsıldığını Allah bilir.

"E-evet?" diye sordu menemenden alıp.

"Şey," bir gözümle Lena'ya baktım kaçamak bakışlarla bizi dinlediğini görebiliyordum. "Yanlış anlama ama bir şey soracağım. Ceo'sun, o kadar para alıyorsun. Neden ev tutmuyorsun?

Yani burada kalmandan memnun olmadığımızı düşünme. Değil mi Lena? Burada kalmasından hoşnutuz, değil mi?" Hadi ama artık konuşun!

"Hayır! Şey Pardon. Ne? Sizi dinlemiyordum da." Lena ellerini masaya dayayıp tekrar. "Ne dedin?" diye sorarken kalkıp çayımı tazeledim. Bu sırada Yağız öldüren bakışlarla Lena'ya bakıyordu bayan uyuzluk mütehassısı ise sadece tabağına bakıyordu.

Elim belimde Yağız'ın omzuna dokunup, "Sakın yanlış anlama." dedim tekrar.

"Sorun değil." dedi bir an gözlerini kırpmadan." Sana sebebini daha sonra anlatırım."

Kafa sallayıp tekrar masaya oturdum bu sırada Lena'nın telefonu çalmaya başladı. Kız gözlerime bakarak "Ben terastayım." Dedi. O gider gitmez Yağız çayını yudumlayarak.

"Neden terasa çıktı?" Diye sordu. "Telefon konuşmaları çok mu uzun sürüyor? "

Ah Yarabbim. Bu ikilinin konuşmalarını takip etmek ne zordu? Bir de güya birbirleri ile konuşmuyorlardı.

"Muhtemelen," dedim tabağımdakileri ağzıma tıkıp. "Murat aramıştır."

"Murat'da kim?"

"Sevgilisi."

Ve o zaman bu ikilinin patates ve köfte kadar birbirine uygun olduğunu fark ettim. Çünkü Yağız'ın gözlerinde geçen duygu bulutunun adı kuşkusuz kıskançlık ve özlemdi.

"Onun." Dedi zorlanarak. "Sevgilisi mi var?" Oy dağlar oy! Neden aşk bu kadar zor olmak zorundaydı ki? Yani Yağız sadece konuşmalarını kontrol edemiyor, Lena'yı mütemadiyen kırıyor diye ikisi de mutlak üzüntüye mahkum oluyorlardı? Affetmek neden zor geliyordu ki Lena'ya? Tamam kırılmıştı ve üzerinden yıllar geçmesine rağmen hiçbir şekilde kalbi eskisi gibi atmamıştı. Onun kalbi hep tekleyen hurda gibi bir atıyor bir hıçkırıyordu ve anladığım kadarıyla Yağız da ondan pek farklı değildi.

'O zaman ne duruyorsun aptal?' Diye bağırmak geliyordu içimden. Fakat Ivan'a karşı beni engelleyen cismi yok, adı kafir, günahkar duygu 'gurur' onlarında elini kolunu bağlıyordu anlaşılan. Öte yandan Yağız özür dilese Lena'da affetse ne olurdu ki? Hiçbir şey. Sadece birbirlerinin yüzüne bakabilirlerdi. Sadece ekstradan kahvaltıda 'Günaydın' derlerdi. Lena'nın sevgilisi vardı nitekim. Üstelik Murat, Ivan'ın esmer hali gibiydi. Hiçbir şekilde üzülmeyi hak etmeyen tiplerdendi yani. Hal böyleyken ne Lena Murat'ı, Yağız ondan 'Özür diledi.' diye üzebilir ne de Yağız Lena'nın sevgilisi varken Lena'ya sevgilisi gibi muamele edebilirdi.

Peki, bu iki mankafayı nasıl bir edecektim ben? Düşün Leyla, düşün! Yağız için değilse bile Lena için düşün! Ama hani bir laf vardır ya. Düşün düşün boktur işin diye. O hesap işte bu ikisi. Lena köşe bucak kaçarken Yağız'sa yakalayabildiği tüm fırsatlarda kızın gözünün içine bakarken nasıl düzelecekti bu? Kilit nokta Lena'ydı. Ah ama o da işte...

"Ben gidip şu kızla konuşayım." Dedim masadan kalkarak. Madem kendiliğinden düzelmeyecekti o zaman ben bir el atıverecektim. Tam ayağa kalkmış gidiyordum ki Yağız kolumdan tutup beni yanına oturttu.

"Asıl biz biraz konuşalım." Dedi hesapçı bir sesle.

Çayımı bir kenara bırakarak, "Tamam." dedim tebessümle. "Ama söyleyeyim ucuz sarkıntılık numaralarına karşılık vermem."

"O güller ucuz değildi." Dedi, karşılık olarak gülüp gözlerini devirirken.

"Tamam, bu kadar yeter." Sandalyemi Yağız'a döndürüp "Anlat bakalım sorun ne?" Diye sordum.

"Pekala, sordun ya hani neden aynı evde kalıyoruz diye?"

"Evet?"

"Bahçeye çıkalım da sana anlatayım."

Durup dururken ne bu drama diye sormadan edemezken öbür yandan merak kuyusuna düşmüş gibi Yağız'ı evimizin önündeki kamelyaya kadar takip ettim.

"Hadi?" Diye sordum o uyuşukça bacak bacak üstüne atarken. Dudaklarını ıslattı ve gözlerini terasa dikerek "Onun yüzünden gitmiyorum." Diye mırıldandı.

"Affetmesi için mi burada gün geçiyorsun?" Şaşkınlığa kapılarak sağlam bacağımı popomun altına aldım. Yukarıdan kıkırdama gelince ikimizde kafamızı terasa çevirdik.

"İtiraf vakti yapalım mı?" Yağız'ın sorusu ile gözlerimi kısarak çenemi elime yasladım.

"Bak istersen, Lena'ya sırılsıklam aşığım, de. Seni yargılamayacağım. Yeter ki şu lafı uzatma."

"Güzel. Çünkü durum tam da öyle."

Eğer sıvı bir şeyler tüketiyor olsaydım muhtemelen az önce şaka olsun diye söylediklerimi şimdiye çoktan dışarıya püskürtmüştüm. "Pardon. Anlamadım ne?" Diye sordum söylediklerine anlam vermeye çalışarak.

"Bak" dedi ihtiyatla çayını yudumlayarak. "Sana vakti zamanında yaptığım 'terbiyesizliklerin' sebebi aşikardı. O yüzden bu konuyu anlatırken kızarıp bozarmayı düşünmüyorum." Bu adamın açık sözlülüğüne hayrandım yahu. "Sana haftada en az bir kez gül gönderdiğim zamanlarda seninle kavuştuğumda evrenin kıpırdayacağını, yıldızların hepsinin gökten kopup düşeceğini... Gezegenlerin yer değiştireceğini falan düşünüyordum. Gördüğün üzere sana ütopik bir şekilde bağlıydım." Gülümseyip gözlerini tekrar terasa çevirdi. Vay canına... Yağız'ı evime davet ediyorken bu tarz bir konuşmayı yapmayı düşündüğüm doğruydu. Ancak bu kadar tuhafını ölsem tahmin edemezdim. Yani... Sonuçta adam üç güne bir bana ilan'ı aşk ediyordu; dolayısıyla nasıl Lena'ya 'hasta' olduğunu düşünebilirdim?

Demek evrenin kıpırdayacağını düşünmüştü ha? İnsanların üzerinde böyle etkim olduğunu bilmek, bu insan 'Yağız da olsa' egomu okşamıştı. "Sonra ne oldu peki?" Diye sordum saçlarımı geriye itip. "Geçmiş zaman fiili ile konuştuğuna göre ütopik dünyanın başına yıkıldığını mı düşünmeliyim yoksa?"

Yağız çenesini sıvazlayarak kollarını iki yana ayırdığı bacaklarına yaslayıp ellerini birleştirdi. "Yok." Dedi yarım ağız gülümseyerek. "Dünyam yerinde duruyor durmasına da Truvalı Helen'in tahtında sen oturmuyorsun artık." Elimle Yağız'ın karnına vurup gözlerimi devirdim.

"Hiç utanmıyorsun değil mi aşk meşk konularını konuşurken?"

Saçımdan bir tutam yakalayıp havaya savurdu. "Ne için utanayım? Kendimi kasarak acı çekmek gibi tuhaf dürtülerden zevk alan mazoşist bir kişilik değilim.

Onu... O gün Cennet Bahçesi dediğiniz yerde ilk gördüğümde gezegenler yer değiştirip meteorlar dünyama çarpmış gibi sarsıldım. Yer sallanmış tüm varoluş tuzla buz oluvermişti. Tuhaf, çünkü bunu sana baktığımda hissedeceğimi düşünmüştüm." Çocuk ellerini birbirine sürtüp doğruldu. "Gerçekten tuhaf, değil mi?" Diye sordu. "Onun kalbini öyle kırdım, öyle paramparça ettim ki... Sonunda Allah onu içini acıtan acını aynısını bana verdi. Ama bana yardım et Leyla! Lena'yla barışmama ve onunla uzun soluklu bir ilişkiye başlamama yardım et."

Düşüncelerim karman çorman olmuş bir halde ayağa kalkıp "Senin uzun soluklu dediğin benim kaç yılıma tekabül ediyor bakayım?" Diye sordum. İşin doğrusu elimde her ne kadar Yağız'la Lena çiftini birleştirecek sağlam bir sebepte olsa, insan egosunun var olması sebebiyle Yağız'ın aşkının benden uzaklara gitmiş olmasına üzülüyordum. Bunun adı bencillikten öte değildi ancak dedim ya beni seven birini etrafımda dolaşmasını seviyordum.

"Hayatımın ve senin hayatının geri kalanına tekabül ediyor bebeğim." Dedi ben daha düşüncelerimden sıyrılamamışken. 'O halde tamam.' diye düşündüm. Bencilliğinde bir sınırı olmalıydı değil mi? Madem ki Yağız pişman ve tutkundu, bana da ikilinin arasında köprü görevi kurmak kalıyordu.

"Lena'ya ömrünün kalanı kadar aşıksın madem, o halde tamam." Dedim geriye doğru bir kaç adım atıp. "Ama biliyorsun ki Lena'nın sevgilisi var."

"Kimsenin sevgilisini çalmak gibi ahmakça düşünceler içinde değilim zaten. Biliyorsun ki entrika manyağı falan da değilim. Kartlarımı açık oynayacağım. Lena'yı... İstiyorum ama bunu, Stev'i, kırarak yapamam. itiraf edip beklemeyi düşünüyorum. Hem diğer türlüsü ne bana ne de Lena'ya yakışır."

Elimle Yağız'ın elini tutup onu ayağa kaldırdım. Demir trabzanlara yüklenip eve girerken kollarımı göğsümde birleştirerek dudaklarımı ısırdım. Kısık gözler ve karman çorman olmuş bin bir renkte fikirlerle Yağız'a bakıp "Peki planın ne?" diye sordum. Dudak büküp omuz silkti. "Hadi ama!" Diye kızdım. "Kadınlar böyle tavlanmaz.

Onu bir bahane ile baş başa kalacağınız ya da dans edebileceğiniz bir yere götür."

"Bilmem hiç dikkatini çekti mi ama Lena görü teması ile ölümcül bir virüs yaydığımı düşündüğü için yüzüme dahi bakmıyor."
Gözlerimi devirerek omzuna yumruk attım. Bu sıra da Lena sekerek merdivenlerin önünde karşımıza çıktı. Büyük bir gülümseme ile yol açıp geçmesine izin verdim. Niyetim gün içinde Lena'nın tazecik ofisine hasta edasıyla uğrayıp Yağız hakkındaki düşüncelerini yumuşatmaktı. Lakin Yağız hırslı bir at gibi birden yeltenip Lena'nın kolunu yakaladı.

!!!

Lena şaşkınca kolunu geri çekmeye kalkmıştı fakat Yağız daha da sıkıştırıp "Bir şey sorabilir miyim?" Diye giriş yaptı. Açıkçası gösterdiği davranışlarına binaen soru soruş tarzı beklenmedik bir şekilde 'nazikti.'

Yağız çenesini sıvazlayarak kollarını iki yana ayırdığı bacaklarına yaslayıp ellerini birleştirdi. "Yok." Dedi yarım ağız gülümseyerek. "Dünyam yerinde duruyor durmasına da Truvalı Helen'in tahtında sen oturmuyorsun artık." Elimle Yağız'ın karnına vurup gözlerimi devirdim.

"Hiç utanmıyorsun değil mi aşk meşk konularını konuşurken?"

Saçımdan bir tutam yakalayıp havaya savurdu. "Ne için utanayım? Kendimi kasarak acı çekmek gibi tuhaf dürtülerden zevk alan mazoşist bir kişilik değilim.

Onu... O gün Cennet Bahçesi dediğiniz yerde ilk gördüğümde gezegenler yer değiştirip meteorlar dünyama çarpmış gibi sarsıldım. Yer sallanmış tüm varoluş tuzla buz oluvermişti. Tuhaf, çünkü bunu sana baktığımda hissedeceğimi düşünmüştüm." Çocuk ellerini birbirine sürtüp doğruldu. "Gerçekten tuhaf, değil mi?" Diye sordu. "Onun kalbini öyle kırdım, öyle paramparça ettim ki... Sonunda Allah onu içini acıtan acını aynısını bana verdi. Ama bana yardım et Leyla! Lena'yla barışmama ve onunla uzun soluklu bir ilişkiye başlamama yardım et."

Düşüncelerim karman çorman olmuş bir halde ayağa kalkıp "Senin uzun soluklu dediğin benim kaç yılıma tekabül ediyor bakayım?" Diye sordum. İşin doğrusu elimde her ne kadar Yağız'la Lena çiftini birleştirecek sağlam bir sebepte olsa, insan egosunun var olması sebebiyle Yağız'ın aşkının benden uzaklara gitmiş olmasına üzülüyordum. Bunun adı bencillikten öte değildi ancak dedim ya beni seven birini etrafımda dolaşmasını seviyordum.

"Hayatımın ve senin hayatının geri kalanına tekabül ediyor bebeğim." Dedi ben daha düşüncelerimden sıyrılamamışken. 'O halde tamam.' diye düşündüm. Bencilliğinde bir sınırı olmalıydı değil mi? Madem ki Yağız pişman ve tutkundu, bana da ikilinin arasında köprü görevi kurmak kalıyordu.

"Lena'ya ömrünün kalanı kadar aşıksın madem, o halde tamam." Dedim geriye doğru bir kaç adım atıp. "Ama biliyorsun ki Lena'nın sevgilisi var."

"Kimsenin sevgilisini çalmak gibi ahmakça düşünceler içinde değilim zaten. Biliyorsun ki entrika manyağı falan da değilim. Kartlarımı açık oynayacağım. Lena'yı... İstiyorum ama bunu, Stev'i, kırarak yapamam. itiraf edip beklemeyi düşünüyorum. Hem diğer türlüsü ne bana ne de Lena'ya yakışır."

Elimle Yağız'ın elini tutup onu ayağa kaldırdım. Demir trabzanlara yüklenip eve girerken kollarımı göğsümde birleştirerek dudaklarımı ısırdım. Kısık gözler ve karman çorman olmuş bin bir renkte fikirlerle Yağız'a bakıp "Peki planın ne?" diye sordum. Dudak büküp omuz silkti. "Hadi ama!" Diye kızdım. "Kadınlar böyle tavlanmaz.

Onu bir bahane ile baş başa kalacağınız ya da dans edebileceğiniz bir yere götür."

"Bilmem hiç dikkatini çekti mi ama Lena görü teması ile ölümcül bir virüs yaydığımı düşündüğü için yüzüme dahi bakmıyor."
Gözlerimi devirerek omzuna yumruk attım. Bu sıra da Lena sekerek merdivenlerin önünde karşımıza çıktı. Büyük bir gülümseme ile yol açıp geçmesine izin verdim. Niyetim gün içinde Lena'nın tazecik ofisine hasta edasıyla uğrayıp Yağız hakkındaki düşüncelerini yumuşatmaktı. Lakin Yağız hırslı bir at gibi birden yeltenip Lena'nın kolunu yakaladı.

!!!

Lena şaşkınca kolunu geri çekmeye kalkmıştı fakat Yağız daha da sıkıştırıp "Bir şey sorabilir miyim?" Diye giriş yaptı. Açıkçası gösterdiği davranışlarına binaen soru soruş tarzı beklenmedik bir şekilde 'nazikti.'

Kafamdan geçen milyonlarca kötü senaryoya rağmen sadece izlemeye karar verip bekledim. Oysa Lena ne kaba davranışları ne de nazik konuşmayı umursamadan yere bakıyor ve yola devam etmek için fırsat kolluyordu.

"Kolumu rahat bırak." Dedi kendine fırsat vermek yaratmak için. Yağız gerginlikten kararmış gözlerini seri bir şekilde kırparak ellerini Lena'nın üzerinden çekti. Yarabbim gerilim had safhadaydı. Merdivenlerin üzerine çıkıp oturdum ve seyre daldım. Araya katılması gereken onca detayı halının altına süpürüp Lena'nın Yağız'ı aşmaya yönelik hareketini tasvip etmeden izledim. Yağız'ın kaslı göğsünü itip aşağı indi ama Yağız kapıdan çıkıp gitmeden Lena'nın kolunu tekrar yakaladı.

"Pençelerini üzerimden çek! " diye haykırdı tabiri caizse Lena 'Yumuşak davran. Yumuşak davran.' Diye geçirdim içimden sakince. Yoksa ev yüksek gerilimden havaya uçacaktı.

Haykırışın tınısı kulaklarımda çınlarken Yağız kapıya ulaşmaya çalışan Lena'nın omuzlarından tutup kendini Lena'yla kapının arasına sıkıştırdı.

"Durup durup sana dokunmamı istemiyorsan beni iki dakika dinlemek zorundasın." Dedi sonra tehditkar bir sesle.

"Kollarını üzerimden çek yoksa..."

"Kızım ufacık bir şey soracağım sonra serbestsin yahu!"

Lena'nın "Ne soracaksın?" Sözü ile kızgınlığını gerginlikle pekiştiren zavallım, Yağız, kapının önünü açarak kenara çekildi. Baş parmaklarımı 'her şey yolunda' işaretiyle havaya kaldırıp göz kırptım.

"Bu cuma," diye söze girip Lena'nın gözlerine bakmaya çalıştı. "Şirketimizin yirmi birinci yıl partisi var."

Lena umursamayan tavırlar içerisinde başını kaldırıp 'nihayet' Yağız'ın gözlerine baktı ve "İyi eğlenceler." Diyerek kapı koluna yaslandı.

Yağız'sa kapı kolunun önüne geçerek "İki kişilik davetiyem var. Hoş davetiyem olmasa da ne yazar? Ceo'yu partiye almayacaklar da kimi alacaklar?" Çocuk ukalaca gülümseyerek biraz rahat davranmaya karar vermişti ki Lena'nın atmaca misali hareketleri kapıya yönelince hızla eski ciddi haline döndü. "Ama neyse? Konu bu değil." Dedi.

"Ne peki?"

"Geceye benle katılır mısın Lena? "

O an için aklımdan geçen tek şey mutluluktan uçmak ve Lena'yla Yağız'a koşa koşa sarılarak 'YUPPİ YUPPİ YAAAA!

ÇIKIN SİZ! ÖPÜŞÜN! EVLENİN!' Diye bağırmaktı. Ama sonra Lena kafasını arkaya çevirip bana baktı ve peri masalının içine etti.

"Üzgünüm. Ben gelemem ama Leyla sana eşlik etmekten büyük mutluluk duyar. Değil mi Leyla?" Dedi ruhsuz gözlerle. Oturduğum yerden kalkarak bana karmaşık sinyaller gönderen en yakın arkadaşıma kızgın bakışlarımı gönderdim. Bu hatun ne için barışmamaya yeminli gibi davranıyordu? Kimeydi şu lanet inadı? Ben bir yana Yağız dudaklarını ısırıp kapının önünden çekildi. O, ne ben gibi tepkisini susarak gösteren bir tipti. Ne de Ivan gibi nefretini olay anına kusuveren biri. Yağız öyle biriydi ki... Siniri tepesini aşarsa gider Murat'ın önünde Lena'nın elini yakalar o partiye sürüklerdi. Allah korusun bu da açık kartlarını Murat'ın gözüne sokmak olurdu. Bu durumda yapılması gereken tek şey Lena'yı o partiye gitmeye mecbur bırakmak olacaktı. Ayrıca bana takındığı bu tavırdan da hiç hoşlanmamıştım.

Saçlarımı geriye atıp merdivenlerden indim ve evi terk etmek üzere olan Lena'nın çantasını asılarak "Üzgünüm ama o partide Yağız'a eşlik etmek zorundasın çünkü ben cuma akşamı iş toplantısında olacağım." Dedim Lena'nın kararsızlıkla bükülmüş dudaklarına bakıp. "O yemekte bir yöneticinin yalnız olması hoş görünmez, değil mi? " dedim mecbur bırakan bir ses tonu ile.

Eliyle çantasını omzuna iyice yerleştirerek "Pekala." Dedi ağzının içinden. "Sadece bir görünür geliriz ama."

"Tabii tabii." dedim Lena'nın geçmesi için kapıyı açarak. Sonuçta bu da bir ilerleme sayılırdı. Hem konuşmuş, hem Yağız'ın gözünün içine bakmış, hem de davetini kabul etmişti. Kız çıkar çıkmaz Yağız'a sarılarak "Afettir kendini!" Diye çığlık attım.

Saçlarımı öpüp "Bu fırsatı kaçırmam merak etme. " dedi. Tam kapıdan çıkmak üzereyken durdu ve konuştu. "Bu arada cuma akşamı toplantı falan yok, değil mi? " diye sordu işgüzar bir ifade ile.

Ellerimi tulumumun ceplerine sokup kafamı yana eğdim. "Pek sayılmaz. " dedim yüzümü ekşiterek. "Patronuma sözüm vardı. Onu daha fazla zaman aşımına uğratmadan gerçekleştirsem iyi olacak."

"Patron mu?" Diye sordu şaşkınca. "Ne patronu? Şu seni ezmeye çalışan patron mu?"

"Evet." Dedim. Ah Yarabbim. Şu ikili bir olsun diye Ivan'ın canıma okumasına icazet verecek işler yapıyordum resmen. "Bu patron o patron."

***

CUMA AKŞAMI

Saçlarımı ensemde toplayıp uzamış kahküllerimi maşalayarak tel toka ile arkaya tutturdum. Daha dün aldığım kırmızı elbisenin içine girerken ürpererek yutkundum. Ne halt yiyordum ben! Ivan... Ne olacaktı? Onu oraya gönderirken bazı şeyleri düzeltme ümidi ile yummuştum gözlerimi vedaya. Bu haltı yerken ne amaçlıyordum ki!.. Ama bir söz vermiştim Ersan beye ve bunu tutmak zorundaydım. O yüzden bej rengi platform topuklu ayakkabımı giyerken içimde oluşan tereddütü silerek aşağı, Ersan beyin arabasına bindim. Yağız ve Lena çoktan çıkmışlardı. Bu sayede aklım bir nebze de olsa bine bölünmekten kurtulmuş olacaktı.

Gece bizim için elit bir restaurantta bir bardak beyaz şarapla başlamıştı ve ben gerginlikten geberiyordum. Karşımda rahat hareketlerle gülen, konuşan ve bir sürü şaka yapan adamın suratına dinlemeyen kulaklarla bakıp yüzeysel gülücükler saçıyordum. Bu geceyi Ivan'dan habersiz bitirip yatağa girmek ve Ivan'ın telefonu ile laptopun başına geçmekten başka bir arzulamıyordum.

Sadece Ivan'dan habersiz bir şeyler yaptığım için miydi bu gerginliğim bilinmez ama bacağım tir tir titriyordu. Parmaklarımla burun kemerimi sıkıp gözlerimi yumdum.

"Gergin gibisin." Diye sordu Ersan masada üzerime eğilerek. Kulaklarımın uğuldamasını dindirmek için kafamı sallayarak gülümsedim.

"İyiyim." Dedim gülümsemeye devam etmeye çalışarak. "Sadece ortam bir hayli yüksek zümre."

Ersan yemekleri sipariş edip garsonu yollarken "Sende yüksek zümre bir insansın. Sen çok özel bir kadınsın." Diyerek elime

dokundu ellerimi birbirine kenetleyip kucağıma indirdim ve bana hiçbir şekilde güven vermeyen bir çift kahveye baktım.

"Özür dilerim." Dedi mesajı alıp sandalyesine geri yaslandı. Mühim değil der gibi kafa salladım. "Ev arkadaşların nasıl Leyla?" İçimden desibel desibel çığlık atmak ve oradan çığlıklar içinde kaçmak gelse de sakin kalmayı başararak sadece

"İyi. " diye yanıt verdim. Ivan, ev arkadaşım ya da abim. Ona neydi ki bundan? Ne için bu kadar kurcalıyor, ne için onu istemediğini belli eden bir kadının hayatına bulanmak için kendini ortaya atıp duruyordu?

"İyi?" diye sordu daha benim içimdeki deli kavga bitmemişken.

"Evet iyi." Dedim çorbamın tadına bakıp. "Yurt dışında master yapıyor."

Adamın yüzüne keyiften bir gülücük yayılırken "Demek gitti ha?" Dedi iştahla. Neyine sevinmişti bu kadar bilinmez ama mutluluğunun doruk yaptığı aşikardı. Oysa ben hem geriliyor hem sıkılıyordum. Ayrıca konu hep tıkanıyor ve kapanıyordu.

Elimle yüzümü yelpazeleyerek gülümsemeye çalıştım. Karşılığı samimi bir tebessümden öte gelirken bana, adam neredeyse boşalmış olan kadehimi dudağına kadar doldurup bir yudum içmemi bekledi. Ve sonra sırada ki konusunu patlattı. "Sana gönderdiğim şu zarfın içine hiç baktın mı? "

Paris biletleri! Kafama dang eden bir soru işareti ile adama bakakaldım. Zarfların çinde haftalık Paris biletleri çıkmıştı ve ben unutmuştum. Ben nasıl UNUTMUŞTUM?! Allah'ım Paris nasıl unutulurdu? En iyisi bilmiyor numarası yapmaktı. "Üzgünüm." Diye mırıldandım. "Hiç vaktim olmadı." Aslında çok vaktim olmuştu. Ve hatta bu harikulade hediyeyi nasıl reddedeceğim

konusuna hayli kafa patlatmış ama bir çözüme ulaşamamıştım. Şimdiyse aklıma harika bir fikir gelmişti.

'Merhaba Paris. Selam Ivan.'

"O halde lütfen bak." Dedi ben daha aklıma gelen fikir adına içimde dans ederken, ısrarcı bir tavırla. Aklıma giren onca konu ve fikirden ve adamın sonu karanlık muhabbetlerinden sıkılmış olmalıyım ki Allah'a yalvarmaya başladım. Allah'ım her şey çok hızlı olsun ve bitsin istiyorum. Sen yardım et... Tek istediğim vaktin hızla akıp gitmesi iken dakikalar aşılmaz engellere takılmış gibi geçmek bilmiyor ve beni korkutuyordu. Neyinin korkuttuğu apayrı bir gizemken Ersan bey oldukça karizmatik tavırlarla kendince konuşmasına devam ediyor ve arada bir bana sorular soruyordu.

"Kalemine hitap etmiyorum sanırım?" diye sordu çorbalar gidip ara sıcaklar geldiğinde.

Sadece omuz silkerek "Sadece tuhaf..." dedim lafın gelişi münasebetiyle. Nereden bilebilirdim bu kelimenin peşinden sorular sürükleyip getireceğini.

"Bazı şeyleri tuhaf bulduğuna göre hakkımızda bir hayli düşünmüş olmalısın." Dedi kıstığı gözlerinin arasından.

"Ben..." dudaklarımı ıslatıp çatalımı yakaladım. "Nasıl desem. Şirkette sizin yanınızda sadece bir sekreterken... Aslında her şey tuhaf. Beni ezmeye çalışan bir adamın-"

"O ahmakça bir hataydı." Dedi sözümü keserek.

Kafa hareketimle onay verip "Mevzu onun bir hata olması değil. Mevzu kendinizi beni ya da başka birini kendi yolunuzda kolayca gözden çıkarabilecek kadar büyük görmeniz. İnsanın böyle birinin yanında rahat olmasını bekleyemezsiniz." Dedim tek nefeste.

Allah'ım ne olur bu gece bu yemek kısa sürsün! Diye yakardım içimden. Aynı zaman içerisinde Ersan'ın mimikleri kasılarak göz bebeklerinin dehşetle büyümesine vakit verdi daha sonra da oto kontrolü tekrar ele geçirerek

"Peki, bu konu da ne yapmayı düşünüyorsun?" Diye sordu merakla. Bu konuyu Ivan evi terk ettiği günden beri düşünüyor, düşünüyor ve düşünüyordum. Ve bulabildiğim tek cevap işi bırakmak ve kendimi bir şirkete mimar olarak atmaktı ama bu düşüncemi rayına oturtabilmek için öncelikle hâlihazırda şirketine mimar arayan bir şirket bulmam gerekirdi ki bulamamıştım. Fakat bu demek değildi ki Ersan'ın sorusuna cevap vermeyeceğim.

Ersan şampanyasını yudumlarken "Çözüm önerim şu; " diye söze girdim. O da yutkunarak pür dikkat bana kesildi. "İşi bırakacağım."

***

Evet. İşte bu kadarcıktı. Akşam saat daha dokuzu bile göstermemişken o masadan nasıl kurtulabildiğim konusuna şaşkınlıklar içerisinde içtenlikle zafer gülücükleri atarak evimin yolunu tutmuştum. Şimdi halledilmesi gereken bir kaç mevzu vardı. Örneğin şirketteki eşyalarımın toplanması gerekiyordu. Daha sonra ev ahalisine artık işsiz ve güçsüz kaldığımı itiraf etmem gerekiyordu. Aynı itirafı Ivan'a ve aileme de etmeliydim üstelik. Ayrıca yeni bir iş bulmalıydım tercihen şirketin mimari kollarında çalışan açığı çeken bir şirket. Ve son olarak da Ersan'ın ben daha merdivenlerden yuvarlanmamışken bana verdiği zarfın içinden çıkan Paris biletlerini bir şekilde halletmeliydim. Aslında aklımda uçuk kaçık da olsa bir fikir vardı.

Yemekte de düşündüğüm gibi; Ivan'ın yanına uçabilirdim.

***

...Aynı Gece Lena...

Yağız henüz daha hava kararmamışken kapıma dayanmış ve hazırlanmamı 'rica' etmişti. Yaptığımın doğruluğu konusunda ise derin endişeler ve istenmeyen hayaller içerisindeydim... On yedi yaşında takılı kalmış çocuk yanım lambada dansı yaparak 'Ooo Yağız beni bir yere davet etti!' diye çığlık çığlığa zıplamak istiyordu ama artık başına gelenleri olgunluk hamuruna karıştırmış yirmi dört yaşındaki yanım, mavi straplez elbisenin içinde bacak bacak üstüne atmış hali ile ayna karşısında oturarak iç muhasebesini dinliyordu. 'Seni tamamen ve sonsuza kadar kendinden uzaklaştıran birine nasıl evet dersin?' Azarlayan iç sesime hak vermemek için aptal olamam gerektiğini düşündüm. Ama söz vermiştim ve verilen sözler tutulmalıydı. Saç uçlarımı maşalayarak bir tarafını toka ile geriye tutturdum. Bana verdiği davetiye de partinin saat 18.00 gibi yemek ile başlayacağı yazıyordu benim dijital saatim ise henüz 16.20 idi. Pekte çaba sarf etmeden çabucacık hazırlanmıştım işte. Tam kapıdan çıkmak üzereyken birisi kapımı çalarak içeri girdi. Gelenin kim olduğunu tahmin etmeye gerek duymadan.

"Yine ne var?" diye sordum sertçe. "Gördüğün üzre hazırım." Evet, mavi düz dar kesim, straplez elbisem ve siyah platform ayakkabılarımla hazırdım. Uzanarak aldığım siyah parlak portföy çantayı da ekleyince bu gece o davette iyi bir iş çıkaracağımı düşündüm. Aynı şekilde partnerime yani Yağız'a bakıp yanında abes durup durmayacağımı tarttım. Oldukça rahat tavırlarla odama girerek üzerine cuk oturan beyaz gömleğinin kol düğmelerini takmaya çalışıyordu.

"Yardım eder misin?" diye sordu sanki az önce ona çıkışmamışım gibi. Derin bir iç çekerek yakasının iki tarafından

sarkan kravatın uçlarını yakalayıp onu bana yaklaştırdım ve kravatını bağlamaya başladım. Çenesinin altında kalan boyumla sadece kravata bakmaya çaba gösterdim. Değilse hızla işleyen parmaklarımın hemen altında kaslı göğsü ve atan bir kalbin sesini duyumsamak için biraz daha ona yaklaşabilirdim ve bu isteyeceğim son şeydi.
Tanrı'm bu aptal çocukluk aşkı niçin halen geçmemişti? Ben büyümüştüm, kalbim kocaman olmuştu ama niçin hala kalbim normal ritminde değil de 'Yağız' diye atıyordu? Murat vardı hayatımda ve daha bir sürü yeni şey... Eskimeyen tek kişinin kalbimi tarumar eden adam olması ne ironiydi ama...

Pratik bir kaç hareketle kravatı boğazına sürükleyip geri çekildim. "İşte hazırsın." dedim pek ses çıkarmadan. "Bende hazırım. Çıkmak istersen haydi." Aynaya dönerek parfüm sıktım ve Yağız'ın yanından geçip ona 'çabuk ol!' bakışı attım.

"İzin verir misin?" diye sordu uzun kirpik çeperinin ardından attığı bakışı ile. Kafa hareketimle 'Neye izin verir miyim?' diye sorarak birkaç adım geriledim. Oysa jilet gibi ütülenmiş siyah pantolonunu umursamadan elimden tutarak kendi odasına çekiştirdi ve beni yatağına oturtup ceviz ağacı dolabına eğildi. Kollarında beyaz kadife bir kutu ile doğrulduğunda kusursuz pantolonunda birkaç çizgi oluşmuştu bile.

"Ne bu?" diye sordum umursamaz olmaya çalışarak.

"Bu gece giymen için." dedi kutunun kapağını kaldırıp. Hayatımda gördüğüm en göz alıcı elbiseydi sanırım. Çenemi defalarca kıpırdatıp kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Elbisenin yeşiline takılıp Yağız'a benim hakkımda hiçbir ipucu vermek istemiyordum. Tamam, güzel. Zevkimi yakalamıştı. Harkulade bir seçim yapmıştı ama beni kendi istediği gibi bir süs bebeğine dönüştürmesine izin vermeyecektim.

"İnan hiç gereği yok." dedim ayaklanıp. "Hadi çabuk gidelim. Ne kadar çabuk gidersek o kadar çabuk geri döneriz."

Bu gecenin duygusal bağlamda hiçbir şeye bağlanmasını istemediğimden sadece gitmeyi ve geri gelmeyi düşünüyordum. Onun tarafından ahnmış bir elbise giymek ya da bir parça eşliğinde dans etmek... Bunların bu gece için hiçbir oluru yoktu. Elimi belime yerleştirerek ağırlığımı sol bacağıma verdim. Oysa kutuyu odama koyarak "Seni aşağıda bekliyorum." Dedi ve aşağı indi. Cevap verip vermemek arasında bocalamama rağmen bacaklarım özerk bir devlet gibi odaya girmiş vücudumsa sekron hareketlerle soyunmaya başlamıştı. Uzun yeşil elbise vücuduma biçilmiş gibi oturup beni şaşırtırken önden derin yırtmacının çekiciliğine hayran kalarak tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim. Çıplak kalan omuzlarıma siyah renkten tül bir şal örterek kombini tamamladım. Aynadaki aksim nefes kesen bir dinginlik ve güzellikle bana göz kırparken boğazımda yükselen hıçkırığı güç bela geri göndererek aşağı indim. Elleri ceplerinde camekanın ardından dışarı bakıyordu. Arkasından bakıldığında kusursuz bir heykel traşın aylar süren mükemmel bir eseri gibi parlıyor; sarı saçları camdan seken güneş ışığı ile bucaksız bir başak tarlası misali süzülüyordu. O an için dünyada bundan daha güzel bir varlık yok diye düşünüyordum. Ve sonra önüne dönüyor, tüm düşüncelerim tuzla buz oluveriyordu. Çünkü o dudakların gerçekten var olduğuna inanmak çok... Ütopik geliyordu bana. İşte daha güzeli olamaz! Derken ıslak kırmızı dudakları, düz inen erkeksi burnu ve kıvrık kirpiklerinin arkasına gizlenmiş okyanus derinliğindeki mavi gözleri ile bir kez daha hayran kalıyordum.

İşin kötüsü hayran kalmaktan... Nefret ettiğimi düşünürken bir daha! Bir daha! Bir daha başa dönüp Yağız'a aşık olmaktan nefret ediyordum...

Dolan gözlerimi makyajımı mahvetmeden silip Yağız'ın omzuna şöyle bir dokunup dışarı, Yağız'ın arabasına doğru

yürüdüm. Peşimden gelip arabasının kapısını benim için açtı. Teşekkür etmem gerekiyor muydu? Bence lüzumsuzdu. O yüzden ısrarla başa dönmemeye, aşık olmamaya çalıştığım adama sadece bir bakış atarak minnet gösterisi sergiledim.

Ne gösteri ama?!

Karşılık olarak kapımı örtüp kendi yerine geçti ve gazı kökledi. Ne yapacağım? Ne şekilde davranacağımı bilmeyerek camdan dışarı bakmaya başladım. Araba neredeyse bir buçuk saatlik bir yolculuğun ardından sakince otoparka park edilince Yağız'ı beklemeden arabadan indim. Üzerine beyazdan başka renk bulaşmamış olan devasa büyüklükteki bir otelin otogarında olduğumuzu var sayarak Yağız'la beraber yemek salonuna doğru yürümeye başladım.

'Konuşmak ve gülmek yok' diyordum sürekli kendime. Yoksa katı duvarlarım su görmüş kağıt gemi gibi eriyiverirdi maazallah.

"Beni kırmadığın ve elbiseyi giydiğin için teşekkür ederim." Dedi gülümseyerek.

Yarabbim! Gülücük ve konuşma bir arada! Geri püskürtülmesi gereken iki korkunç unsur! Beynim karşılık olarak hemen bir şeyler düşünmeye başladı ve dilim zehir saçarak cevabını yapıştırdı.

"Bazılarımızın aksine ben karşımdakini kırmamayı becerebiliyorum."

Yağız bana attığı ölümcül bakışın ardından tahmin ettiğimden daha yumuşak bir sesle "Der drama kraliçesi." Diyerek elini belime doladı ve yüreğimin ağzıma gelmesine sebep olarak -1. Kattaki asansörü 1. Kat düğmesine basıp hareketlendirdi. Vücudum kızgın lavlara değmiş gibi derhal Yağız'ın kolları arasından kaçarken aynı zamanda da asansörün Yağız'a uzak en ücra köşesine geçmiş ve kollarını göğsünün altında birleştirmişti.

"Benden..." dedi güçlükle. Tok sesi ile karşılaşınca birden sersemleyerek kafamı kaldırdım. "Bu kadar. Böyle, bucak bucak kaçacak kadar çok mu nefret ediyorsun?"

Nefret mi? Ben mi?!. Ben... Ona karşı hep bir savunma içerisinde idim. Kabul. Ancak bu ondan nefret ediyorum anlamına gelmezdi. Ona biraz kızgındım. Fazlaca kırgın... Bir tutamcık da ürkmüş. Ama bunun adı nefret değildi. Olamazdı ki? Her gün ama her gün benden nefret ettiğini düşündüğüm bir adamı beklemiş... Belki gözlerini benimkilere diker de 'affet beni.' Sözlerini fısıldar diye ummuş bir kızın düşünceleri içindeydim. Nasıl olur da bu düşüncelere sahip birisi nefrete sarılmış olabilirdi? Olsa olsa durup durup küllerini alevlendiren bir 'AŞK'tı benimkisi. Asla oluru var olmayan. Aptal bir 'aşk' kırıntısı...

"Senden nefret etmiyorum." Dedim aklımda salınan aşk sözcüklerine takılmadan. "Sadece küçük kızlardan hoşlanmadığını bildiğim için... Nezaket gösterisi için bile olsa eziyet çekmeni engellemeye çalışıyorum."

"Adıma kararlar vermezsen sevinirim." Dedi birden hırsla. "Sana hakkımda ne düşündürdüğümü, ne hissettirdiğimi bilmiyorum; ama belli ki senin düşündüklerinle benim düşündüklerim aynı şeyler değil." Sesi gittikçe derinleşirken asansör açıldı ve ben hapsolduğum okyanus mavisi gözlerden tabiri caizse kaçarak çıkışa yöneldim. Oysa Yağız'ın başka planları vardı. Dışarı attığım bir adımı yakalayarak beni içeri geri çekti ve 23. Kat düğmesine basıp asansörü kapattı. Bu sırada ise bizden başka hiç kimsenin asansöre ihtiyaç duymuyor olması beni bir hayli şaşırttı.

"Çıkmıyor muyuz?" Dedim asansörün açma düğmesine ulaşmaya çalışırken. Elimi yakalayıp beni kendine yasladı. Oysa bu; benim yıllarca didinip diktiğim katı duvarlarımı yıkmaya yönelik, aşağılık bir hamleden başka bir şey değildi. "Yağız. Yapma." Dedim güçlükle.

"Neden?" Diye soludu alnını alnıma dayayarak. "Madem benden nefret etmiyorsun... Bu kaçma dürtün neyin nesi?" Büyük elleri belimi sıkıştırdığında belimi kendi gövdesine bastırmış bunlar yetmezmiş gibi bir de çenemi yakalamış ve boynumu havaya kaldırmıştı.

"Lütfen." Dedim yere bakmaya çalışarak. "Bu konuşmanın yeri burası değil."

"Nefret etmediğine emin misin?"

Usulca kafamı sallayıp fısıldadım. "Etmiyorum. Hatta seni çok seviyorum. Dostça..."

"Dostça?" diye sordu tatmin olmamış bir fısıltı ile. "O halde yüzüme bak. Gözlerime. En azından bir kaç saniyeliğine."

"Yapamam."

"Ya sana hayatın boyunca beklediğin o iki sözcüğü söylersem."

"Neymiş onlar?"

"Affet beni..."

"Yine de yapamam " dedim gözlerimden kaçan bir damla yaşı başı boş bırakarak. "Çok geç kaldın çünkü Yağız. Yedi yıl kadar geç kaldın gözlerimi merak etmek için." Sözlerimle ikimizde uzay boşluğundan dünyaya yuvarlanmış gibi birbirimizden ayrıldık.

Benim sevgilim vardı. Benim sevgilim vardı. BENİM SEVGİLİM VARDI!

İç sesimle beraber üçleyerek Yağız'a kaçamak bir bakış attım. Sarsılmış gibi gözlerini yummuş ve dudaklarını aralamıştı. Acı çeken , acı ile sızlayan vücudumu gererek asansörün düğmelerine ulaşıp 1. Kat düğmesine bastım. Henüz 17. Kattaydık. Allah'ım bunun bir de inişi vardı...

Heycan ve gerilimden terleyen yüzümü yelpazeleyerek "Üzgünüm." Diye mırıldandım Yağız'a dönerek. Böyle bir sesleniş beklemediği ve daha çok ona bakışıma afalladığı için kısılmış gözlerle konuşmama anlam vermeye çalıştı. "Bunca çabanın sebebini tahmin edebiliyorum. Söylediğin birkaç sözcüğün bir kızın hayatını bu denli mahvedebileceğini düşünmemiştin. Şimdi onun vicdan azabı var omuzlarında. Ama... Üzgünüm. O kız aptaldı. Saftı. Ve aşıktı Yağız... O zamanlar hissettiğim onca yoğun duygu için çok, çok özür dilerim. Şimdi gözlerime bak deme bana." Gözlerimi tekrar kaçırarak arkama döndüm. "O gözlere son kez baktığımda bana nefret saçıyorlardı. Nasıl güveneyim şimdi ben o aynı gözlere?" Gözlerimi kurulayarak. "İster çocuk de; İster aptal. Fakat ben halen senden korkuyorum. Ama seni temin ederim ki Yağız, bu aşk değil. Sadece korkuyorum."

"Yani samimiyetime güvenmiyorsun? Diye sordu yavaşça.

Bedenimi ona çevirmeden kafa salladım. "Hayır." Dedim tıkanan burnumu çekerek. "Sadece benim gözlerimde seninkilere bakacak kadar çok takat yok."

"Üzgünüm." Dedi bu gece belki onuncu kez. Ama bu sefer sesi çaresiz gibiydi. Sanki tüm çıkış kapıları bir daha güneşe açılmayacakmışçasına kapanmış gibi çıkmıştı sesi. "Özür dilerim Lena. Bu özrü yıllar önce dilemediğim için de, özür dilenecek bir aptallık yaptığım için de çok, çok özür dilerim!..."

"Yapamam." Dedim kısık bir sesle. Seni affetmeyi o kadar çok istiyorum ki ama yapamam Yağız! Sen gardımı indirebilen tek kişisin ve bu beni ölesiye korkutuyor. Yanında çıplak yatan Mikhail gibi hissediyorum kendimi. Tanrı tarafından cennetinden kovulan Mikhail gibi... "Sen canımı yakarsın." Dedim dolu dolu gözlerimle ona dönerek. Bu arada nihayet asansör aşağı hareket etmeye başlamıştı. Gözyaşlarımla nemlenmiş dudaklarımı birbirine bastırarak devam ettim. "Seni affedemem. Seni affedersem beni

kırman için sana bir fırsat daha vermiş olurum ve ben sadist değilim..." sahte bir kıkırdamayla kafamı havaya kaldırdım ve 'o' yüzümü avuçlarına alarak kendine yol açmış, düşmeye devam eden gözyaşlarımı sildi.

"Yine adıma konuşuyorsun." Dedi kulağıma eğilip başparmağı ile dudaklarıma dokunurken. "Beni bir dinlesen..."

Kafamı sallayıp elleri arasından geri kaçtım. "Dinleyemem. Affedemem..." ellerimi popomun üzerinde birleştirerek uzun süreden sonra ilk defa gözlerine baktım. Mavilerin en koyusu ile en derini ile kucaklamıştı gözleri beni. Öyle nefret dolu da değildi hani. Hatta belki biraz özlem dolu... Ama yapamazdım! Kahrolsun ki affedemezdim. Bu sonunda seni ağlatan bir filmi mazoşistçe tekrar izlemek olurdu. Ellerimi omuzlarına oradan sürükleyip yanaklarına koydum ve devam ettim. "Seni affedemediğim için özür dilerim... Umarım seni affedemediğim için beni affedersin..."

Ve birden parlayan anlayış parıltıları ile dudakları aralandı. "Affederim..." Bana yıllar gibi gelen dakikalar sonunda tam ellerimi çekecekken kendi elleri ile parmaklarıma ipek dokunuşları yaparak uzaklaşmamı engelledi.

"Hayatımdaki en büyük eksikliğin adını henüz koyamamıştım." Dedi fısıltıyla. "Ama bazen barizi görmek gizliyi görmekten daha zor olabiliyormuş demek. Lena, aptallığım için gerçekten üzgünüm... Gözlerin; sahip olduğum yap-boz'un en değerli parçasıymış meğer..."

Tanrı'm... Zar zor dizginlediğim göz yaşlarım gözlerimi tekrar zorladığında bu kez teslim olarak "Seni affedemem!.." dedim neredeyse duyulmayan bir sesle. Ama o dudaklarımı izliyordu ve muhtemelen beni anlatmıştı. "Ama umarım sen beni affedebilirsin."

"Çok şey istiyorsun benden. Ama..." Dedi kulağıma eğilerek. Buna verecek bir cevabım yoktu; çünkü biliyordum ki haklıydı. Tüm özlemine ve ısrarlarına rağmen affetmiyor, birde üstüne vicdan azabı çektirecek bir açıklama ile af diliyordum. İflah olmaz bir aç gözlü gibi davranıyordum. "Ama dedim ya. Affederim..."

Sözleri yıkık kalemi bombalayan süvari gibi çarpıyordu bana ve benim kalemin ayakta kalan son kubbesi de yere düşmek üzereydi. Belki Yağız bir kat fazla basıp bir kaç saniye daha gözlerimi gözlerine kilitlese affa mühürlü dudaklarımdan "AFFETTİM..." sözcükleri dökülüverecekti. Ama neyse ki fazladan birkaç saniye yoktu. Ve o, öylesine yakarır konuşmuştu ki... Eğer fazladan saniyelerimiz olsaydı değil affetmek, Murat'a ait bedenimi ona vermiş olurdum. Öylesine özre bulanmış, içimi acıtan sözleri vardı nitekim. Ama neyse ki fazladan yarım salisemiz bile yoktu ve ben kendimi teslim etmekten ziyade, ezilen ruhumu ve gururumu kurtarmak maksadıyla, sözleri beni daha fazla ezmeden, 1. Kata gelen asansörün açılan kapılarına umut bağladım ve ağır havadan kurtulmak amacıyla 'onun' gözlerine son bir kez doyasıya bakarak geri çekildim.

***

Gecenin geri kalanında yönetim kurulu üyeleri ile dolu bir masada marine edilmiş etimi küçük parçalara ayırmakla uğraşarak ve psikolog oluşum dolayısıyla toplum psikolojisi -daha kolay bir anlatım ile, sosyoloji- ve bu durum itibari ile de çalışma disiplini hakkında sorulan sorulara alternatif çözümler sunarak geçirdim. Anlaşılan yönetim kurulu o masada oturuyor oluşumdan hayli memnundu. Çünkü sorulan sorular ciddi anlamda merak ettikleri konulara değinmeye başlamıştı. Onların ilgisini çekiyor olmalıydım. Belki de sağlam bir sosyolog açıklıkları vardı. Her neyse? Saat ilerledikçe asansörde üzerime örtülen ölü topraktan

silkelenerek kurtuldum. İçmekte olduğum şampanya sağ olsun sinirlerim gevşemiş, kasılmaktan kopmak üzere olan kaslarım da derin bir 'oh' çekmişlerdi. Masadakilerin çoğu Moondance-Van Morrison4 şarkısı ile dans ederlerken saate baktım. Güya bir merhaba deyip geri gelecektik ama şimdi... Saat gecenin on buçuğuydu; ama zaten işler ne zaman yolunda gitmişti de şimdi gidecekti ki. Madem plana göre gitmiyorduk...

Battı balık yan gider!

Saçlarımı sabit tutan saç tokamdan kurtularak diğer masaların birinde bir beyle konuşan Yağız'ın yanına, tam anlamıyla sallanarak, gittim ve omzuna dokunup kulağına eğildim. "Dans et benimle!" Teklifim karşısında şaşkına dönerek elimi tutup belimden yakaladı ve pistten ve gözden uzak bir köşeye çekerek sallanmaya başladı. Bense... Kendi karmaşa sinyallerimde boğulmak üzere ama yine de mutlu bir bilinçteydim. Belimde ki ellerine gıpta ile baktım. Oysa ben sadece omuzlarına dokunabiliyordum. Karın kasları bana yasak ona izinliydi öyle mi? Hafif sarhoşlukla benim mayınlı tarlamda dilediğince gezen kollardan kurtulup saçlarımı savura savura ve dudak büze büze dans etmeye başladım.

Kahkaha atarak belimi yakaladı ve başka hiçbir yerime dokunmadan beni kendine çekti. "Yapma şunu." dedi keyifli bir tonda.

"Neden?" diye sordum korkmadan gözlerine bakarak. "Bu çok keyifli!"

"Keyifli olan sensin," dedi çenemi kaldırarak." ve ben etrafın alev almasını istemiyorum. Benimle dur."

Başımı geriye atıp kıkırdadım. "Çok sarhoşum, değil mi?" diye sordum." Tokadan kurtulan saçlarımı geriye tarayarak,

[4] https://www.youtube.com/watch?v=QVYHSi3HQNg

"Pek sayılmazsın. Sadece hafif meşrepsin." dedi. Belimi kaldırıp ağırlığımı kolu arasına aldı ve etrafımızda döndü.

"O halde bu gece sarhoş et beni!" diye bağırdım yükselen müziği bastırmak istercesine. "Senin tanıştığım gün aklıma gelen ilk ve tek şey buydu. Yanında körkütük sarhoş bir halde dans etmek."

***

Ertesi Gün -Yine Lena-

Ah Yüce İsa!... Kafam... Çatlıyordu! Göz oyuklarım bile aşırı ağrı yüklemesinden sızlıyorlardı. Ellerimle şakaklarımı sıkıştırıp yattığım yerden doğrularak sızlayan gözlerimi açmaya çalıştım. Dün geceye ait son anım Yağız'ın omzuna dokunup "Dans et benimle!" dediğim kısımdı. Dolayısıyla uyandığım yerin kendi yatağım olması için dua ediyordum ya da en azmdan Yağız'ın yatağı olmaması için... İşin garibi uyandığım yer ortak yaşam alanı evimiz bile değildi. Tek gariplik bu olsa yine iyi. Üzerimde siyah iç çamaşırlarım (Sütyenimin askıları bile yoktu!) ve onunda üzerinde dün Yağız'ın giydiği siyah süet ceket vardı! Uyurken yarı çıplak vaziyette miydim yani?! Üstelik Yağız'ın ceketiyle?

Çatlayan başımı umursamadan bana yabancı odadan çıkıp sert adımlarla ilerlemeye başladım. Tamamen yabancı bir evdeydim ama üzerimde tanıdık bir nesne vardı ve ben o tanıdık nesnenin sahibinin buralarda bir yerlerde olduğuna emindim. Önüne vardığım kapının tokmağını sertçe çevirip içeri girdim. Yağız'ı uyanık olduğunu ve benim halimle eğlendiğini düşünüyordum ama zavallım henüz ayılamamıştı bile. Ama burası neresiydi? O, üzerinde önü açık gömleği ve kraliyet mavisi boxerı ile sere serpe uzandığı yatağında mışıl mışıl uyurken dikkatimi telefonun yanında ki telefon rehberi çekti. İlk başta ValideSultan: 050....

Babam: 050.... olmak üzere bir sürü numara vardı. Defteri karıştırırken içinden bir kart düştü.

Karan Otel Resepsiyon; 147

Otelde miydik? Tabii ya! Başka ne olacaktı? Adam Karan Holdingte CEO'ydu. Kendi yönettiği bir otelde bir odasının olması kadar doğal ne olabilirdi ki? Olayı yanlış yorumlayan benim henüz error vermeyi reddetmeyen beynimden başkası değildi! Şayet odaya girdiğimde Yağız uyanık olsa ve ben hınçla "Adi sapık bana ne yaptın?" diye çığlık atmış olsam rezil olacaktık. Elimle alnımı ovup hala üzerimde olan ceketin cebinden ucu sarkan kravatı alnıma sardım. İki odası ve bir amerikan mutfağı olan bir süit...

Ah... Burası balayı süitiydi...

***

Leyla

Bavulumu hazırlamayı bitirip. Ivan'a bir E-mail yazdım.

Kimden: Leyla Özgül

Kime: Ivanov Turgenyev

Konu: Açılmayan Kameralar

"Ivan, bir süreliğine buralarda olmayacağım. Küçük bir... İşim var. Ama gerçekten küçük. Sen gözlerini açtığında yine karşında olacağım. Fakat kamera isteklerine geri dönemeyebilirim. Kısacası merak etme. Kendine iyi bak.

Yakında görüşmek üzere. Hoşça kal.

Öptüm. " Resmi ve gizem dolu mesajıma gönder tuşuna basar basmaz cevap alacağımı düşünmüyordum ama daha saniyesini

doldurmadan geri bildirim ile karşılaşınca kendimi gülümsemekten alamadım.

Kimden: Ivanov Turgenyev

Kime: Leyla Özgül

Konu; Sana ulaşamam gibi bir ihtimal söz konusu olamaz.

"OLAMAZ!

Ne işi bu böyle birdenbire?"

Verdiği cevapla birlikte dışımdan mırıldanıp "Çok özel bir iş." dedim narince. Dürüst olmak gerekirse verdiği tepki karşısında heycanlanmıştım. Özellikle de mesajına verdiği konu başlığına. kıkırdayarak cevap yazdım.

Kimden: Leyla Özgül

Kime: Ivanov Turgenyev

Konu: Sen hiç uyumaz mısın?

"Sana gözlerini açtığında beni göreceksin dedim değil mi? Eğer uyumazsan gözlerini nasıl açacaksın ki? Aptallık yapma da git uyu! Hem senin yüzünden bilgisayarı kapatıp gidemiyorum."

Kimden: Ivanov Turgenyev

Kime: Leyla Özgül

Konu; Patronla İş gezileri?

Konu başlığını görür görmez gözlerimi devirdim. Bu çocuğun Ersan'la derdi neydi?

"İş gezisine mi çıkıyorsunuz yoksa?"

Kimden: Leyla Özgül

Kime: Ivanov Turgenyev

Konu: Sadece rüyanda beni gör.

"..."

Kimden: Ivanov Turgenyev

Kime: Leyla Özgül

Konu; Bunu Merve Okumasın.

"..."

Kimden: Leyla Özgül

Kime: Ivanov Turgenyev

Konu: Sende Merve'ye gösterme o zaman.

"..."

Kimden: Ivanov Turgenyev

Kime: Leyla Özgül

Konu; Ne güzel kovdun be öyle.

"..."

Kimden: Leyla Özgül

Kime: Ivanov Turgenyev

Konu: Önerilere açığım

"Bekleyen bir yolculuğum var paşam. Sizi kovmayayım da ne yapayım?

Önerilerinizi bekliyorum."

Kimden: Ivanov Turgenyev

Kime: Leyla Özgül

Konu; Anladık Yelloz hanım.

"Pekala, rüyamda seni görmeye gidiyorum. Hoşça kal. Beni çok bekletme."

Cevabına elim ensemde eğik bir kafa ile gülümserken okumuştum. Ve içimden acayip bir şekilde sensin yelloz, diye bağırmak geçiyordu! Onun yerine gülerek youtube'dan şarkı açtım ve Lena'ya gittiğimi belirten bir not yazdım. Bu arada sahi onlar hala gelmemişti. E ses solukta yoktu. Bunu iyiye işaret olarak algıladım ve Notu hazırladım.

'Lena, Sen bu notu okurken ben Paris- Şanzelize'nin kasvetli havası altında salınıyor olacağım.

Dalga geçmiyorum. Ersan Bey'in Paris biletlerinden birini aktive ettirdim. Ivan'a yarından tezi olmamak üzere baskına gidiyorum. Beni merak etme diye bu notu odandaki aynaya yapıştıracağım.

Not-İşten ayrıldım.

Ek Not-Detayları telefonda anlatırım.'

Notu katlayıp Lena'nın aynasına astım ve geri döndüm; bilgisayarı kapatmaya yeltendim ama uyuduğunu sandığım adamdan ikinci bir mesaj daha gelmişti.

Kimden: Ivanov Turgenyev

Kime: Leyla Özgül

Konu; Bu Arada Yelloz hanım,

"Mesajları başa alıp okudum da hep sonunda 'öptüm' diyorsun. İşin garibi şu ki yirmi küsür yıldır seni dizimin dibinden ayırmamama rağmen gerçekte beni bir kez olsun öpmedin. Tamam, kabul öptün. Ama sen demek istediğimi anladın değil mi? Öpücüğümü muhafaza et, gelince en samimisinden bir öpücük isterim."

Sensin Yelloz!

Kimden: Leyla Özgül

Kime: Ivanov Turgenyev

Konu: Sevgili Yelloz 'Bey'

"Bana yelloz demeye devam edersen sana öpücük falan vermem."

Kimden: Ivanov Turgenyev

Kime: Leyla Özgül

Konu; Oha Tehdite Bak!

"-.-"

***

Hava alanından alınmış beremi kafamdan çıkarıp bir adet tel tokası ile kapının kilidini kurcalamaya başladım. Saatler sağ olsun onun uyku vaktinde evine ulaşmıştım. Ve nihayet içeri girebildiğimde olası bir uyanışa karşı direk banyoya geçip pijamalarımı giydim ve Not yazmaca oyununa son bir notla veda ettim. Yanına geçip uzandığımda halen ağır uykusunda geziniyordu. Notu başucumuzda ki çalar saate yapıştırıp gözlerimi yumdum.

Kimden: Leyla Özgül

Kime: Ivanov Turgenyev

Konu; Öpücüğünü almak istiyorsan...

"Beni uyandırmak zorundasın!... SÜRPRİZ!!!"

Notu çalar saatin üzerine yapıştırıp Ivan'ın yanına uzandım. Kokusu halen aynıydı ve ben o tanıdık kokuyu çok özlemiştim!.. Şalı hala bendeydi ama kokusunu ondan duyumsamakla şalından duyumsamak arasında katrilyonlarca fark vardı. Uzanıp elini kavradım; avuç içini öperek yanağıma yerleştirdim. Kokusu... Sıcaklığı... Bu dinginliği özlemiştim doğrusu. Nitekim uzun zamandır böyle değildik. Böyle huzurlu, böyle sessiz... Ne zamandır dev dalgalarla çarpışıyorduk ve onu böyle masumca yatarken görünce aslında ne kadar yıprandığımızı fark ettim. Ama bu kaçamak ona da bana da iyi gelecekti. Ve hatta Lena ve Yağız'a. Belki o iki şapşal da bizim yokluğumuzda birbirlerine sarılırlardı. Ah ama benim kadar mutlu olurlar mıydı? Bilemiyorum. Ama dedim ya biz farklıydık. Yani ateşte dövülmüş demir gibiydi bizim arkadaşlığımız. Doğru limanlara demir atmış bir arkadaşlıktı... Belki de ondan tereddütlüydüm Yağız ve Lena konusunda. Hoş.

Kendi adıma emin konuşabiliyor muyum? Hayır, çünkü böyle müthiş bir dostluğa kıyıp nasıl aşk yapabilirdim? Hele bir de dostluğa kıyıp aşk bulamazsam... Tereddütler deryasıydı tüm düşüncem. Ama dostluğu da yetmiyordu lanet olasıcanın! Fazlası, daha fazlası lazımdı bana. Kalbinin dostluk köşesine değil Ivan'ın tüm kalbine, içinden delilik fışkıran yüreğine, onu kıskançlıktan çıldırttığım zamanlarda yeşilin en koyusuna dönüşen çimen gözlerine sahip olmak istiyordum. Her ne kadar o fark etmese de aynı bana hükmedişi gibi ona hükmetmek istiyordum. Uykusunda bile beni cezbeden soluk alışverişine bile sahip olmak. İşte tüm arzum buydu... Evet, belki fazlaydı bu düşüncem ama bu işler böyle değil midir? Sevdiğin zaman onu kendine kapamak istersin. Saçını bir telini bile göstermek istemezsin. Çünkü... O senindir. Tüm benliğin, ruhun ve kalbin oluvermiştir hiç fark etmediğin bir anda. Ve Sen, senin kalbinle senden bir başkasına bakmak istemezsin. Senden bir başkasına bakmak, senin dudaklarını başka birisini yüreğine dokunmak istemezsin. Bu acayip hastalıklı ve ruhu tsunami etkisiyle yıkıp geçen bir şey... Yakıcı bir şey... Kül edici. Küllerden yeniden doğan bir şeydir. Adı aşk olan ve tüm duyularına hükmedip hislerini yöneten bir tutkudur...

O tutkuyu eski bir dost gibi, kucak açarak, hevesle ve minnetle kucakladım. Kestane rengi saçlarının arasına doğuştan karışan sarı tutamları okşarken şakağına ıslak bir buse bıraktım. İşte bay yelloz öpücüğünü almıştı. Fakat ben henüz doymamıştım Islak ve sıcak bir öpücükte dudaklarına bırakmak, yakın zamanda hep olduğu gibi dudaklarını tatmak istiyordum.

Birkaç santim gerileyip Ivan'ı tarttım. Saçı başı dağılmış, sol eli ile saçlarının uçlarına dokunuyor gibi görünüyor aynı zamanda da sol bacağını yataktan sallandırıyordu. Dudakları ise 'neredeyse' kapalıydı ve çarşafı ise... Ah! Kısaca sağında heycandan gebererek dudaklarına uzanan 'arkadaşından' haberi yok gibi görünüyordu. Alt dudağımı ısırıp 'bu delilik!' diye mırıldandım. Ama o an için

delilik 0.99 kuruş gibiydi. Kalbim gümbür gümbürken derince bir nefes aldım ve ihtiyatla araladığım dudaklarımı Ivan'ınkilere kapadım.

Bedenimin her bir hücresi kalp krizi geçirerek işlevsiz kaldı ve bedenim Ivan'dan sadece bir santim uzaklaşıp aynı onun yaptığı gibi onun nefesleri arasında uykuya daldım.

***

İçimden geçen +24'lük küfürle beraber Ivan'ın kafama fırlatarak beni uyandırdığı yastığı yakaladım!

"Aptal mısın?!" diye bağırdım ayılmamış bir sesle.

"Hoş geldin 'leydi'm." dedi coşkuyla. Üzerinde kraliyet mavisi bir gömlek ve bir kapri vardı. Cidden mi Ivan? Kombin 'yapamama' becerine hastayım doğrusu! Ayrıca böyle giyinip saçlarına yaptıktan sonra beni uyandırdığına göre bu uyandırma şeklini planlamış olmalıydı. Pislik! Beni belimden yakalayıp banyoya götürdüğü sırada hala elimde olan yastığı kafasına defalarca vurup "Uyuz!" diye bağırıp durdum.

"Notta yazana göre öpücüğümü almak istiyorsam kızı uyandırmalıymışım. Etrafıma bakındım ama bir prenses göremedim etrafta da cinsi kız olan bir sen! Ah!!!"

Yastığı yüzüne çarptım ve gözlerimi kısarak, "Devam et!" diye emir verdim. Burnunu ovup tikime doğru hamle yaptı.

Çığlık atarak "Tikimle oynama!" dedim.

"Burnuma vurdun!"

"Tikimle oynama çişim var!" dedim ani bir refleksle. Dudaklarını birbirine bastırıp onaylamaz bir ifadeyle güldü. Ürkek tavırlarla usul usul yanından geçip banyosunu aramaya başladım.

Ne yol gösteriyor ne de konuşuyordu. Sadece hesaplıca gülümsüyordu. İşaret parmağımı ona doğru uzatıp gözlerimi kapadım. "Yemin ederim ortalığa işerim! Nerde banyon?" dedim sahte bir sinirle.

"Burnuma vurdun." diye tekrarladı. Sanki Hiroşima'ya nükler bomba atmıştım yahu.

"Nerde?" ısrarcı bakışlarımı ona yönlendirdim.

"Bu sana ceza. Çiş yapmak yok!"

Kafamı eğip "Sen delirdin mi?" diye soludum. "Hem manyak gibi uyandırdın hem de... Patlayayım mı ortalığa?" dedim yerimde zıplarken. Ellerini ceplerine sokup dudaklarını büzdü. Bu da yeni hareketiydi herhalde. Göz kırpmadan sonra dudak büzme. " Kendim bulurum." Dedim önünden geçmeye çalışırken. Oysa kolumu tutup beni engelledi.

Ellerini yanaklarıma koyup -Aman Allah'ım bunu yapmasını ne çok özlemişim!- eğik suratımı düzeltti.

"Öpücüğümü ver sonra istersen tüm gün o lavoabodan çıkma."

"Akşama dönüyorum ama." dedim koca bir palavra sıkarken. Saatine bakıp dudağını ısırdı. Söylediğime inanmadığı ortadaydı ama küçük oyunuma ortak oluyordu işte. Ya da olmuyordu.

"Yemezler." Dedi umursamaz bir ifade ile yanaklarıma koyduğu ellerinden birini indirip diğeriyle çenemi sıkıştırırken. Çenemi sıkıştırdı ve sonra havaya kaldırıp yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Gözlerimin içine kadar ışıldadığımı hissettim... Ben onun dudaklarına kapanmıştım ama bu kadar parlamamıştım. Oysa sadece çenemi tutup yanağımdan öpüvermişti ve ben dizlerimi hissetmiyordum... Ya ben sevmeyi bilmiyordum ya da o öpmeyi çok iyi biliyordu.

Çenemdeki elinden kurtulurken dudaklarımı birbirine bastırıp büzdüm. Ellerimle havada aptal hareketler çizip duruyor bu arada beni sıkıştıran meshanemi görmezden geliyordum. Aynı zamanda bir de saçmalıyordum tabii. "Ihm... Şey ben..."

"Sen banyoya gir o zaman." Dedi bir türlü aklıma gelmeyen cümlemi tamalayarak.

Minnetle kelimeleri soludum. "Evet, gireyim."

"E hadi." Karşımda genişçe sırıtırken bana bir adım yaklaşarak arkamdaki banyonun kapısına uzanıp açtı. Yerimde kaykılıp geri dönmeye hazırlandım ama elinin tersi ile saçlarımı okşayınca kaşlarımı kaldırıp beklenti dolu gözlerle ona baktım. Neyi bekliyordum ve neden banyonun kapısının önünde bekliyordum bilmiyordum ama neyi bekliyorsam heycan doluydum. Ellerimden birin kapı çerçevesini dayarken kalçamı sola doğru çıkıklaştırdım. "Kahvaltıya bekliyorum." Dedi sadece. Koridorun sonundan sola dönünüşü izledikten ve hayranlığım giderek söndükten sonra kıvranarak banyoya girdim. Felaket sıkışmıştım. İşimi halledip kısa bir duş aldıktan ve saçlarımı kuruttuktan sonra içimde kaynamaya başlayan heycana hevesle kucak açarak içeri, Ivan'ın yanına geçtim. Hala gülümsüyordu. Tavayı tutan elini ittirerek "Geç sen," dedim. "sosisleri ben kızartırım." Oysa gülümseyerek elini elimin üstüne koydu ve oldukça samimi bir ses tonuyla.

"Tamam, sen evin hatunu olabilirsin ama yine de misafir sayılırsın." Arkamdan dolanarak nefesini saçlarıma verdi ve "Asıl sen geç otur." Dedi. Belimden tutup beni kendine doğru çevirdi. Normal aşık bir kız için bu yakınlık baş döndürürdü ancak ben baş dönmesinden ziyade titriyor gibiydim. Aşka özlem karışınca demek, aşık takatsiz kalıyormuş...

Güçlükle yutkunup "O halde beraber." Dedim. Onaylayan bakışlarla beni taklit edip yutkunurken,

"Sen çay koy bakalım hatun kişi." Dedi. Hatun mu? Bu daha önce bana ithaf ettiği bir lakap değildi; üstelik beş dakika içinde iki kere söylemişti. Hatun. Kendimi, eşim gibi bir şey mi acaba diye düşünmekten alıkoyamazken rafların birinden çaydanlığı indirip önüme koydu. Keyifli bir gülümseme ile elinden tutup boynuna sarıldım. Bu yapmayı planladığım bir hareket değildi ve doğal olarak gelişini görememiştim.

"Tanrım..." diye soludu belimi kavrayarak. "Tanrım! Ne çok özlemişim..."

Ona aitmiş gibi duran bedenimi ona daha da yaslayarak kendimi ona bıraktım. Sarıldı ve saçlarımı koklayarak öptü. Bunu nasıl... Nasıl özlemişim anlatamam. Saçlarımı tek nefeste içine çekerek belimi yukarı kaldırdı ve ayaklarımı yerden kesti. Ensesindeki saçları ile oynayıp gözlerimi yumdum. Kollarında olmanın hissettirdiği duygular inanılmazdı. Midemin içine kelebeklerin dolduğunu ve heycanla kanat çırptığım... Her kanat çırpışının bir kasırgaya yol açtığını hissediyordum. Aynı kendini rüzgara bırakmak gibiydi ona teslim olmak. Güvenilir kollarda bilinmeze savrulmak gibi... Öyle ya. Ivan sonra ki saniyesinde ne yapacağı belli olmayan adamdı. Belki de o yüzdendi dudaklarının bana uzanışına şaşırmamam. Evet, şaşırmadım ama heycan kat sayım kollarında kaybolduğum adamın traş losyonun da etkisiyle ibreyi iki bine vurmuştu. Ivan iki parmağı arasına sıkıştırdığı çenemi kaldırarak gözlerime baktı. Nasıl Anlatılır? Nasıl... Nasıl tepki verilir bilemeden yeşil bakışına karşılık verdim. Alınlarımızı birleşince titremeye başlayan ellerimi yumruk yaparak onun sıcak, kaslı göğsüne yerleştirdim. Sonra yine heycandan ola ki durduğu yerde ikamet edemeyen ellerimi boynuna sardım. Bir türlü karar veremeyen halime geniş bir gülümsemeyle, belime sarılarak karşılık verdi ve uysalca dudaklarıma uzandı.

Allah'ım! Onca çocukluk zamanları, ergenlik tramvaları, gençlik yılları... Ağladığım o gece ve hastanede konuştuğumuz

onca şeyden sonra. Beni öpmek için git gide yaklaşıyordu! Damarlarımda kan değil de adrenalin çağlayarak akıyor, ellerim uyuşuyor, onun teninden yayılan sıcaklıkla terliyor ve- HAH! Resmen yaklaşan 'şey'le uçuyordum! Ellerini belimde gevşeterek birkaç santim ayrıldı ve dudaklarıma doğru fısıldayarak içimde coşkuyla dans eden küçük kızın kulaklarını açıp onu pür dikkat dinlemesini emretti resmen.

"Artık uzak duramıyorum." Dedi davet eden bir sesle. Ellerimi ensesinden çekip kollarına koydum. Gözlerinden endişe ve korku akıyordu, vereceğim tepkiden ölesiye çekindiği her halinden belliydi. Dudaklarımı ıslatıp gözlerimi sıkarak yumdum.

"Bende duramıyorum..." dedim davetine icabet ederek. Sonrası zihnime bir hayal gibi aktı. Tüm vücudum düşük voltaj elektriğe maruz bırakılıyormuşçasına tatlı bir ızdırap ile titremeye, ellerim ustaca dağıttığı saçlarında sertçe dolaşmaya başladı. Sanki beni taklit ediyormuş gibi elini belimde gezdirerek yavaşça enseme sürükledi ve tüm bu süreçte yaptığının aksine oldukça sert bir şekilde ellerini saçlarıma dolayıp geriye doğru asılarak kolları arasında hareketsiz kalmamı sağladı. Hoş onun kucağında, onun iki dudağı arasında hareketsiz kalmaktan asla sızlanmazdım ama eğer bu ilk gerçek öpüşmemizse en saçma dakikasına kadar her şeyi duyumsamak istiyordum. Aynı şimdi dilinin ağzımın içinde hareket edişini hissedip yerimde duramam gibi... Onu hissetmeye yönelik tüm çabalarıma rağmen beni abluka altına aldığı kolları arasında bir milim olsun kıpırdayamamış, ama zaten bu duruma ziyadesiyle hayran kalmış haldeydim. Elleri ile saçlarımı acıtmadan ama daimi bir hakimiyetle çekiştirdi. Kolları arasında bir bez bebek misali sarkarken tek düşünebildiğim aslında şuurumu kaybetmememe rağmen nasıl olup da bir şeyler düşünemediğimdi. Nasıl hislerimi düşünemezdim? Nasıl ilk tensel temasımızın üzerinden geçen onca vakitten sonra yana yakıla beklediğim bu anı tartamazdım? Elleri vücudumda ve saçlarımda altın kadar değerli

dokunuşlar yapar, dudakları ile tatlı tatlı ezerken... Acaba rüyada mıydım? Yo Yo! İşte şimdi neden hissedemediğimi anladım. Adrenalin öyle tesirliydi ki tüm bedenimde usta bir kaşiflik örneği göstererek çağlamış ve bütün hislerimi anlamlandıramadığım adrenalin topunun içine hapsetmişti. Ve işte şimdi hissedebiliyordum. Elleri her yerde kokusu ile beni sarmalarken bir yandan heycandan kıvranıyor diğer yandan saçlarına dolanmış halde inliyordum. Ivan'da aynı şekilde sesler çıkartırken göğüs kafesimden yukarı, boğazıma doğru uçuşan kelebekler sağ olsun onun dudakları arasında tebessüm ederek gözlerimi araladım ve Ivan'ın da benimkinin aynı parlayan gözlerle bana baktığını gördüm. İşte bu, beni gerçekten utandırmıştı! Kan yanaklarıma hücum ederken zar zor ayrıldım ve nefes nefese sarılarak kızaran yüzümü boynuna gömdüm. Gözlerim kapalı tuttuğum için yaptıklarını göremiyordum ama kol hareketlerinden anladığım kadarıyla parmaklarını saçlarına geçirmiş tavana bakıyordu. Sonraki hamlesinin omuzlarımdan tutup 'özür dilerim, Leyla.' olmaması için dudaklarımı ısırıp içimden dua ettim. Dudaklarımsa oldukça uyarılmış ve hassastı. Hala ılık nefesini üzerimde hissediyor gibi geriliyordum. Ne olursa olsun, Onu Merve ile düşünmeye başladığımdan beri hep merak ettiğim şey Merve'nin öpücüklerinin benim öpücüklerimden daha iyi olup olmadığıydı. Kabul o sevgilisiydi. Şey belki de artık değildi. Ama eğer hala öyleyse Ivan'ın Leyla diye bir arkadaşı yoktu!

Karmakarışık oluvermiştik yine! Dudaklarımı yalayarak bir tepki vermesini beklerken iyice gerilip koluna elimi koydum ve kafamı boynundan buram buram Ivan kokan iman tahtasına çektim. Yüzüne bakmayı çok... Çok istiyor ama hareket etmeyen bedeninin bana gösterdiği ipuçlarını toplayıp pişman olduğu kanısına vardığım için kafamı kaldıramıyordum ama o lanet herifte dudaklarından tek bir kelime bile çıkartmıyordu.

Sonunda dayanamadım ve "İşi bıraktım." deyiverdim. Olumlu ya da olumsuz, iyi ya da kötü, öyle ya da böyle bir tepki vermesi gerekiyordu. Haliyle şakıdığım ve bana göre 'iyi' olan haberle beraber kafamı kaldırıp gözlerine bakma cesaretine kapıldım. Oldukça parlak görünen bakışları ile beni yeniden tesiri altına alırken parlak bir gülüş attı ve

"Harika," dedi coşkuyla.

Gülüşüne karşılık kafa sallayarak "Bilmediğim bir ülkede beş parasız kalakaldım. Ve eh, ev arkadaşımın bana ne tepki vereceğini de Allah bilir." diye bir adım geriledim.

"Ev arkadaşlarını eve gidince düşünürsün." dedi. "Buradayken Sevgilinle aşıklar şehrinin tadını çıkarmaya bak sen. Hem, onlarda kim oluyormuş? Birisi kardeşin sayılır diğeri de zaten kuzenin. O iki aptal seni genetik olarak sevmeye programlılar." iki adımda dibimde bitti ve yüzümü elleri arasına alarak "Ayrıca zaten gitme." dedi nefes alıp sanki nefesi ile beni içine çekerken. "Sevgilinin yegane görevi de bu değil midir? 'Ömrüne,' ömrünün sonuna kadar bakmak..."

***

Ayrıca zaten gitme. Sevgilinin yegâne görevi de bu değil midir zaten?

Ömrüne, ömrünün sonuna kadar bakmak...

***

Ayrıca zaten gitme. Sevgilinin yegâne görevi de bu değil midir zaten?

Ömrüne, ömrünün sonuna kadar bakmak...

***

Portmantodan çantamı kapıp ağlayan Paris sokaklarına doğru hızla akarken yüzümdeki şapşal gülümsemeye mani olamıyor ve şapşalca gülümseyebildiğim için mutlu oluyordum. Ivan yanımdaydı! Yani Ivan hep yanımdaydı ama bu sefer elimi tutuyor, mutluluk ve şapşallık yaydığım tebessümüme buseler kondurup duruyordu. Mucizenin Ivan-ı Leyla hali gibiydik! Onca zırlama seansları! Kötü kabuslar! Ağlama krizleri derken... İşte şimdi bir kızgın bir küskün, bir telaşlı bir mutlu, bir taşkın bir sakin, dolu dizgin hislerim işte, işte şimdi nihayet durulabileceği kıyıya gelmişti. Saçlarımı geriye atarak "Ee?" diye sordum. Hafif rüzgara yenik düşüp tekrar yüzüme savrulan saçlarımı elleriyle zapt edip gülümsedi ve göz kırptı. İlk defa bu hareketine karşılık olarak onu boğmak istemedim ve doğal olarak bu 'istememezliğe' hayran kaldığımı fark ettim. Aslında bunu yapmasını seviyordum ama bunu ona söyleyemeyecek kadar kibirliydim. Hayır! Kibirli olan Ivan'dı o yüzden bunu ona asla söyleyemezdim. Söyleseydim ona hayran olduğunu düşünür, sanki değilmişim gibi, ve bu düşüncesini her kahvaltı ve her akşam yemeğinde gözüme sokardı! Buna dayanamaz ve müsade edemezdim! Ama şimdi işler değişmişti. Şimdi sevgilim olmuştu. Benim olmuştu! Hayran olduğum fikriyle dalga geçecek olsa beni öpmezdi, değil mi?

"Ee?" Bir anda sebeplerini deli gibi merak ettiğim birkaç soru için heycanla nidaladığım 'Ee?' nidasının peşine düşmediğimin ve kendi düşüncelerime daldığımın farkına vardım. Ivan'sa dişlerini sergileyen bir gülümseme ile nidamı taklit ederek beni kolunun altına almış ve yeni yeni çilenmeye başlayan yağmurun altında ıslanmamak için evden çıkarken yanına aldığı siyah şemsiyesinin kubbesi altına sokmuştu bizi. 'Ee?' ye gelince, Soramadığım ama

deli gibi merak ettiğim birkaç sorunun karşılığıydı o 'Ee?' Mesela... Tamam, Tele kız saçmalığı döndürüp 'Biz şimdi neyiz?' sorusuna kapılmak istemezdim ama siyah kubbenin altında kollarına dolanmış halde gözlerine bakarken o söz aklımdan çıkmıyordu ki.

Biz şimdi neydik? Merve şimdi eski sevgili miydi acaba? Yani bence kesinlikle öyleydi ama acaba Ivan açısından bu sorunun cevabı neydi? Gözlerimi kapatıp aklımda fing atan soruya daha güzel bir kılıf buldum. Dudaklarımı ıslatırken sersemce gülümsedim ve pırpır atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Şimdi sana ne demeliyim öyleyse? Sana hangi sıfatla merhaba demeliyim?" dedim ihtiyatla.

Olur ya hani bir gaflete düşeriz ve her insana aynıymış gibi bakarız. Ama yapmamalıyız, nihayetinde Ali'nin aklı Veli ile bir olmayabilir ama Ali'nin Veli ile ortak bir noktası varsa o da erkek oluşudur. Ve her erkek merak ettiği çiçeğin balına konmaya çalışır. Hele bir de çiçeğin özünü beğenmezse... Sonuçta Ivan'da bir erkek. Ali ve Veli gibi Ivan'da tattığını beğenmememişse... O zaman ne olurdu? Saptal düşüncelerime kulak veren kalbim çıldırmış gibi gümbürderken sakin kalmaya çalışıp yürümeyi bırakan Ivan'ın eline uzanmayı düşündüm hemen sonra ise cevaba göre şekillenmem gerektiği kanısına vardım. Ivan'da cevabı fazla bekletmeden kulağıma doğru eğilerek söyledi.

"Ben herkese senin benim sevgilim olduğunu söyleyeceğim. İstersen sende bana öyle hitap edebilirsin. Ancak şunu bil; artık Ivan Lügatında 'SARIŞIN, BELARUSLU, RUS MAHSULÜ ve YELLOZ' gibi kelimelere müsaade yok." Gözlerimi kapatıp dudağımı ısırdım. Az önce düşündüğüm gibi ellerine uzanırken

" Yellozu kullanan sensin!" dedim ukala bir yorumla. Bu ukalalık durumu saklandığım bir paravan mıydı bilmem ama ben o kelimeleri söylerken içimden derin derin nefesler alıp Alah'ıma

şükür üstüne şükrediyordum. Sonra söylediklerini düşünüp kaşlarımı çattım. "Bu sıfatlardan rahatsız olduğunu bilmiyordum." diye mırıldandım.

"Rahatsız olmuyorum ki," dedi usulca. "Sadece sofrada bal varken neden reçel yiyeyim ki?" Benzetmesine oldukça keyifli bir şekilde gülümseyerek.

"Öyle olsun bakalım." dedim. Gülümserken yukarı aşağı kayan adem elmasını takip edip, "Pekala nereye götürüyorsun beni?" diye sordum.

"Eyfel manzaralı bir kafe de sabah kahvesi içmeye."

"Hastane?"

"Dün nöbetçiydim. Sen mesaj attığında da maillerimi kontrol etmiş ve yatmak üzereydim." dedi elimi tutup kendi cebine sokarken.

Vay canına! İçim çığlık çığlığa dans edip efor sarf ederken beynim bu imkansız birleşmeyi nasıl olupta Paris'te bir öğle vaktine denk getirdiğimize şaşakalmakla meşguldü. Biz... 'BİZ...' Bedenim bir tüy kadar hafiflemişti resmen.

"Ivan." dedim fark etmeden dolan gözlerimi kırpmamaya çalışarak. "Bu anı o kadar uzun süre beklemişim ki meğerse..." Kaldırıma çıkıp bir kafenin tentenesi altına gelince şemsiyeyi kapatıp beni durduran Ivan gözlerime bakıp koca bir telaşa kapıldı.

"Ne-Ne oldu?" diye sordu korkuyla. "İstemediğin bir ş--"

"Hayır, hayır." diye durdurdum onu. Bildiğini sanıp korktuğu şey vakti gelmemiş bir bombayı fişteklemek gibiydi o yüzden omuz silkip başımı yana eğdim. "O kadar süre oldu ki seni sadece 'IVAN' olarak görmeyeli. Hep beklediğim iki kelime var dolayısıyla dudaklarından bana doğru çıkmasını umduğum... O kelimeyi önce ben söylesem sende bana söyler misin?"

"Hangi kelime o ki seni bu kadar üzüyor?" diye sordu diken üstünde gibi duran bir ifadeyle. Oysa ben sadece beni sevdiğini duymak istiyordum o kadar da korkulacak bir şey değildi ama korkutmuştum onu belli ki.

"Seni seviyorum." dedim beklenti ile. Önce anlamadı istediğimi. Muhtemelen tramva sonrası stres bozukluğu yaşadığımı falan düşündü ama hemen sonra gözleri anlayış ışıltıları ile parıldamaya ve endişe ile şişen göğsü derin bir nefes alarak inmeye başladı.

"Korkuttun beni şaşkın şey." diyerek kollarına aldı oysa beklediğim tepki bu değildi. Beklentime cevap verememişti...

"Cevap vermedin." dedim güçlükle. "Yani... Karşılık olarak."

"Seni iki kelimeden daha çok seviyorum." dedi usulca. "Ama illa duymak istiyorsan sana daha farklı bir şey söyleyebilirim. Bilirsin ki sevgi, aşka nazaran daha saf ve sadedir. Aşksa mütevazılık nedir bilmeyen aç gözlü ama en ihtiraslı duygudur.

Şunu bil ki seni en saf ihtirasla kucaklıyorum, Leyla."

***

Ve o gün rüya gibi geçti. Öncelikle beni sıkı sıkı sardı ve ardından bana söylediği gibi Eyfel manzaralı bir kafe de sabah kahvesi içmeye götürdü. Arkadaşken hep yaptığımızın aksine karşılıklı değilde yan yana oturarak birbirimize sarılmanın keyfine vardık. 'Sadece sarılmanın' bu kadar özel olabileceğini kim bilebilirdi? Bana sarıldı ve şiddetle ıslanan sokaklara bakıp ciğerlerini açan derin nefesler alarak dudaklarını saçlarıma gömdü; bense ne kadar uzun süredir bunu yapmak istediğimi fark edemediğim yoğun arzularımı gün yüzüne çıkartarak kollarımı beline doladım ve başımı iman tahtasına yasladım. Farklı bir gün

yaşıyorduk. Kavga etmemiştik, birbirimize küs değildik, sebepsizce göz kaçırma oyununa baş vurmuyorduk sadece 'biz' olabilmeyi becermenin mutluluğunu yaşıyorduk. Biz olmuştuk ve Paris'te birbirimize sarılıyorduk. Bana 'iki kelimeden' fazlasını söylediğinden beri tek kelime etmemiştik. Ne ben ona 'Peki ya Merve?' diye sormuştum. Ne de o bana neden işi bırakıp yanına geldiğimi sormuştu. İçine bulandığımız aşk, meşk konusuna ise tırnak ucu ile bile değinmemiştik. Ama bence en güzeli de buydu. Değil öncesini bir dakika evvellini bile umursamıyorduk. Hm. Zaten öncesini sorgulamak akıl kârı iş olmazdı. Sadece beş ay öncesini doya doya sorgulayabilirdim ama ya sonrası? Merve'si, Ersan'ı, Yağız'ı, iş toplantısı, keman resitalleri, düğünler, danslar, doğum günleri...

Allah'ım! Sadece konu başlıkları bile başımı döndürmeye yetip artmıştı! Konuşmaya kalbim dayanmazdı. O yüzden tek istediğim, camı dövmeye devam eden yağmurun sesine kapılıp Ivan saçlarımı geriye doğru okşarken onun kucağında şekerleme yapmaktı. Bir eli saçlarımda dans ederken diğer elini alıp karnıma yerleştirdim ve boynunu kollayarak gülümsedim. Şekerleme ertesi, haliyle, gözlerimi açamıyor sadece sürekli kırpıştırıyordum. Uyandığımı fark eden Ivan doğrularak ayaklanmamı sağladı.

"Günaydın." dedi şakağımı öpüp. Esnememi bastırmaya çalışarak gerindim ve gülümsemeye çalıştım. "Uyuduğun yer rahattı sanırım?" diye sordu munzur bir ironi ile. Allah'ım bir insan nasıl hem bu kadar sıcak ve güvenilir hem de bu kadar kibirli bir egoist olabilirdi. Bu ironiye gözlerimi devirerek yanıt verdim.

"Rahat mı? Manyak gibi kas yapmışsın. Kusura bakma ancak, canım, Hindistan'ın çivili yatakları bile senin göğsünden daha rahattır."

"Kaslarımın ağzını sulandırdığına eminim." dedi keyifle. "Ve,"

"Ne?" diye sordum omuz silkip yeşil çay sipariş ederken.

"Beni cansız çivili nesnelerle kıyaslamaktan vazgeç, hayatım Nihayetinde bir çividen daha çekiciyim."

"Ve bir de Ukalanya'nın Reys-i Cumhur'usun." Başımı yalancı bir onaylamazlıkla salladım. Ivan'sa söylediğime anlam vermeye çalışarak sordu;

"Ukalanya?"

"Hm-hı." diyerek ben şekerleme yaparken sipariş ettiği sıcak çikolatasını elinden alıp yudumladım. "Evet Ukalanya. Şimdilik nüfus sayısı bir ama üzülme zamanla o da artar."

Ivan'ın gözleri eğlence ile büyüyüp dudakları geniş bir sırıtma ile aralandı. Hemen ardından kupayı tutan ellerimi elleri ile kapayarak bardağı dudaklarına götürdü. " Neden olmasın?" dedi dalgayla. "Bak daha önce tek kişiydim ama şimdi sevgilim var etti mi sana iki? Sonra bir gün çocuklarım olur, onlar büyür torunlarım olur. Zamanla artarız yani."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kıkırdadım."Ukalanya'nın Reis-i Cumhur'u." Dedim ona ithafen.

"Hmmm, bak bunu sevdim." dedi keyifle. "Demek yönetiminin iplerini bana veriyorsun?"

Dudak bükerken gözlerimi kısarak konuştum bu hayali dünya birden gerçeklere dair sorular sormaya başlamıştı. "Evet." Dedim adamın sorusunu tartıp cevaba karar verdikten sonra. "Evet, kendimi sana emanet ediyorum.

Bana iyi bak."

"Bana umduğumdan çok daha iyi bir ilişki vaad ediyorsun Leyla. Buna bayıldım. Bunu çok sevdim."

Uzanıp ensemi yakaladı; ağzımı kendininkine bastırırken yutkundum. Buna alışabilecek miydim? Hiç sanmıyordum. İçtiğimiz çikolatanın tadını onun dili rehberliğinde daha

derinlerimde hissederken karnımda kasılmalar baş göstermeye başlamıştı. Elimi bir güz akşamının gün batımına benzeyen saçlarına daldırdığımda ise o büyük bir hevesle ona emanet ettiğim dudaklarımı emdi. Oradaydı. Ağzımdan ziyade 'bende' gibiydi ve bunun heycanı tarif edilemez bir duyguydu. Teslim olmaya emin olduğun bir adama hevesli olmak kadar inanılmaz bir his var mıydı? O hissin bir adının varlığı yoktu bunu biliyordum ama varlığı küçücük bir top olmuş benim ve Ivan'ın dudakları arasında dönerek dans ediyordu. O sihirli top bizi esir aldıkça gözlerim yuvalarında fing atıyor kalbimse göğüs kafesime tecavüz ediyordu. Neredeyse 'mükemmellik' zirvesinden aşağı yuvarlanacakken nazik bir öksürme sesi ile gerçek dünyaya geri döndüm. Sesin sahibi garson kızdan başkası değildi. Ivan'ın çikolatasına dadanmadan hemen önce sipariş ettiğim yeşil çayı getirmişti. Mahcup bir ifade ile teşekkür edip Ivan'dan ayrıldım.

Aman Allah'ım. Resmen faka basmıştık!...

Garson kız mahcup bir ifade ile masamızdan ayrılırken ben gelen çaydan dilimi yakan koca bir yudum alarak saçlarımla yüzümü gizledim. Kabul aşk... Güzeldi. Çok çok çok güzel. Yani ilk defa tattığım bir duyguydu ve ben o duyguyu kamuya açık alanda yaşamaktan oldukça çok utanıyordum anlaşılan. Çekingence rezil olduk! Diye bıdırdanıp elimi enseme götürdüm. Ivan'sa insanların içinde birbirimizin olduğumuzu ilan etmekte ne gibi bir sakınca olduğunu çözmeye çalışırcasına arka cebine uzanıp siyah cüzdanını açarak adisyona göz attı. Hareketliliğinin seyrine bakarak gitmeye hazırladığımızı anladım. Tuzluğun altına banknot sıkıştırıp elimi yakaladı.

"Ne için bu utangaçlık?" Diye sordu ciddi bir merakla. Oysa ben bu soruyu soran en son kişi olarak bile görmüyordum onu. Ne yani? Cidden bu soruyu sormuş olamazdı değil mi? Masayı terk etmeden çayımdan bir yudum daha alıp Ivan'ın beni sürüklemesine müsade ettim.

"Ne için mi utangaçlık ediyorum? Bir düşün bakalım. Allah'ım sen... Sen iflah olmaz bir düşünememe suçlususun."

"Hah!" Dedi birdenbire koluyla omzumu sararken. "Düşünememe mi? Bu sefer neyi düşünemedim acaba?"

Kolu altında dudak büküp "Bir abim vardı." Dedim hafifçe durulmaya başlamış yağmurun altında. "Ve hayatım boyunca mahremiyeteme saygı duymaktan yoksundu. Cem'e dayak atmıştı; Selim'i tehdit etmişti ve Furkan'a bacaklarıma bakıyor diye kafa atmıştı."

"Çünkü bacaklarına bakıyordu!"

"Abimden bahsediyorduk konu ne zaman sen, Furkan ve bacak oluverdi?"

"Senin bacakların!"

"Konu bacaklarım değil! Yani tamam bu konuyu daha sonra irdeleyebiliriz. Ama şimdi ki problem şu; utanıyorum çünkü daha önce kimsenin elimi tutmasına izin vermedin. Demem o ki yaşamaya karar verdiğimiz her şey bana çok yabancı! Dolayısıyla... Çekinmek bana oldukça doğal geliyor. "

"Bir herife kafa atabilirim." Dedi açıklamamı duymamış gibi. "Bir kıza 'benim kızıma' sapıklık yapıyorsa beynini bile patlatabilirim."

Yolun sonuna geldiğimizde gözlerimi devirerek sıkıntı ile iç çektim ve konuştum.

"Konudan uzaklaşma becerin bir harika."

"Ama öyle. İlişki konusunda ki beceriksizliğin için ayrıca mutluyum. Bu konuda öğreneceğin her şeyin ana kaynağı olmaya hevesle hazırım. Ama diğer konu... Leyla diğer konu! Hadi o zamanlar ergenlikti tek yaptığım kafa atmak oldu ama şimdi. Herhangi bir erkek terbiye hudunu aşsın, hele bir öyle terbiyesizlik

yapsın, Leyla adamın adının önemi yok! Kafa atmak, okşamak gibi kalır yapmak istediklerimin yanında."

Söyledikleri karşısında şaşakalmış bir vaziyetle gözlerine baktım. Bu yaptığı ortalıkta adam yokken tehdit savurmanın dik alasıydı. Hemde etrafımda ki erkeklerin hepsine karşı! Gözlerimi kısıp elimi belime koydum. " Bu yaptığın barbarlığın mantıklı bir izahı olmalı. Ya kuyruk sallayan bir fingirdek olduğumu düşünüyorsun yahutta erkek çeken bir mıknatıs. "

Söylediklerim karşısında hissettiğim alınganlığı fark etmiş olmalı ki dişleri arasından nefes alıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Ya da düşünmediğin üçüncü ihtimal; ben önüne geçilmesi imkansız derecede derin bir kıskançlık denizinde yüzüyorum."

"Kıskanmak mı? " Dedim sinirle. "İnsanlar kıskanmaya ilişkilerinin orta saflarında başlarlar. (Gerçi hoş, ben daha ilişkiye başlamadan Ivan'ı Merve'den kıskanmıştım ama bu ikisi aynı şey sayılmazdı. Sonuçta o kıskançlığı engelleyebilmiş olsam sabah Ivan'a ışık yakmazdım değil mi? Sebebi kesinlikle aşık olduğumu fark edememiş olmamdı.) Öbür türlüsü bana inandırıcı gelmiyor. "

"Kıskançlık yaptığım için samimiyetsiz olmadım ben, anlaşıldı mı? Kabul tanınmadan başlanan ilişkilerde benim yaşadığım türden bir kıskançlık erken ve absürd gelebilir ancak... Bizim ilişkimizin uzun soluklu bir tarihi var. Bu gerçeği istesen de silemezsin geçmişten."

"Demek istediğim romantik anlamda bir geçmişti. Dostluk değil. Yani Selim'in yüzünü dağıttığında da bana aşık değildin ya." Değil mi? Sonuçta on dokuz yaşındaydı, hayatının en civcivli döneminden geçiyordu. Aynı anda üç kızla çıkmak için deli gibi efor sarf ederken bazen beni bile gözü zor görüyordu. Değil ki dostluk paravanına saklanıp kıskançlık edecek zaman bulsun. Ama verdiği cevap düşüncelerimin çok ötesindeydi.

"Kim bilir?" diye sordu düşünceli bakışlarıyla beni delip geçerken.

Kaldırımdan inip beni karşıya geçirmeye çalışırken birden durdurup. "Sen bilirsin! " dedim elini sıkıp. "Yani senin duygularındı değil mi onlar? O zamanlar neyi ne için yaptığını ben bilecek değilim ya."

Yüzünün aldığı şeklinden anladığım kadarıyla o da bunu beklemiyordu. "Bak," dedi ihtiyatla. "O zamanlar Tuğba, Esra ve Emel'le aynı anda çıkıyordum. Bir sürü kıza yeşil ışık yakıyordum. Aptaldım. Bunların bile tek mantıklı izahı damarlarımda çağlayan kanımdan başka bir şey değilken bana neden o salak üçlüyü dövdüğümü sorma. Sana asılıyorlardı ve ben onların yaşadığı yaşları çoktan arşınlamıştım. Sana baktıklarında sarı bukleli tatlı kız görmüyorlardı. Anlatabildim mi? On altı yaşında bir erkeğin gözleri ileri teknoloji bir radar gibidir. Affedersin ama duygusallık aramazlar. Hangisi yatakta daha zevk verir diye bakarlar kızlara. Sana bakarken ve... Ve 'sevgilim' diyerek elini tutarken aklından geçenin 'Bu gece ev bomboş umarım bize gelmeyi kabul eder.' Olduğunu biliyordum. Dolayısıyla, Leyla, bir sebebi yok. Yani... Dedim ya. Onlar sapıktı bende dövdüm."

Şaşkınlığımın zirvelerinde ona dirsek atıp "Demek Emel, Esra ve Tuğba için düşündüğün tek şey ev boşken onları eve atmaktı!"

"Lena size gidip duruyordu annemse Grafik tasarımlarını yetiştirmek için gece geç vakte kadar ofiste oluyordu. Tanrı aşkına Leyla, hormonları tarafından yönlendirilen basit bir organizmaydım! Erkektim! Olmuştur o şekil düşüncelerim..." Gözlerimi devirip red etmemesine şaşkınlıkla bakakaldım. Oysa hayli eğleniyor gibiydi. Hatta gibisi fazla. Eve gelip kilitle uğraşırken belime sarıldı ve

"Sonuçta artık hormonlarıma laf geçirmeyi öğrendim." diyerek beni içeri sürükledi.

"Umarım öyledir."

"Hey," dedi ettiğim imayı anlayıp. "Bu güne kadar hiçbir kıza isteği dışında bir şey yapmadım. Bu günden sonra da yapacağımı sanmıyorum. Emin olabilirsin ki güvendesin"

"Tamam." deyip içeri geçtim. Amerikan tarzı mutfağında ellerimi yıkayıp dolaba yönelerek atıştırmalık malzeme arayışına girdim. Dolabın içi genellikle hazır ve dondurulmuş gıdalarla doluydu dolayısıyla kısa sürede pişecek en lezzetli şeyin arayışına koyuldum. Tavuk. Ben tavuğu ince ince keserken o gelip bir elma aldı ve tezgaha oturup beni izlemeye başladı.

"Pekala?" diye sordu gözlerini elmasına dikip. "Bizim için bir gezi programı ayarlayacağım ama bunun için bana bir tarih vermen gerek. Bu tarih aralığı bayağı uzun olsa iyi olur."

Ve işte o beş yaşında ki bir çocuğun bakışları ile beni süzerken BAM!

"Ah!" dedim iştahla. Bombayı patlatmayı unutmuştum resmen. Ellerimi önlüğe silip tezgahta Ivan'ın yanında duran çantama yönelerek "Nasıl unuturum?" diye mırıldandım.

"Neyi unuttun?" diye sordu elleri ile önüme düşüp görüşümü engelleyen saçlarımı geriye iterek. Ben cevap vermeyip merakını körükleyince ise çantamın bir ucunu çekiştirerek aradığımı görmeye çalıştı.

"Bir dakika," dedim hızla ve çantayı tezgaha tepetaklak ettim.

Onun ve benim arama boşalttığım çantama daha doğrusu çantamın dışarı kustuğu şeylere inanılmaz gözlerle bakarak "Tanrım, tardis gibi!" dedi. "Bir şu çantaya birde içinden çıkanlara bak!" dedi alayla. Ha ha. Çok komik bay Doctor Who.

Yaptığı kaliteli ancak yine de iğrenç espirisine bir doctor edası ile kirpiklerimin altında bakıp "Stop it." şeklinde karşılık verdim. "

Espri dalgasına doğru resmen sörfe hazırlanıyordu. Oysa ben yeşil gözleri bir kez daha kahkaha ile kısılmadan aradığımı bulmaya kararlıydım ve öyle de oldu. Pembe portföy cüzdanımdan aradığım zarfı çıkartıp ona verdim.

"Ne bu?" diye sordu zarfı bir deneyi incelercesine.

"Sima ve Burak'ın davetiyesi. Aradığım buydu." Yumuşak bakışlarla zarfı açmasını izleyip devam ettim. "Bu hafta sonu evleniyorlar. Bir şekilde izin alıp hafta sonunda evde olmalısın."

Ivan ikamet ettiği yerden kalkıp çantamın dışarı kustuğu ve onunda ironisine aldanıp eline aldığı çikolata kaplı lif kaynağımı, eti form çikolatalı, sallarken öbür yandan davetiyeye bakıp iç çekti ve "Bir şey söyleyeyim mi?" dedi kaşlarını kaldırıp. "Bayağı bildiğin evde kaldık." Hala elimde tuttuğum pembe çantamı yavaşça Ivan'ın omzuna vurdum.

"Dalga geçme," dedim

"Dalge geçmiyorum. Kızım hale bak! Artık yaşıtlarımızda evlenmiyor. Bizden küçükler evleniyor. Sima'ya bak, kaç yaşındaydı? Yirmi iki. Birde bana bak, yirmi yedi." Çocuk sahte bir hüzünle başını eğip elmasından koca bir ısırık aldı. "Kuruyup kalan bir sen olsan yine iyi. Bende kaldım evde, halime bak." Dedi sonra son bir hamleyle bana laf sokup.

"Ivan kurusu." Dedim bende karşılık olarak.

"Kız kurusu."

Derin bir nefes alıp ellerimi belime dayadım. Çocuğun dudakları yavaş yavaş tebessüm halini alırken saçlarımı geriye atarak tavuk parçalama işime döndüm. "Gör bak bakalım o kız kurusu Sima'nın bekarlığa veda partisinde neler yapıyor? Tekilaları bir bir yuvarlayacağım." dedim sahte bir huzurla. Bu kelimelerin içinde Ivan'ı ölesiye korkutan imalar vardı. Biliyorum, içmemden deli gibi korkuyordu. Hele ki tekila gibi sert bir içkiye yan

bakmamdan, vauv! Gerçi içkinin sert olmasına gerek yoktu. Ivan için, içinde alkol bulunan bir şey içmem felaket kelimesinin eş anlamlısıydı.

"Tekila içmek mi? NE?! Ve sen, öyle mi? Hiç sanmıyorum!"

Tezgahtan son sürat inip kaşlarını çattı ve beklediği birkaç saniyeden sonra hızla kafasını sallayıp "Hayır!" Dedi hiddetle.

***

-IVAN-

Derin bir nefes alıp ellerini belime dayadı. Bu umursamadığını göstermek için tamdığı tavırlar beni hayli eğlendiriyordu doğrusu Sonra saçlarını geriye atarak tavuk parçalama işine döndü. "Gör bak bakalım o kız kurusu Sima'nın bekarlığa veda partisinde neler yapıyor?" dedi uysal bir tonda ama bir sonraki sözleri hiçte o kadar uysal değildi. Üstelik meydan okyan cinstendi. "Tekilaları bir bir yuvarlayacağım." Sesi huzurlu bir tonda gidip gelirken ayakları üzerinde yaylanıyor ve dudaklarını yalıyordu. Şok olan tarafsa her zamanki gibi ben oldum.

"Tekila içmek mi? NE?! Ve sen öyle mi? Hiç sanmıyorum!" Diye çıldırdım tabiri caizse.

Sebebini hatırladıkça daha bir hiddetlendim.

***

IVAN - Bir Zamanlar-

Tamam. Kabul ediyorum, Leyla'ya içki içirmek pekte mantıklı bir davranış değilmiş! Kıza sadece yarım bardak bira içirdim! Ve. Ah Tanrım!..

Yudumunu yutkunduğu andan itibaren önce bayık bayık etrafa bakınmaya ardından da kahkaha atmaya başladı. Şimdiyse masanın üzerine çıkmaya çalışıyordu. Belinden yakalayarak aşağı indirdim ve sinirli bir ifadeyle, "Ne hafif bünyen varmış he!" Diye bağırdım. Normalde olsa pusarak geri kaçan Leyla şimdi bir kaplana dönüşmüş, savurduğu saçlarıyla boynumu gıdıklıyordu.

"Bır-hıkgıdı!- bırak beni! -hıkgıdı!-"

Çok güzel! Bir de hıçkırık tutmuştu hanımefendiyi! Elimde olsa yatırır dizime kıçını şamarlardım ya! Neyse?

Leyla'yı yanımdaki sandalyeye yerleştirip masadaki şişeye uzanarak elimi ıslattım. Niyetimi anlayan arkadaş yüzünü buruşturarak "Ivan!" Diye mızıkladı ve sarsak hareketlerle masayı terk etmeye çalıştı. Oysa ben bu girişime çoktan hazırdım. Kolundan yakalayıp yüzüne su serptiğimde yüzünü göğsüme çarpıp

"KUTUP AYISI!!!" diye bağırdı. Yüzünü tişörtüme silmişti ama umursamadım. Az biraz sadist bir şekilde ellerimi saçlarına doladım ve hareket alanını kısıtlamak için çektim. Canını acıtmıyordum ama bu sarhaş Leyla için daha da sinir bozucu bir durumdu. Normalde elimden kurtulamadı ama şimdi Kurtulamadığı için kızıyor ve küfrediyordu ve bu beni nedense inanılmaz derece eğlendiriyordu. Şişenin yaşısını Leyla'nın suratına ayılması için boca ederken "Bir daha sana bira veren ne olsun?" dedim hızla. Olduğu yerde yaylanıp sızlandı. Hatta

çırpındı. Etrafımızda esip duran meltem ıslak suratına vuruyor, içkiden al al olmuş yanaklarına soğuk buseler bırakıyordu. Bu ürpertiden kaçmak için göğsüme saklandı bende kıskacıma aldığım saçları rahat bırakıp saçlarını okşamaya başladım.

"Vaayyy beeee." Dedi sonra usulca. Ne için 'vay be' lediğini sorgulamadan şişenin dibinde kalan ılık suyu içmesini emrettim.

"Ivaaaaaannnnmmm..." sesi gittikçe derinleşirken yakalarımı yakalayıp kafasını neredeyse içime soktu. "Çok güzel kokuyorsun." Dedi baygın bakışlarla.

Yapma Leyla. Yapma. YAPMA!

"Leyla saçmalama." Dedim zar zor güçlükle. Tanrım! Oysa salak kız, sarhoşlukla ellerini karın kaslarımda, omuzlarımda ve kollarımda gezdirerek sığ kenarlardan tehlikeli sulara doğru aceleci kulaçlar atıyordu. Kendimi kontrol edememenin verdiği hınçla kollarını yakalayıp onu ittim.

"Ivaaaaaan..." dedi tekrar sitemkar bir ses tonu ile. Lanet olsun! Sesi... Çok davetkardı. Çok... Çekici.

SİKTİR!...

Hatırladıkça ıstavroz çıkartma isteğiyle dolup taşıyordum. Kafamı hiddetle sallayarak. "Olmaz!" Bakışları attım. Yahu tekila sertti. Ayrıca Leyla'nın bünyesi kuş kadardı. Avcum kadar suratı vardı kızın. O bedenle veda partisinde göbek mi atacaktı bir de? Hem de sarhoş kafayla?

***

-LEYLA-

"Sen içkiyi değil içki seni içiyor mübarek!"

Ivan'ın sesi inanılmaz ölçüde inanamamazlıkla doluydu? Ne yani iki tekila içmem bu kadar 'delice' miydi? Hepi topu 50 cc alkol... "Yok," dedi katı bir ifadeyle. "Bak durumu açıyorum, sadece arkadaşın bile olsam içki içmene izin vermezdim kaldı ki şimdi arkadaşından ötenim. Şu kadar diyorum, içemezsin."

Ne olup bittiğini anlamama rağmen omuz silkip "Tamam." Dedim. Sadece birkaç kez içki içmiştim birisi dün mecburiyetten içtiğim kırmızı şaraptı. Bir diğeri Ivan'ın dünyaya geldiğim günü unuttuğunu sandığım geceydi. Adam akıllı sarhoş olup hiçbir halt hatırlamadığım aptalca bir geceydi. Sonuncusu ve aralarında en önemlisi olan ise yarım bardak bira ile kafayı bulduğum saçmalık ötesi bir deneyimdi. Ama yine de özeldi. Nitekim mecburiyetten ya da kederden içmemiştim. Ayık bir bilinçle içmiş ve ertesi gün 'bir daha mı? İçmek mi? ASLA!' diye yemin etmiştim. O zamandan bu zamana bir kez olsun içki içki diye aranmamıştım. Eh tabii ihtiyaç duyduğum gecelerde içmedim diyemem ama sonuçta müptelası değilim. Sima'nın gecesinde de içmesem bir şey kaybetmezdim yani.

"Tamam." dedim tekrar teslimiyetle. "Patron sensin. Artık. İçmem." Gülümseyerek tavukları kızarmaları için tavaya atarken bir yandan da ona yumuşakça bir bakış attım. Bugün söylediğim her şey onu şaşırtıyora benziyordu ama bence hayır. Adıma fikir vermesi belki uzunca bir ilişkiden sonra 'Yeter be adam! İçtiğim çayın şekerine bari karışma!' haline bürünecekti ama ben o aşamaya kadar benim için konuşmasından büyük bir minnet duyacaktım.

***

Paris'te geçen sonraki günler ise biraz peri masalımsıydı. Söylediği gibi bir gezi programına uyarak vakit geçirmiştik. Canımın sıkılmasına hiç müsade etmeyen bir program yapmıştı. İşin kötü yanı ise -Paris'te Ivan'la gezmenin neresi kötü yan ise artık.- gün bittiğinde yorgunluktan bitkin düşmüş oluyordum; hoş o sabah hastanede olduğu için ben öğlene kadar dinlenebiliyordum. Oysa Ivan, zavallım, uyuyabildiği dört yahut beş saatlik uyku ile günün geri kalanında dinamik olmaya çalışıyordu ama yorgun olduğunu ve bıraksalar yorgunluktan horlayacağına emin olduğum için bende anlayışlı olmaya çalışarak makul bir gezi programına yönelmiştim. Bahçe salıncağında kucağına uzanmak yahut kareoke barda bağıra çağıra şarkı katledenleri dinlemek gibi.

Önümüzdeki waffle tabağını tüketirken birden elimi tutarak beni şarkı listesine sürükledi. Ağzımdakini yutmaya çalışıp konuştum. "Şarkı mı söyleyeceksin?"

"Daha çok gitar çalacağım." dedi katagorilerden Türkçe listesini açıp. "Eşlik edersen, birkaç söz mırıldanmayı kabul edersen, sevinirim.

"Tabii." dedim dudaklarımı ıslatıp birbirine bastırırken. Sesim buradaki çoğu kişiden daha güzeldi, hem o da bana eşlik edecekti ayrıca neden daha önce bir topluluğun önünde şarkı söylemedim diye çekinecektim? Elimi başparmağım dışarıda olacak şekilde ceplerime sokup omuzlarımı kastım.

"Peki, hangi parça?"

"Sen Benim En Kıymetlimsin.5

[5] https://www.youtube.com/watch?v=FVaiXQy3QLs

Bu şarkıyı seçmesindeki romantik ironiye şaşarak sandalyeye geçmesini izledim, etrafımdan dolaşıp elini belimde gezdirdi ve sandalyeye oturdu.

Dokunuşları ise hala had safhada heycan vericiydi.

Ayrıca heycan ve romantik ironi bir yana Paris'te bir karoeke barda Türkçe şarkı listesi olmasına ise apayrıca şaşırmıştım. Hafiften uzayıp artık sallanmayı başaran sarı saçlarını (bu saçlarını beğenmemiştim ama sonuçta o bir tutam saçın altındaki hala Ivan'dı bu yüzden o eski üç numara kafa sevgilimi özlediğimi söyleyip onun hevesini kırmayı düşünmüyordum. Ama asker traşı olmasa da en azından parmaklarımı onlara geçirdiğimde parmaklarımdan aşağı sarkan saçları olmasa iyi olurdu.) naifçe savurup bacak bacağa attı ve oluşan tümseğe gitarı yerleştirip dingin melodinin iplerini barın derinliklerine doğru gönderdi. Sıra bana geldiğinde ise sözler kendiliğinden dudaklarımı arşınlayıp dışarı çıkmıştı.

"Bakma öyle kırgın kırgın
Yüreğim zaten perperişan
Durma öyle yorgun yorgun
Gücüm tükenmek sınırında
Yüreğinin sesine kulak verirsen eğer
Anılar beni doğrular
Her anının hatrına
Aşkı da kat yanına
Beni götür uzaklara
Sen benim en kıymetlimsin
En güzel vazgeçilmezimsin
Sen benim en kıymetlimsin
Sevmekle bitmeyenimsin
Sen benim hakikatlimsin
En derin en içimdesin
Sen benim en güzel derdimsin

Gülme öyle soğuk soğuk
Üzmemek içinse gerek yok
Aşktan adam benim lakabım
Acıyla beslensem de doyarım
Heyecan bittiyse eğer
Bir aşk ne fayda eder
Üzülme ben alışırım
Toparlanıp kalkarım
Tutarım bir ucundan
Hayata yeniden başlarım
Sen benim en kıymetlimsin
En güzel vazgeçilmezimsin
Sen benim en kıymetlimsin
Sevmekle bitmeyenimsin
Sen benim hakikatlimsin
En derin en içimdesin
Sen benim en güzel derdimsin"

***

Bülbülü altın kafese koymuşlar ötmüş demiş ki; "Evim evim cici evim." Yahu tamam Paris, Ivan, modanın bin odacıklı kadife kaplama kalbi ama insan özlüyor be evini. Evi, odamı, Lena'yı, Yağız'ı ayrıca şu düğün hazırlıklarını da merak etmiyor değilim hani. Ivan izin alıp benle dönüş yapsın diye hafta sonunu bekledim ama göbeğim çatladı yani. Bu arada -Hahahahah!- o saçlar eski haline döndü! Neden kestirdi bir fikrim olmamasına rağmen o sebebe diz çöküp şükran duyacak konumdayım şu an.

Neyse?

Benim bavulumu ve kendi bavulunu bagaja yükleyip kapağı kapattı ve "Beni hava alanına götürür müsün bi' tanem?" diye sordu tebessümle.

"Sen ciddi misin?" diye sordum şaşkınlık içinde ama bir yandan da gülümsüyordum. Demek nihayet bahsi geçen meşhur derslere başlıyorduk. Verdiği tepki huşu işinde gözlerini kapamak olunca sevinçle zıplayıp el çırptım ve elimi cebine atarak az önce cebine attığı anahtarı ele geçirdim. Yirmi dakikalık tenha yol keyfi sadece bir kez 'az daha' kaldırıma çıkma ile bölünse de sabahın altısı olması münasebeti ile kimse zarar görmemişti. Gaz, pedal, fren, vites. Hepsi yerli yerinde kullanabiliyordum ama şu direksiyon hakimiyeti yok mu! Ama neyse ki Ivan solumda oturup yola odaklı bir şekilde direksiyonun ucundan tutuyordu.

"Trafik tersten akıyor ama bir problem yaşamadın?" dedi onaylı bir soru işareti ile.

Omuz silkip "Sandığın kadar beceriksiz değilim çünkü." dedim şuh bir tebessümle.

"Park et. Araba senin olsun." sesi keyifle akarken.

"Memnuniyetle." dedim ve dokuz dakikalık bir uğraşın ardından arabanın sol arka kapısına hatıra olsun diye büyük bir çizik bahşettim. Utançla kontağı kapattırken kelimeleri soluyarak üzgün mimik yaptım. "Bence suçlu olan ben değilim. Valla bak. Bana ehliyet verenlerde asıl kabahat."

Elini alnına bastırarak güldü. "Sen beceriksiz falan değilsin." Dedi kapıyı açarken. "Araba kullanmayı da biliyorsun sadece pratiğin yok." bavulları indirip arabayı kilitledik; mahcup bir ifadeyle anahtarı ona uzattığımda ise "At cebine." deyip "Çok çalışacağız, aşırı çalışacağız. Ve zaten arabamı da çizdin. O halde o araba haşat olana kadar çalışacağız."diye devam etti.

Başımı eğerek tekrar özür diledim ama umru değilmiş gibiydi. Sırt çantalarından birini bana uzattı diğerini de o yüklendi. Çek çekli bavullarımızı ise çoktan sürüklemeye başlamıştı.

O an için her şey harikaydı. Dört gün müthişti ve hep öyle olacağını sandım. Düşündüm ki hafta sonu odamla vedalaşıp Paris için daha kapsamlı bir bavul hazırlayacağım. Ofisimi toplayıp içinde uçak bileti olan bir zarfı patronuma bırakıp Lena'ya Yağız konusunu düşünmesi için yalvaracaktım.

Sandım ki Merve sahne sanatlarında okuyan bir oğlanla tiyatroya gidip Ivan'dan ayrılacak. Ummuştum ki... Ben. Ivan ve ben tüm gerçeklikten uzak bir şekilde stüdyo evimizde yaşarız ben ona elma dilimleri pişirir akşam izleyeceğimiz film için mısır patlatırım. Ama olan aynen şu şekildeydi;

"Burda ki hastaneye uğramam lazım. Selim ve baş hekimle görüşeceğim." dedi Ivan beni kapının önünde indirerek . Dudaklarına kısa bir öpücük kondurup

"Fazla bekletme." dedim.

Ev hala aynıydı. Hoş dört içinde ne değişecekti ki zaten? Saçlarımı savurup kapıyı açtım bana gıcırdayarak selam veren kapıyı tıktıklayıp uzun selamlaşma seronomisini es geçtim. Bu selamlaşmayı daha da uzun tutabilirdim ama içeriden gelen bağırış çağrışa daha doğrusu yüksek sesli azarlayan sese -Lena'ya- geldiğimi duyurmak için kısa tutmak zorundaydım.

"Sima! Lena! Bay Ceo! Huuu! Ben geldim." dedim kavgayı sakinleştirmek için yüksek sesle. Ama beni merak edip kapıya çıkan yoktu. Sahte bir üzüntüyle neyi paylaşamadıklarını görmek için içeri geçip "Neler oluyor burda kaçak kız eve döndü. Sizse... Ah. Merve?" tiradım soluksuz kalıp durdu ve ben az daha Paris kelimesini kullanmak üzere olduğum ve kullanmadan kendimi

durdurmayı başarabildiğim için derin bir nefes alıp gözlerimi kırpıştırdım. "Merhaba." dedim yakalanan sanki benmişim gibi.

Çözülen ilk Yağız oldu ve bana içtenlikle sarılıp "Nihayet!" dedi.

"Neler oluyor?" diye sordum Merve'nin kanlanmış gözlerine bakmamaya çalışıp. "Lena?"

Lena ise fareye odaklanmış kartal gibiydi. Gözü kimseyi görmüyor tek hedefi, Merve'yi, öldürecekmiş gibi bakıyordu."O kolyeyi bana vereceksin!" dedi hiddetle.

"Hangi kolye?" diye sordum Yağız'a. "Yahu ne oluyor bir anlatsan?"

"Bugün Merve kahvaltıya geldi. Sima'yı tebrik için işte. Neyse. Seni sordu. Eli de sürekli boynundaydı. Sima baba evinde, düğün icabı falan dedim. Seninde," kulağıma eğildi. "Ivan'ın yanında olduğunu söyleyemedim. Bende Ankara'da bugün gelecek ama falan dedim. Lena'da dün Murat'ta kaldı. Beş dakika önce de geldi. O kolye neyin nesi bilmiyorum ama Lena gördüğü andan beri deli gibi bağırıyor az önce de kızın saçlarındaydı zor ayırdım!"

Kolye...

Ve işte sonra neden patates kızartıp mısır patlatmak gibi bir hayalimin olamayacağını anladım. Gözlerim yanmaya başlamıştı ve sebebi de vuslat vakti falan değildi. Ağlamamak için kendimi tutup Merve'ye döndüm.

"Bunu bana Ivan verdi!" dedi hırsla gözlerini Lena'da ayırıp bana dikerken. "Ancak o geri alabilir. SİZ DEĞİL!"

Neden sonra anladım. O kolye Ivan'ın bana asla göstermediği, nesilden nesle geçen aile mirasıydı. Karısına takacağı maneviyatı yüksek değerli parçaydı...

Ailesine vereceği ilk hediye. Ve kolyeyi takıldığını söylediği kıza vermişti banaysa bi' tanem deyip sadece bir araba anahtarı...

Dudaklarım aralanmış, ellerim hissizlikle uyuşukluk arasında bir arafta kalmışlardı. Başıma saplanan ağrıyı görmezden gelmeyi umarak derin bir nefes aldım. Gözlerim bulanıklaşmıştı. Belki de dolduğundan bulanık görüyordum. Ağlamaya beş kala ama ağlamamaya yeminli bir ruh hali içerisindeydim. İçten içe hıçkırırken Lena'ya döndüm. Kıza atmacı gibi atılmıştı. Şayet Yağız belinden yakalayıp geri çekmese kızı yere dahi serebilirdi. Ama bunu yapamadığı için daha da hiddetlenmiş ve ardı ardına Rusça küfürler dizmişti. Yağız'ın ellerinden kurtulurken bir kez daha bağırdı. "O kolye senin falan değil, küçük hırsız!" Parmakları arasında tutsak ettiği kolyeyi zincirinden sallandırarak kıza doğru bir adım attı. "Abim o kolyeyi bir kıza takacak olsa önce benim haberim olur."

Yutkundum. Demek kolye böye görünüyordu. İç içe geçmiş iki kalp ve kalbin ortasında yaprakları zümrütten dört yapraklı bir yonca. Esasında hiçte Osmanlı'nın sanat anlayışına benzemiyordu ama biliyordum ki Ivan'ın büyük büyük annesi çok eski bir görüntüsü olduğuna vardığı kanaati ile kolyeye yeni bir tarz getirtmiş en son olarak'ta babası annesine vermeden önce resore ettirtmişti. Bildiğim tek bir şey varsa o da yaprakların hiç değişmediğiydi. Asıl maneviyat o yapraklardaydı ama Merve'nin bilmedikleri ve kolyeden yayılan romantik dokunun kalplerde olması onu yanıltıyordu. Ivan'ın geçmişi o yapraklardı ve ben aptal gibi onunla geçirdiğim dört günün geleceğine uzanacağını düşünmüştüm... Ne aptallık ama... Boğazıma oturan yumruyu yutmaya çalışıp. "Evlenme mi teklifi etti?" diye sordum kısık bir sesle. Merve hırçınca bana dönerken Lena atıldı.

"Tabii ki ona evlenme teklifi etmedi." Dedi alaycı bir tonla.

Oysa Merve ısrarcıydı. "Etti!" Kendini savunmak ister gibi bağırmıştı. "O yüzden kolyeyi bana verdi."

"Abim sana kolye vermedi!"

"VERDİ!"

"Seni var ya!" Lena devamında daha ağı küfürler savurarak Merve'ye atladı ve bu sefer Yağız geç kalmıştı. Lena kızın saçlarına uzanmadan Merve tırnaklarını çıkarmış ve tokat atmıştı. Normalde bir kavgada Lena'yla beraber olurdum ama bu sefer takat vücuduma küsmüş ve hücrelerimdeki her Atp taneciği kendi kendini yutmuştu. O yüzden Lena elinin ayasıyla Merve'nin burnuna geçirirken ellerimi karnıma bastırıp merdivenlere oturdum. Kan kızın burnundan fışkırmış ve süt kahvesi halımızda cinayet mahaline benzer bir görüntü oluşturmuştu. Yağız o noktadan itibaren Lena'yı bırakıp Merve'yle Lena'nın arasına girmeye çalıştı. Ateş hattında kalmaktan korkmuyor gibi görünüyordu. Umursamadım. Yağız kızla mutfağa gidip burnuna tampon yaparken ve buz çıkarıp onu evden götürürkende umursamadım çünkü Allah'ım, başıma inanılmaz bir şekilde basınç uyguluyorlar gibi hissediyordum. Kafamı duvara bastırıp alev alev yanan kafa derime duvarın soğukluğunu çektim ve gözlerimi usulca yumup yanan ıslaklığın yanaklarıma hücum etmesine izin verdim. Nasıl bir kabusun içine düşmüştüm böyle? Düşündüklerim gerçek olabilir miydi gerçekten? Yani Ivan o kolyeyi gerçekten Merve'ye vermiş olabilir miydi? Vermiş miydi?.. Benimle konuştuğu onca şey? Saf ihtirasla kucaklaması... Aynı yatakta birbirimize sarıp uyuyabilmiş olma durumumuz... Cidden bir peri masalı nasıl böyle yalan olabilirdi. Yalan ya da gerçek olduğu konusuna açıklık getirebilmenin tek yolu ise Ivan'la konuşmaktı. Nitekim ruhum ikiye bölünmüş diğer yarısıyla çığlık çığlığa kavga ediyordu. Sağ tarafım diyordu ki; Ne için konuşacaksın? Açıkça reddedilmek için mi? Kalbinin sağ kalan son neferlerini de yıkmasına müsade etmek için mi? Ne için ha?! Dön etrafına bir

bak! Merve'de çocuğun tapusu var. Ya sende? Bunu bile bile mi konuşacaksın Ivan'la? O kadar mı çok seviyorsun bu çocuğu?

Sol tarafımsa şişmiş gözler, mütemadiyen akan kırmızı bir burun ve kan çanağı gözlerle kafa sallayıp suç bastıran çocuklar gibi bağırıyordu, Vardır! Ivan'ın mutlaka bir açıklaması vardır... Olmalı. Vücudu ikiye bölünmüş zavallı bir kadın olarak başımı duvardan ayırıp dizime yasladım ve kollarımı bacaklarımın etrafına doladım. Bu esnada gelen Yağız'ın traş losyonu ile az buçuk kendime geldim. Aslında kendimde olduğumu söylemek yerine kafamı gözyaşından kaldırabildim demek daha doğru olurdu. Nitekim ruhani mücadelem hala faal haldeydi. Burnumu çekip kolumu Yağız'ın koluna sokup başımı omzuna yasladım. "Daha iyi misin?" Diye sordu gözyaşlarımı kurulayıp. Omuz silkerek karşılık verdim ve o ne için bu kadar salya sümük olduğumu sormadan odama çekildim. Bir yerlerde bir şeyler mütemadiyen yanlış gidiyordu ama ne? Ülke sınırları haricinde iken her şey, HER ŞEY çok güzeldi. Yanlış giden bir şey değil de yanlış hadiselere gebe kalan bir evimiz vardı belki de çünkü hane sınırının dışında her şey öylesine güzeldi ki. Ama eve girince... Bazı şeyler vuku bulup duruyordu. Ya Ersan aptalı bana sarılıyor bunu da Ivan görüyordu ya da özel şöförüm yüzünden kapı girişinde birbirimize giriyorduk. Ağlak suratla yatağa yüz üstü düşüp gözlerimi yummuştum ki içeri kızgın bakışlı en yakın arkadaşım girerek kolumdan tutup beni doğrulttu ve gözlerini gevşekçe yumup baş parmağını havaya kaldırdı; konuşmaya başladı.

"Neden abime kaçıp dört gün boyunca ne haltlar yediğinizi anlatmamakta ısrar ettiğini bilmiyorum. İşi bırakmak için neden seksapalitesi yüksek bir elbise ile patronunla yemeğe çıkma isteği ile dolup taştın, sebebini ise sadece tahmin edebilirim. Gittiğinden, GİTTİĞİNİZDEN, beri hayatım boka döndü! Üzerimde iç çamaşırımla Yağız'ın yatağında uyandım ve bu aptallığımı başka bir aptallıkla pekiştirip bunu Murat'a itiraf ettim ve oldukça

hiddetli bir kavga ettik. Dün gönlünü almak için eve gittim... Ayrıldık! Ve Şu anda tek istediğim müstakbel ateşli çiftimizin muhtemel ilişkisinin başlamadan bitme noktasına geldiğini görmek. Bunu istemiyorum! Aklını yiyip bitiren parazit düşüncelere söyle seni şüphelendirip durmasınlar!" Lena duraksamadan ve nefes almadan attığı tiradı bitince dudaklarına doğru süzülen göz yaşlarını kurulayıp avcunda gizlediği kolyeyi boynuma takıp odadan çıktı. Bir anda daha şiddetli bir ağlama krizine girerek yastığa kapandım ve hemen sonra park eden bir araba sesi ile pencereye koştum. Ivan gelmişti ve Yağız'la Lena da acele ile evden ayrılıyorlardı. Tuhaf olanı ise Lena'nın elleri Yağız'ın kolunda idi ve görüntü olarak Yağız'ı çekiştiriyor gibi görünüyordu. Kolyenin klipsini kavrayan ellerimle ensemi sıvazlayarak merdiven başına gelip Ivan'ı bekledim. Kapı sert hamlelerle açılırken sorabileceğim mantıklı bir cümle kalıbı düşündüm. 'Merve'yle ne kadar ileri gitmeyi düşündün?' Ya da 'Bu kolyenin sahibi kim?' gibi. Belki de sadece şunu sorarım. 'Birisini kaybetmek zorunda kalacak olsaydın hangisini feda ederdin? Araba anahtarını mı yoksa bu kolyeyi mi?' Ah Allah'ım! Kafayı yemek üzereydim. İyice kızlaran burnumu çekip bir basamak daha aşağı indim. Ivan da bu arada yazlık ceketini hızlıca çıkartıp bir kenara atarak yanıma çıktı ve arka cebine uzanarak bir zarf çıkardı. Mesafeli sesini duyana kadar tek hezeyana uğrayanın ben olduğumu düşünüyordum.

"Bana anlatman gereken bir şey var mı Leyla?" Diye sordu hayli soğuk bir sesle. Bence onun anlatması gereken oldukça mühim bir olay vardı. Hal böyleyken hesap soran bir sesle soru sorma hakkına sahip olamazdı!

"Sen söyle!" Dedim çatlak bir sesle. Her bir hücrem hayal kırıklığı ile birbirinden ayrılıyormuşçasına derin bir acıya bulanıyor gibiydi. Elim içine doğru gömülen karnıma destek olmak

için yola koyulurken Ivan arka cebinden çıkardığı zarfın arkasına göz attıp bana gösterdi. 'Ersan' yazıyordu.

"Ersan Bey sana zarf mı göndermiş?" Diye sordum fazla heycanlanmadan.

"Bey?" diye sordu şaşkınca. "İçinden çıkanları gördükten sonra... Senin için 'bey' gereksiz bir ön ad olsa gerek. Leyla sadece bir kez soracağım; benle olmak istediğine emin misin?"

"Bu da ne demek?" Aklım allak bullak bir şekilde duygularımı sorgulayan adamın gözlerine bakakalarak bir basamak daha inip Ivan'in göğüs hizasına geldim. "O sadece eski patronum. Ne demek istiyorsun?"

"Dinle beni Leyla." Diye soludu omuzlarımı yakalayarak. "Onun hakkında söylediğin her şey çok tehlikeli! Barut gibi! Patlamaya hazır volkan gibi. Ama beni dinlemiyorsun. Anlamıyorsun. Hiç anlamadın! Yanıma gelmek için o adamın sana verdiği bileti kullanmak ne demek! "

"Sadece seni özlemiştim!" Diye mırıldandım. "Biletlerin sahibinin o ya da bu olması fark eder mi?"

"Ersan 'BEY' olması fark eder!" Diye bağırdı hiddetle. "Leyla, arkadaşken buna katlanabilirim ama artık benim arkadaşım değilsin! SEVGİLİMSİN! Benimsin!

Şayet niyetin sevgili olmak değilse bunu bana söyle! Gerekirse ayağımı denk alayım ama benimle gelecek hayalleri düşlüyorsan Ersan'ı benim önüme atıp durmaktan vazgeç! Kötü olur! Gece uyuyamadığın zamanlarda hissettiğin gibi bir kötü değil. Ataol'un ölümünde hissettiğin gibi bir kötü... Ve bu sefer seni toplamak için orada olmam.

Sen benim sevgilimsin Leyla. Benimsin. Tümüyle. Tamamıyla! Ellerin. Saçların. Gözlerin ve dudakların... Sen benimsin, LEYLA. Ve şunu bil ki; Ersan sözü bir daha asla bizim

aramıza giremeyecek. Şayet aksi olursa... Oh Tanrım! Oh yüce İsa!... Tanrı Ersan'ın ruhunu kutsasın. Ama bilmeliyim. Ben mi o mu?"

"Sen cevap ver." Dedim. Cırlak ve ağlayan bir sesle. İthamları ayrı kutsal kolyesi bağrımı ayrı yakıyordu. "Ben mi yoksa Merve mi?"

Sorumla onu şaşırttığım belliydi. Yeni traşladığı çenesini sıvazlayıp "Bu da ne demek oluyor?" Diye sordu şaşkınlık ve hezeyanla. "Seçimimi yapmamış olsaydım sence burada olur muydum?"

"Bilmiyorum Ivan." Dedim bir adım gerileyerek. "Beni istiyor musun yoksa başka bir şey mi düşünüyorsun inan bilmiyorum."Elimi enseme yerleştirip merdivene oturarak başımı yüzüne çevirdim ve kavga heyecanını bastırması için boştaki elimle yanımı işaret edip oturmasını istedim. Nitekim daha sabah el eleydik şimdi ise karşılıklı bağırıp çağırmak istemiyordum. Konuşmanın sonu... Kötü bile bitecek olsa bunu sakince yapmak istiyordum.

O da demek istediğimi anlamış gibi yavaşça yanıma çökerek "İkimizinde açıklaması gereken şeyler var sanırım?" Diye sordu yavaşça.

Gözlerimi olabildiğince yavaşça yumup bir süre öyle kaldım. "İstersen önce sen başla." Dedim kolyeyi buluzumun altından çıkartarak.

Birkaç saniye şaşkınlığın ardından tereddütle ağzını açarak "Bunu nereden buldun?" Diye sordu deminkinden daha şaşkın bir ifade ile. Kalbimin parça parça çatlayarak parçalanmaya başladığını hissetmeye başlıyordum. Beklediğim açıklamanın başı bu değildi nitekim.

"Nerden buldum? Güzel soru." Elim kolyenin klipsine giderken bir göz yaşı seli yanaklarıma hücum etmeye başlamıştı. Tam klipsi açmıştım ki Ivan'ın elleri benimkileri örterek beni durdurdu.

"Bırak kolye orada kalsın." Dedi güçlükle. Belki de kolyenin bende kalmasının mantıklı olup olmadığı konusunda emin olamadığı için güçlük çekmişti, kalsın derken.

"Burada kalmasını istediğine emin misin?" Diye sordum ihtiyatla. "Çünkü benim boynumdan önce Merve'nin boynunu süslüyordu."

Ivan kasılan çenesini sıvazlayarak zarfı açıp önüme koydu. "Merve mi?" Diye sordu daha sonra inanamamazlık içerisinde.

" Evet. " bir damla yaş burun kanadımdan aşağı düşerken elimin tersi ile yanaklarımı kuruladım. "Merve. Tabiri caizse şayet; aile mirasın boynunda evimize kolyeyi gözüme sokmaya gelmiş."

"Bu. Olanaksız!" Dedi hırsla. "Ben ona kolyeyi bile göstermemiştim. Nasıl olabilir?" Sözlerinin bir hayli şaşkın olduğunu görünce bir nebze rahatlamaya kavuşmuştum ancak yine de tam olarak rahatladığım söylenemezdi... Öyle ya da böyle kolye Merve'nin koynuna girmişti!

"Aramızda bir şeyler olduğunu tahmin etmiş demek ki. " dedim ellerim göğsümde birleştirerek. "Ivan bir şey söyle. Söylediğin herhangi bir şeye inanmaya hazırım ben. Yanlış kolye vermişim de sen yanlış anlamışsın de. Ne bileyim? Merve habersizce almış de. Hazırım ben. İnanmaya hatta başta ona inanıp zırıl zırıl ağladığım, sana kızdığım için özür dilemeye dahi hazırım!" Kuruladığım gözlerim yeniden nemlenirken Ivan'ın dizlerinden önüne sarkmış eline uzanarak "Bir şey söyle..." diye mırıldandım.

"Kolye onun eline nasıl geçti, inan bana, bilmiyorum." Dedi sonunda tek kaşını kaldırarak. ALLAH'ım... Tamam, hazırım ama neden? Daha dişe dokunur bir açıklama yapmıyordu? İçim rahatlasın diye yaptığı bu açıklama bana hak mıydı yani? Elimi boynuma götürüp Ivan'ın da nemlenmeye yüz tutmuş gözlerine baktım ve sinirden yumruk yaptığı beyazlamış ellerini tuttum. Vermediği tepki karşısında kararsız kalarak dudağımı ısırdım ve usulca başımı omzuna dayadım. En uysal halimle burnumu çekerek ayağa kalktım ve beraberimde onu da kaldırarak sarılıp başımı kalp hizasına yasladım. Boğazım şişmiş ve burnum kızarmıştı. Kalbimse... Ah Yarabbi'm. Anlatılmaz bir acı kapsülüne hapsolmuşçasına beni vücuduma sığamaz hale getirmişti. Onunda bu histen nasibini aldığına emindim. Ne acı...

Beline sardığım ellerim bir an olsun birbirinden ayrılmazken o, elleriyle omuzlarımı tutup beni kendinden ayırdı ve elime Ersan'ın zarfını verdi. "Aç." dedi kulağıma fısıldayarak. Neden sonra anladım eve hıncahınç girdiğini. Birden alevlenen aşkımı sorgulayışını ve emin olamamaksızın gözlerime yakarırcasına bakmasını.

VAY CANINA! Adam resmen jübilesini yapmıştı! Patron müsveddesi!!!

ŞEREFSİZ PİÇ! Buna nasıl cürret etmeye kalkardı! Aşkta her şey mübah sözünü sevgiliyi harcamak sanan mahlukattttt!!!

Zarfta işten ayrıldığımı beyan ettiğim günün birkaç karesi vardı. Ben ateş kırmızısı elbisemle elimde dolu bir kadeh eşliğinde tebessüm ediyordum. Ama beni azıcık tanıyan biri o fotoğrafta öncelikle dudaklarıma değilde gözlerime bakardı. Çünkü gözlerim. Gözlerim sıkıldığını haykıran bir çift dudak misali bakıyordu etrafa ve karşısında keyif çatıp oturan adama karşı çok saygı emsali değildi üstelik. Elimle diğer fotoğrafa geçerken işte asıl kaynar su şimdi döküldü diye düşündüm içimden. Nitekim bu fotoğraf

diğerine kıyasla dişlerimi sergilediğim bir resimdi üstelik bu karede patron bozuntusu elime dokunuyordu!

Kendime şaşarak Ivan'a baktım ve konuşmakta zorlanarak sadece kafa sallayabildim. En sonunda dudaklarım ses çıkartabildiğinde ise sadece "Açıklayabileceğim kadar basit." diyebildim.

Oysa büyük bir boşluğa düşer gibi benden küçük bir adım gerileyip sarsakça duvara çarptı. "Doğr... Yemeğe mi çıktın onunla?.."Zoraki hareketlerle kafa salladım ve içimde bir şeylerin kopup gitmesine müsade ettim ve bu mecburi izinden ölesiye nefret ederek Ivan'a yaklaşmaya çahştım ama ısrar ve ustalıkla beni kendisinden uzak tutarak beni dinlemeyi tercih etti.

"Çıktım." dedim suçlu çocuklar gibi yere bakıp. "Ama..."

"AMA Ne?!!"

"İşi bırakmak içindi..." elimin tersi ile burnumu silerek eğik kafa ile Ivan'a baktım. Kendine hakim olmaya çalışan surat ifadesi ellerini yumruk yapmış bana bakıyordu ve ifadesinin tercümesi hayra alamet değildi. Omuz silkip "Önemsizdi." diye mırıldandım. Ona bu yemeğe çıkma öyküsünü anlatamazdım. Tamam, teklifi kabul ettiğimde niyetim Ersan'la bir ilişkiye başlayıp Merve Ivan çiftinde uzak kalma isteğimdi ama sonra gelişen olaylar öylesine 'arapsaçı'ydı ki... En sonunda o elbiseyi üzerime geçirirken tek düşündüğüm Yağız ve Lena'ydı yani içimde Ersan Leyla çiftine olası tahmin bile yapmıyordum. Ama bunu ona anlatamazdım işte anlatamazdım! Öncelikle bizim için işler... Mahvolurdu sonra Yağız'ın ağzını yüzünü dağıtır ve Lena'nın kalbini kırardı; üstelik kendi kalbi de tek parça kalmazdı... Avuç içlerimle yanaklarımı kurulamaya çalışıp, ki bu mümkün değilmiş gibi arsız göz yaşlarım bir öncekin yolunu takip ediyor yol kaybolduğundaysa aşınmış izleri kendine mesken tutuyordu, gözlerine baktım. Ne düşünüyordu? Gerçekten o yemekte eğlendiğimi düşünmüyordu

değil mi? Ben onu seviyordum, ona aşıktım! Bunu aklına getiremezdi. Gözleri önünde helak olurken beni nasıl kendinden uzak tutmayı başarabiliyordu ki zaten?!! Ben kahrımdan küçücük olup gözden kaybolmak isterken... Dizlerimin önünde diz çöküp ağlama raddesinde kaybolmak isterken o nasıl duruşundan taviz vermeden bana bakabiliyordu?

"İnanmıyorsun... ?" Fısıltım ona giderken ben gerileyip trabzanlar tutundum.

"Tarih kısmını görüyor musun?" diye sordu usulca. "Beş gün öncesine ait.

LEYLA! Ertesi gün beni öpmeyi planlarken bir gün öncesinde nasıl o adamla göz göze başbaşa! El ele! yemek yiyebildin?!

Sen?...Nasıl?! NASIL?!!!

Bana inanmam için bir açıkla vermiyorsun Leyla. Nasıl... İnanayım?"

Kekelememek için konuşmamayı tercih ederken elimle ağzımı kapatarak iki büklüm oldum ve karşısında küçülmemek için hemen doğrulmaya çalıştım. "Pla... nlı değildi..." kursağımdan aşağı inmeyen sözcüklerle doluydu boğazım ve onları ne yutabiliyor ne kanıksayabiliyordum. En sonunda küçük düşmenin alasını yaşayarak beni taşıyamayan ayaklarımın üzerine yığılarak başımı ellerimin arasına aldım. 'Sana kızmıştım ve o da bana yemek teklifi etmişti. Sen ve Merve'ye dayanamıyordum Ivan! Yemeği kabul ettim ama sonra seninle dans ettik. Her şey o zaman karıştı. Yağız eve döndü Lena Kimseyle konuşmaz oldu ve ben seni özlemeye başladım. Gittin! Beni burada ne halde bıraktığını bilmeden! Merak etmeden! Arkana dönüp bakmadan gittin! Yağız'sa benden yardım istedi. Hah, kendi kelime merhem olabiliyormuşum gibi benden yardım istedi. Yalnız kalmaları gerekiyordu. O yüzden...' demek istiyordu paşa gönlüm ama her bir hece ceviz büyüklüğünde

yumruya sebep oluyordu boğazımda ve ruhum bir kurşun misali ağırlaşmışken yumduğum gözümü bile açmaya mecal bulamıyordum ki konuşabileyim. Dudaklarımı ıslatıp dizlerimi karnıma çektim. Oysa elinde tuttuğu son fotoğrafı ayaklarımın üzerine bırakıp kollarını göğsünde bağlayarak bir kez daha bekledi. Ve bu darbe hiç ama hiç beklemediğim yerden gelmişti. İşte az önceden beri aranıp durduğu takat bacaklarıma tırmanıp beni ayağa kaldırırken hınçla bağırıp kızdım. "Bana bunun hesabını sormayacaksın herhalde!" fotoğraf Şam'da ki bir geceye aitti. Daha doğrusu zil zurna halde kapı koluna can simidi gibi tutunup Patron 'BEY'e ne için mutsuz olduğumu anlatmayı reddettiğim karenin ta kendisiydi. Saçım başım dağılmış hatta neredeyse göz makyajım akmıştı. Durumu bilmeyen biri benim bir fahişe onunsa alıcı gözünü takınmış bir müşteri sanır.

"Ivan akhma gelenin aklından geçtiğini söyleme bana!" gözüm hiçbir şeyi görmez halde beni kendinden alıkoyan Ivan'ın ellerini çekip omuzlarından ittirdim duvara çarpan sırtından olağan üstü bir 'PAT' sesi çıkmasına rağmen duruşunu değiştirmeden bana bakmaya devam etti. Gözlerinde hayal kırıklığına batmış bir çaresizlik bir umutsuzluk vardı.

Düşüncelerini kendime yediremeden bir kez daha ittim onu. "Neyi konuşuyoruz ki? Baştan ayağa inanmamayı tercih ediyorsun! Benden duyduklarının bir önemi yok! Sen sadece inandıklarını değiştirmem için seni ikna etmemi istiyorsun! Ama ne dersem diyeyim inanmayacaksın!" diye bağırdım hiddetle. "Bu konuşmanın sonunu bilerek geldin buraya!"

"Bir halt bildiğim yok, Leyla! Ben seni dinlemeye geldim!"

"Duydukların kadar basit gecelerdi bunlar!" dedim incecik bir sesle. "Madem dinlemeye geldin duyduklarına da inan o zaman. İş yemeğinde biraz içtim. Sinirliydim tamam mı? Beni aramadın, o kızı kollarında varlığımı unuttun diye sana kızdığım için içtim!

Ağladım. Bu kare var ya, Ersan'ın değil senin eserin!" Fotoğrafı ellerimde parça parça ederken duydukları karşısında afallayan adamın gözlerine baktım. Gözyaşları duraksızca kirpiklerimden düşüyor ve çeneme ulaşıyorlardı. Çocuk bir an çenemde sallan yaşlara uzanmak için hamle yaptı. O an için beni susturacağını sandım ama yanılmışım. Kendine hakim olunca hayal kırıklığıyla diğer kareyi havaya kaldırdım. "Bunların değerini de söyleyeyim mi sana?" dedim bana inanmamasından ötürü bir kızgınlıkla. "Sana gelmeyişim kadar kıymetliler anca. O kadar can sıkıcı o kadar kahredici. Ivan adamla yemeğe çıkıp senin yanına uçtum. Be—"

"Neden çıktın işte bana onu açıkla!"

Sesiyle geriye sıçradım. Sinirden koyu yeşile dönmüş gözlerini benimkilere dikmiş bir açıklama bekliyordu. Hala bir açıklama bekliyordu! Hayal kırıklığı ile trabzanlara tutunup yutkunmaya çalıştım. "Boşver." Gülümsemeye çalışıp. Bir damla daha süzülüverdi yanağıma doğru. Çeneme ulaşmadan yakalayıp sildim onu. Diğer tüm ıslaklıkları da silip arkamı döndüm. Ne dersem diyeyim kifayetsiz bir durumdu benimkisi. Ne kelimelerle ne hareketlerle düzelirdi. Eğer düzelecekse Ivan istediği için düzelecekti. Tabii Ivan isterse...

Kolumu yakalayınca durdum ve arkamı döndüm. Elimi saçlarıma geçirip önünde kalakaldım. Daha az önceki düşüncelerime rağmen hala bir şekilde, umutsuzca, kollarının beni sarmalamasını bekliyor ama bunun olmayacağının bilincinde olduğumu biliyordum. Ve bu farkındalığın daha da dibine çökerek yavaş yavaş yıkılıyordum.

"Açıkla," dedi usulca. "Açıkayabileceğin kadar basit olduğunu söylemiştin. Tanrı aşkına Leyla, açıkla."

"Basit değilmiş demek ki..."

***

'Verilmeyen cevaplar. Bakılmayan gözler durması gereken yerde asla durmayan ayaklar.

***

Ben yavaşça kendi gerçekliğime doğru acı bir çöküşe çekilirken Ivan, hep yaptığı gibi yanımdan geçip gitmeye kalktı ama ortada öksüz bırakılan sorularım vardı benim. İkimizde açıkça dile getirmemiştik ama bariz bir şekilde ortada duruyordu işte. Sonunda o kritik soruyu soran yürekli ben oldum. "Bitti mi?" diye sordum usulca yere bakarak. Bitmezdi değil mi? Bitemezdi! Yani bu şey gibiydi; baş rolün sinir krizi esnasında öfkeyle sarf ettiği ve aslında gerçeği işaret etmeyen misali gerçeklerdi. Hiçbir şeyi bir kaç kare ve bir zincir kolye bitiremezdi. DEĞİL Mİ? Ertesi gün kapımı çalıp günaydın öpücüğü bırakacaktı dudaklarıma. Emindim ki sevmeye devam edecekti beni...

"Leyla hep ima ettim beni fark et diye. Ve şimdi yirmi yedi yaşındayım. Bunu saklamayacağım. Seni sevdim. Hep. Ve hiç bunu sana açık edip ikimize heveslendirmedim ki bana geldiğinde hevesle değilde aşkla gelesin diye. Ama bir gün önce başkası bir gün sonra ben... Bu bana göre değil."

"Ama be--"

"Bitsin." Birden canı çekiliyormuş gibi yardım sessizliği hıçkırığımla.

"Ama öyle değil işte!" dedim indiği merdivenlerin önüne geçerek.

"Ne peki?!" diye bağırdı sonunda kendine hakim olamayarak." Bitsin istemiyorsun, gideyim diyorum ona katiyen hayır diyorsun! Anlat diyorum dudakların kadim sırla mühürleniş gibi! Kalmamı istiyorsan bir şey söyle, bir şey yap! Leyla. İnandır beni! Senin gibi inanmaya ihtiyacım var benim de..."

"Sana kızmıştım ve o da bana yemek tek----"

"Sende bana kızdın diye teklifin üzerine mi atladın?'"

"Dinlemiyorsun ama!!!"

"DEVAM ET!"

"Yağız," dedim güçlükle ve anlamasını ümit ederek gözlerine baktım ama gördüğüm artık onunda tutmayı beceremediği gözyaşları oldu. Karşılaştığım manzara ile daha da kahırlanark bir hıçkırık daha koyuverdim. "Lena..." diyebildim akabinde de sadece.

"O ikisi!" elini duvara çarparak "Mahvetti bizi..." dedi beni aşıp kapıya ulaştığında.

"Pekala," dedim kızarmış dudaklarımı usulca ıslatarak ve yeniden dolmuş gözlerimle Ivan'ın müthiş kaçışına meydan okurcasına seslendim. "Her şey mi değişti? Sarılamayız bile mi?" Kapı koluna dayanmış 'yine' gitmek üzereydi. Ama bu sefer duraksatmayı becerebilmiştim. Durmuştu.

Durdu. Tereddütle geçen upuzun iki dakikanın ardından 'Gözümdeki yaş dudağıma erişinceye kadar dönerse ümit var demektir.' Diye geçirdim içimden. Oysa eli kapı kolunda adamın gidişinin kesin olduğunu çoktan öğrenmiş olmalıydım ama onun kalışında değildi zaten keramet. Ben ümit ediyordum. Ben. İlk yaş tuzlu tadını damağıma bırakıp geçti. İkincisi burun kanadımdan yere düştü. Üçüncüsü çenemin altından boynuma, oradan iki göğsüm arasına süzüldü derken karnımda büyük bir boşluğun sinyalleri vuku bulmaya başladı. Bir an olsun kırpamadığım

gözlerim daha fazla yaş dökmesin diye bir heykel misali kapı kulpuna tutunan adamın dik durabilen görüntüsüne son bir kez bakıp, "Ümit mümit yok işte." Diye fısıldadım kendi kendime. Yumdum gözlerimi sonra o kapıyı açıp ardından örterken. Gittiğinden, gitmesinden ölesiye korktuğum adam gitmişti işte!

"Tabii sarılabiliriz."Birden bedenime sarılan ellerle donakalıp kazık gibi kalakalan bedenim çözülüvermişti. Burnum buram buram Ivan'ın traş losyonu ile dolmuştu. Soluk borumdan dolu dolu hayat içiyormuş gibi hissederek kollarımı Ivan'ın boynuna doladım. Kulağıma eğilerek fısıldadı. Sesi... Öylesine güçdüzdü ki...

"Tabii ki sarılabiliriz. Arkadaşlar ne içindir zaten? Kötü hissettiğinde seni teselli etsinler diye."Sözleri karşısında hayal kırıklığına düşerek daha sıkı sarıldım ve

"Şu anda gerçekten berbat hissediyorum." Diye sesli düşündüm. Az önce terk eden sevgiliyken şimdi sadık bir dost gibi karşılıyordu beni. Akıl sağlığım bu paradoksu kaldıramayacak kadar hasar almıştı içinde ama işte benim aptallığım. Sebebi her ne olursa olsun ona sarılma fırsatlarına hayır diyemiyorum ve biliyordum ömrümün sonuna kadar da diyemeyecektim... "Çünkü... Terk edildim."

"Ne tesadüf?" Diye soludu zorlukla. "Bende. Terk edildim..."

"Hayır." dedim güçlükle ondan ayrılırken. "Sen terk eden taraftın..." Sonra parmaklarım bir kez daha klipse uzandı ama bu sefer Ivan karşı koymadan gözlerime baktı ve parmaklarım arasında sallanan kolyeyi alıp kolyeye uzun uzun baktı. Bakmaya daha fazla dayanamayıp odama çıkacakken elimi yakalayarak beni kendine çekti karnımdan sırtıma doğru bir heycan tufanına sarılarak "Efendim?" diye sordum sessizce. Elini kıpırdatıp durdukça kolyenin zincirini avcumda hissederek kocaman açtığım gözlerimle "Bu müstakbel karının." diye soludum.

"Hak ettiğini düşündüğünde boynuna tak." işaret parmağı ile burnumu yukarıdan aşağı okşayıp alnıma kısacık bir öpücük kondurdu ve bu sırada kapı açılıp Yağız içeri girdi. Ivan elini benden çekip merdivenlerden yukarı yönelirken kolyenin zinciri parmaklarımdan taştı. Ivan'ın odasının kapısı kapandığında ise Yağız yanıma gelerek omzuma dokundu ve gün içinde ikinci kez sordu, "İyi misin?"

Gözlerimi devirerek burun çektim. Bu evde iyi namına ne varsa kara deliğe çekilmiş gibiydi. Dolayısıyla vereceğim cevap pek hayırlı olmayacaktı. Hayır anlamına gelen baş hareketimi yapıp omuz silktim ve sanki her şey olağan seyrindeymiş gibi gülümsemeye çalışarak Yağız'a sarıldım. "Biraz desteğe ihtiyacım var." dedim usulca. "Bana sarılır mısın?"

Yağız araba anahtarını portmantoya asarak beni beklemeden elini belime doladı ve anlayışla sağa sola sallandı. "Elbette." dedi bedenimi sararken. "Sapık kuzenler bunun içindir. "Yaptığı uyuz espiriye bile gülemeyecek kadar kederlenmiş olmamdan ötürü verdiğim tepkiyi başımı omzuna gömmekten ibaret kılıp bastırmaya çalıştığım hıçkırığımı gün yüzüne salıverdim.

"Ah tatlım." dedi içten bir sesle belimdeki bir elini kafama götürüp başımı okşarken. "Şu Turgenyev'ler... Biz Özgül'leri mahvettiler..."

Ona hak verip başımı sallarken daha da sıkı sarıldım ve "Nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum omzundan ayrılmadan. "Lena konusunu yani?"

"Açık yarayla başa çıkılmaz Leyla." Yağız beni kendinden uzaklaştırırken Ivan daha rahat hareketlerle merdivenleri inerek kapıya ulaştı ve açıp çıktı. Banaysa ciğerci kedisi gibi arkasından bakakalmak düştü. Ama belki de sandığım kadar rahat değildi nitekim arabanın fren sesleri acı bir sesle bakışımı kesip beni gerçek hayata döndürürken içimden 'Dikkatli sürse bari' diye

geçirdim. Bu sıradaysa Yağız devam ediyordu. "Sadece alışırsın. Ama kız olsaydım emin ol kuaföre giderdim çünkü bu alışmaktan daha kafa dağıtıcı." çenemden tutup kafamı kaldırdı ve bin bir parçaya bölünen dikkatimi toplamaya çalışarak bakışlarını gözlerime indirdi. "Emin ol, kuaför iyi bir fikir."

Dudağımı ısırırken düşünceyi tarttım. Ivan'ın arada sırada da olsa taramayı sevdiği sarı püskül saçlarımı kestirebilir miydim? "Yapmalı mıyım?" diye sordum bir kez daha. Ondan çok kendimi ikna eder gibi sormuştum soruyu. Saçlarımı seviyordum ama belki de Yağız'ın dediği doğruydu acıya alışmaya çalışmaktansa yeni tarza alışmaya odaklanmak acımı azaltabilirdi.

Lanet olsun! Ne demişti Ivan? Bu konu da tecrübesizliğinin öğretmeni olmak... Ve ilk öğrettiği de ayrılık olmuştu... Ah!.. Gözlerim tekrar yanmaya başlarken Yağız yüzümü avcuna alarak gözlerime üfledi ve ağlamamı önlemek maksadı ile devam etti.

"Kesinlikle." dedi omuzlarımı sıkarak. "İyi hissedeceksin."

"Bundan emin değilim." Ivan'ı bir daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Özellikle de Patron konusunda ki düşünsel haklılığına hak vermeyip kendi başıma ördüğüm o şapşal çorap ikimizi de üzmüşken. Bir hayal kırıklığını daha taşıyabilir miydik? Bu hayal kırıklığı kıytırık iki tutam saç dahi olsa...

"O halde kötü hissetmeyeceksin diyelim." eli cebine giderken ben çantama uzanmıştım bile. "Kredi kartımı al." dedi iki parmağı arasına sıkıştırdığı parlayan altın sarısı kredi kartını bana uzatarak.

"Teşekkürler ama ihtiyacım yok." dedim yarı tebessümle. O tür şeyler kadın cinsine haram olmalıydı bence. Özellikle de morali sıfır derecenin altında seyreden kadın cinsine.

"İşi bıraktığını biliyorum. Benden çekinmiyorsun herhalde." dedi kartı çantamın içine atarak.

"Pekala, sana ne getireyim?" diye sordum açık yaraya biraz merhem olmak umuduyla.

"Depresyona ne iyi gelir?" diye sordu gülerek.

Elimi kalçama yasladım. "Depresyonda gibi görünmüyorsun." dedim sert bir ifade ile. Açıkçası depresyonda olan tek ev ahalisinin ben olduğuna emindim. Şu durumda başka ihtimal var mıydı ki zaten? Tümüyle aşkımı kısmen dostumu kaybetmiştim. Şu dakikadan sonra yüzüme adam akıllı bakacağını bile sanmıyordum ve bu düşünce yüreğimi ezip parçalıyordu. Onu seviyordum. Tüm geçmiş ve geleceğimle üstelik ama demek ki olmayınca olmuyormuş.

'Ne arkadaş olmayı becerebildik ne de birbirimizi tamamlamayı...' dedi kalbim fısıldayarak. Doğru bir tespitti belki ama işleri daha beter hale getirmekten ve daha beter üzülmemi sağlamaktan başka bir şeye yaradığı söylenemezdi. Elimi içimde nerede olduğu belirsiz ama beni yiyerek bitiren boşluğa bastırmak istercesine yumruk yapıp kapıya yöneldim ve gözümden akan yaşı görmezden gelerek Yağız'a seslendim. "Çikolata ve dondurma alırım ve çok mutlu bir romantik komedi eşliğinde yiyerek depresyondan çıkmaya çalışırız."

Bitmişti ya... Başlayamadan hem de...

***

Evet, işte kuzguni renkte siyah saçlarım olmuştu. Sarışın değildim. Yelloz da değildim... Kaşlarımı bile boyatmıştım. Saçlarıma kıyamadığım için yapmıştı bunu. Bir hayal kırıklığına daha ihtimal veremezdim. Sadece sakinleşmek için daha fazla şey kaybedemezdim.

İşin ilginç yanı ise bu süreç içerisinde kendimi daha iyi hissettiğim bir an bile yoktu; olanları aklımdan bir an olsun çıkaramamıştım. Hoş kafam iki kilo ıslak boyayla bütünleşmiş anılarıma baskı yaparken neyi unutabilirdim ki zaten... Saçlarımı havalandırıp kuaföre parlayan sarı kartı uzattım ve hemen ardından çıkmak için kapıya yöneldim. Yarabbim! Uzun bir saç yıkama kurutma arası masaj seansı bile kafamın içinde dört dönen olayları unutmama mani olmayı becerememişti. Kafam çatlıyordu. Kalbimse hala sancıyordu... Bu geçecek miydi? Hiç sanmıyordum ama geçmesi için bir ömür inzivada dua seansları yapabilecek kadar çaresizdim... Kuaförden uzaklaştıktan sonra Yağız'a söz vererek aldığım çikolatalardan benim hakkım olanı alarak denize nazır şekilde yemeye başladım. İşte yine yanaklarımdaydılar gözlerimin uslanmaz, arsız ziyaretçileri.

Biraz kendime geleyim o kıçı kırık patron müsveddesini mahvedecektim! Hak etmişti piç kurusu!

Yutkunmakta oldukça zorlanarak denize baktım ve tüm bu olanlardan sonra denizin beni yutma ihtimalinin hayalini yaşadım. On altı yaşında bir aptal değildim belki ancak ruhum öylesine kurşunlaşmıştı ki aklım on altı yaşındakiler gibi ölmek istiyordu.

Benim o adi herifle yattığımı düşünüyordu!..Ve kolyesi de... Elimle saçlarımı karıştırarak denize karşı kaldırımda yere uzandım ve gözlerimi yumup nerede hangi hatayı yaptığımı bulmaya çalıştım. Tek problem vaktinde ona aşık olduğumu kabul edemeyişimdi galiba ve bu aptallığım yüzünden acı çeken yine bendim!.. Peki bunun bir tedavisi var mıydı acaba? Sil Baştan filmi gibi mesela.

Dalgalar durup durup duvarlara çarpar ve beni damlaları ile iyice ıslatırken gün iyiden iyiye kararmaya yüz tutmuştu ve benim içi talihsizlik dolu karma lise yurduna dönmeye hiç niyetim yoktu. Hele de onunla göz göze gelme ihtimali... Suçlu çocuklar gibi

ondan saklanmam akıl alır bir gerçek değildi! Ona ihanetin kıyısından bile geçmemişken üstelik. Onu seviyordum yahu! Aşıktım... Elimi tuttuğunda elektriğe maruz kalmışçasına titremeyi seviyordum. Gözleri gözlerimi esir alınca omurgamdan aşağı düşen hissi seviyordum. Gitarın tellerine çarpan ellerine bakmayı dahi seviyordum ben! Saçının telinden tırnağının ucuna kadar seviyordum. Tüm varlığımla hazırdım teslim olmaya! Lanet olsun ki teslim olmuştum bile zaten! Kalbimin her bir zerresi onundu! Onun olan bir kalp taşıyordum şimdi içimde! Kaburgalarım aradında içinde 'O' olmayan bir 'O' taşıyordum! Onsuz bir kafes gibi kalakalmıştım. Dımdızlak...

Dalgalar suratıma bir kez daha damlacıklarını suratıma çarparak beni yaladı bense onunla aynı sofraya oturma mecburiyetimin farkında olarak içimi ona taşımaya hazırcasına eve gitmeye hazırlandım. Sırılsıklam bir yürek, ıslak sıçan misali bir bedenle taksi durağına yaklaşmıştım ki telefonum çalarak beni az daha son sürat yaklaşan bir arabanın altında kalmaktan kurtardı. Arayansa son zamanlarda konuşmayı umduğum hiç kimse değildi. Ivan'ın babası Hakan amcaydı arayan. Ne? Kolye meselesini mi duymuştu yoksa? Ama nasıl? Yoksa tamamen başka bir şey miydi? Yani daha önce Hakan amcayla sadece bir kez konuşmuştuk o da sadece ben ve neredeyse parçalanmaya yüz tutmuş aile bağlarımla alakalıydı. Yani ciddi bir konuydu. Şimdiyse kırmızı alarm hislerim yanıp sönmeye başlamıştı. Açmalı mıyım? Açmamalı mıyım diye düşünürken telefon birden sustu ve bu sefer Victoria teyze aramaya başladı. Aman Yarabbim! Neler oluyordu?! Korkudan ellerim titremeye başlamış nefeslerimde düzensizleşmeye başlamıştı. Kendimde telefonu açma gücü bulduğumda ise zil sesi yine kesilmiş ama bu sefer de benim babamdan bir telefon gelmişti. Bu sefer kontrolümü kaybeymeden telefonu açmayı akıl edebilmiştim.

"Baba?!" Sesim oldukça ürkek ve endişeli çıkmıştı ki kendi sesimden kendim korkmuştum. Babamın sesi benden endişeli çıkınca gerçekten bir kötü bir şeylerin kapımızı çaldığına emin oldum.

"Allah'ıma bin şükür yaşıyorsun Leyla'm..."

" Baba ne oldu?" Diye sordu usul solumaya çalışarak.

"Bilmiyor musun? " babamın sesi endişeden pekte uzak olmayan bir rahatlama ile konuşunca elimi enseme koyarak kafamı yana yatırdım ve gözlerimi kapatarak "Anneme mi bir şey oldu?" Diye sordum.

"..."

"BABA!!!"

"Be-- Leyla."

"Evet baba?.." Bir yandan çaresizce solurken diğer yandan taksici abilerin ihtiyatlı ve yardım etmeye hazır bakışları arasında taksi durağının sandalyesine oturdum. Kesin anneme bir şey olmuştu...

Allah'ım sen kalbimi sakın! Daha ne kadarına galip gelebilirim bilmiyorum. Sağlam binalarım bir bir ayak uçlarıma yıkılıp duruyordu ve ben mani olmak hiçbir şey yapamıyorum... "Annem değil mi?"

"Leyla, kızım bir yere otur." Dedi sekinleştirici bir tonla ama bu gelen felaketin su götürmez habercisi olduğundan daha da korktum.

"Baba?" sesim alabildiğine ısrarcı ama baştan ayağa korkmuştu.

"Bunu söylemenin daha kolay bir yolu yok." Dedi usulca. "Ivan. Kaza yapmış. Senin de arabada olduğunu düşündük. Çok korktuk..."

Kulaklarım 'Ivan kaza yapmış' kısmından ötesini duymaz olmuş tüm dünya kulaklarım içinde uğuldamaya başlamıştı. Telefonu bilinçsizce kapatıp ayaklarımı herhangi bir taksiye yönlendirirken içi saman dolu bebeklerden içi acı dolu fıçılara dönüşüyordum. Telefonumun sesini bile hastaneye iyice yaklaştığımızda fark edebildim. Bir sürü cevapsız çağrı vardı şimdi arayansa Yağız'dı. Umursamadan telefonun sim kartını çıkartıp çantama attım ve daha hastaneye iki sokak varken arabadan inip koşmaya başladım. Biliyorum bu yaptığım aptallıktı. Onun yanına ne kadar çabuk ulaşırsam o kadar iyidi ama kapalı alanda onu kanlar içinde düşünmek durumu kolaylaştırmıyordu ve biliyordum ki aldığı yaralar hafif değildi. Eğer hafif bir kaza olsaydı bin kere aranmazdım çünkü. Babam hayatımdan endişe edip yaşayıp yaşamadığımı anlamak için beni aramazdı. Merve bile aramıştı. O bile! Ağır yaralanmıştı ve bu bilgi beni kalıbıma sığmaz hale getiriyordu. Koştum! Durmamaksızın acilden girip Serdar'ı elleri kanlı vaziyette yere oturmuş şekilde gördüğüm noktaya gelinceye kadar ağlayarak koştum. Ciğerlerim patlamak üzereydi ama umursamadan koştum. Islak saçlarım ağzıma yüzüme yapışmış olmasını umursamadan koştum. Bekleyenler şimdilik sadece Ivan'ın babası ve Selim olsa da bana mahşer kalabalığı gibi gelmiş ve onları yarıp Ivan'ın yanına gitme isteği uyandırmıştı ayaklarımda. Bir Hakan amcaya bir Serdar'a bakıp ağzımı açtım. Kapattım. Açtım. Kapattım; birilerinden bir açıklama bekliyordum. Nitekim benliğimin yarısı meçhule saklanmış diğer yarısı da onu ararken ilelebet kaybolmuş gibiydi. Karnımda bir yara varmışta tuz basıyorlarmış gibi iki büklüm eğilip derince bir nefes almaya çalıştım ama beceremeyerek çantamı boynumdan çıkarıp attım. Nacizhane vücudum oksijen yetersizliğinden önce Ivan eksikliğinden kıvranmaya başlamışken birden acilin kapısı açıldı

ve başta sedyeyi çeken hasta bakıcı peşi sıra üç uzman doktor ile refaket edilen Ivan çıkageldi.

Kıyafetleri kan içinde, omzu cam kırıkları arasında pusuya düşmüş gibiydi. Elimi güç bela dudaklarımı örtüp sedyeye yaklaşmaya çalıştım ama doktorlar etten duvar oyununu o kadar iyi oynuyorlardı ki... Şayet biri dönüp de Serdar'a beni Ivan'dan uzak tutmasını emretmeseydi o zaman karnıyla göğüs kafesi arasına saplanmış levyeyi bile göremeyecektim.

Levye. Vücuduna saplanmış bir demir parçası vardı!!! Orada öylece hiçbir şey yapmadan duramazdım. Ivan'ın akıbetini öğrenmek için sağdan sola soldan sağa doktorların kıçında pervane olamazdım. Hakan amcanın umut yüklü bakışlarından güç alıp koşarak asansöre yetiştim ve doktorların olmadığı tarafa geçip Ivan'ın elini tuttum. "Lütfen." Dedim onlar bana itiraz etmeden. Yarabbim saçları bile kan olmuş kanlar pul pul kuruyup sedyeye dökülmüştü...

"Sadece elini..." dedim ve devamını hıçkırığım kesiverdi. Oldukça yaşlı görünen doktorlardan bir tanesi hemen yanımdaki genç çocuğuğa başıyla emir verince çocuk elimi nazikçe tuttu ve yavaşça çekti. Tam karşımdaki damar yolu açıyordu ve asansörün kapısı açılınca o hengame yeniden başladı. Arkada beyni boşaltılmış bez bebekler gibi hızla önümden çıkan sedyeye, sedyenin arkasından yetişen kan ünitelerine bakakaldım. Ayaklarım çok yavaş haretet ediyor gördüklerim beynimde ağır çekim oynuyordu. Sonunda kaşlarımı kaldırdım ve asansörün karşısındaki duvarın dibine çöküp göğsümde açılan kara deliğe düşmemeye çalıştım. Gözlerim gördüklerine dayanamaz, bacaklarımdan derman keserken kendimi kısıtlamadığım hıçkırıklarım arasında kayboldum. Ellerimi birbirine sımsıkı sarılan saçlarıma sokarak ameliyathaneye yakın tarafa sürünüp elimin ters tarafıyla dudaklarımı gizledim ve kesik bir hıçkırık daha koyuverdim. İçimde derin bir yara varmışcasına acımaya

başlamıştı bedenim ve ben buna binaen sadece boştaki elimi karnıma bastırarak teselli edebiliyordum kendimi...

Bi' eksiklik. Bi' acı...

Boşluk ve yara aynı yerdeymiş gibi bir acı vardı içimde ve öyle ki bu acı dünya da ki diğer hiçbir şeyle kıyas edilemezdi. Ivan Hiç geri dönmeyeceğini bağır çağır etse anca öyle hissederdim bu acıyı belki... Belki de dönmeyecekti... "Ondan mı acıyorsun?" diye mırıldandım sadece kendimin duyduğu acınası bir çaresizlikle.

Hışımla yerden kalkarken aklımdaki tek düşünceyi eyleme dökmek, ameliyathaneden içeri girip Ivan sağlammışçasına göğsüne yumruk atıp nasıl böyle bencil bir şey yaptığını, YAPABİLDİĞİNİ, sormak vardı? Nasıl huzurla bu dünyayı terk edip öbür tarafa göçebileceğini düşünürdü? NASIL? Benle bitmemiş kavgaları vardı onun? Yarım bıraktığı sihirli duyguları vardı... Yeşil ormanlarında (Gözlerinde) söz verdiği eksik kalan gezintileri... Ellerim sert kabuklar halinde duvarları döverken anlaşılmaz kelimelerle bağırıp "Sözlerin vardı. Uyan!" sarsılmaya başladım.

Yarabbim! Sanki o yatakta Ivan değil de ben yatıyordum şeydeki zamanlarda ki gibi; benim o yatakta yaralı serçe gibi serildiğim zamanlardaki gibi ve diyordum ki 'Lütfen Allah'ım, beni Ivan'a bağışla...' O zamanlar bunu sadece hayatta kalmayı dilemeyi daha nasıl makul hale getireceğimi bilmediğimden öyle dilediğimi sanıyordum ama meğersem bu dünyadan Ivan'ı sevdiğimi fark etmeden göçüp gidersem Ivan'ı sevdiğimi bilen bilinçli tarafım kahrolacağı için 'beni ona bağışla...' diye duaya döküyormuşum dileklerimi. Boşa değilmiş meğer duamın içindeki Ivan.

Allah'ım biliyorum çok dindar bir kulun değilim. Namaz kılmam. Kur'an okumam. Keşke yapsam ama yapmam. Günah olduğunu bile bile içki içtim ama sana inanıyorum. Yukarıda bir yerde, belki de her yerde, her gece 'onun' için biraz ağladığımı

biliyorsun. Ve şimdi... Onu kaybetmeye, onsuz bir saniye dahi nefes almaya gücümün kalmadığını da biliyorsun. Allah'ım, Ivan'ı bana bağışla... Onsuz olmaz yapamam... Bilirsin beni. O giderse buralarda kalamayacağımı... Bilirsin... Diye yakardım içimde bir yerde. Kalamazdım. İntihar da olmazdı hani onun adı. Yarısı ölmüş bir kadının diğer yarısı nasıl yaşardı ki zaten...

Gelenler vardı. Endişeli sorularla, oradan oraya koşuşturup iş arkadaşlarını ameliyata hazırlayan doktorların yolunu kesen, Ivan'ın ameliyatını sekteye uğratan korkmuş suratlar... Bir an durulup usul usul yoluna devam eden gözyaşlarım ve sabahtan beri hıçkırmaktan kısılmaya yüz tutan sesimle bir kez daha "Kalk ordan..." diye mırıldanıp daha histerik tonlara yönelen hıçkırıklarımla arkamdan yavaşça yaklaşan Yağız'ın kucağına attım kendimi. Yarabbim... Bu gerçek olamaz! Orada yatan ben olmalıydım! Yani hep ben olurdum. Doğanın kanunu buydu bir kere. Ben bir yerlere çarpar, bir yerlerimi kırardım o da beni azarlardı. "Hasta olan bendim Yağız!..." dedim titrek bir sesle. Elini tuttuğum zaman elime bulaşan Ivan'ın kanını görmeyi reddederek. "Oysa doktor. Kalkmalı!..."

"Şşşştt" dedi Yağız beni sıkıca kavrarken. "Ivan delidir doludur ama veda etmeden gitmez bilmiyor musun?"

"Gitmez değil mi?"

"Seni bırakır mı sanıyorsun şapşal?" saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp elleriyle yüzümü kavradı ve alnıma bir öpücük bıraktı. "Seni seviyor değil mi? Sana veda etmeden gitmez o." Nereye çekersen oraya gider ruh halimle içimde tomurcuklanan umut filizine can havliyle tutunurken Yağız'a daha sıkı sarıldım...

Umarım diyordu içimdeki cılız ses. Umarım Yağız haklıdır. Ve diye de ekliyordu, Umarım veda etmeden gitmez.

İçimdeki deli sular durulmadan gelen Ivan'ın ailesi ile yıkık dökük dayanağımın zoraki duvarları bir kez daha yıkıldı ve ben Yağız'ın kolları arasından yere düştüm. Lena... Onu görmemle tüm inançlarımın tuzla buz olması bir olmuştu zaten. Çünkü o aramızdaki lafım sakınmayandı. En acı geçek bile olsa yalana başvurmayandı. Yüz ifadesi ile bunu desteklerdi her zaman için de. Ve şimdi öylesine korkmuş görünüyordu ki. Abisi için korkuyordu. Ve o korkuyorsa işler yolunda gitmiyor demekti. Yüzümü ellerim arasına gizlerken Merve'nin sesini duymamla koca kara deliğe biraz daha çekilmem bir oldu. Kulaklarımı günaha örtercesine tıkayıp ağlamaya devam ettim. Olanları durup dinleyecek bilinçte değildim. Onu istiyordum! Onu ayakta görmek istiyordum. Benimle konuşacak ya da kavga edebilecek kadar sağlıklı bir bedenle karşımda görmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ivan'ı duyumsamaya ihtiyacım vardı. Orada yatmasını düşünemezdim. Kana bulanmış halde... Kendi kanına...

"Kulaklarını tıkayınca sorunsuz güzel dünyana geri mi dönüyorsun prenses?!" Merve kollarımdan tutup zorla ayağa kaldırana kadar düştüğüm karanlıkla dost olmaya başladığımı fark etmemiştim.

Şayet "Merve. Lütfen..." dediğimde sussaydı kesinlikle de fark etmezdim. Oysa susmayı hiddetle reddetti ve tahayyül ettiğim Ivan'sız dünyadan çekip kurtararak inanması güç korkunun içine düşmemi engelledi. 'Ivan'sız' bir dünyanın düşüncesi bile nefesimi kesiyor kalbimi sıkıştırıyordu. Ben onsuz iki dakika hayatta kalamazdım yahu. Bi' kere onsuz ilk trafik kazamda tahtalı köyü boylardım. Sonra katlanacağım kirli çoraplar olmadan nasıl uyurdum geceleri ki? Dans ettiğimiz çınar ağacını Ivan'ı düşünmeden nasıl hatırlardım? Onsuz bir hayatta nasıl onu... Onun yokluğunu kabul edip nasıl sevebilirdim? Yarabbim... Paralel dünya kabusu gibi!.. Ama neyse ki Merve kollarımdan tuttu ve sırtımı duvara çarpıp bağırmaya devam etti. "Senin kıskanç

tavırların olmasaydı! O kolye meselesi olmasaydı! Senin yüzünden aptal!"

Kabul ediyorum benim yüzümdendi ama sebep kolye değil kıytırık Paris biletleriydi. Ne yapacağımı bilemediğim patron hediyeleri...

"Üzg--"

"Üzgün olman için hatanı kabul etmen gerekiyor!"

Duraksamadan üzerime gelmeye devam ederken kafamı defalarca sallayıp, "Böyle olmasını hiç istemedim." dedim cılız bir sesle. Doğruydu. Onu seviyordum ben. Daha sabah kucağında uyanmıştım ben onun; kollarında! Atan kalbinin üzerinde!... Koca bir dünya inşa etmiştik biz dün gece! Biz dün gece birbirimizindik ya!

"Senin yüzünden! Sinirlendirdin onu! Sonra da beyinsiz bez bebekler gibi araba sürmesine izin verdin! Onu benden kıskandığın için kavga çıkarttın önce! Sonra da!.." ellerimle bana ulaşmaya çalışan kızdan kaçmaya çalışırken babamın göğsüne çarptım ve bu sayede ben, Merve ve Ivan odaklı karanlık dünyamdan dışarı göz gezdirdim. Küçüklüğümden beri aşina olduğum her bir yüzün burada olmasına binaen durumun ciddiyetinin yüzüme çarpılması ile bir kez daha iki büklüm oldum. Demek bu gerçek o, ameliyathane yatağında yattığı sürece yüzüme çarpmaya devam edecekti. "Sevgilimi..."

"Kapa çeneni!" Diye bağırdım nihayet dayanamayarak. Babama sarılmış haldeyken bile dayanamamıştım onun ithamlarına. Omuzlarımdan tutup duvara çarptığı ve paralel dünya kabusumdan beni uyandırdığı için elbette minnettardım. Ne demişler kötü düşünmek kötüyü getirir. Ama bilmediği konularda tükürük saça saça bana çemkiremezdi!

Kabul acılı ve yaralıydık; hepimiz şahdamarımızla, en sevdiğimiz, en kıymetlimizle sınanıyor gibiydik ama bu kimseye eteğindeki taşları dışarı dökme hakkını vermiyordu işte, VERMİYORDU!

Ben burada bitkin bakışlar, yardıma muhtaç suskun dudaklarla başta babam olmak üzere herkese yalvarıyordum. Saçımdan tutun da tırnağımın ucuna kadar tükenmiş haldeydim. Sanki kan kaybeden bendim. Sanki soluk alamayan, makinelere bağımlı olan bendim de Merve kolumdan tutup aşağı çekiyordu beni.

Tahammül edemiyordum! Ivan, geçmişim, bugünüm ve yarın olan adam, camekanın ardında tarifi imkansız sızılar içinde canı için ölümle cebelleşirken Merve'nin ucuz üç beş kelime ile 'güya aşkını' savunmasına tahammül edemiyordum!

"Kapa çeneni!" Diye bağırdım tekrar dayanamayarak. "Bir saniye sus! Allah, peygamber aşkına! Kes sesini..." diye bağırdım kimse onu durdurmayınca. Hoş kimde konuşacak takat vardı ki?.. Etrafımızda bir sürü insan bir sürü yıkılmışlık vardı ve hepsi zor ilerleyen bir yürek için birlik olmuşlardı. Ivan'ın yüreği için... Mahşerde bile bir olmaz dediğim iki insan -Ivan'ın anne, babası. Ki onlarınki de ayrı bir trajediydi. Mercan ailesi dağılmanın eşiğindeydi. Hakan bey yüksek ücretli fahişe sekreteriyle kırıştırıyor, Victoria hanım ise hamileliğinin bilincine yeni varmış bir halde küçük oğlu ile kaliteli vakit geçirmenin peşinde koşuyordu. Bir umut içindeki bebekle soğuyan yuvalarının samimiyetini geri kazanmaya çalışıyordu ama derler ya nafile... Ivan'ın üvey anne elinde geçen altı ayı, Victoria'nın süren yedi buçuk aylık tehlike dolu hamileliği ve Hakan beyin evlatlarına hasret boşa geçmiş koca bir ömür ile sürüklenen ve asla tam bir mutluluk yaşayamayan aileden bozma dört kişilik bir geçmiş. Dedim ya Trajedi Trajedi üstüne ama anlatılacak uygun zaman bu an değil...- birbirine sarılmış, birbirlerini teselli ediyorlar; Yağız asla gözlerime bakmaz dediği Kıza, Lena'ya, omzunu vermişti.

Selim kanlı ellerine bakakalmış doktorların çıkmasını bekliyordu. Anne ve babamsa kan çanağı gözlerle dua etmeye başlamışlardı. E ne de olsa evlat acısını tatmışlardı bir kere... Bense sayemde başlattığım bu acı spazmlarının yasını tutmak isterken Merve'nin acımasız balık ağına yakalanan sazan gibiydim. Dedim ya kimsenin takati yoktu kızı susturacak ama madem muhattabı bendim o zaman acımı yaşatmayan bu geri zekalıya acımı hissettirirdim.

"SUS!!! Lütfen..." Şu yüksek volumlu SUS! nidam herkesin üzerinde şok etkisi yaratmıştı anlaşılan.

Ivan'ın babası, Hakan amca Merve'nin kolundan tutup babacan tavırlarla onu sakinleştirmeye çalışırken hatun; "Sen Ivan'dan vazgeçtim de. Bende susayım Leyla." diye hırladı.

Merve'nin kararlı gözleri ile karşılaşmak konusunda oldukça çekimser fakat şu dakikadan sonra kaçmayacak kadar kararlıydım. Ayrıca sinir uçlarım uyarılmış ve olabildiğine saldırgan hissetmeme sebep oluyordu. Hem Ivan orada canıyla cebelleşir ben burada o uyansın isterse kölesi olmaya razıyım diye dua ederken daha ne kadar aşkımı inkar edebilirdim ki?

"Ivan benim sevgilim." Dedi Merve bir kez daha meydan okurcasına. "Beni seviyor. Beni öpüyor."

"Beni kışkırtma Merve. " dedim usulca sinirden ve çaresizlikten kasılan ellerimi sıkarak.

Merve söylediklerinin etkisini gözlemleyip zaferle üzerime yürümeye ardından da parmağı ile omzumu dürtmeye başladı. "Bu seni deli ediyor değil mi? Bizi birbirimize dolanmış halde görmek... Beni kıskanıyorsun, hadi itiraf et! O benim ve sen ona sahip olmayı beceremediğin için! İçin için kuduruyorsun."

Sinirden tir tir titreyen vücudumu daha ne kadar zapt edebilirdim bilmiyordum ama bardağımın damla damla dolduğunu

hissediyordum dahası Ivan benim düzinelerce kez yattığım hasta yatağında masumca ve bilinçsizce hızla kan kaybederken hissettiğimin kıskançlık olmaması gerektiğini de biliyordum.

"Bana cevap ver LEYLA! O evden taşınacaksın! Telefon numaranı değiştirip Ivan ve Lena'yla bağlarını kopartacaksın. Ivan benim! SADECE BENİM! Bir İl--"

Çığlığı hangi mantıkla bastığımı bilmesem de o geri zekalının omuzlarını yakalayıp duvara çarptığım için bir nebze de olsa rahatlamıştım. "Bu mu?!

SENİN AŞKIN BU MU?! Ivan içeride karnında levye parçaları ile kan kaybederken senin tek düşündüğün bitmeye yüz tutmuş gençlik aşkın mı?.. Ivan o ameliyattan canlı çıkamayabilir!"

"Çıkacak!"

"Çıkacak biliyorum! Ama çıkamazsa o zaman umarım şu konuştuklarının vicdan azabıyla baş başa kalmaktan mutluluk duyarsın."

"Çıkacak..."

"BİLİYORUM ÇIKACAK!" Dedim bir kez daha. Sanki bunu ona değil de kendime söylermiş, kendimi ikna edermiş gibiydim. Çıkmak zorunda... Yaşaması gereken benle ya da bensiz koskoca bir hayat var önünde...

Uyanacaksın Ivan...

"Anla beni Leyla. Sen nasıl ki benim onun yanında olmama tahammül edemiyorsun bende seni onun yanında görme--"

"Şunu kalın kafana sok! Senin aşkın benim arkadaşlığımın yanından bile geçemez!!!"

***

Saatler dakikalara, dakikalar durularak saatlere kavuştu. Anın donmasını arzu edecek kadar güzel bir ana ne kadar yakındık?.. Ya da yakın mıydık? Doktor ne zaman koca bir gülümseme ile çıkıp 'Başarılı bir operasyondu. Birazdan uyanır. Ziyaret edebilirsiniz ama çok yormayın.' diyecekti? Ya da diyecek miydi?..

Saatler. Saatler. SAATLER! Tam dört saat. Onun hayatından endişe ederek kaygıyla geçirdiğim tam dört saat!...

Allah'ım. Ciğerlerimi söküp nefes almamı engelliyorlar, kalbimi eziyorlar, ondan kalan son hatıralarımı tek tek onun solan ruhuna çekiyorlar gibiydi... Şimdiye kadar ameliyatının bitmesi gerekmez miydi? !

Öldüğünü hissediyordum.

Geri gelmemek üzere gittiğini...

Hıçkırıklarıma bile küstahça kulak tıkayıp uyuyan adama, Ivan'a, destek olmamamın acısını yaşıyordum içimin her metre karesinde. Ellerim uğuldayan kulaklarıma siper olmuş, uykusunda mücadele edip beni merakta bırakan adama çaresizlikle lanet ediyordum. Hastanenin duyularıma tecavüz eden mide bulandırıcı kokusuna tiksinti ile kafa sallayarak, gözlerimi terk eden yaşların içime içime akmaya başladığını hissettim. İstikamet değiştirmeden önce mesken tuttukları yolda kuruyan gözyaşlarıma bile dert yanamayacak kadar acizdim...

Canım kanayabilir miydi?

Onun yokluğu bir yaraydı bende ve olmayan her dakika ölesiye kanatıyordu neresi olduğunu bilmediğim benliğimi. Yoktu işte! Gidip-Kalmak arasında medcezirlere gark olmuştu ve bu ihtimal bile yetiyordu sol yanımı sızlatmaya.

Sızlatmak mı? Hem de nasıl? Seni öldürmeyen bir elektrik kaçağına ebedi bir mahkûmiyet gibi...

İyiden iyiye karanlığa çekildiğimi ve karanlığa giden yoldaki dikenlere düşüp durduğumu hissediyordum. Hani insanlar depresyona girerken hayatın hep en kötüden oluştuğunu hisseder ya, hah işte öyle bir kötü... Öyle bir karanlık. Öyle ki; karanlığı bile görmemi engelleyen bir şey... Ama diyor içimde filizlenen bir tohum! Kötünün olması için iyinin de olması gerekmez mi? Bu tespite can simidi gibi tutunup bitkince doğruldum. Son konuşmalardan sonra herkes susmuştu ama aptal ergen Merve gözleriyle düşüncelerine film çekmek istercesine bana dikmişti? Ne görmemi istiyordu? Ölüm kalım savaşı veren bir adamın sahibini mi belletmek istiyordu? NE?!

Elimi belime yerleştirip yorulan bedenimi sabit tutmaya çalışırken Merve'yle göz göze geldik (TEKRAR!) ama bu sefer umarsızca gözlerimi devirip endişe etmem gereken yere odaklanmayı becermiştim. Aptal kız kavgalarının yeri değildi. Hem zaten bir hastane draması ortasında olabilecek en rezil kavgayı gerçekleştirmiştik; Hayatta kalması muamma biri için (bunu söylemek ne yaralayıcıydı... Herhangi biriymiş gibi olası ölümü üzerine cümleler tüketmek dudaklarımda...) bir saç saça girmemiştik. Rabbi'm, yapamazdım! Sana içten içe kanlı gözyaşları ile yakarırken bu aptal kızın bakışlarına daha fazla tahammül edemezdim. Hızlı adımlarla, boynumu yırtan, yenmekten bitap düşmüş eğri büğrü tırnaklarla, kan çanağı, yorgun bakışlarla, yürümeyi bile unutmuş, çarpık adım atan bacaklarla kendimi dışarıdaki banklara attım. Selim de benden hallice bir sıhhatle sigara yakmış, yaktığı sigarayı elinde beklemeye aldığı gitarın telleri arasına sıkıştırmıştı. Yorgun bedenim, ondanda daha ağır ruhum ile yanına hafif hafif çöküp çimlere bakakaldım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, bir kez olsun içine çekmediği sigarasının kül oluşunu izlerken. Sahi ne düşünüyordum. Sanki çok düşünürsem Ivan'ı iyileştirebileceğimi. Ya da ben yapamasam bile gücünü kudretini hiç yok saymadığım yaratıcımın yapabileceğini

düşünüyordum. Durup başımı gökyüzüne kaldırdım. Amerika için gün yeni başlıyordu, Kanada buz gibiydi muhtemel, Fransa yine ağlıyordu zannımca, İstanbul'da gece hayatı iyice hoyratlaşmış olmalıydı. Kısaca tüm dünyada günlük seyrini yaşıyordu. Biz hariç. Hep olduğu gibi. Gün döne dursun. Ben ve Ivan. Ne zaman bir rutine bağlanmıştık ki şimdi bağlanalım?

***

Uyandı! Gece dört gibi ameliyathaneyi terk eden doktorların dudaklarında da yorgun ama bi' o kadar da tatminkar bir gülüş vardı üstelik. Biz perişan olmuş insanların her birinin eline, koluna ya da omzuna dokunarak gözümüzün içine baktılar ve şöyle dediler; "Çok zor bir ameliyattı. Ama Ivan hep inatçı biri olmuştur. Bu seferde bizi yanıltmadı. Dinlenmesi açısından bu gün ve yarın hiç kimseyi yanına almayacağız ama monitörden onu izleyebilirsiniz."

İçimde çorak olmuş arazilere su tutan cümleler bunlar olmuştu işte! Korku ve terden sönen saçlarım dans etmek istercesine sağa sola savrulup derin nefeslerle gülümsemek için açtığım ağzıma doluyordu. Ama bu bile sinir bozucu değildi. Yaşıyordu! Daha da önemlisi 'Yaşayacaktı'! Daha ne isterdim Mevla'mda?! Sevinçle zıpladım ve daha az önce Ivan'lı güzel anılarımızı birbirimize anlatarak anılara beraber tutunduğumuz Selim'e sımsıkı sarıldım. Annem babama. Viki eski kocası Hakan amcaya. Lena Yağız'ı dudaklarına yakın gamzesine buse bile bıraktı hafiften. Uyandı. Tüm o zırlamaların ardından tek söyleyebileceğim; UYANDI...

***

Ama bu sefer gerçekten uyandı! Yani orta yaşlı, kısaca anne baba kesimi doktor odasında dinlenceye çekilmişken biz gençler olarak monitörün önünde kamp kurmuş Ivan'ın soluk alış verişini dinliyorduk. Aldı ve verdi, Aldı ve Verdi. İnanılmaz derecede aynı rutinle soluk alıp vermeye devam etti. Bir doktor edasıyla onun soluk alışverişinin ne kadar mucizevi bir şey olduğunu hele de yer yer kanlı üstelikte çatlak dudaklardan alınan oksijenin karbondioksite dönüştüğünü görmek hem hayret uyandırıcı özellikle benim açımdan iç gıcıklayıcıydı.

Tamam Leyla! Kendine gel! Ivan daha ona dokunabileceğin kadar iyileşmedi. Ayrıca daha onu dokunabilme vizeni geri alamadın... Derken görmeye can attığım yeşilin en deniz deriniyle yavaşça araladı göz kapaklarını. İlk tepki veren hakkıyla Lena oldu ve heycanlı bir tebessümle bacakları üzerinde doğruldu. Onu Merve izledi ama ben Selim'den bir işaret almadan ayağa kalkmayacak kadar temkinliydim. "Abimi görmek istiyorum." Dedi dudaklarını ısırıp ellerini birbirine çarparak. Aynen Lena! Diyordu kıpır kıpır hoplayan içim. 'Bende senin abini görmek istiyorum!' Ve tabii ki önceliğin sende olduğunu bilecek kadar da yerimi biliyorum. Ama tabii küçük, küçücük, mini minnacık bir pürüzümüz olduğunun da farkındayım. Hoş küçücük de olsa varlığı göz ardı edilemeyecek olan biriydi Merve. Dominant bir karakter olduğundan değil de, sesinin duyulmasını istediğinde duyuran tiplerdendi ve dün gece de duyurmuştu duyuracağını. Kendi kendime asabımı bozmaya değecek bir durum olmadığımı tekrar edip durdum ve beş saniye içinde de mutlu dinginliğime geri kavuştum. Sadistçe bir zevkle monitöre dönerek Ivan'ın acı çeken suratına ve yavaş yavaş hareket eden kollarına baktım. Acı çekerken bile karizmatikti ve bu bana Merve'yi çoktan unutturmuştu. Taa ki sesi tekrar çıkıncaya kadar.

"Lena, belki de müstakbel karısı olarak önce ben girmeliyim."

'MÜSTAKBEL KARISI MI?' Tamam kendimi bir noktaya kadar sabit bir vizyonda tutmaya, sevimli kız profilinden uzaklaşmamaya çalışırım ama bu yorum beni yoldan bile çıkarmıştı! Lena da benle aynı fikirde olacak ki açtı gözünü yumdu gözünü. "İş ailede bitiyorsa belki de onu ilk önce dokuz ay taşıyan görmeli, ha Merve? Bu arada, aile demişken, Kolyen nerde? Ya da şöyle mi söylesem, daha iyi anlaman açısından yani, Leyla, abimin sana verdiği kolye nerde?"

Bu kızı seviyorum. Karşı tarafa laf anlatmada ki becerisine ise aşığım. Nasıl desem? Lena, vurdu. GOL OLDU! Üstelik topu ağlara takılan Merve de, sinir küpü halde hastaneyi terk etti.

"Harika," dedi Yağız etkilenmiş bakışlarla bir Lena'ya bir bana bakarken. "Siz ikiniz kıza etmediğinizi bırakmadınız. Biriniz, ki o kişi sensin Leyla, aşkına kıytırık dediniz. Diğeriniz de, Ki bu diğer de sen oluyorsun Lena," Yağız Lena'ya dönerken dudaklarını yaladı ve tebessüm eşliğinde doğrulup kızın burnunun dibinde bitti. "siktir git! Dedi." Ah duygular, duygular Yağız küfürle benzetme yapıyorken Lena'nın dudaklarına eğilip kutsal bir ilahi gibi sarf etmişti ya sözcükleri, en şaşırtıcı olanıydı bu herhalde. "Sizin sorununuz ne?" diye devam etti Lena Yağız'ın söylediklerini tebessümle kabullenince. Bence asıl soru şu, Asıl sizin sorununuz ne?!..

"Her neyse?" dedim gözlerimi monitorden ayırmayarak. "O uyandı." dedim sevinçle. "İçeri kim ilk girecek?" Soruyla gözleri büyüyen Lena dudaklarını ısırarak bir adım geriledi.

"Açıkçası," dedi söylemek istemez gibi. "Bu kadar ağır bir operasyon geçirseydim uyandığımda aşık olduğum adamı görmek isterdim. Sen gir Leyla."

İşte duymak istediğim cevap! Ve duymak istemediğim bir yorum. "Konuşmalarınıza istemeden şahit oldum (Kesin istemeden olmuşsundur, diye düşünen içime hak verip arkamı döndüm ve

başhekimle karşılaştım. Siktir!) Ama üzgünüm ki bayanlar yarına kadar kimseyi Ivan'ın yanına almayı düşünmüyorum.

Siz bütün bekleyen kel aynaklar doktor odasına geçip dinlenseniz herkes için daha iyi olur. Lütfen."

Sıkıntıyla omuzlarımı düşürüp Başhekim gözetiminde doktor odasına sürüklendik ve Herkesin tüm hareketlerinden de anlaşılacağı üzere bu oldukça sinir bozucuydu ama neyseki daha pes etmemiştim. Odanın önüne varır varmaz Selim'e döndüm ve "Beni içeri sokmanın başka bir yolu olmalı!" dedim inler tonda.

"Bunu söylemenden korkuyordum!" dedi elimi tutup hemşire odasına çekiştirirken.

"Bende söylememenden." diye seslendi Lena da hafifçe gülerek.

Hemşire odası tabelasını gördüğüm anda başıma gelecekleri tahmin etmeliydim. Tek çizgi beyaz pantolon ve v yaka tişörtü başımdan geçirip hemşire pozu aldım. Heycan içinde dışarı çıktım."Telaş yapma" dedi Selim ben titredikçe. "Başhekim çoktan gitmiştir. İçeri gir ve camekanın perdesini çek. Monitörü ben hallederim. Gerisini sen hallet." Göz kırpınca kalbim hop etti ve bunun sebebi kesinlikle Selim değildi. Heycan ve merakla bunu Ivan'ın da yapıp yapmayacağını merak ediyordum. Yapsa... Harika olurdu.

Selimi arkamda bırakırken dudaklarımı kemirdim ve monitörün önünden geçtiğim küçük bir anda Ivan'ın huysuzca omzuna ulaşmaya çalıştığını gördüğüm odaya girdim. "Tam vaktinde," dedi yorgunlukran kısılmış bir sesle. "Hemşire biraz daha morfine ihtiyacım var."

Aman Yarabbi'm! Yorgunluktan bitap bile düşmüş olsa, hasta Leyla'yı bir saniyede ayağa diken bu sesi ne çok özlemişim! Sırtım henüz ona dönük olduğundan beni tanıyamayan adama dönmekte

biraz naz yaparak camekanın perdesini çektim. Umarım Selim şu monitör işini halletmiştir. Nitekim yapacaklarımı kimsenin görmesini istemem!

Camekan işi biter bitmez sabırsız gözlerle beni takip eden adama dönerek derin bir nefes alan yüreğimle eş yutkundum. Onu bir makinadan görmek başka sapa sağlam olmasa da sağlam ve uyanık bir halde görmek başkaydı. Usul usul yumduğum gözlerimi bir anda açarken duyduğum şaşkın tonun adımı fısıldamasına gülümseyerek çekildim.

"LEYLA?"

"Senin canın bu kadar ucuz mu?" diye taklit ettim onu bir zamanlar bana yaptığı gibi. Onunsa şaşkınlığı tamamen başka sebeptendi. Yatağının kenarına oturup alnına değecek kadar yakınına girdim. Elimle yanağına dokunurken gözlerimden birkaç kaçak firar etmişti bile... Gözleri değişik bir sebeple parladı ve yavaşlayan fonksiyonları sebebiyle birkaç saniye gecikmeli olarak ellerini saçlarımla buluşturdu. "Ivan Erdem Turgenyev ismini duyduğumda ne oldum biliyor musun?" dedim sesimin kısılmasına lanet ederek. "Öldüm sandım, Ivan..."

"Saçların..."

"Evet saçlarım siyah." Dedim usulca ve ekledim. "Ama hala seninler...

Ivan, Seni Seviyorum. Bir daha asla apansızca gidebileceğin yerler olduğunu düşünme..."

Bazı yaşanmışlıkların kefareti çok ağırdır. Ayağa dikilirsin ve adama bakarsın. Deli gibi aşık olduğun adama, uğruna okyanusları aşacağın, motorla kilometreleri hiç edeceğin, yıldızlardan halı yapıp yollarına sereceğin, yine de gözlerine baktığında korkarak, kaşlarını kaldırıp bakamayacak kadar çok... Çok'un bile anlatmaya gücü yetmeyecek kadar çok sevdiğin, o adama bakarsın.

Dibindedir. Bir parmak mesafendedir. Uzatıp elini tutmak, tuttuğun o uzun parmakları kalbine götürmek istersin. 'Bak işte seni gören kalbin hali bu!' demek, sonra sarılmak... Bir ömür kokmak istersin. Senin olsun, sana baksın, sana sarılsın... Bunu istersin. Ama öyle bir günah işlemişsindir ki! Arada kıldan ince, camdan hafif bir duvar vardır. Uzanırsın can evine, yoktur bir milim bile aranızda ama dokunamazsın. Karşında dudakları kıpırdar ya da mırıldanır sesini duyarsın ama aradaki o cam gibi o şeyyy... O lanet, varlığı bile yok gibi olan o şey... İzin vermez kıpırdayan dudaklara el uzatmaya. Çok saçma! Karşımdasın sarılamıyorum çok saçma! Duyuyorum ama konuşamıyorum çok saçma! Seviyorum dokunamıyorum çok saçma!..

***

Saçma Ivan. Seviyorum, sarılamıyorum çok saçma...

***

Çatık kaşlarıyla bir ettiği alnını kırıştırıp bir eden Ivan ihtiyatla arkasına yaslandı. "Saçlarının sarı halini seviyordum." dedi acısını dizginlemeye çalışan zoraki bir sesle. Dolan gözlerimi kaçırıp 'daha yeni uyandı. Aşk meşk konularına kafasını veremeyecek kadar yorgun.' diye telkin ettim kendimi. Hem zaten konuşabiliyor olması bile yeterince büyük bir lütuftu daha fazlasını isteyemezdim yukarıdakinden. Nereye koyacağımı bilmediğim ellerimi açarak saçlarıma götürdüm. Daha nasıl hareket edeceğime bile karar vermemişken titreyen sesim kendi özerkiğini ilan edip lafa karıştı. "O kadar da kötü değil ha?" diye sordum kocaman sırıtıp hızla inip kalkan göğsümü dizginlemeye çalıştım. Yüzünü buruşturdu. Oysa birlikte yaptığımız kavganın mahsülüydu bu çirkin saçlar. Derin

nefeslerim zapt edilemez hale geldiğindeyse daha fazla dayanamayıp saçmalayan kollarımı Ivan'ın gövdesine uzattım sonra o yarayı görüp kendimi dizginledim. "Üzgünüm." dedim kısık bir sesle. "Kavga için... Kaza iç.. in..."

"Inan bana." dedi göğsü yavaş yavaş inip kalkarken. "Üzgün olman gereken tek konu güneşi batırıp geceyi getirdiğin saçların. Eski haline getir onları. Ama şimdi lütfen bana morfin bul yoksa öleceğim..."

Uzun bir süre kıpırdaman orada durmayı uman bedenime komuta verip yataktan kalktım. Adam fersah fersah acı çekiyordu yahu. Siyah saçlarımı geriye atıp etrafıma bakındım. Ne yapmaya çalıştığımı anlayan çocuk eliyle telefonun durduğu tezgahın altında yeşil reçete ile satılan ilaçların bulunduğunu söyledi. "Ordaki tüm ilaçları buraya getir de ben bulayım." Dedi acıyla kasılan vücudunu umursadan doğrulmaya çalışarak.

Elimle 'Geri bas.' İşareti yaptım ve "Ben halledebilirim." Diye mırıldandım.

"Seni geri bas kara paçoz!" dedi yine de gülmeye çalışan ama aynı zamanda acı denizinde boğulan bir ifadeyle.

"Yelloz bitti kara paçoz başladı bu seferde." Derken elimde tuttuğum küçük şişelerden birini işaret edip

"Getir onu." dedi elini omzuna bastırıp oturur pozisyona gelmeye çalışarak. İşte o zaman karnındaki dikişleri fark ederek geriye düştü. Bir elimde şırınga diğerinde morfinle depar atıp Ivan'ın yanına koştum.

"Sen Clark Kent (Superman) değilsin! " yatağının kenarına otururken hareket etmeye çalışmaktan boncuk boncuk terlemiş olan alnını sildim. Derin derin nefes alarak yutkundu. Dudakları kurumuştu. "İşte," dedim içimde sızlamaya başlayan kalbimi sakinleştirmeye çalışıp. Şimdi duygusallaşıp ağlamam gereken

zaman değildi. Zaman, dünü bu günü yarını umursamadan hala arkadaş gibi destek olmam gereke zamandı. Duygularımın önemi şimdi bir kıymık kadar bile değildi. Gözlerini yumarak

"Cidden feci sancım var..." dedi usulca.

"Tamam," dedim hızlanarak "bana ne yapacağımı göster." Birkaç saniye hareketsizliğin ardından ellerini hareket ettirip morfini hazırlamaya başladı ama oldukça ağrısı olmalı ki üçer saniyelik aralıklarla ancak bitirebildi işini. Bir dakikanı sonunda dört kere durmuş ve belli ki çatlayan başını tutmuştu. Ona yardım etmeyi o kadar çok istiyordum ki...

İşini bitirdiğine delalet eden uzun duraksamanın ardından Ivan'a yaklaşarak elindeki şırıngayı damar yoluna enjekte ettim. Tecrübelerimden bildiğim kadarıyla sadece dakikalarımız vardı işin kötü yanı ise dakikalarımıza sığdıracak tek bir kelimem bile olmamasıydı. Ivan'ın acıyla kasılan çenesine uzanıp yakaladım ve yanağını öptüm. Uzun ama nemli bir öpücüktü. Diyemediğim kelimeleri anlatıyordu o öpücük Ivan'a. Özür diledi önce, hoş affedilmek gibi bir niyeti suskun kelimelerimin. Hatalı olduğumu bildiğimi fısıldıyorlardı sadece. Sonra nasıl korktuğumu anlattılar arkadaşıma... Öpücüklerim o kadar gevezelerdi ki, Duraksızca mırıldanıp durdular taa ki Seni Seviyorum diyemeyinceye kadar... Orada durdular. Hoş; Ivan'da uykunun eşiğindeydi zaten. Zor aralanan göz kapaklarını parmaklarımla usulca örtüp alnına bir öpücük daha kondurdum.

"İyi geceler, Ivan." Dedim cevap beklemeden. Ama hala uykuya direnen birkaç hücre tarafından karşılık aldım.

"İyi geceler, Leyla..." Ses sona doğru ebediyete kavuşmuş bir ruh gibi yankılandı. Zıplayıp sözcükleri havada kapasım vardı. O kadar huzurlu bir tınıyı duymayalı yıllar olmuş gibi hissediyordum nitekim. Elbette durum öyle değildi ama işte, sevgilinizi saatler

içinde kaybedebileceğiniz ihtimali ile birden bire karşılaşınca... İyi olan her şeyi havada kapıp mumyalamak istiyordunuz.

Biraz daha kaldım yanında. Beş dakika kadar falan. Uykusu derin miydi ya da huzurlu mu gerçekten bilmiyordum ama sargılarla kundaklanmış bir beden ve ilaç kokan bir odanın içinde olabildiğince dünyayı umursamadan uyuduğu doğruydu. Alnına düşen saçları geriye tarayarak çenemi elime dayayıp yüzüne yaklaştım. İşaret parmağımla alnından burnuna oradan da çenesine kadar indim. Böyle bir varlığı ebediyete kadar kaybetme düşüncesi bile o kadar acı vericiydi ki... Ve bunu az daha yaşayacak olduğumuz gerçeği... Derin bir nefes alırken Dudaklarını aralayıp öptüm arkadaşımı. Doğrusu; Ne sabah yaşananlar ne kaza... Ne de Merve umrumdaydı. Tek umursadığım kefeni ucu ucuna yırtmış olan bu sarışın adamdı ve ben onu bir daha kaybetmeyecektim. Dudakları arasında olduğumu bile bilmeyen adamdan ayrılmak üzereyken o birden kıpırdandı ve ben alelacele toparlanıp kapıya ulaştım. Son bir kez daha dönüp baktım çıkmadan biraz kıpırdanıyordu ama aşırı bir rahatsızlığı yok gibiydi. Kapı kolunu tuttum ama daha adım atamamışken uyuduğunu düşündüğüm adam konuştu.

"İyi geceler, Leyla..." dedi bir kez daha. Arkaya dönmeye cesaret bulamazken gülümsemekten geri kalamıyordum. Kapıyı arkamdan örterken bende tekrar ettim;

"İyi geceler, Ivan."

***

Özet geçmem gerekirse; Ivan'la geçen her bir saniye Ivan'sız geçen, sanki bana yıllarmış gibi gelen dakikaları yok etmiş, varlığına duacı olduğum saniyeleri bahşetmişti bana. Doktorların bir ton uyarısı vardı, bir süre dinlenmesini ve düzenli olarak

hastaneye uğramasını istediler. Tabii öyle hemen hastaneden azad etmediler bizi. Üçüncü haftanın ortasında Ivan artık yardımsız (Ve de habersiz) bir şekilde kafeteryaya inince hasta yatağını boş yere meşgul etmesin dendi ve çıkışı imzalandı. Zaten kimsenin de ona hasta gibi davrandığı yoktu. Yine de çok çabuk yoruluyor olması ve arada sızlanması aslında tamamen iyileşmediğini gösteriyordu. Öte yandan günlük seyrimize dönmüş sayılırdık. Lena kliniğini umduğundan daha az ses getirici bir şekilde açtı ve annle babamda Ankara'ya geri döndü. Bana gelince; Ersan bey işe gelmeyişimin üçüncü gününde evime uğrayıp yine Sima'yı taciz etmiş ve başımıza gelenleri zoraki de olsa öğrenmişti. Aranıp durduğu karşılıktan uzak bir samimiyetle ona hastam olduğunu ve konuşamayacağımı muhtemelen de bir süre işe gelemeyeceğimi söyledim. Verecek bir sürü cevabı ve gönderdiği resimlerden sonra oldukça çok sorusu olduğunu bilmeme rağmen devam etmiş ve bu kadar uzun süre gelmeyecek olduğumdan ötürü kendisine yeni bir yardımcı bulmasını söylemiştim. Önce 'Geçmiş olsun dileklerini' tüm içtenliği ile sunmuş ardından işe gelemeyecek olmamı toleransı ile halledebileceğimizi söylemişti. O an için bunu kabul etmek zorundaydım değilse fotoğraflardan başlayan bir kavga tufanı estirecektik hastane de. Ayrıca şimdi düşünüyordum da ben zaten işi bırakmıştım. Her neyse. Eve geldik ve işler ondan sonra karışmaya başladı. Sima'nın kaza yüzünden üç hafta ilerisine alınan düğününe de gidememiştik. Onun yerine evde yalnız bir şekilde film seyrediyorduk, derken kapı çaldı.

Beraber Cem Yılmaz izlerken oflayarak kalktım ve kapıya ulaştım. "Ben gelmeden başlatma." Dedim Ivan'a parmağımla gözüm üzerinde işareti yaparak.

Ivan kumandanın play düğmesine basarken "Kabul." Dedi sinsi bir gülüşle. Hiçbir yerine isabet etmeyecek şekilde elimdeki pelüş oyuncağı ona doğru fırlattım.

"Kim o?" dedim sahte sinirimi kapıya yönelterek. İşte o zaman sahte olan sinirim birden gerçeklik kazandı. Nitekim kapının arkasından yükselen ses Merve'ye aitti ve gözleme dürbününden anladığım kadarıyla o da benim bülbül sesimi duymayı beklemiyordu. Ivan uyuzluk olsun diye açtığı filmi bu sefer ciddiyetle durdururken ben kapıyı açtım. Daha selam bile verememişken, gerçi selam vermeyecektim ama,

"Düğüne gitmişsindir diye düşünmüştüm." Dedi üstüme gelerek. Şu konuya açıklık getirmem gerekirse; Yersiz kıskançlıklar kraliçesiydi. Kabul ediyorum Ivan'ı seviyorum, bu artık yadsıyamayacağım bir gerçek ama kaza gününden beri hiç konuşulmamış bir meseleydi bizimkisi. Konu açılmadan konuşulacaklar listesine girememiş bir durumdu bizim şu aşk meşk meselemiz. Elimi enseme dayayarak,

"Ivan yanımda kalmamı rica etti. Ayrıca zaten yarın gelin buradan çıkacak. O yüzden de..."

"Biz de Cem Yılmaz seyrediyorduk." Araya karışan Ivan'ın sesine doğru bir beşlik çakmak istercesine döndüm. Bu arada Merve hiçte inanmamış olan hali ve tavrı ile omzuma vurarak beni aşıp Ivan'ın yanına geçti. TAMAM... Başa gelen çekilir. Kendime hakim olmayı zorlayan Merve hareketleriyle derin derin nefes alıp masanın üzerindeki telefonuma uzandım.

"Ben," dedim kavga çıkartmamayı becererek. "Bir annemleri arayayım, uzun zaman oldu da." Yalandı. Daha bir hafta önce buradalardı ve daha sabah konuşmuştuk gerçi annem buradan yorgun gitmişti doğal olarak genellikle babamla konuşuyorduk ve onlarda oldukça kısa olduğu için pek tatmin edici olmuyordu bu yüzden de belki eve telefon açmanın tam vaktiydi belki bu sefer annemle konuşurduk. İçeriye kulaklarımı tıkama konusunda güçlük çeksem de telefondan annemin numarasını tuşlayınca dikkatimi başka yöne toplamayı başarmıştım. İki arayışımın ikisi de cevap

alamamıştı ama ne derlerler bilirsin? Dedim kendi kendime. Allah'ın hakkı üçtür. Bir kez daha aradım ve bu sefer zafer benimdi. Mutfaktan içeride olanları az çok görüp dudaklarımı ısırsam da annemin sesi beni kendi gerçekliğime döndürdü. Aslında ürkütücü bir gerçeklikti.

"Leyla," dedi, annemin hep o altın gibi çağlayan berrak ses yerine cevap veren bu yorgun ve kırgın ses beni endişelendirmişti.

"Anne?" diye sordum usulca, "Sesin çok..." devamını getiremeden olduğum yerde kalakaldım. Sesi o kadar... Güç çıkıyordu ki.

"Ben iyiyim." Dedi ama sesine inat. "İstanbul çarptı herhalde. Buraya dönünce biraz rahatsızlanır gibi oldum ama doktor biraz dinlenirsen geçer dediler. Benim için endişelenme sen." Dedi incecik bir sesle tek solukta. Nasıl endişelenmezdim? Aklı başında hangi insan endişelenmezdi? Tezgaha dayanırken gözlerimi yumdum.

"Anne biliyorsun değil mi?" dedim kısık bir sesle. "Ivan'dan sonra bir hastane macerasını daha kaldıramam... Yapamam... Sadece... Kendine dikkat et, olur mu?"

"İyiyim ben!" Sesini güçlü çıkmasına çabalayarak beni azarlamıştı ama benden saklamaya çalıştığı buz dağını ben çoktan keşfetmiştim. Demek bu rahatsızlık yüzünden telefonlara hep babam çıkıyordu. "Endişelenecek şey senin burnunun dibinde. Ivan'a hemşirelik yap sen, bendeki bana yetiyor." Dedi. Güçlü çıkmasını umduğu sesi giderek sönmüştü. Feci hasta olmalıydı.

Omuzlarımı düşürürken, "Pekala," dedim. "Ama babama söyle gözünü senin üstünden ayırmasın."

Annem içten bir şekilde gülmeye çalıştığı sırada aldığı derin bir nefesle beni korkuttu ama ona göre her şey yolundaydı. "Bir

rahat bıraksa..." dedi uzun bir sessizlikten sonra elimi saçlarıma sokarak karıştırdım.

"Anne," dedim onun bu güçsüz haline daha fazla dayanamayarak. Bu ses, bu uyuşuk hasta haller beni kahredecek düzeydi. Kesin yine kriz geçirmişti. "Şimdi dinlenmene bak. Ben... Seni sonra tekrar arayacağım." Dedim kapadığım gözlerimi aralarken.

Allah'ım isyan değil ama merak etmeden de duramıyorum; Ne zaman hayatımdaki en büyük sorun kırılan tırnağım ya da aldırmaya gidemediğim uzayan bıyıklarım olacak? Biri bitmeden biri başlıyordu. Olaya açıklık getirmem gerekirse; Ivan'a ya da anneme hastanede ayıracağım vakitten erinmiyordum ama onları hasta olarak görmek içimden bir şeyleri söküp alıyordu. Bu bir arabanın tekerleklerinin patlaması gibi bir şeydi. Can evlerimi bırakmayı zaten düşünmezdim ama kablolarla yaşatılmaya çalışan bir tanelerime bakmak...

Bir bardak su içip hala konuşan çifte göz attım. Hala çift olmaları beni delirtiyordu. Soramıyordum da Ivan'a ne halt etmeye hala Merve'ylesin diye. Doğru ya; ben yine arkadaş oluvermiştim birden... Yine de en azından öpüşüp koklaşmıyorlardı ya, bu da bir şeydi; daha doğru bir ifadeyle ya da en azından benim durumumda züğürt tesellisiydi. Konumumu değiştirmek maksadıyla tezgaha dayadığım kalçamı kaldırıp çıkışa yöneldim. Konuşmalarının bitmiş olması ya da olmaması mühim değildi. Annemle umduğumdan kısa bir görüşme yapmış ve hiç beklemediğim gelişmeleri öğrenmiştim. Şimdi Merve mutlu olsun diye biraz daha telefonla uğraşmayacaktım.

İçeri geçtim. Ama kız o kadar uyuzdu ki... Daha ben kıçımı koltuğa değdirmeden yüksek bir sesle "Bize izin ver!" dedi.

Ya sabır. Ya sabır. "İşim bitti ve ben şimdi filme kaldığı yerden devam etmek istiyorum." Dedim umursamazca. Canım zaten burnumdaydı bir de kıskanç kız arkadaş olayına giremezdim!

"Sana bir şey söylediğim zaman yaparsın!" diye bağırdı bu sefer tehditkar bir sesle.

"Ben bu evin bir bireyiyim." Dedim otoritemi korumak adına. Kumanda elimde kalakalmıştım. Nitekim Merve daha yüksek bir tonlama yapmak için ayağa kalkmış ve önümde dikilmişti. "Senin ücretli ev elemanın değil!"

"Merve," dedi Ivan ben hiddetle cevap vermeye kalkınca. "Saçmalamayı kes."

"Bu saçmalamak değil, tamam mı, Leyla?!

Sana o komadayken burayı terk etmeni ve Turgenyev'lerle iletişimini kesmeni söylemiştim."

Demek kartları açık oynuyorduk. Diye geçirdim içimden. Bana göre hava hoştu. İçim fokur fokur Merve'nin saçlarına yapışmak istese de bu konuyu Ivan'a bırakacaktım. Aşk dolu mazimizi hiç etsek de Ivan'ın beni ona tercih etmeyeceğine dair inancım tamdı. Beni de yanıltmadı .

"Sen ne yaptın?!" dedi yanındaki koltuk değneklerine uzamp doğrulmaya çalışırken. Kendini zebellah zanneden kızı ittirip Ivan'ın ayağa dikilmesine yardımcı oldum. Aslında oturmasını söylemeliydim ama bu kızla uğraşmaktan tükenmiştim! Belki 'Sevgilisinin' sözünü dinler de beni rahat bırakırdı.

"Ben," dedi kekeleyerek. "Şey... Sana zarar verip duruyordu ve bende-"

"Ve sende düşündün ki benden uzak durursa ben daha iyi olurum, ha?!" Ivan'ın oldukça sakin çıkan sesine aldanmak kolaydı

ama ya omzumdaki eli? Yumruk yapmıştı ve az sonra koltuk değneğini de atınca sakin olması için onu telkin etmem gerekti.

"Şşş- Şşş... Şşştt..." dedim usulca. "Sakin ol, bırakıp gitmedim, değil mi sonuçta."

"Bir de gitseydin?!" diye bağırdı bu sefer bana dönüp. Gözlerimi devirip Merve'ye baktım. Gözlerinden alev püskürüyordu. Ona öfkeli olma halim hastanede beni tükettiğinden korkutucu sandığı bakışlarına, karşılık dahi vermedim. Ayrıca Ivan'ın buna benzer bir durumdayken verdiği cevabı görmüştüm. Şimdi susup Ivan'ı dinleme vaktiydi.

Büyük kocaman bir çıkış bekliyordum. 'Kendini ne zannediyorsun?' lar kadar ergen işi olmasa da 'Hayatlarımızı daha birleştirmediğimize göre dostluklarıma karışamazsın, Merve.' Demesini bekliyordum. Ya da bir şekilde beni sahiplenmesini. Oysa cevapları o kadar... Politikti ki! "Bak bunu yapmak istemiyorum," dedi Ivan burun kemerini sıkarken. "Seni incitmek istemiyorum tamam mı, Merve? Şimdi git ve verdiğin kararlar hakkında düşün."

Bu kadarcık mı? Diye geçirdim içimden. Hani bağırıp çağırmalar? Hani Leyla'nın yeri bende özeldir sen karışmalar? Yani cazgır olup da bunları yapmasını istediğimden değil de... Buna benzer bir vakayla karşılaştığımızı hatırladım.

***

7 yıl önce- LEYLA

Saçlarımı fırçaladım, okula gitmeden mükemmel olduğumu görmek istiyordum. Sarı buklelerimi hafifçe birbirinden ayırırken rimel sürdüğüm kirpiklerimi ayna karşısında sergileyip gözlerimi

kırpıştırdım. Gözlerim ayrı ışıldıyorken doğal sarı saçlarım beyaz florasanın altında güneş gibi parlıyordu.

Saçlarım doğal ve dağınık görünsünler istiyordum çünkü öyle daha tatlı duruyorlardı. Gözlerime sürme çektim; dudağıma ise nemlendiricimi sürüp aşağı inecekken bir gürültü koptu.

"Ataol!" dedim endişeyle. Allah'ım! Bu çocuk beni deli edecek!.. Kafamı geriye atarak inledim. Ses banyodan geliyordu. Biraz şey gibi bir sesti 'HEY, ben yine yaramazlık yaptım!' Ve manzara gerçekten de öyleydi. Yani gargara bardağı suyu ile beraber yerdeydi diş macunun yarısı kaydırak şekilli bir hal ile banyo fayansında kendini sergiliyordu, çok sevdiği yeşil diş fırçası ise banyo giderindeydi. 'IYYAK!'. Annem olsa çığlık atıp Ataol'un kulağından çekerdi oysa ben; 'Umarım bir yerini kırmamışsındır, salak çocuk! Diye düşünerek gözlerimi devirdim.

"Ablaa!" Bebeğim ağlıyordu... O an için kafasını duvara sürtmek istesem de abla yüreği işte dayanmıyordu. Adımlarımı hızlandırıp yanına gittim. Yine ayağını burkmuştu. Altını çiziyorum, YİNE!

Aslında dudaklarımda vals eden soru şuydu; Tabure tepelerinde ne halt ediyorsun sen? Ama dedim ya ah o abla yüreği..."Tabureden mi düştün sen?"

"Dişleğiiimi fığçalayjaktım..."

Sinir katsayım hızla ikiden dörde, dörtten sekize çıkıyordu. Kabul kızılacak bir konu değildi. Yani ne bileyim Pedlerimin yapışkan taraflarını birbirine yapıştırıp uçak diye uçurmamıştı değil mi? Ama bende ergen sayılırdım. Ergen, yani şu sabrı çabuk taşanlardan... Sonuçta daha kahvaltı bile etmemiştik!.." Ve sonra kendi kendime hatırlatıcı görevi görüp koluma hatrı sayılır bir çimdik attım. Sinirlenme dedim içten içe, dilimi ısırırken de ekledim iç sesime 'O daha beş yaşında.' Hızla sakinleşmem ve ıslak

yavru köpek bakışlarıyla beni tesiri altına aldığı yerden onu kaldırmam gerekiyordu ki bunu saniyenin onda biri içerisinde yaptım. Ellerimi kollarının altına sokarak düştüğü yerden kaldırdım.

"Çok acıyor mu?"

Kafasını salladı sonra ona kızmayayım diye başını boyun oyuğuma sakladı. "Özüğ dileğim," diye mırıldandı. Sesi iyiden iyiye incelmişti. Belki uyku mahmurluğu belki de suçlu velet psikolojisi, her ne halt ise artık. Sonuçta iyi ve alerjisi tutmadı ya.

"Acımıyoo." Ve şu alerji konusu. Cidden beni çok korkutuyordu. Hele ki bir kere o alerji nöbetine denk geldikten sonra. Bir kez daha ürpererek paşamı kucakladım ve aşağı inerken başından öptüm.

"Bir yerin acıyacak diye korktum can fıstığım. Kızmadım."

"Saşlağın şok güzee olmuş." Dedi boynuma sıkı sıkı sarılarak. Saçlarını arkaya yatırıp alnına bir öpücük kondururken kahvaltı masasına oturdum. Kucağımdaki kafasını geriye atarak konuştu.

"Ivan abii dedii kii, söyle ablaana bez pağjası gibi etekleği giiyip okula gelejek oluusa onu hak yoluna helak edeğim de, dedi." Saçlarımın uçlarını oynuyordu. "Abla, hak yoluna helak etmek ne demee?" diye sordu kacaman açtığı ela gözleriyle. Güldüm.

"Boş ver Ataol," Dedim Ivan'ın saçmalıklarını aklımın meşgul olunacak bölümüne iterken. Şu günlerde mırıldandığı şarkıların bile psiko-analizini çıkartıyordum. E ama ne yapayım? Söylediği her sözün altından bana bir atıfta bulunuyordu. Birden onun hakkında hülyalı düşüncelere dalmaya ramak kala olduğumu fark edip aptal aptal suratıma yayılan gülümsemeyi bir silkelenme ile suratımdan göndermiştim. "Ivan abin saçmalamış." Diye devam ettim, sanki Ivan sabah sabah aklıma gelip beni hülyalandırmamış, yüzümde aptal bir sırıtışa sebep olmamıştı. Bunu uzun zamandır

yapıyordum ama şimdi ne yeriydi ne de zamanı. Birincisi Ivan'ın üç güne bir yeni sevgilisi oluyor, hepsi de gün aşırı tuvalette beni sıkıştırıp Ivan'dan uzak durmamı söylüyorlardı ki bu, benim sinirimi oldukça bozuyordu. İkincisi de Ivan unsuru ya da Ivan'ın 'sevgilileri' unsuru olmasa dahi bu sefer babam Ivan erkek! O bir erkek! Demeye başlıyordu. Açıkçası bu yaza kadar Ivan'ın erkek olduğunu bile fark etmemiştim. Ne bileyim yahu! Küçükken kuaförcülük oynamıştık biz! Hiç erkek gibi görünmemişti gözüme. Ama sonra bu yaz boğulmak üzereyken bana suni teneffüs yapınca babam biraz çılgına dönmüştü. Kısacası eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmuşlardı, üstelik bir de Lena gidiş geliş 'abimi sahiplensene, bizi etraf şehirleri gezdirir. Bu işi yaparsan yaparsan sen yaparsın.' Deyince... Öyle işte ama kendimi 'O abi' diyerek telkin etmeye çalışıyordum. Buna inandırmak zorundaydım çünkü gerçek buydu. O abiydi.

Ata ile ortak tabağımıza biraz tereyağlı ekmek ve haşlanmış yumurta alarak babamın karşımdaki sandalyeye otururken yüzüne onaylamayan bir ifade yerleştirmesini izledim. Nedenine dair içimde filizlenen kuvvetli his hızla çiçek açmaya başlamıştı. Yine Ivan diyecekti...

"Hayır, Ataol hiç saçmalamamış." Babam gözlerini kısarken ben yudumladığım çayın boğazıma dizilişine lanet ettim. ."O eteğin boyu ne öyle Leyla?"

Gözlerimi devirdim. Eteğim, dizimin iki parmak üzerindeydi, babamın abarttığı kadar yoktu yani ama neymiş efendim erkek gözü başka görürmüş. Ata tabaktaki ekmeklere parmak atarken inledim. "Kısa değil ki!.."

"Leyla!"

"Nee!?"

"Neden kıvrılıyor o etek?!."

"Yaa, anne babama bir şey söyle!" dedim hırsla Ata'yı kalktığım sandalyeye bırakıp. İki santim baldır ne kadar tahrik edebilirdi ki bir insanı? Annem elini mutfak önlüğüne silerek mutfaktan çıkarken üfledim.

"Saç baş yapılmış! Rujlar sürülmüş! Okula mı gidiyorsun randevuya mı belli değil!" dedi babam elini masaya çarparak. Çarpma etkisiyle gözlerim açılıp kapanırken bir kez daha yutkundum ve çantama yöneldim. Anlaşılan o ki bu sabah yine kahvaltı boğazıma dizilecekti. Ben çantamı omzuma atmışken mutfaktan çıkan annem yanıma gelerek konuştu;

"Ne oluyor burada?"

"Kızının yediği halta bak!" dedi babam eliyle eteğimi işaret ederken.

"Anne yaa." Sızlanarak Ataol'a yaklaşıp açık kumral saçlarının üstünden bir öpücük bıraktım ona. Tartışma o kadar can sıkıcıydı ki, Ata'yla sabah şarkımızı bile söyleyememiştik.

"Kavgaya bir son verelim!" dedi annem kocasının gözünün içine içine bakıp. Daha sonra bana döndü ve devam etti. "Hadi kalk da servise yetiş."

"Hanım!"

'Haremlik mübarek!' diye kızdım içimden. 'Oldu olacak bileklere kadar indirelim etekleri!' Elimle gözlerime kadar inmiş saçlarımı geriye savurup babamın öfkesine öfke katarken gözlerimi yumdum. Etek tahrik edermiş! Saç savurmak aranmakmış! Mış mışta mış mış. Miş mişte miş miş... Kapı koluna uzanıp kapıya aralayıp kendi evinin bahçesinden çıkmakta olan Ivan'a göz atarak babamın bana seslendiği noktaya döndüm.

"Hey! Küçük Hanım paranız var mı?" diye sordu babam cüzdanına göz atıp. Siniri hala burnunda olduğundan gözüme bakmayan adama sırtımı döndüm.

"Var!" dedim ve evden çıktım ancak hala tartışma seslerini duyabiliyordum.

"Hep senin yüzünden oluyor Leyla'nın bu havaları, caka satmaları!" Benim evden çıkmamla babımın sesinin yükselmesi bir olmuştu. Usandırmışlardı yemin ediyorum bu tartışmalardan.

"Bir tanecik kızın var. Ne diye üzüyorsun? Hem kısa falan değil ki onun eteği."

'Aslan annem savun beni!' Haklı bir direnişti netice de bizimkisi.

"Ivan demiş, bez parçası gibi eteklerle okula gelme diye. Ivan'ı heycanlandırmışsa kim bilir kaç tanesini ateş basmıştır?!" Babamın sesi gümbür gümbür kulaklarıma dolmuştu. Yav he he diyesim geldi içimden. Okulda sıra bana gelesiye kadar kaç tane yatak meraklısı kız ardı. Ayrıca da ben kendimi teşhir eden bir kız değildim ki. Sadece biraz daha güzel olmak istiyordum. Bu teşhir etmek sayılmazdı!

"Abartma bey," Annemin duraksamasının duydukları karşısında nasıl tepki veremeyeceğine karar verememesinden kaynaklı olduğunu düşünüyordum Şu benim boğulma odaklı maceram her iki ailede de yankı bulmasına rağmen işin anne kısımları Ivan ve Leyla durumuna ihtimal veremiyorlardı. Bu yüzden de Ivan'ın babam tarafından çarpıtılmış sözleri annemde biraz şok etkisi yaratmış olmalıydı. "Leyla nerde durması gerektiğini iyi bilir, hem sen kızına güvenmiyor musun canım?"

"Bunun onunla ilgisi yok hatun, Leyla büyüdü, serpildi, güzelleşti. Etrafında 'orasıyla' hareket eden bir sürü hergele var."

"Leyla'ya da böyle söyle de soğut kızı kendinden!" Bir yandan anneme hak verirken diğer yandan ayağımı yere vurup söylendim. Kadın haklıydı, sözleri kendime dikkat etmemden

ziyade beni kışkırtıp daha beterini yapmamı söyleyen duygulara maal oluyordu.

"Ateş basmışmış! Tabii onlarda beni bekliyordu!" diye söylendim arkamdan gelip tikimle oynayan çocuğu son anda fark ederek. "AYY!.."

"Kim bekliyordur? Neyi bekliyordur?" Kafamı belime ansız dokunuşlar yapan kişiye çevirdim. Konuşan kişi Ivan'dan başkası değildi.

Sanki o tikimle oynamıyormuş gibi elimi belime siper ederken tüm gerginliğim kuş olup uçmuş yerine eğlencesi doruk seviyede bir mizah getirmişti. "Babam," dedim sırıtarak çantamı omzuma takarken. "Yine kavga ettik." Bunu da gülümseyerek söylemiş olmama rağmen sesimin eğlence kalitesi birden düşmüştü. Ivan'ın belime istikamet alan eli de havada kalmıştı zaten. Hoş sebebi benim onun elini yakalamış ve hareket etmesine müsaade etmiyor olmamdı ama istese beni saf dışı bırakır belime dokunurdu. "Bana kızdı falan." Dedim durgunlaşmış eline özgürlük bahşederek.

"Yine ne yaptın?"

"Niye her zaman suç bendeymiş gibi konuşuyorsun? Belki bu sefer suçlu olan babam" Kızdım. "Neden her zaman suçlu taraf ben olmak zorundaymışım gi---."

Ellerini susmayan ağzıma karşı tıkaç yapmadan önce teslim olurcasına açmış ve."Tamam, sorumu yineliyorum. Ne oldu?" demişti.

Esareti altındaki bedenimle kıpırdanarak ağzıma özgür alan sundum. "Etek boyuma taktı bu sefer de." diye homurdandım. "Ve bunların tek sorumlusu senin Ataol'a söylediğin o şey!.. Hak Hukukkkk!..." sonda dalga geçip dil çıkartmış ve ufukta görünen Servisimi işaret etmiştim.

Ne demek istediğimi anlamışçasına başını sallayıp sırıttı. "Çok iyi olmuş güzelim. Oh, neydi senin o sözün? Canıma değsin'"

Gözlerimi açarak söylendim. "Elbet bir gün elime düşeceksin sen!" Dedim ayak ucumdaki taşı dürtüp. "Neyse? Lena nerde?"

"Kusura bakma, elimde Lena kalmadı. Ivan versek size?" Gözlerimi kıstım. Sessiz tehditim işe yaramış olmalı ki,

"Tamam ya." Diye devam etti ayak ucumla dürttüğüm taşa bir futbolcu edasıyla vurarak. Utanmasa rövaşataya çıkacaktı. "Ayşin'lerde kaldı."

Kaşlarımı çatıp elimi kalçama dayayarak sağ ayağımdaki ağırlığı sol ayağıma verdim."Bana neden haber vermedi?"

"Ne bileyim?" dedi kolumdan tutup bize yaklaşan servisin yolunu açarken. "Ona sorarsın."

Tam o sırada duracağı yeri ön gören Ivan, önümde durup kapılarını girmem için açan servise önden binmem için yol verdi.

"İlk dersin ne?" diye sordu yan koltuğuma oturarak.

Kafamı salladım. Yanıma oturması şart mıydı? Birkaç durak sona yeni sevgilisi servise binecek ve arkamızdan yine dedikodu başlatacaktı. "Almanca." dedim aramıza okul çantasından duvar örüp. "Niye sordun?"

Aramıza soktuğum çantamı hiç edip yere bıraktı. "Sadece sordum. Eğer dersi ekmek istersen falan diye söylüyorum, bu gün Gazi üniversitesine gezi var. Hani gelmek istersen?" Canın isterse kısmını o kadar vurgulamıştı ki, tonlamayı görmemek imkansızdı. Bunun tercümesi 'Sen istersen,' değildi. Tercümesi, 'Ben orda tek takılmak istemiyorum da.'ydı. Yanına yoldaş arıyordu kurnaz.

Ama ne yazık ki cazip teklifine maalesef hayır demek zorundaydım. Ah o geçen yaz... Elimizi kolumuzu bağlıyordu. Okulu asarsam bir şekilde babamın kulağına giderdi. Üstelik bir de

Ivan'la astığımı duyarsa. KIYAMET KOPARDI! "Okulu asamam." Dedim mahsun bir tonda.

"Hadi be kızım. Gelsen ölür müsün sanki?!" Yüzüne usul usul yayılan gülümsemesiyle burnunu yanağıma sürttü. Bir erkeğin naz yapması ne kadar çekici olabilirdi ki? Çekiciydi işte lanet olasıcanın! 'Güzelim benimm..."dedi yanağımı öpüp. "Hadi be. Hadi ya... Akşam pazarı be hacım..."

"Bir sonraki durak Şebnem'in durağı; farkındasındır umarım?" elimi bana dönmüş olan bedenine siper edip ittirmeye çalışsam da pek başarılı olamamıştım. O yüzden çenesine siper alıp yanağını yüzümden uzaklaştırmaya çalıştım. "İstersen iltifatlarını ona sakla." dedim ironik bir şekilde benden uzaklaşmasını umarak.

Ivan'ın bedeni benden uzaklaşırken yüzü gözlenebilir biçimde asıldı. "Az öteye git." dedim. Suratsızlığını umursamadan. Ona bir şey olmuyordu sonuçta. Ama ben, teneffüs aralarında bucak bucak Şebnem'den kaçıyordum."Sonra şizofren sevgilin bana sarıyor."

"O kadard a kötü değil be!?." Dedi kendinden emin olamayan bir sesle. Kaşlarımı kaldırdım. Kollarımdaki çizikler daha iki gün öncenin eseriydi ve imalar eden kişi de Şebnem'in ta kendisiydi. Hoş benim kolumdaki çizikler çok ehemmiyet unsuru değildi. Yani onun boynundaki uzun pençe izlerini düşününce. Eh, onlarında sahibi bendim. Ama hak etmişti.

Ivan ne kadar Şebnem'i savunsada dediğim gibi emin olamıyordu. "Sadece aramızda ne olduğunu sormuş." Dedi. Sesi hala tereddütlerle doluydu. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

İşin aslı hiçte Ivan'ın söylediği kadar masum değildi. Şebnem beni sorgularken saçımdan tutmuş ve bi' dolu ergenin arasında sürükleyip duvara yapıştırmıştı. Ayrıca sarf ettiği kelimelerde biraz ahlak dışıydı. Bileğime batan tırnaklarını saymıyordum bile. Hiçbir zaman bu denli aşağılandığımı hissetmemiştim bu yüzden

delicesine çırpınmış ve saçlarımı elinden kurtardıktan sonra bileğimdeki elini itip saçından yakalamış ve sınıfın öbür ucuna savurmuştum. Tekrar üzerime geldiğindeyse tırnaklarımı yüzüne geçirmiştim. "Yaa tabii. hiç kötü değildi!.." dedim mırıldanarak. Bu sessiz ironi ikimize de yetmiş; tam o sırada duran servistè gerginliğe had safhaya ulaştırmıştı.

Şebnem'in durağıydı. Servis durdu ve Şebnem servise bindi; o Amerikan tarzyla 'hey! Bana bak sürtükümsü şey! o özel yapım Rus'uma dokunursan senin o tiftik tiftik saçlarını tek tek yolarım!.' Bakışlarını taa ilk basamakta üstüme atarken kafamı cama çevirdim. Ivan'ın tırnak izlerini görmesi uzun sürmezdi. (Şu tırnak geçirme mevzuu kimsenin bilmediği bir detaydı da...) Tabii yaralar onca fondötenin içinde kaybolmamışsa! hehehehe!

"Günaydın sevgilim..." dedi kız. Şebnem'in sesi münasip bir tarafından çıkıyor gibi olsa da aynı zamanda şuh bir tarafı da vardı. Sinirden çığlık atma sınırına gelmiş olan ben, neyse diye telkin ettim kendimi. O sese tahammül edecek olan ben değildim ne de olsa. Şu dakikadan sonra yapılabilecek olan tek şey dışarıyı seyretmekti. Bende öyle yaptım. Dışarıyı seyrettim.

"Şebnem?" diye sordu Ivan kısılmış gözlerle Şebnem'in suratına eğilerek. "Suratına noldu senin?"

Kız kekelerken ben alenen gülüyordum. "Beeen... Şey..." Tekrar kıkırdadım. Bacağıma tekme atması beklediğimden daha yumuşak bir karşılıktı. Yumruk sıkıp saçımı yakalamasın bekliyordum. ."Gülme kızım! Mahvederim seni!"

"Ah!" o tekmenin gücüyle bacağıma öyle bir sızı girmişti ki sanki bacağıma tekme savurmamıştı da ayak küçük parmağımı kapıya çarpmıştım! "Sen var ya çok oldun he!" diyerek Şebnem'in üzerine atladım. Sabah özenle fırçaladığım saçlarımı umursamadan üzerine çıkmış, etek bir yanda gömlek bir yanda Allah ne verdiyse

o kızıl kahve saçlarından yakalayıp koltuk sırtına çarpmaya başlamıştım.

"Şebnem! Ley-Leyla! Dur! Durun! Kızlar durun!" Ivan bizi ayırmaya çalışıyordu ama yerimiz çok dar olduğu için pek başarılı olduğu söylenemezdi. Ayrıca hareket halinde bir aracın içindeydik ve bu da işleri hiç kolaylaştırmıyordu. Şebnem'de benim saçlarımı tuttu ve dönerek koltukta üzerime çıktı bu arada servisçi Hakan abi de sürekli bize bağırıyordu ama tınlayan kim? Yine tırnaklarımı kullandım ve Şebnem'in boynunun diğer tarafını yırttım. Çok acı, keskin bir çığlıkla saçlarımı serbest bıraktı. Biliyorum. Biliyorum. Saç çekmek, tırnak kullanmak pis dövüşmektir ama benimde elim armut toplamıyor... Şebnem deminkinden daha sert bir ifadeyle üzerime gelirken Ivan aramıza oturdu. "Yeter!" beni arkasına alarak. Şebnem'e ürkütücü bakışlar atarken soğuk bir tavırla parmak salladı. "Sana, Leyla'nın bendeki yerini söyledim! Lena'dan bile öte dedim! Bir daha bu kıza dokunacak olursan kendin için kork!" dedi elimi tutup. "Hakan abi, durdur servisi!" Ben daha ne olduğunu anlayamadan Ivan Şebnem'in karşısında beni çekiştirip servisten indirdi beni.

Ben kaldırım üstünde açılan düğmemi iliklerken Ivan omzumdan tutup beni kendine çevirdi. "Ne yapıyorsun sen?!" diye bağırdı bana karşı. Kızmıştı. Bende kızmıştım ayrıca da terlemiştim. Elimi alnıma vurarak vücudumu başka tarafa çevirdim

"Ne!?" diye karşılık verdim aynı ses tonuyla. "Görmedin mi? Hatun bana tekme attı! Allah kahretsin!" Nefes nefese inledim. "Kahretsin! KAHRETSİN! Çantam! Çantamı serviste unuttum, Ivan!"

"Boş ver çantanı da ne olduğunu anlat bana?" Dedi Ivan ona sırtımı sergilediğim konumundan ayrılıp önüme gelerek.

"Gördün işte! tekmeledi beni!.."

***

ŞİMDİ;

Hikâyenin gerisi de zihnime hücum ederken kafamı sallayarak kendimi dizginledim. Şebnem'le hikayem bu kadar değildi ama şimdi onu düşünmeyecektim. Ayaktaki Ivan'ın oturmasına yardım ederken göz ucuyla da evi terk eden Merve'ye baktım. Bu kızın özelliği neydi? Bir buçuk ay öncesi için iyi aile terbiyesi almış bir kız der işin içinden çıkardım ama şimdi? Gözleriyle beni öldürmek istiyordu ve bunu dili ile de bana iletmişti. Yaptığı onca hata vardı ama Ivan Şebnem'e dediklerinin onda birini söylememişti ona. Neşem kaçtığından filmi kapatıp boş ekrana bakakaldım. Ivan'ın söylemedikleri yüzünden biraz kırılmıştım doğrusu. Sadece Merve'ye had bildirmemiş olması da değildi üstelik sebebi. Biz... Bizi neden hiç konuşmuyorduk? Hiç 'biz' olmamış gibi davranarak ne kadar yaşamayı umuyordu? Çünkü bu sessiz kalma oyunu artık bana tak demeye başlamıştı. Elimle hala siyah olan saçlarımı geriye iterek Ivan'a döndüm. Konuyu ben açmak istemiyordum. Bu sefer ipleri Ivan'a bırakmıştım taa ki az önceye kadar. Ağır gelmişti. Çok ağır... Ben sadece dostuyken söylediği kelimelerle şimdikiler arasında dağlar kadar fark olması da sebep olmuştu bu duruma birazcık. Onun hayatında artık arkadaşı olmadığımı biliyordum, sevgilisi zaten değildim. Eski sevgilisi. ? Birbirimizin hayatında koca birer soru işareti olmuştuk. Buna katlanabilirdim. Az önceye kadar da gayet iyi idare ediyordum üstelik ama işte şimdi çenemi tutamamıştım. Dudaklarımı ıslatıp dolan gözlerimi ovduktan sonra Ivan'a döndüm. Izdırap çektiği her halinden belli olmasına rağmen dilime kadar gelen kelimeleri geri göndermek akıllıca gelmiyordu bana. Sabretmekte pek ilgimi çekmiyordu artık. Eli yara yerine kapanmış olan çocuğun ilgisini çekebilmiş olmanın verdiği buruk bir sevinçle Ivan'ın derin yeşillerine bakıp gözlerimi usulca kapatıp açtım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu tekrar kalkmak için hazırlanırken, "Ivan biz şimdi neyiz?" diye sordum titrek bir sesle. "Sen benim neyimsin? Neden senin evinde kalıyorum? Neden aile yadigarı kolyen bende? Neden Merve bana bu evin hizmetçisiymişim gibi muamele ederken..." cümlenin sonu getirmeden odama yönelip yutkundum. Devamını getirememiştim. Gerçi o cümlenin devamı da gelecek gibi durmuyordu zaten. Bir elimi enseme götürüp dediklerimi yavaş yavaş anlam vagonuna yükleyen adama baktım. Hız kesmeden nemlenmeye devam eden gözlerimi elimle tekrar ovuşturup ona kalkmaya yeltendiği koltuğa geri oturttum. Cidden şaşırmış görünüyordu. Ne yani? Onların yanında durup aşağılanmaktan zevk alacağımı mı ummuştu. Burnumu çekip yanağına bir öpücük bıraktım. Kalbimi Ivan kırmış olsa da asıl büyük terbiyesizliği Merve yapmıştı sonuçta. "Boş ver." Dedim kocaman açılmış yeşil gözlerle beni takip eden adama. "Gerçekten boş ver. Konuşsak ne değişecek ki zaten? Koca bir hiç!..."

Banyo lavabosunda önce elimi yüzümü ardından terlemiş boynumu yıkayarak aynaya baktım. Yakın zamanda aklımı meşgul edenler sebebiyle biraz gerilmiştim. Üstelikte hastane macerası beni germekten ziyade tüketmişti. Hastaneyi izleyen olaylar sisilesi ise tamamen yıkıcıydı. Evdeki diğer bireyler Ivan ve onun aşırı yapışkan sevgilisi ile ilgilenmekte bense gün aşırı dolan gözlerimi kurulamaktaydım. Ağlamaktan bucak bucak kaçsam da beni her gördüğünde Ivan'a vantuz gibi yapışan Merve'ye başka nasıl tepki göstereceğimi bilmiyordum. Öte yandan Ivan'ın bir açıklama yapmak için benle konuşmaya çalışmaması da beni mahveden unsurlardandı. Eh tabii bir de işsizlik unsuru vardı. Hoş son madde benim kendi becerimin ürünüydü ama bunu şimdilik kimseye söylememiştim ve Ersan Bey'de Ivan'a geçmiş olsun çiçeği ile işe ne zaman istersem dönebileceğim temalı bir kart gönderince Ivan da hala o şirkette çalıştığımı düşünür olmuştu. İşin doğrusu Merve'nin beni aşağıladığı gecenin ertesi iş yerindeki tüm

eşyalarımı toplayıp eve getirmiştim. Normalde olsa evde pineklerken bir özgeçmiş yazar ve şirketlere gönderirdim ama şimdi gününün çoğunu bizim evde geçiren Merve sebebiyle evde kalmaya tahammül edemiyordum. Ivan'a sarılıyor, onu öpüyor, dizlerine uzanıyor ya da ona mırıldanıyordu.

Dayanamıyordum Allah'ım, ben onu daha çok severken... Ivan'ın gözünün içine bakıp her bir hareketimle, 'Önceden yaptıklarım için... Affet beni.' Diye yakarırken, Ivan'ın bana değil de ona dokunmasına dayanamıyordum. Her sabah işe hazırlanır bir edayla evden çıkıp bir kafeye oturuyor ve yurtiçi, yurtdışı seçeneklerimi değerlendiriyor, kriterlerine uyduğum şirketlere özgeçmişimi yolluyordum. Ve bazen kriterlerinden uzak şirketlere de... Bu da öyle sabahlardan biriydi işte. Saçlarımı düzleştirip başımın tepesinde atkuyruğu yaptım. Sekreter günlerimden kalma füme bir gömlek ve siyah klasik bir pantolon giymiştim. Depresyonun eşiğindeki bir kız için olabilecek en iyi kombin buydu. Biraz rimelin ardından odama geçip dün gece beni neşelendirsin diye tüm gece HIMYM izlediğim laptobumu topladım. HIMYM'ın işe yaradığı söyleyemezdim. Marshall Lily ile mutluydu ve Barney de Robin'de aşkı bulmuştu. Ted'e gelince benle aynı kaderi paylaşıyor gibiydi...

Çantamı boynumdan geçirip odamdan çıkmıştım ki birden burnuma tanıdık bir parfümün dolmasıyla olduğum yerde kalakaldım. Buradan Ivan geçmiş olmalıydı. Boğazımda büyüyen yumruyu tek hamlede yutmaya çalıştım. Bu günlerde her şeyin ama her şeyin beni duygusallaştırdığı doğruydu ama bu kadar zayıf değildim. Ellerimi yumruk yapıp, "Ben bu değilim..." diye fısıldadım inançlı bir sesle. Ardından derin bir nefes ahp devam ettim. "Daha güçlüyüm."

"Leyla, bekler misin?" Bir adım atıp olay mahalinden uzaklaşmak üzeydim ki beni kokusuyla sersemleten adamın sesi ile

dondum. Başımı arkaya çevirip düz saçlarımın boynumda dolaşmasına izin verdim.

"Acelem var." Dedim inandırıcılıktan uzak bir sesle. O ise haftalar öncesinde bıraktığı kaza yaralarıyla ne kadar hızlı olabilirse o kadar hızlı bir şekilde yanıma geldi.

"Sadece bekle," dedi gözümün içine bakarak.

"Ne?" Dedim kısa kesmek adına.

"İşe mi gidiyorsun?" diye sordu önce laptop çantama bakıp ardından içinde sadece özgeçmişim olan dosyamı işaret ederek. Derin bir nefes alarak kafamı salladım. "İşi bıraktığını söylemiştin." Dedi merakla.

"Ama sonra bunun bir hata olduğunu anladım. Ailemden para alacak yaşı geçtim Ivan." Dudaklarımı birbirine bastırırken Paris'te bana söylediği söz gelmişti aklıma.

'Sevgilin işi de bu değil midir zaten? Ömrüne, ömrünün sonuna kadar bakmak...'

Dolan gözlerimi alenen silerken devam ettim. "Kimsenin sırtına yük olmak istemem. "

"Leyla,"

Sırtımı dönmüştüm ki kolumdan yakaladı. Kaçmak yorucuydu ama yüzüne bakacak halimde yoktu açıkçası. Merve'li ya da Merve'siz... Beni neredeyse unutmuş olan adam... Kalbime hükmeden bu adama hiçbir şeyim değilmiş gibi bakamıyordum.

"Hm?" dedim kısa ve öz bir şekilde.

"Sana bakarım demiştim."

"O zaman sevgilindim." Dedim suçlarcasına. Kabul ediyordum bende sütten çıkma ak kaşık değildim. Hatalarım olmuştu, Büyük, kocaman hatalarım... Ama dersimi almıştım. O

yaşasın diye dua ederken ben hastanede, ruhumu ortaya koymuştum; kalbimi, varlığımı. Uyandığında temiz bir sayfa açmaya da hazırdım üstelik ben; bana hükmetmesine, satır satır kural koymasına... Harf harf söylenip kızmasına hazırdım! Evde hala arkadaş gibi gezerken de yıpranmış ilişkimizi yeniden diriltmeye çalıştığımızı sanıyordum; taa ki Merve ağzını açana kadar...

Şimdi Ivan Efendi yolumu kesip ahkam kesemezdi.

Kolumu kendine çekerken onu ittim. "Ne?" diye soludum. "Ben senin metresin değilim Ivan. Merve yanındayken bana göz kırpıp öpücük atamazsın." Dedim imayla

"O ne demek?" sesi şaşkınlıktan bir ton yükselmiş kaşları çatılmıştı. Hala esaretindeki kolumu çekip kurtardım.

"Bir şey değil." Dedim omzumdan düşen çantayı omzuma geri atarken. "Hiçbir zaman bir şey değildi. Bir zamanlar senin dediğin gibi yanlış liman yanlış gemi olayı işte..."

Merdivene yönelen bedenimin önüne kesip basamaklardan indi ve göz hizama eğildi. "Öyle söylemiş olabilirim ama hiçbir zaman öyle hissetmedim." Dedi. Elleriyle yüzümü kavramak istiyordu ama kafamı geri çektim. Beni sevdiğini ima eden ama sadece Merve yokken bana yaklaşan bir adamla asla işim olmazdı. Yanından geçip aşağıya indim.

"Senin neyin var?!" diye soluyunca ise hışımla arkamı döndüm.

"Sen söyle!" dedim. "Her zaman ama her zaman senin kız arkadaşlarının hedefi oldum ama bu hiç zoruma gitmedi. İnan bana Ivan, lise dansında Şebnem'in bize yönelik terbiyesizliğin de bile hiç zoruma gitmedi. Çünkü hep beni korundun, sahiplendin. Geçen haftaya kadar hep sahiplendin... Hepsine karşı dedin ki, 'Siz Leyla'dan sonra geliyorsunuz gözümde.' Buna beni sen alıştırdın!"

Yaş akıtan gözlerimi silerken hıçkırığımı yutmaya çalıştım. "En acı sözleri Merve söyledi, Ivan, ve sen sustun. Bende sustum." Dedim acı da olsa gülümsemeye çalışarak. "Ne dememi bekliyorsun şimdi benden?"

Ivan dudaklarını ısırırken ben devam ettim, "Bir şey söylemeni bekledim Ivan, Merve biz Leyla'yla Paris'te bir şeyler yaşadık ve bunu senden saklayamayız ya da Seni aldatmak istemiyoruz Merve, biz Leyla'yla birlikteyiz, demeni bekledim!.. Bekledim... Şu patron meselesi mi yani tüm sorun? Sana onunla ilgili bir yalan söyledim ve şimdi Merve önde ben arkadayım öyle mi?"

Yara yerini tutup karşıma geçti. Trabzanları tutan elleri bembeyaz olmuştu, anlaşılan o ki zor zalim ayakta duruyordu.

"Saçmalamayı kes." Dedi dişleri arasından. Durup onu dinlemeyi reddederek kapıya uzandım ama bu sefer de o konuştu. "Elbette sen önce geliyorsun ama Merve'ye de sana da anlatamayacağım şeyler var."

"Benden ne sakladın ki bu güne kadar da şimdi susuyorsun?"

"Leyla..."

"IVAN KARDEŞİM ÖLDÜĞÜNDE SOĞUK DUŞA SOKTUN BENİ! Ben ağladıkça beraberce ıslandık biz o küvette! Savunmasız ağladım ben senin karşında çok kere! Şimdi nasıl bir sır ki bu beni senden uzaklaştırıyor?!" Kızarmış dudaklarımı ısırırken herhangi bir şey söylemek için bile dudaklarını kıpırdatmayan adama baktım. Söylediklerimi duymuş muydu; ve eğer duyduysa da anlamış mıydı bilmiyorum çünkü bana karşı pek anlamlı bir açıklama yapacak gibi görünmüyordu.

Tamam, diye düşündüm. Eğer bir açıklaması yoksa benimde burada durmama gerek yoktu. Çantamı bir kez daha omzuma atarken son bir kez beklentiyle suratına bakıp arkama döndüm. Bir şey söyleyeceği yoktu... Ben basamakları birer ikişer inerken

usulca arkamdan geldi ve ben kapıdan çıkarken yumruğunu duvara vurup,

"Kahretsin!" dedi. Sözlerine katıksız bir düşünceyle katılırken karşıdan gelen Merve'ye karşı yüzümü kırıştırdım; Ivan'a katılan düşüncelerimi dile getirdim.

"Kesinlikle kahretsin!.."

***

'Nerdesin?

-Yağız'

Kafede oturmuş özgeçmişime daha neler ekleyebilirim de çekici kılabilirim diye düşünüyordum ama açıkçası aklım Ivan'ın söylenemeyen sözcükleriyle doluyken bu kolay olmuyordu. Özgeçmişime birkaç 'VE' ve 'Birkaç tecrübe'den fazlasını ekleyememiş olduğumdan elim dağılmış atkuyruğuna gitti. Tam o sırada gelen mesajla oldukça hassas olan dikkatim bir anda tuzla buz oluvermişti. Yağız, tek kelimelik otoriter ve bir o kadarda şüpheci mesajına cevap beklerken ben dilimi ısırarak, ne desem? Diye düşündüm; soğuyan kahvemden yudumladım. Aklım karmakarışık sorunlarla doluydu ayrıca işsiz ve duygusaldım. Telefonu kol mesafesinde tutarak kısa bir mesaj yazdım.

'Oldukça meşgul bir iş günündeyim,

-Leyla' diye mesaj atıp boş boş baktığım özgeçmişime döndüm ama ileti mesajından daha önce yollanmış bir mesajla karşılaşınca Yağız'la gerçek anlamda ilgilenmem gerektiğini anladım.

'Yalan söyleme.

-Yağız'

'Cidden meşgulüm, bir problem varsa öğle yeme----' yazamadan telefonum Yağız'ın melodisi ile yanıp sönmeye başladı. Dudaklarımı kemirerek açsam mı açmasam mı diye düşüncelere sürüklendim ama bir yandan da içimden bir ses 'APTAAAAL!' diye haykırdı. Bu dakikadan sonra Yağız'dan saklamam gibi bir ihtimal olmadığından dudaklarımı ısıra ısıra aç tuşuna bastım. Hiç vakit kaybetmeden konuya girmesi şaha kalkmış korkularımı bir anda kırmızı çizginin üstüne çıkarmıştı. O sorusunu sorarken ben, elimi alnıma dayayıp iç çektim

"Doğru düzgün bir cevap istiyorum, nerdesin sen?" dedi gırtlağından yükselen bir sesle. Yanağımın içini ısırırken ayağımla yere senkron vuruşlar yapıyordum ki bu da stresimin sesli uyanışıydı.

"Şey," dedim içli içli.

"Hiç geveleme." Dedi. Sesi o kadar ebeveynvariydi ki, her şeyi biliyormuş da itiraf etmemi bekliyor gibi. Ki sanırım gerçekten de öyleydi. Nasıl onun şirketine özgeçmiş yollayacak kadar aptallaşmıştım?

"Bizim evin sokağının sonundaki kafedeyim." Dedim bir gözümü kapatıp dudağımı ısırırken. "Sana bir çay söyleyeyim mi?"

"Bir kahve lütfen," diyerek telefonu resmen yüzüme kapattı. Cidden ama cidden sıçmıştım. Eski sevgiliye ve eski sevgilinin kardeşine yalan, kabul edilebilir bir durumdu ama üvey de olsa kuzene yalan?.. Yağız beni öldürecekti! Başıma gelenler yetmiyormuş gibi üstelik. Atkuyruğumu çözüp yanaklarıma doğru elektriklenmelerine izin verirken gözlerim dolmuştu bile. Sebebi yalanımın yakalanması da değildi üstelik, şey, belki biraz oydu. Kendimi aşağılanmış hissediyordum ve aynı zamanda evde... Evdi işte! Merve'li ve Ivan'lı bir aşk yuvası. Yarabbi'm!!! Canımı sıkan onca sebep varken bir de bir anda karşımda dikilen Yağız'a açıklama yapmam gerekiyordu.

Cidden ne kadar da çabuk gelmişti o öyle? Islanmış yanaklarımı silip burnumu çekerken ayağa kalktım. "Kahvenden önce gelmiş olman garip."

Dudaklarını ısırıp elinde sallandırdığı dosyayı masaya bıraktı. Diğer eliyse takım elbisesinin cebinde oldukça çekici bir şekilde duruyordu. Kafedeki liseli kaçak kızların ilgisini bile çekmişti. Gerçi onlar bu aralar Barney Stinson kılıklı, cinsi erkek her şeye karşı ilgi duyabilirdiler, değil mi? Neticede hormon uyumsuzluğu yaşayan ergenlerdi onlar. Kötüsü kahveyi getiren garson kızda Yağız'a karşı biraz fingirdiyordu sanki. Geri bas, kızım! Dememek için kendimi zor tuttum. Neticede garsonlardan çekeceğimi çekiyordum zaten.

Yağız karşıma otururken gözlerini devirdi. "Cidden mi? Tek kelime dahi etmeyecek misin dahi kuzenim?" dedi önüme bile isteye dağıttığım siyah saçlarımı geri iterken. Cevap vermek, hele de yalan söylerken yakalandığım bir konuda açıklama yapmak biraz aşağılıktı sanki. Bu yüzden sadece omuz silktim ve onun kahvesini dudaklarıma götürdüm. Benimki buz gibi olmuştu. Garsona el hareketi yaparak bir kahve daha istedi ve arkama geçerek saçlarımı ördü. Bu hareketi kafedeki tüm ergenlerden kahramanvari bir kıkırdaşma ile ödüllendirilmişti ve bende yüzümü gizleyecek tüm o siyah saçlarımı topladığı için kendimi biraz savunmasız hissetmiştim.

"Sana kızmak istiyorum!" dedi saçlarımı bilerek çekiştirip. "O yüzden biraz şirretlik yap olur mu?

İşten çıktın ve sonra tekrar girmiş gibi yaptın! Bu mantıklı mı?" diye sordu karşıma geçerken.

Dudaklarımı ısırdım. "O yalan size yönelik değildi." Dedim usulca. Önüne aşırı eğilme ile bırakılan kahveyi yudumlarken bana soru soran bakışını gönderdi.

"Nasıl bize yönelik değildi. Yalanlarını dinleyen bir hedef kitlen mi var senin?"

Titrekçe gülümsedim ve boğazıma oturmaya niyetli yumruyu göndermek için kahvemden bir yudum daha aldım. "Ivan iyileşene kadar her gün evimize gelen misafir var ya hani. Sabah geliyor gece de gitmek bilmiyor."

"Merve," dedi soran gözlerle.

"Hım hı. O ikisini görmeye dayanamıyorum... O yüzden de her sabah işe gider gibi evden çıktım. Sizde yanlış anladınız. Her şey bundan ibaret." Kirpiklerimde asılı kalmış göz yaşını silerken yanağıma dokundu.

"Bu sorunu bana anlatman yeterliydi." Dedi. Cebinden bir ellilik çıkartıp masaya bıraktı; gelip laptop çantama uzanırken devam etti. "Şimdi eve gidiyoruz ve senin işi bıraktığını ve bizim şirkette işe başladığını ilan ediyoruz. Sonra istersen seni başka bir yere bırakabilirim ya da istersen Ivan'ın yanına oturur ve Merve'nin gözüne batarsın."

"Sizin şirketin milyon tane mimarı vardır." Dedim dik dik bakıp. Konuyu değiştirmiş olmasına sevinmiştim ama değiştirdiği konunun daha da uzak durmaya çalıştığım bir konu olması işleri az buçuk zorlaştırmıştı.

"Evet, ama patron benim. Ben ne dersem o olur."

Hayır deme gibi bir alternatifim yoktu kaldı ki benim şirketteki pozisyonum için işten adam çıkartmayacaklarsa bu teklife hayır da demek istemiyordum zaten. O çantayı omzuna takarken ben de ceketimi koluma takıp ayaklandım. Kapının önündeki arabayı es geçip kısacık mesafeyi konuşarak kat ediyorduk ki konu birden aşk ilişkilerine geldi. Nasıl gelmeyecekti ki? Hepimiz ameliyathanenin önünde bekleşirken Merve bas bas

bağırmıştı sevgilimden uzak dur, diye. E bu işler ateş olmayan yerden duman çıkmaz meselesiydi.

"Söyle bakalım Merve boşuna mı kıskanıyor yoksa maddesel kanıtları mı?"

"Ha ha." Dedim somurtuk bir sesle.

"Yani Ivan'ın sana karşı hislerini biliyorum." Bir süre bekledi ve ben herhangi bir şey demeyince devam etti. "Bu nokta da çıkışmadığına göre sende biliyorsun ve bence sende bir şeyler hissediyorsun." Bir şeyler mi? Diye düşündüm. Birçok şeyler hissediyordum ama bu neyi değiştirirdi ki?

"Bu neyi değiştirir?" diye sordum cevabı bir hayli merak ederek. Adam sabahları uykusu açılsın diye Merve'yi öpüyordu. Benim değiştirebileceğim bir kısım kalmış mıydı ki? Şey, tamam hiç Merve'yi öptüğünü görmemiştim ama Merve'nin onu öpme çabalarına da karşı koymuyordu. Usul usun yürürken o karşılık verdi.

"Her şeyi ama her şeyi değiştirir." Dedi "Leyla, bu biraz karmaşık gelebilir ama yapman gereken karşısına çıkıp bazı şeyleri açıklamak Çünkü Ivan seni zorlayıp incitmek istemiyor."

"Açık kitap gibiyim Yağız!" dedim kapı verandasına çıkıp. Sesimi kontrol etmekte zorlanıyordum çünkü içeride bahsi geçen Ivan kapının önünde olabilirdi. "Kaldı ki Ivan o kitabı ezbere biliyor!"

"Olabilir." Yağız kilide anahtarı yerleştirip kapıyı açmak üzereydi ki kapı birden açıldı ve yanaklarında ki yaşlarla aynı bana benzeyen Merve önümüzden uçarcasına geçip gitti. Ardından Ivan da kapıya çıkıp kızın arkasından fırlamaya çalıştı ama daha iyileşemeyen yaraları buna pek müsaade etmiyordu. Sonra sırasıyla Yağız'a ve bana gözlerini kısarak baktı.

"Önemli bir şey değil." Dedi bana bakmaya devam ederken. Gitmek için bir kez daha hamle yaptıktan sonra yumruğunu kapı çerçevesine vurdu ve refleks olarak gözlerimi açıp kapanmasına sebep oldu. Gözleri ikimizin üzerinde dolaşırken birden kafasını biraz geriye atıp Yağız'a sordu. "Yağız arabanı bu gün bana verebilir misin?"

"Aaahhh." Diye soludu Yağız sorumluluk sahibi bir sesle. "Daha yeni kalktın kazadan, bilemedim ki şimdi?

"Merak etme." Dedi Ivan eğilip elimi tutarken. Kalbim güzellik uykusundan usulca uyanıp hoyratça atmaya başlamıştı. Nefesimse düzensiz olmak için ciğerlerime yakarıyordu ama ben sakin kalmak konusunda oldukça ısrarcı olduğumdan bu isteğini dilediğince yerine getiremiyordu. "Yanımda Leyla olacak." Dedi ben havalı görünmeye çalışırken.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Dedim elimi çekmeye çalışarak." Oysa içimden diyordum ki; çekse kolumdan sürüklese beni! Ama benimde engellerim vardı. Mesela adı 'gurur' olanlarından. Biraz zor olsa da ellerimi kurtarmıştım. Bunu zafer mi saymalıyım yoksa bir mağlubiyet mi diye düşünürken bu sefer belimden yakaladı ve beni kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Bu sefer nefesime engel olamamış ve onun profiline bakarken nefessiz kalakalmıştım...

"İki kazazedeye birden anahtar vermek mi?" diye sordu Yağız.

"Hayır!" dedim nefes nefese. Ivan da aynı anda "Evet!" dedi bana dönerek. Alnı, burnu dudakları ve yanağının bir kısmı bana bakıyordu ama gözleri Yağız'daydı. Sonra gözleri de bana döndü ve konuşmasına devam etti.

"Verecek misin anahtarı?"

Ben Yağıza yalvaran bakışlar atarken Yağız anahtarı Ivan'a verdi. Kolu belimde beni beraberinde sürükleyerek yola çıkarmıştı ki Yağız arkamızdan bağırdı.

"Kitabı ezbere bilmesi o cümleleri senden duymak istediği gerçeğini değiştirmez, Leyla!"

Sözcükleri kulaklarımda yankılandı. Neyi söyleyecektim ki Ivan'a? Her şeyi biliyordu. Hem de her şeyi. Açıklamaktan ziyade duyumsamıştı Ivan beni. Duygularımı öpücükle anlattığım, rüyalarıma ortak ettiğim adama ne anlatacaktım ki zaten artık? Açıklaması gereken bir kişi varsa şayet o da Ivan'dı?

"Nereye sürüklüyorsun?" diye bağırdım kollarından kurtulup.

Elleriyle saçlarımı gösterip yüzünü buruşturdu. "Her halinle güzelsin ama ben senin sarışın halini istiyorum!" dedi sertçe kolumu tutup çekerken.

"O ne demek?!"

"Kuaföre gidiyoruz demek!"

"Ivan elimi bırak!

Bırak dedim sana! BIRAKSANA!"

"YÜRÜSENE!"

Tuttuğu elimi çekiştirmeye ve diğer eliyle de belimi ittirmeye devam etti; süratli ve emin adımlarla beni kuaföre sürüklüyordu. Aslında, içten içe hiç ama hiç şikayetçi değildim. Doğrusu saçlarımı bu hafta sonu zaten boyatacaktım buna ek olarak Ivan'la bir şeyler yapıyor olmak paha biçilemezdi ama biz milattan önce yaşamıyorduk ve bende saçından tutup istenilen yere sürüklenebilecek bir kız değildim. İnsan gibi bir açıklamanın ardından Ivan'la zaten her yere giderdim ama işlerimizin bu şekilde ilerliyor olması hiç güven verici değildi. Bir kez daha çırpınıp kurtulmaya çalıştım. Tepkisi sözcüklerle oldu.

"O canım güneşlere nasıl kıydın bilmiyorum ama şimdi eski haline gelecekler." Beni biraz aşırı bir güçle öne savurup birden durunca burun buruna gelmiştik. "Şimdi," dedi baskın bir ses ile. "İçeri gir ve koltuğa otur, gerisini insanlar halletsin."

"Birkaç tutam seni bu kadar rahatsız ettiyse kim bilir daha nelerime uyuz oluyorsundur?" Elimi kalçama yaslayıp gözlerimi kıstım ama bu birkaç saniyeden az sürdü çünkü Ivan omuzlarımı yakalayıp beni kuaförden içeri itti. İçeride bir tane saçlarını boyatan bir tane de fön çektiren iki genç kız vardı onun haricindeyse üç tane çalışan, Ivan hiçbirine bakmaksızın beni boş olan bir koltuğa çekerken yüksek sesle talimatlarını sıraladı.

"Onun saçlarının eski halini istiyorum. Boya yapmayın! Sadece sarı papatya halini istiyorum. Ne yapın, edin ama sarartın onu!"

Boya olmadan nasıl sararacağımı bilmiyordum, hoş bilmem gereken bir uzmanlık alanı da değildi ama zaten sinirimi sebebi geceleyen saçlarım da değildi. Ivan omuzlarımı koltuğa doğru bastırırken, "Bu daha burda bitmedi, emrivakilerin şahı!" diye tısladım.

"Ya tabii." Diyerek saçlarımı karıştırdı. Bu sırada balık etli bir hanım efendi gelip boynumun etrafına yumuşak, mavi bir havlu sarıp bir başka bölmeye geçti. Ivan'sa koltukta oturuyordu, bir süre sonra gözüne bana diktikten sonra,

"Ben şimdi gitsem sende burdan kaçıp gitmezsin, değil mi?" diye sordu. Gözlerimi kaçırarak sustum. Bu cevap ona yeterdi.

"Leyla!" diye inledi ama verilecek başka tepkim yoktu. Aynadan görebildiğim kadarıyla hala bana bakıyordu. Bu sırada kadın elinde içi vıcık vıcık bir şeyle dolu bir kaseyle geldi, "Boya değil, değil mi?" diye sordu Ivan telaşla ayağa kalkıp. Tombul kadın dağınık saçlarının arasından hızla kafa sallayıp,

"Boya silici," dedi. Son heceyi duymaya gerek duymayan Ivan kafa sallayıp kendini dükkanın dışına attı. Doğru ya, kim bilir bu koltuğa kaç yarım saat mahkum kalacaktım? Tüm o süre boyunca beni mi bekleyecekti? Muhtemelen bir çiçekçiye uğrayıp iki demet gül alacak ve birini, sabah önümden zırlayarak geçen Merve'ye götürüp, artık her ne halt edip kalbini kırdıysa, af dileyecekti. Diğeriniyse; kuaför çıkışına gelmeyi akıl ederse muhtemelen bana verecekti. Bilmiyorum. Belki bana vermezdi, çünkü belki bana çiçek almazdı.

Yutkunup, aynadan Ivan'ı takip ettim. Belki de bana çiçek almaması almasından daha iyi olurdu çünkü aksi taktirde kendimi Ivan'ın metresi gibi hissederdim.

Kendi düşüncelerim kendimi kırarken elimi boynuma götürerek bir ciğer dolusu nefes hapsettim içime ardından yanaklarımı baloncuk yaptım. Umarım bana çiçek almazdı. Ama umduğum olmadı. Ivan arabaya atlayıp Merve ufkuna doğru yol almadı. Aksine dükkana geri döndü, elinde Yağız'm 'ŞAHANE HATALAR' kitabıyla. Kitap hakkında bilgi vermem gerekirse, ki gerekecek çünkü Ivan'la bu kitap hakkında küçük bir oyun oynuyoruz, hatalarınızın ya da seçimlerinizin yol ayrımının sizi nereye götürdüğünü görebildiğiniz bir kitap. Size yazılmış yüzlerce senaryoyu yönlendirebiliyorsunuz. İşin güzel yanı işler istediğiniz gibi gitmezse ilk sayfaya geri dönüyorsunuz.

Ivan bir süre yazılmış 'güya kaderini' okudu. Kitap karakteri kadın olduğundan işler biraz absürd gidiyordu anlaşılan sonra yanımda ki koltuğa oturup bana döndü, "Az önce bir patlamada 'KOCAMLA' altını çiziyorum 'KOCAMLA' beraber öldüm." Dedi yarı tebessümle. "Sıra sende sorularıma cevap ver, öncelikle

Üni mi okumak istiyorsun seyahat mi?"

"Bunu şimdi mi yapmak zorundayız?" diye mırıldandım umursamazca. Aynı zamanda da gözlerim tepemde dikilmiş

saçlarıma fırça darbeleri atan kadına çevrilmişti ama kadının bizi umursadığı yoktu O yüzden de Ivan sırayla yol ayrımlarını sordu. Sürekli, 'doğruyu değil, istediğini seç.' Diyordu. Neticede bu sadece bir kitap olduğundan ve bir koltukta Ivan'dan nefret etmeye çalışmalarımdan hiç verimli sonuçlar alamadığımdan bende her sorusuna istediğim gibi cevaplar verdim. Önce sevgilimle okula gittim ardından sevgilimden sıkılıp onu aldattım. Bu sırada sanat okumaya karar verdim ve sevgilimi aldattığım çocukta tüm sevişmelerimizi videoya alıp okul sergisinde sanatsal çalışma diye sergiledi. Rezillikti. Kitaptaki karakterimin bile acınası bir hayatı vardı. Ama direnip okulda başarıya ulaştıktan sonra Savannah'ta bir sanat okulunda hocalık yaptım ve dekanın yolsuzluklarını açık ettiğim için okuldan ilişiğim kesildi. Tüm bu okuma sürecinde Tepemdeki kadın kıkır kıkır gülerken Ivan "Doğrucu Davut'luğun sonu." Temalı sözler eşliğinde bana güldü ama karakterimin çilesi bitmemişti. Beş parasız geçen uzun aylardan sonra karakterim Seramik Boyama gibi bir işte fırın başında tabak çanak bekliyordu, zavallının işi buydu. Taa ki yağmurlu bir günde emlak işiyle uğraşan albay emeklisi bir amcayla tanışana kadar. Hikayenin sonunda ben bir emlak kraliçesi olarak yaşlanıp ölüyordum ama tüm o talihsizliklerden sonra ölürken etrafımda bir ton torunum ve kocam Harry oluyordu.

Ivan son cümleyi okumadan önce kitabı kapatıp, "Güzel hikayeydi." Dedi ama bence o kadar mükemmel değildi. Talihsizliker Kraliçesiydi. Bu sırada saçlarımın rengi atmaya başlamıştı. Ivan saçlarıma bakıp gülümsedikten sonra bana döndü. Tepemizde dikilen kadının gitmesini bekledikten sonra ise konuştu, "Ben senin doğrunum."

"Ne?"

"Doğru bulucunum, doğru radarınım. Ne dersen yani?" dedi kitabı açıp.

"O ne demek?" diye sordum çok fazla meraklı durmamaya çalışarak. Çünkü biliyoruz ki, kendime 'Ivan Yasak,' diye bir set çektim.

"Bir gün yanlış yöne gittiğini fark edersen yardım isteyeceğin adamım..." dedi usulca etrafını kolaçan edip ardından ise hikayeye devam etti ama aklıma bir soru takılmıştı. 'ADAM?' "Başınızı pislikten çıkardıktan sonra harika bir hayat yaşadınız."

Hikayem böyle bitiyordu ama biliyordum ki o kitap ikinci şans kitabıydı, Yağız'dan daha sonra kitabı isteyip kendime onlarca yeni son, onlarca yeni kader yaratabilirdim. Ama şimdi Ivan'ın kastettiği bu değildi. Kafamı, önünde diz çöktüğüm 'güya kaderimden' kaldırmamı istiyordu ama bunun için önce Ivan, sakladığı ne gerçek varsa ötmeliydi.

Ama o konuşmadı, bende suskunluğuna cevap vermedim. Biz o kuaförden daha kırgın ayrıldık... Ben, o bana gerçeği anlatmadığı için kırgındım, O ise ona güvenmediğim için bana kırgındı...

***

Hayat kesinlikle umduğum gibi gitmiyordu ama işler saçlarım için gayet tıkırındaydı. Yeniden güneş açmıştı.

Altın gibi parlayan tutamları parmaklarımın arasından geçirirken buruk bir şekilde gülümsedim bu sırada demlemek için başında beklediğim çay suyu kaynamıştı elimi çaydanlığa uzattım fakat Lena benden önce davranıp önüme geçmişti.

"Eee?" diye sordu ben aval aval bakınırken.

"Ne eee?"

"Koldan tutulup kuaföre çekilmiş, saçlar yine sararmış. Lütfen bana bu süre içinde hiç konuşmadık deme?" Kız beni tutup balkona çekiştirirken omuz silkip sızlandım.

"Konuştuk ama büyütülecek bir şey yok." Dedim ağzımın içinde geveleyip. Lena şüpheci bakışlarla tek kaşını kaldırırken ben kirpiklerim kaşlarıma değene kadar gözlerimi açtım. "Bana uyuşmazlığa sebep olan taraf benmişim gibi bakma!" diye inledim. "Senin o katırlara bin basar gibi inat yapıp sırrını söylemeyen abin bu tavrından vazgeçmezse değişen bir şeyde olmayacak." Lena yüzünü yumruk yemiş gibi irkilip bir adım gerilerken birden silkindi ve çirkef yüzünü takındı.

"Tabi anlaşmaya omuz silken taraf sensin. Şu tavrına bak!" Elleriyle belimi gıdıklarken inledi. "Şu haline bak!" dedi ben nefessizce kahkaha atarken. Yarabbi'm! Tüm kaslarım hem gerilmişti hem de kahkahayla sarsılan bedenime eşlik ediyorlardı.

"Dur!" dedim zor zalim. Durması dakikalarını alsa da ben kahkahalarımı dizginleyene kadar yanımıza Ivan'la Yağız gelmişti. Lena benden bir cevap bekliyordu ama harici tanıklar önünde bunu yapamazdım Tekrar omuz silkip gıdıklanmaktan kasılan kaslarımı tuttum. "Önce o söylesin, sonra ben sebebini saklamaya uygun bulursam zaten onun ayağına giderim." Dedim Lena'ya diktiğim bakışlarımın onda birinde Ivan'a göz atıp. Yeşil gözleri kısılıydı ama kardeşinin bakışlarının aksine bezginlikten çok uzaktı. Çenemi havaya dikip, açılın ben leydiyim, edalarında içeri girdim. Şu ufak diyalog bile keyfimi yerine getirmeye yetmişti lakin biliyordum ki bu dakikalarda geçiciydi. İçimi oyan asfalt delici sadece biraz dinlenmeye geçmişti. Gece olunca yine beni kanatmaya devam edecekti... Fakat geceyi bile bekleyemedi. Hep beraber Yağız'ı çalışma masasından kaldırıp –zorla kaldırıp- film izlettirmeye oturtmuştuk. Cennet Gibi filmini izliyorduk ki kapıda anahtar sesi duyuldu. Mısırım boğazımda takılı kalmıştı. Zor zalim yutkunurken yanımda oturan Yağız ve Lena'ya göz attım. (Şey

esasında film başlarken şöyle oturuyorduk; Yağız, Lena, ben ve Ivan. Ancak dediğim gibi şayet aramızda sırlar olacaksa Ivan ve ben diye bir şey olmamasını yeğlerdim. Doğrusu bu olanlar bir ilişkiyi bitirebilecek güce kuvvete sahip miydi bilemiyorum ama ben tükenmiştim ve oyun falan oynamak istemiyordum. Hiçbirimiz burada on bir yaşında değildik, Ivan beni seviyorsa Merve'yle olan ilişkisini bitirip bana gelmeliydi fakat o yapmıyordu... Bunun tek açıklamasının beni sevip sevmemesi olmadığından da emin olamadığım içinse... Kısaca işler bir ilişkide olması beklenenlerden daha karışıktı ve ben başta bunu kabullensem de şimdi çekemiyordum nitekim şimdiki ilişki eğrimizde Merve meşru bense illegal olandım. Bunu tüm kalbimle reddediyordum. Bu da bizi benim Ivan'la aramdakilere mesafeli baktığım o noktaya getiriyordu. Lena'nın tuvalete gittiği o ufacık aradan istifade edip Ivan'ın parmaklarını saçlarımda usul usul gezdirdiği saniyelerden kaçarak Yağız'ın yanına geçmiştim. Ivan şaşkınca havada asılı kalan eline ve bana bakarak kafasını 'Neler oluyor?' diye sordu. Cevabımsa kesinlikle koca bir hiçti. O dakikadan sonra filmi izlemeyi bırakmıştı. Bana bakıyor, bir sayısalcının fuzulinin mısralarına bakarak anlam çıkartmaya çalıştığı gibi beni çözmeye çalışıyordu. Biliyordum çünkü benimde filmi takip ettiğim söylenemezdi. Taa ki kapıdaki anahtar sesine kadar.) Kalkık kaşlarla Yağız'a dönerken o çoktan kalkıp kapıya yönelmişti. Evde olması gereken herkes buradayken kapıyı kurcalayanın kim olduğu sorusu beni geriyordu doğrusu. Eli yumruk halde kapıya ulaşan Yağız'ın endişesi, Lena'nın kulağıma kadar gelen kalbinin sesi ve benim bu korkudan tirtir titreyen ellerim bir yana Ivan Yağız'dan daha hızlı bir şekilde kapıya ulaşmış ve hatta korkusuzca kapı kolunu kavramıştı. Biz daha 'Neler oluyor?' diye soramadan Ivan yükselen bir tonla dışardakine seslenmişti,

"Merve?"

"Evet, benim." Ivan'ın yüzü bilmiş bilmiş bize döndü.

"Dur bir dakika," dedim kendimi dizginleyemeden. Genelde Merve'nin içeri girip ilişkisini gözüme sokmasına izin verirdim ama bu sefer çok aniden olmuştu bu gelişme. Kız sabah evden salya sümük çıkmıştı yahu! Anahtar vermek de ne demek. "Ben odama çıkayım. Siz daha sonra... Merve varken ne yapmak isterseniz onu yaparsınız artık." Diyerek merdivenlere yöneldim. Arkamdan gelen "Leyla lütfen ama! LEYLA!" seslerini umursamadan hem de...

Tüm gece ağlamanın eşiğinde aşağıdaki Yağız'la mesajlaştım. Bana Lena'nın yeni bir kişisel gelişim kitabı yazmaya başladığını ve kitabı bana ithaf edeceğini açıkladığını söyledi. En azından Lena ve Yağız'ın konuşmaya başladığını görmek güzeldi. Yakında daha samimi gelişmeler duymayı umuyordum ama hissettiğim Lena'nın arkadaş kalma isteği içerisinde olduğuydu. Bu da başka bir zamanda daha derinlemesine hayıflanacağım bir konuydu.

Daha sonra Ivan ve o kızın neler yaptığım sordum, bana 'samimiyetsizce oturuyorlar işte. Takma kafana bu kadar.' Dese de canım çok yandığından ve daha fazla yanamayacağından aşağı su alma bahanesiyle inip onlara göz atmaya karar verdim. Ayağımda parmak arası terliklerim, pijamalık şortum, nar çiçeği askılım ve pazen sabahlığımın üstüne depresyon topuzumla merdivende belirdim. Üçlü koltuğun konuluş biçimi sebebiyle beni ilk görüp gülümseyen koltuğa yan oturmuş Ivan ve onun üzerine serilmiş sevgilisi Merve olmuştu. Yağız'ın sözlerinin aksine oldukça samimiydiler.

İçim almıyordu yahu! O kızı içim almıyordu! Elim dağınık ve yamuk topuzuma giderken samimiyetsize burnumu kırıştırıp gözlerimi devirdim. Anında karşı atakla ayağa kalkıp bana doğru diklendi. Umursamazca Yağız'ın yanına geçerken "Sakin ol." Dedim. Kimse ona cevap vereceğimi düşünmediği için şok olmuş ifadelerle başlarını bana çevirdiler. "Lisede değiliz."

"Ne için sakin olacakmışım ki?" diye sordu anında sert bir tepkiyle. İşte bunu bende beklemiyordum ve bir anda buz gibi olan ortam sebebiyle kekelemenin eşiğinden dönüp Lena'ya baktım. En az benim kadar şaşkındı.

"Ne için böyle hiddetlenip ayağa fırladıysan o için sakin ol." Ellerim gerginlikten buz gibi terlemişti. Aşağı inerken kafamda tereddüt bulutunda gezinti yapan soruyu iyice benimseyerek Yağız'a sormaya karar verdim. Değilse bu kız ve Ivan'ın yanında olmak beni tüketecekti. Fakat ben daha kıçımı sandalyeye koyamamışken ayaklarını yere çarpa çarpa gelen Merve ellerini masaya hiddetle vurup burun hizama kadar eğildi. Bu sırada Ivan Merve'yi alıkoymak için arkasından gelip onu omuzlarından yakalamıştı ama ne yazık ki bu manevra Merve'yi durduracak gibi görünmüyordu.

"Ne için hiddetlendiğimi açıklayayım, oyuncu!" diye bağırıp Ivan'ın kollarından kurtulmaya çalıştı ama iyileşme sürecinde de olsa Ivan'ın gücü onu iki kere yere sererdi ama hadi diyelim Ivan'ın ellerinden kurtuldu bu seferde bana etten duvar olan Lena ve Yağız'ı geçemezdi. Hadi diyelim onları da geçti, kendini iyiden iyiye küçücük bir kız gibi görmeye başlayan, kendini acıyan bu kızı, beni, tırnaklarıyla kanatsa bile sözlerinden daha beter bir şekilde acıtabilir miydi? Sözcükleri kulaklarımda çınlarken boğazımda büyümeye başlayan yumru kulaklarımı ağrıtmaya başlamıştı. Üstelik yanmaya başlayan gözlerde cabasıydı. "O el kadar şortla Ivan'ı kışkırtmaya çalışıyorsun ama yemezler! Bu yaptığına sürtüklük derler!" Gözlerimden damlalar düşmeye başlamıştı ve tıkanan burnum sebebiyle nefeste alamıyordum, dahası artık içimde oyulacak bir yer kalmadığına da emindim. Sabahlığımın önünü bağlayıp arkamı döndüm ve gözyaşlarımın akmasını engelledim Çıkamıyordum nitekim Merve'nin bana ulaşmasını engelleyen insan bariyeri benimde geçip gitmeme izin vermiyordu.

'Sadece bakmak istemiştim...' diye hıçkırdım içimden bu sırada ise sanırım Merve'nin ağzını kapatmışlardı ama boğuk çıkan seslerden hala daha bana 'FA! Hİ! ŞE!' ve daha argo bir şekilde açıklamam gerekirse 'O! ROS! PU!' diye bağırdığını duyabiliyordum. Nefes almam bu sefer burnum sebebiyle değil de anlamadığım başka bir sebepten zorlaşmıştı ve ben gözyaşlarımı silmeye gerek bile duymadan herkese doğru dönüp "Yağız," diye fısıldadım. Boğuk inlemelerin arasından berakça süzülen sözlerim herkesin ve hatta Merve'nin bile, kulağına dolduğundan herkes bana pür dikkat kesilmişti. Kollarında Merve'yi sıkıca tutan Ivan'la göz göze gelmemeye çalışarak "Bana arabayı ver," dedim güçlükle. Yağız'ın göğsü gördüklerinden, engellediklerinden ve en son olarak da duyduklarından sonra hala hızlı hızlı inip kalkarken ben çoktan Lena ve Yağız bariyerini aşmış ve Merve tehlikesine karşı dalga geçercesine merdivenlere yönelmiştim.

Ivan bağırdı. "Hiçbir yere gidemezsin tek başına!" onu dinleyebilirdim belki ama duraksamadım bile. Beni savunması gerekirdi birilerini sadece susturmak yerine.

"Sana ne?!" diye bağırdı bu seferde Merve. "Nereye istiyorsa oraya gitsin!" Bu sefer kıza hak vermeden edememiştim. Ne de olsa beni artık sandığım kadar umursamayan bir arkadaştı Ivan sadece. Onu dinlemeyecektim. Odama çıktım ve en son Paris'ten dönerken kullandığım sırt çantamı dolabımın derinliklerinden çekip çıkardım. Bu evde en azından şu an için durabileceğimi sanmıyordum. Çantamı iki günlük iş kıyafetleri ve iç çamaşırlarıyla tıka basa doldurduktan sonra üzerime daha insan içine çıkılır bir pantolon giydim ve tam çıkacakken Yağız'la burun buruna geldim.

Tuhaf. Çünkü bu durumda bile bir umut karşıma dikilecek olanın Ivan olmasını ummuştum... Bu düşünce ile hızla firar eden yaşlarla elimdeki sırt çantasını yere düşürdüm. Yağız avuçları

arasına aldığı ve artık neredeyse nemden buruşacak hale gelen yüzümü kurulamaya çalıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu usulca Lena kapıdan içeri girerken.

"Ben," diye kekeledim bir ona bir Lena'ya bakarken. "Ben... Ben düşünmüştüm ki... "dedim hıçkırırken "Senin otel odannn..."

"Elbette ama gitmek iste—"

Benim yerime cevap veren Lena olmuştu. "Bırak gitsin yoksa kafayı yiyecek, haline baksana." Dedi anlayışla. İkisi de bana acır gibi bakıyorlardı ve bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştım. Başımı Yağız'dan sırt çantamı da Lena'dan kurtararak odamdan çıktım. Aşağıdaki hayli hararetli kavgayı görmezden gelip çıkmayı umuyordum ve hatta Merve radarından da sorunsuz geçmiştim ama beni durdurabilecek tek kuvvet, yani Ivan, ben ayağıma yarın ki yeni işim için ayaklarıma geçirdiğim topuklularla uğraştığım sırada kolumdan yakalayıp beni doğrulttu.

"Gece olmuş bir, nereye gidiyorsun Leyla?" diye inledi ama ben sertçe kolumu ondan kurtarırken Merve dolmuş gözlerle üzerime gelmeye kalktı. Özgür bedenimle diğer ayakkabıyı da giyerken Merve'ye ağlamaktan hem şişmiş hem de domates gibi kızarmış gözlerle baktım.

"Sevgilin için endişelenme," dedim yüksek bir sesle. Aslında bunu Merve'den çok Ivan'a söylüyordum. "Benim sevgilimde onunla aynı evde kalmamdan hoşnut değil zaten." Ivan daha sert bir şekilde kolumdan yakalayınca gözlerimi kısıp elinden kurtulmaya çalıştım ama imkan vermeyecek gibi duruyordu. Bu sertlikten hoşlanmamam gerekirdi çünkü çıkış noktası kıskaçlıktı fakat halen daha Ivan tarafından kıskanılmaktan hoşlanıyordum. İşte sırf bu yüzden kulağıma 'Mazoşistsin sen...' diye fısıldayan benliğime hak verip devam ettim. "İnanmıyorsan Merve," dedim

yan gözle Ivan'a bakıp "Patronum Ersan'la görüşürsün. Çoğu insan gibi benden utanmadığından ilişkimizi onaylayacaktır." Cümlenin son kısmına doğru Ivan'ın kolumu tutan elli daha da sıkılınca onunun bam teline bastığımı anladım. Bunu istemiştim zaten bende.

"Peki şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu Merve merakla. Anlaşılan sözlerim mantıklı gelmişti bende o zaman oyuna devam edeyim dedim. Kaç gündür ağlayan bendim bu seferde biraz Ivan Efendi ağlasın istedim...

"Ivan evden biriyle kavga edince senin yanına gelmiyor muydu teselli aramaya?" diye sordum yavaşça. "Bende teselli aramaya gidiyorum işte." Diyerek kolumu kurtardım ve dışarıya çıktım.

Bu sefer yollarımız çok fena ayrılmıştı...

***

O günün gecesi biraz ağladım. Biraz uyudum. Kendimi dizginleyemeyip mini bardan çokça içtim, eh tabi doğal olarak bu sayede Ivan'a verdiğim harika ilişki sözleşmesini de fes etmiş oldum, deli gibi sarhoş oldum, biraz rezilce pervazdan sarkıp dışarıya göz atarken sarhoşluğun ve rezilliğin dibine vurmuştum fakat saat gece üçken odadaki otantik ve bence süs gibi duran telefon çalıp da resepsion beni Yağız'a bağlayınca az biraz toparlanmam gerektiğini fark ederek oda servisinden bir bardak koyu kahve istedim o sıradaysa kendimi soğuk duşa attım. Ayılmamın beşinci dakikasındaysa yatağa kapaklanıp daha çok ağladım. Bu süreçte telefonum sürekli çaldı ve sabah uyanıp baktığımda da on iki tane mesaj vardı. Banyoya, ama bu sefer ayılmak için değil yeni başlangıca arınmış bedenle girmek istediğim için girmiştim banyoya, girip çıktığımda ise bu sayı on

sekiz olmuştu. Hiçbirine bakmadan sildim ve hazırlanmaya başladım. Bugün benim için her anlamda yeni bir hayat başlıyordu. Yeni bir işim ve yeni bir otel odam vardı. (Yağız burada kalmama kızmazdı herhalde.) Ayrıca sırf Merve dediği için yapıyor olmasam da Ivan'la arama mesafe koymaya karar vermiştim. Mesela yılda sadece bir kez görüşmek kadar büyük bir mesafe... Giyindim, biraz süslendim. En son ne zaman suratıma kendiliğinden oturduğunu hatırlamadığım gülüşümü suratıma yerleştirdim ve topuklularımın üzerine çıktım. Bunu yapabilirdim. 'Ben güçlüyüm.' Diye telkin ettim kendimi. Olanları ve Ivan'ı umursamamazlık kutuma kaldırabilirdim.

Laptopumun kemerini kafamdan geçirip omzuma bırakarak asansöre yöneldim. Hayli şaşalı bir otelden çıkıyor olmak kendimi yılların iş kadını gibi hissetmeme sebep olmuştu. Bu düşünce beni diğer her şeyden biraz daha uzaklaştırdı, en güzeli de Yağız'ın bana bir şirket arabası göndermiş olmasıydı. Hevesle komiden anahtarı alıp yeni arabama atladım ve yeni işime doğru yol aldım. Kafamdan kötü bir şoför olduğum düşüncesini uzaklaştırıp kendimi rahatlatınca araba sürmek her şey ama her şeyden kolay görünmüştü gözüme. Burger King'den nefret ederdim ama tatlı bir başlangıç olmasını istediğim için ergen durağında inip böğürtlenli sundie aldım. Başta daha açılmadıklarını söyleyerek beni geri çevirdiler ama biraz ısrar edince sırf susayım diye sundiemi bana verdiler. Sonuç olarak daha saat daha sekiz bile değildi ama ben resetlediğim hayatımın ilk gününe o kadar bel bağlamıştım ki Yağız'dan iki dakika önce geldiğim için nerede duracağımı bilemeden ortada kalakaldım. En azından dondurmam vardı. İyi giyimli kumral bir bayan Yağız'ın ofisinin önündeki masada otururken kare çerçevelerinin ardından bana soru sorarcasına baktı,

"İş görüşmesi için mi bekliyorsunuz?"

Ama neyse ki Yağız beyaz atlı prens gibi birden parladı ve içeri girdi. Sekreterine selam verir vermez elini belime koyup beni

de beraberinde sürükledi. "O benim kuzenim Betül," dedi beni odasına sokarken. "Günaydın?" dedi sonunda soru işareti olan bir tonla. "Eee?"

"Bu giriş biraz fazla hızlı ama istediğin gibi olsun." Dedim dondurmamdan ona da uzatarak. "Bu arada, çok güzel uyudum." Dedim sorusunun bu olmasını umarak. Ama eğer sorusu buysa cevap olarak söylediklerim yalanların ağababasıydı. Bol örgümü sağ omzuma atarken Yağız'a göz attım, inandığına dair tek bir göstergesi bile yoktu mimiklerinde. Beni bekledi. Bende onu.

Çeneni kapalı tut! Diye bağırdım içimdeki ergen kıza ama kendini yerden yere atıyor söz hakkı vermedikçe daha da hiddetli bağırıyordu. Fiziksel olarak ayakta kıvranan bense... Ah içerideki ergenden pek farklı sayılmazdı. Dudaklarımı birbirine bastırıp Yağız'dan gözlerimi kaçırdım. Hiç istifini bozmazken koltuğuna geçti bende kalçamı ofisini paylaştığı diğer adamın masasına yasladım. "Eee?" diye sordum kapalı kalması gereken yerde kapalı tutamadığım çeneme lanet ederek?

"Eee? Derken," diye göz kırpıp bir gece önceden açık bıraktığı dosyasına göz attı. "Ivan'ı mı soruyorsun? Ah önemli bir şey yok canımım. Merve'yle şiddetli bir kavga ettiler sonra da kızı eve bıraktı... Leyla?"

Sırtımı dönüp yere odaklandım ama içimdeki lanet ergen tanrıçanın geberip gitmesini istiyordum. Geberip gitsin ki Ivan Ivan diye sayıklamasın!..

"İyiyim," dedim bir kez daha yalanın o iki yüzlü yumuşak battaniyesine sarılıp. "Bana masamı ve ilgilenmemi istediğin projeleri gösterirsen..."

"Cem şu an da Manhattan'da" dedi yanıma gelip mavi kalın bir dosyayı önüme bıraktı. Anlaşılan o ki Cem, masasına kıçımı dayadığım adamdı. Biraz utanarak ve bu utanca bir tutam saygı

ekleyerek doğruldum "ve sende bu gün ilk gün sendromu yaşayacağın için seni..."

"Öyle problemlerim yoktur benim." Elimi havada sallayıp Yağız'ı kucakladım. " Ama birzcık destek güzel olur..."

"Başka ne güzel olur biliyor musun?" diye sordu beni kendisinden ayırıp mavi dosyamı açarak. "Lena'nın ofisinden aldığım bu dosyayı incelemen. Merve'nin dosyası." Elimin tersi ile burnuma dokunup tıkanmaya yüz tutmuş aynı burnu çektim. Elim merak içinde dosyaya uzanırken beynimde tek tek beliren bir sürü soru işareti vardı ve ben hepsinin de cevabını duymak istiyordum.

"Ne demek Merve'nin dosyası?" diye sordum masaya geçip dosyayı önüme çekerken. "Merve'nin neden dosyaysı var ki?"

"Anladığım kadarıyla," diyerek koltuk başlığına eğilip yaslandı ve benle beraber dosyaya baktı. "Merve'nin kritik psikolojik problemleri varmış." Şaşkoloz gözlerle Yağız'a bakakaldım ama bu benim hayatımın bilgisiydi o yüzden de kendime tanıdığım bu şaşakalma dakikalarını rafa kaldırıp dosyaya eğildim. Bir sürü tıbbı terim olması başımı biraz döndürse de bunları kendime göre tercüme etmemle ayağa fırlamam bir oldu. Sinirle dosyayı masaya çarpıp saçlarımı ellerimle geriye atarak,

"Bir delinin beni delirtmesine izin verdiler!" diye bağırdım. "Her gün ama Allah'ın her lanet günü banyoda hıçkırıklara boğuldum ve onlar hiçbir şey söylemediler!"

Yağız sakin olmam için omuzlarımdan tutup beni koltuğa oturturken göz hizama eğildi. "Önce Lena'yla konuş," dedi telefona uzanıp. "Belki durup anlatamayacakları bir duruma gelmiştir!"

"Bırak Allah aşkına!" diye bağırdım. "O kadar anlayışsız olmadığımı hepiniz biliyorsunuz!" dedim hızlı hızlı soluyarak. Bu sırada Yağız ahizeye doğru konuştu.

"Betül bize ılık su getirebilir misin?" Ama Yağız'ın beni sakinleştirme çabalarına katılmak istemiyordum. Doğrusu sakinleşmekte istemiyordum. Topuklarım kıçıma değene kadar hızlı bir şekilde koşup Ivan'ın boğazına sarılmak istiyordum. Ben bunu anlamayacak kadar aptal bir kız mıydım? Bana bunu açıklasalardı canım sıkılsa da en azından bir süreliğine Ankara'ya döner, ailemle vakit geçirirdim ki Merve'nin tedavi süreci kolaylaşsın. Yani saklayarak ne elde etmişlerdi şimdi? Ben paramparçaydım. Ivan paramparçaydı. O kız bin parçaydı. Ellerimi saçlarıma geçirip Lena'ya mesaj attım.

'Öğle yemeğinde muayehanene geleceğim, bir yere kıpırdama.

-Leyla'

"Leyla, biraz sakin ol. Bu gece her şeyi..."

Hızla kafa sallayarak koltuğa geri oturdum. "Yağız lütfen." Dedim Ellerim buz gibi olmuş titriyorlardı. Hoş bu Yağız'dan saklamayı düşündüğüm bir zayıflığım değildi fakat o an için her şeyin kontrolümde olduğunun düşünülmesini istiyordum. "Bu konuyu halledeceğim ancak şimdi konuşmak istemiyorum. Şimdi bana gerçek dosyaları ver."

***

Yağız bana gerçek olan iki dosya verdi ama aklımın dağınık olması işleri kolaylaştırmıyordu. Ayrıca da sadece proje halinde bırakılmış bir yedi yıldızlı otelin tasarım işini yeni elemana vermekte neyin nesiydi. Saate baktım, öğle arasına daha on dakikadan fazla olması dizimi yukarı aşağı sallayıp durmama neden olmuştu. En sonunda başımı dosyadan kaldırıp "Bunun için iç mimarlarınız yok mu sizin?" diye mırıldandım. Yağız'sa

"Sızlanacaksan öğle tatiline erken çıkmanı öneririm." Dedi. Muhtemelen nezaketen söylemişti ancak hayır diyecek halim olmadığından cüzdanımı, yeni arabamın anahtarını ve Merve'nin mavi dosyasını alıp çıktım. Bunu bekliyor muydu yoksa beklemiyor muydu bilmiyordum ancak ben çıkarken bir saniyeliğine olsun başını işinden kaldırmadı. Bu sinir stres bende şaha kalkmışken başını bana doğru kaldırmaya cesaret edebilir miydi onu da bilmiyorum gerçi. Ama bu sinirin neden olduğu kötü başka ne var diye sorarsanız size rahatlıkla arabamı süremediğimi söylerdim. Daha arabayı park alanından çıkarıyorken iki çöp tenekesinin sebebi olunca bundan vazgeçip taksi çevirdim. Trafik berbattı ama çıktığım yoldan geri dönmeyecektim. Yaklaşık yarım saatten sonra kliniğe ulaşamayacağımın hayal kırıklığı içerisindeydim üstelikte öğle tatilim boşa geçmişti ama zaten gözümün gerginlikten yiyecek görecek hali yoktu yine de tatlıya ihtiyacım vardı. Gözüme çarpan ilk kafeye dalıp sufle istedim ve işin en güzel yanını o zaman gördüm. Lena masada oturuyordu ve bir elleri telefonunda gözleri ise saatindeydi. Beni görünce nihayete ermiş bir ifadeyle ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Yolu kaybettiğini sandım."

"Yolumu mu kaybetmişim?" sorumu şaşkın bir ifadeyle ondan ayrılıp masada karşısına oturarak sarf etmiştim. Bana anlamamış gibi bakıp gülümsedi.

"Sana mesaj attım," dedi açıklama yaparak. "Yağız'ın şirketinden benim kliniğime gelme—Ah yapmaaaaa!" diye bağırdı 'Ben orada çalışmıyorum.' Demeye çalıştığı sırada. "Yağız konusunu açmak istemiyorum ama bulduğu her değerli konuyu, ağzımı açmam için önüme sürüyor, çocuk. Bunu bana söylemedi mi sanıyorsun?"

"Bakıyorum da aranızdan su sızmıyor." Dedim içine bir dolu ima sığdırdığım sesimle. Lena ise kıpkırmızı kesilmişti ve onun bu hali beni bir hayli keyiflendirdi. "Ah," dedim iki eliminde işaret

parmaklarıyla onu göstererek. "Lena Turgenyev utandı demek!. Burada bir tarih mi yazılıyor ne?"

"Saçmala." Diyerek yüzünü saçları arasına gizlemeye çalıştı ama nafileydi. Göreceğimi görmüştüm zaten. "Pekala," ne için buluştuk bakalım? Ivan operasyonu mu? Yoksa yine hortlayan eski patron mevzuu mu? Leyla onu söylerken aklımdan ne geçiyordu Tanrı aşkına. Ya Merve manyağı Ersin'le konuşmaya gerçekten giderse? O zaman işler arap saçına döner!"

"Aaahhh..." dedim kaşlarımı çatıp. "Sanki şimdi her şey günlük güneşlikte!" İnleyerek gözlerimi devirdi ve başını geriye atıp ağlıyormuş gibi yaptı. "İşlerin Merve cephesi karman çorman zaten! Ne var yani beyaz bayrak sallayan sen olsan?"

"Kendini benim yerine koy!" Suflemle beraber ufukta görünen yeşil önlüklü çocuk başka bir isteğim olup olmadığını sorunca 'Su,' diye ekledim ve Lena'nın 'Aç karna onu yiyemezsin.' Bakışlarına umursamadan suflemden bir lokma aldım. "Sen ben olsaydın ve Yağız'da beyaz atlı prensin,"

"O benim kahverengi eşeğim bile olamaz."

"Tamam, Murat olsun beyaz atlı prens," diye düzelttim. "Murat'la on yılı aşkın dostluğunuz ve büyüyüp durmuş bir aşkınız olsa ve seni yeni hemşireye tercih etse senin ağzından da Yağız ismi çıkmaz mı yani, dürüst ol?"

"Tamam, Beyaz atlı prens Yağız olsun..." Diye mırıldanıp isteksizce gülümsedi. "Tanrım sizin ailede cazibe kazan kazan mı dağıtılıyor! Beni o baloya Yağız'la yolladın ve başıma gelene bak! Düşüncelerimi Yağız'dan alıkoyamıyorum!"

Alenen gülerken kızgın olmam gerektiğini hatırladım ama bu kızın yanında bunun mümkünü var mıydı? Ve ayrıca en azından 'o gece'nin işe yaramış olduğunu görmek mutluluk vericiydi. Omuz silktim ve çantamdaki Merve'nin dosyasına uzandım. Teorik

olarak Yağız kuzenim olsa da gerçekte o, teyzemin ikinci eşinin gayri meşru çocuğuydu ama saç rengi ve düşünce şekliyle bize uyması çokta uzun sürmemişti.

"İlla Ersan'ı işe karıştırmak zorundaydın değil mi?" diye soludu Lena parmaklarındaki patates kızartmasını biraz sertçe tabağa bırakırken ama buraya azar yemeye değil azar çekmeye gelmiştim.

"Sizde illa bunu benden saklamak zorundaydınız değil mi?" diye sertçe sorarak dosyayı Lena'ya uzattım. "Bunu bana söyleseydiniz anlamaz mıydım sanki?"

Lena dudağını büzüp kaşlarını çattı. "Bunu nasıl buldun?"

"Tabii," dedim Kocaman açılmış gözlerle "Asıl büyük soru bu zaten. Lena, bana neden Merve'nin tedavi gördüğünü söylemedin? Hem de yatılı bir hasta olarak." Lena yutkunmakta zorlandığı için gelen suyumu ona uzattım. "Hemen, şimdi anlatıyorsun." Diye ekledim. Koyun gibi masum masum baktıktan sonra yine bir şey söylemeyince, "Eğer bana şimdi anlatmazsan yakın zamanda kafan kadar bir Leyla dosyan olacak."

İnanamamazlıkla gözlerini açınca savunmaya geçtim. "Ne? Zor günler geçirenin sadece Merve olduğunu mu sanıyorsun? En son ne zaman ağlamaktan şişmiş gözlerinden yaş gelmeyinceye kadar hıçkırdın? Ya da rüyalarından inlemekten kasılmış bir vücutla nefes nefese, kan ter ve gözyaşı içinde uyandın?" diye hızla saydırdım.

"Son söylediğin biraz dramatik oldu biliyorsun, değil mi?" diye sordu bıkkınca. "Ama böyle bir şey yaşamadığın için mutluyum aksi taktirde bu anksiyete bozukluğunun başlangıcı olurdu. Anlayacağın dilde bir tür depresyon.

Söylediğinde ciddi değilsin? Değil mi?" diye sordu dolan gözlerimi görünce. "Geceleri çığlık atmıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim ve ellerimle kendimi gösterdim. "Son durum bu işte, geceleri yatağıma uzanıp düşündüğümde ağlamama neden olacak herhangi bir şeyi gündüz birinden duyunca hormonları tavan yapıyor ve ağlamak istiyorum. Ve evet, geceleri çığlıkta atıyorum ayrıca nasıl olup da buna kayıtsız kaldığınıza da şaşıyorum doğrusu. Sesimi hiç mi duymadınız?"

"Farkında mısın bilmem ama geceleri duşu açıp da yatıyorsun." Bu doğruydu çığlık atmaya başladığımı fark ettiğim ilk gece Ivan yanıma koşup beni sakinleştirmeye çalışmıştı ki bu beni oldukça rahatlatmıştı fakat yine de o günden önceki gecelerde rahatsız uykularımı ve sıçrayarak uyanışlarımı birleştirince bu çığlıklı uykuların devamının geleceğini anlamıştım. Bu psikolojik bir sorun olsa da aciz kızlar gibi Ivan'ın her çığlıkta yanıma gelmesini istemiyordum. O yüzden duşu çok az açıp su dolu bir kovaya akmasını sağlıyordum ve yavaş akışları sebebiyle de oldukça gürültü çıkıyordu.

Ne çaresizlik ama... Şimdi düşününce kendimi daha beter aptal hissediyordum. Başımı ellerimin arasına alıp hıçkırınca Lena yanıma gelip kollarını belime sardı. "Seni terapiye bekliyorum." Dedi destek olan bir şekilde. "Tatlım bana söylemeliydin... En azından profesyonel olarak."

"Sizde bana söylemeliydiniz!" diye inledim.

"Tamam, işte şimdi anlatıyorum." Diyerek göz hizama eğildi. "Ama önce ağlamayı kes."

"Can kulağımla," deyip burnumu çektim ve Lena'yı dinlemeye başladım.

"Merve'nin psikolojik bozukluğu on beş ila on altı yaşlarında başlamış. Babasını başka bir kadınla evlerinin yatak odasında basmış, önce bağırıp annesine söyleyeceğinden bahsetmiş ama anlarsın ya korkan erkek figürü... Kızın üzerinde biraz kabadayılık

göstermiş, anlayacağın biraz hırpalamış ve daha sonra geçen iki ay boyunca kız kendi kabuğuna çekilmiş tabii bu sürede depresif haller baş göstermiş ve yeme bozuklukları görülmüş. Bu yeme bozukluğu Anoreksiyaya dönüşmüş."

"Ana ne?"

"Anoreksiya. Genç kızlarda görülen kendini şişman hissetme hastalığı. Uzun süre aç kalırlar ve ne kadar az uyurlarsa uyusunlar hep enerjiktirler, Elbette istisnalar olur ama Merve o depresif halinden hemen enerjik ve sosyal bir konuma gelince ve tabii hızla kilo kaybedince annesi onu hastaneye götürmüş ve burada kızımızın klinik tedavisi başlamış. Destek gruplarına gitmiş, depresyon tedavisi görmüş ve doktoruna aşık olmuş, Bil bakalım doktoru bizim Ivan'a ne kadar benziyor?

On üzerinden sekiz. Ama elbette Merve on yedi adam yirmi dokuzken adamın Merve'ye o gözle bakmadığını anlamışsındır. Neyse, devam ediyorum, Merve'nin bir kuzeni varmış, Açelya, annesinin ricası üzerine Merve'yi ziyarete gittiğinde doktor Sinan'la karşılaşmış. Aşk meşk olayları. Babasının ihanetinden sonra bu gibi bir olay yaşamak onu daha da yaralayınca işler daha da kötüye gitmiş. Kuzenine eziyet etmiş ve doktoruyla da... Anlarsın işte. Baştan çıkarma çabaları..."

"Kısaca Ivan tam bir çatlağa çattı öyle mi?" diye soludum çatık kaşlarla.

"Hem de en belalısmdan... Ama daha bitmedi." Diyerek beni bir kez daha şaşırttı. "Doktor ve kuzen Açelya ayrılmanın ucundan şehri terk ederek kurtulmuşlar.

Merve'nin tedavisi on yedinci yaşının sonlarına doğru bitince Merve okuluna geri dönüyor ve son sınıfta kemanına yoğunlaşmak amacıyla bir kursa gidiyor,"

"Burada da keman hocasına aşık oluyor deme bana."

"Ben demedim, sen söyledin." Diyerek dosyayı kapayan Lena suflemden bir yudum aldı. "Kız, babası ve doktor hezayanından sonra sürekli tutunacak bir dal aramış Leyla ama bir hasta eğrisinde bakarsak bu çok normal. Hakan bir doktor ilgisiyle yaklaştı ve Keman hocası da muhtemelen Merve'den çok kemanıyla ve parmaklarıyla ilgilendi ancak Merve'nin bünyesi bunu kolayca yanlış anladı. İşin kötü yanı ise keman hocasının nişanlı olmasıydı. Düşünsene iki yıldır nişanlısın ve bir ergen çıkıp 'nişanlın, dün gece benim yatağımda uyudu.' Diye mesaj atıyor. Korkunç bir şey... Ve sonraki sevgilisini de en yakın arkadaşıyla bir kafede otururken yakalayınca iyice balataları sıyırmış. Arkadaşını fare zehriyle zehirlemeye kalkmış neyse ki annesi durumun farkındaymış da durumu zora girmeden kurtarmışlar...

Babasından gördüğü şiddet, duygusal çöküntü, anoreksiya... Bunlar birleşince işin içinden çıkamazsın Leyla...

Evet, Merve'yi sevmiyorum ama ona profesyonel olarak bakmalıyım. Ve bu konuyu onun penceresinden bakınca, elinde hançerle senin boğazına çökmediğine dua etmelisin bence. Tüm yaşadıklarının ortaya karışığı gibisin. Ivan Merve'nin psikoloğu ve sen de onun doktoruyla yatarak onu aldatan uzun soluklu nişanlısı gibisin."

"Ivan'la yatmadık." Diyerek burnumu çektim.

Ellerini hayretle havada savurduktan sonra çenesini yukarı dikip konuştu "Tanrı Aşkına o zaman Paris'te dört gün boyunca ne halt ettiniz siz?"

"Sadece öpüştük ve sarıldık... Ve... Beraber uyuduk... Ve..."

"Ha sevgili oldunuz?" dedi bir solukta.

"Elbette geri zekalı yoksa ne diye bu kadar salya sümük olayım?"

"Senin salya sümük olman için sevgili olmanıza gerek yok ki." Dedi çantasından cüzdanını çıkarıp. Aynısını bende tekrar ettikten sonra suflemden son bir lokma alıp,

"Peki, bundan bana neden bahsetmediniz?" diye sızlandım. Doğrusu duyduklarım biraz ürkütücüydü ama pekala bir açıklamayı hak ediyordum değil mi?

"Ivan bunları duyup bir de bunları kafana takmanı istemedi bende bu düşüncesine destek çıktım ama şu haline bak.

"Bana orospu dedi!" diye çileden çıktım.

Bana hak verirken ayaklandı. "Evet, haklısın o son damlaydı... Ama senin de bana şu uyku problemini söylemen gerekirdi." Omuz silktim. Lanet gözlerim yine nemlenmişti işte... Kollarımla gözlerimi kurulamaya çalışırken belimden itti ve gülümsedi. "Güzel haberler duymak istersen," dedi beni gıdıklayıp. "Dün Ivan beni ve Yağız'ı sorguya sokup Ersan'la o tür bir ilişki içerisinde olup olmadığını öğrenmeye çalıştı.

Keyfim yerine gelmiş gibiydi, "Siz ne dediniz?"

"Ne diyeceğiz? Tabii ki bilmiyorum dedik çünkü bilmiyorduk ama çıldırmış gibiydi."

"Oh olsun..." dedim kafeden çıkarken

"Eee, ah..." dedi karşıma çekip.

"Ne e?"

"Araya zaman girdi, kaza girdi, Merve girdi ama ben hala Paris'i merak ediyorum."

"Lena, " dedim bir taksi çevirirken. "Konuşmayı gerçekten isterdim. Gerçekten ama gerçekten... Fakat şimdi konuşmak kanayan yarama tuz basmak olur." Arabanın önünde dururken Lena anlayışla başını salladı ve sordu,

"Şimdi nereye?"

"On beş dakikam var ve bildiğim kadarıyla Ivan bu gün hastaneye uğrayacaktı. Onunla da konuşsam iyi olur."

Kız kafasını anlamış gibi salladı ve beni öpüp kaldırımdan inmişti ki tekrar dönüp, "Leyla, Ivan Merve'nin nişanlı kıza neler yaptığını gördüğü için seni bundan uzak tutmak istedi. Fare zehriyle öbür tarafa gitmeni istemediği içinde yanından ayırmadı. Onunla konuşurken bunları hatırla." Başımı salladım. Bunlar makul isteklerdi lakin hala Ivan tarafından cevaplanmasını istediğim bir soru vardı, acı çekmeme nasıl göz yummuştu?.. Elimi karnıma bastırıp dönen başımla dengede kalmaya çalıştım. Stresli ve açken sufle yemek doğru seçim değildi anlaşılan. "Unutmadan, Anksiyete ciddi bir rahatsızlıktır, akşam eve gelmezsen haber ver de eve geçmeden ilaçlarını bırakmak için otele uğrayayım değilse bu hastalık dizginleyemeyeceğimiz boyutlara ulaşır." Kafamı sallayarak buna gerek olmadığını ima ettim ama gece kahve getiren oda servisinin sessiz olmam gerektiğiyle alakadar ettiği küçük ikaz geldi aklıma. O kadar güçlü çığlık atıyorsam bu iş ciddi demekti. Zaten Lena'nı da beni boşlayacağı yoktu. Ben taksiye atlarken o da kendisininkine doğru koşmaya başladı. Sanırım hastası vardı.

Hastaneye vardığımda Ivan'ı bulacağım yeri biliyordum. Aşina olduğum koridorları emin adımlarla arşınlarken birden Merve'yi gördüm. Lena'nın eski sevgilisiyle ciddi bir kavgaya tutuşmuş gibiydi. Biraz kulak kabatmayla onları dinledim. Murat hastaneye yatması gerektiğini söylüyordu ama Merve ayaklarını yere vurarak buna gerek olmadığını idda ediyordu. Ya, ne demezsin? Diye geçirdim içimden tam bu sırada Ivan'ın tanıdık kokusu burnuma doldu ve Ivan'm ta kendisi karşımda belirip beni gitmekte olduğum istikametten uzaklaştırıp Operatör Doktor Yalçın Demirci'nin odasına soktu. Daha ağzımı açamamıştım ki, "Neren ağrıyor?" diye sordu. Soğuk sesi dikkatimden kaçmamıştı ama bunu kendi yöntemimle halledecektim.

"Kalbim," dedim birden ceketimi çıkartıp. Bana anlamamış gibi bakarak steteskoba uzandı.

"Nefes almakta zorlanıyor musun?"

"Evet, genelde geceleri, seni o kızla görünce soluğum kesiliyor," dedim elindeki steteskobu kavrayıp bir kenara kaldırdım ve ellerimi boynuna koyup ona sarılmak için uzandım ama hareket etmeme müsaade etmeden omuzlarımdan kavrayıp beni kendinden uzaklaştırdı.

"Yapma," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Zaten davranışından sonra yapacak cesaretimde kalmamıştı. Ellerimi şaşkınca havada dolandırıp durduktan sonra zoraki olarak yutkunup tuttuğumu farketmediğim soluğumu dışarı verdim.

"A... ah..." dedim gözlerimi kapayıp.

"İlişkin hayırlı olsun." Dudakları donuk bir gülümseme ile kıvrılınca hareketinin sebebini anlamış oldum ama bu kırıldığım gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ersan..." dedim gözlerimi kırpıştırıp.

"Ne zaman fark ettim biliyor musun?" dedi elini yanıma uzatıp duvara yaslanarak. "Sana dedim ki, Ersan mı yoksa ben mi? Ve sen de dedin ki, Benim sevgilimde onunla aynı evde kalmamdan hoşlanmıyor zaten."

Sözcükleri dudaklarıma doğru yankılanırken nefes almaya çalıştım ama nafileydi. Sarhoş eden kokusu bir yana Sarf ettikleri bir yana nefes borumu sıkıştırıyorlar gibiydi. Şimdi açıklamasam işler sarpa saracaktı. Dudaklarımı aralayıp 'Canım yandığı için söyledim.' Diyecekken işaret parmağını dudaklarıma bastırıp sahte sahte gülümsedi. "İstediğin buysa seni tutmayacağım. Kalbi benle olmayanın yanımda olmasını istemem zaten." Diyerek varlığını üzerimden çekip kapıya yöneldi ama buna izin vermedim.

"Bu sefer değil, efendim..." dedim akan gözyaşlarımı silip. Aptal hormonlar! "Bak Ivan, yalan söyledim!" diye başladım bir cesaretle. Ya şimdi ya hiç gibi hissediyordum çünkü. "Üç haftadır Ersan'ı falan gördüğüm yok. Yağız'ın yanında çalışıyorum ben, dün de Yağız'ın otel odasında kaldım. Ağladım, içtim... Bi' daha ağladım, bileklerimi kesecek noktaya gelmiştim ve sen Merve'nin yanındaydın. Ne yapmamı bekledin ki?"

"Anlayışlı olmanı!" diye bağırdı. "Ne var biliyor musun? Sen buradasın, yanımda ve sağlıklı. Seninle bu konuları tekrar konuşabiliriz ama ben Merve'yi bıraktığımda onun sağlıklı olmasını istiyorum. Bir aptallık işledim ve bu hatanın Merve'nin hayatına mal olmasını istemiyorum." Diyerek tekrar kapıya dayandı ve kapıyı araladı.

"Yine çekip gidiyorsun o zaman." Dedim ciğerlerimin üstünde kanat çırpmaya başlayan serçe sebebiyle doğru düzgün nefes alamazken.

Yutkundu ve yüzünü bile bana dönmeden konuştu. "Onun yanında olmam lazım."

"Ya o sürede sana ihtiyaç duyarsam?"

"Senin Lena'n var, Yağız'ın var. Yetmezse Ersan'ın var..."

***

Yatağıma çöküp hıçkırıklara boğulmanın keyfini çıkardım. Aslında Yağız'ın yatağıydı ve her türlü işin kolayca keyfini çıkartabilecek olan bu yatakta ağlamanın keyfini çıkarıyor olmak beni bir kez daha kırsa da daha beter ağlayamayacağımdan elimle karnımda açılmış olan hayali, koca kara deliğe baskı yaptım. Artık işlerin düzeleceğine dair hiçbir umudum kalmamıştı. Normal insanlar konuşarak anlaşır, yakınlaşırdı ama biz her konuşmamızda

biraz daha uzaklaşıyorduk ve artık bu benim taşıyamayacağım bir noktaya gelmişti. Başımı geriye atarken sesli bir hıçkırık kopartıp inledim. Sanki bağırsam içimde büyüyen acıyı, kederi dışarı salacaktım. Ama olmuyordu. Ne kadar bağırırsam bağırayım içim daha çok acıyor gibiydi. Özellikle de Ivan'ın çanta da keklik yorumunda sonra ne kadar bağırırsam bağırayım acım azalacak gibi durmuyordu.

Hastaneden ayrılmadan Murat'tan rica ettiğim uyku haplarından iki tane alıp ofis kıyafetlerimle yatağa tırmandım ve gözlerimi kapadım ama hiçbir faydası yoktu. Belki hastaneye gidip morfin falan almalıydım ama bana öyle hemen vermezlerdi morfini. Derin bir yaram olmalıydı. Belki bende kendimi bir arabanın altına atmalıydım ama buna gerek yoktu. Çektiğim acı ateşlerde kavruluyormuşum gibi bir ıstırap veriyordu zaten bana. Sırf bunun için bile morfin vermelilerdi. Gerçi buna gerek kalmadı çünkü on beş dakika sonra vücudum ilaçların etkisine yenik düşüm uykuya dalmıştı.

Haftalar sonra uyuyabildiğim en derin uykuydu. Sıçramamıştım ya da terler içinde yataktan fırlamamıştım. Ölü gibi uyumuştum ve bu bir güzel dinlenmeme yardımcı olmuştu ama hasta bir kızın bedeni açısından bakıldığında ilaçlar pek işe yaramıyordu. Beş saat sonra yine yatakta kıvranmaya başladığımı fark ettim ve çığlık atmayı reddederek kendi çabalarımla yataktan doğruldum. Daha iyi olmayı umuyordum ama değildim. Kim olabilirdi ki zaten? Terden sırılsıklam olmuş vücudumu rahatlatmak için duşa girdim ama beni duş başlığı mı yoksa gözyaşlarım mı yıkıyor, belli değildi. Yıkanıp çıktığımda duşa girerken fark etmediğim ilaç poşetini elime alıp içindeki notu okudum.

'Başına buyruk ilaç alamazsın, prenses! Ayrıca iki tane birden almışsın! Deli misi sen? Bunlara el koyuyorum.

-Lena'

Gerçekten de Murat'ın ilaç kutusu gitmişti. Başımı ellerimin arasına alıp saate bakarken Lena'nın ilaçlarından da alsam mı? Diye düşünmeden edemedim. Ama bu zararlı olabilirdi öte yandan komaya girersem acı da hissetmezdim... Ellerim uyuşuk hareketlerle ilaçlara yönelmişti ki irade namına vücudumda var olan tüm direncimi toplayıp ayağa kalktım. Saat daha gecenin dördüydü ve ben şu saatten sonra hayatta uyuyamazdım. Giyinip bilgisayarımı açtım ve Google'da anksiyete terimini tarattım. Pek çok sayfa da benim durumuma denk gelecek bir açıklama olmamasına rağmen Lena'nın yanılmış olabileceği ihtimali bana uzak olduğundan biraz daha araştırdım ve şu cümleyi gördüm;

'NORMAL BİREYLERDE BİR KAYIP SONRASINDA ORTAYA ÇIKABİLEN DUYGUSAL BİR ÇÖKÜNTÜ.'

Elimi klavyeden çekerken dudaklarıma süzülen gözyaşının tuzlu tadının dudaklarımda dans etmesine izin verdim. Ivan'dan vazgeçemiyordum 'güya' ama alt beynim onu kaybettiğini biliyordu... Gerçi işin doğrusu Ivan'ı geri isteyip istemediğinden de şüpheliydim ama geri almış olsam, yani en azından arkadaş bile olarak, bu kadar harap olmazdım, değil mi? Ah, Yarabbim!... Bilgisayarın önüne kapaklamp bir süre ağladıktan sonra Yağız'ın çalışma masasına geçip küçük bir ev tasarımı yapmaya başladım. Bedenim haftalardır meşgul olduğu şeyler yüzünden yeterince yıpranmıştı ama çizim yapmak beni yatıştırıyordu. Küçük bir verandası olan, pervazlarında ortancaların çiçek açtığı bir sahil evi... Belki Ayvalık'ta ya da Altınova'da. Etrafımı saran korkunç gerçeklikten saklanmak için güzel yerlerdi ikisi de. Saat sabah altı olduğunda çizimimin bittiğini ama gözyaşlarımın akmaya devam ettiğini görünce bedenimin sarsılarak hıçkırmasına izin verdim. Bu kadar siyah bir hayat istemiyordum ben!... Saçlarımı geriye atıp artık hazırlanmam gerektiğini söyleyen alarmım ötmeye başlayınca ayağa kalkıp banyoya geçtim. Yarından tezi yok temiz kıyafet

sıkıntısı çekeceğimden bu günden tezi yok eve gitmeli ve kıyafetlerimi toplamalıydım ve tabii geri kalan eşyalarımın tümünü... O evde kalamazdım artık.

Ayna da kızarmış burnuma ve şişmiş gözlerime bakıp küfrettim. Bu depresyon haline bir son vermeliydim artık.

Saçlarımı atkuyruğu yapıp uyduruk bir makyajla banyodan çıktım. Dünden sonra geriye kalan kıyafetlerimi üzerime geçirirken başım döndü ama umursamadım çünkü bunlar tüm gece araştırdığım anksiyetenin bir sonucuydu. Bazen midem bulanacaktı, ara ara ağlamak isteyecektim kimi zamanda başım dönecekti. Hamile olmak gibi bir şeydi ama sanırım hamileyken bunun ne zaman biteceğini biliyordunuz ama bu benim durumumdayken belirsizdi...

Çantamı omzuma atıp kapıdan çıktım. Dün ki gibi bir özgüven yoktu üstümde ve bu yüzden adımlarım biraz savsaktı yine de kararlı adılar atarak arabaya ulaştım ve kontağı çevirdim. Her zaman yaptığım gibi berbat bir sürecektim biliyordum ama bunu da umursamadım. Netice de dünyaya Ivan gibi bir motivasyonla ya da dünya kadar bir özgüvenle gelmemiştim ve maalesef ki araba sürmek gibi bir beceri de bir şey barındırmıyordum bünyemde ama mecburdum. Hayatımda bir Ivan yoktu artık ve o 'artık' sözü de araba sürmemi sağlayan sözünü beraberinde götürmüştü.

Gaza yüklendim. Sonra Frene. Az kalsın camdan uçuyordum ama doğrusu bu heycan iyi gelmişti. Aynı işlemleri tekrar edip sonra 'DUR' dedim kendime. Yaşadıklarından dolayı kafayı yiyen bir Merve vardı ve ben o kadroya dahil olmayacaktım. 'BAK,' diye azarladı iç sesim beni. 'Ivan da senle aynı durumda ama bak, hem ayakta duruyor hem de Merve'ye yardım ediyor. Peki ya sen? Küçük kızlar gibi ağlayıp duruyorsun! Ivan'lı ya da Ivan'sız yürümen gereken bir yol var önünde ve ona da hayat deniyor! Ama

sen ölüme davetiye açıyorsun resmen! TOPARLAN MIZMIZ ŞEY!'

İç sesim haklıydı ve bu sefer tam zamanında müdahale etmişti. Elimi saçlarıma daldırarak insan gibi sürmeye çalıştım. Acele etmeden ve tabiri caizse bebek adımlarıyla. Biraz sor olsa da işe nihayet gelebildiğimde bu sefer dünün aksine geç kalmıştım. İçeri girer girmez toplantı salonuna geçtim çünkü Manhattan'lı patronumuz yuvaya geri dönmüş ve Yağız'la ortak fikirleri doğrultusunda talep etmişti. Ucu ucuna toplantıya dahil olurken üzerimdeki ölü toprağı silkip önünde ismimin yazdığı koltuğa geçtim. Nihayet hak ettiğim erdeyim! Diye sevinemiyordum bile ne acı...

İstatistikler bir biri ardına ekrana yansıtılırken önümdeki şişeden bir yudum alarak önüme koydukları dosyaya göz attım. Ne de olsa orası beni pek ilgilendirmiyordu. Hoş ilgilendiren kısmına da ben akıl veremiyordum ama psikotik bozukluğumun zar zor bulduğum işimin önüne geçmesini istemiyordum.

Gelirler ve giderler sorgulandı. Satın alınan yeni araziler hakkında fikir alışverişi yapıldı. Bir bankanın restorasyon görevi benle beraber üç mimar arkadaşın omzuna yüklenerek toplantıya son verildi. En azından aklımı meşgul edecek bir şey vardı elimde.

Hastalığın getirdiği kas gerilmesini göz ardı etmeye çalışırken Yağız'a göz kırpıp nihayet bana verdikleri masaya yerleşmeye başladım. Kenan ve Gaye adlı iki arkadaşla restorasyon hakkında öğlene kadar fikir alışverişi yapıp ardından öğle yemeğine beraber çıkıp konuşmaya devam ettik. İkisi zaten oldukça eğlenceli insanlardı ve anlaşılan benden de hoşlanmışlardı.

Yaşım konusunda dalga geçtikten sonra -Ki bu normaldi çünkü Gaye otuz iki Kenan da yirmi sekiz yaşındaydı- bende onlara abla ve abi deyip onları kızdırdım. Genel olarak olumlu bir gündü ama maalesef ki harika bir gün değildi. Dilim 'çok güzel'e

tekabül edebilecek hiçbir kelimeye buyur gel diyemiyordu. Güler, konuşursunuz, kahkaha atıp milleti neşelendirirsiniz ama içiniz de hep kanayan bir yara vardır hani... Öyleydi içim. Çarşamba pazarı gibi... Her duyguya selam veriyordu ama hiçbir yeri toplamıyordu.

Akşama doğru az çok yeni çizimlere başlamış olmanın rahatlığı vardı üzerimde fakat işten çıkınca üzerime tekrar çöreklenen rehavet tüm dikkatimi dağıtmıştı. Direksiyona başımı çarpıp inledim. Bu aptal psikotik durumun bir tedavisi olmalıydı. Lena'yla terapilere başlamalıydım ya da beni yönlendireceği başka bir psikalogla. Direksiyonu çevirip eve sürmeye başlamıştım ki içim hıçkırıklarla dolup taşmaya başladı. Ah ama bu kadarı çok fazlaydı! Lena'yı aradım ve açar açmaz bağırmaya başladım.

"Tüm bu zırlamalar niye kesilmiyor? Niye birden bir ağlamak istiyorum?! Lena yardım! Et... Ağlayıp durmak istemiyorum..." diye inleyerek evimin olduğu köşeyi döndüm.

"Tatlım," dedi Lena kırılgan bir sesle. Bunu engelleyemezsin. Hem zaten iki gün önce de öyleydin."

"Evet ama o zaman bunun bir bozukluk olduğunu bilmiyordum, istediğim için ağladığımı sanıyordum oysa şimdi ne zaman ağlamaya kalksam sinirlerim hopluyor..."

"Sakin ol," dedi. "Nerdesin?"

"Eve geldim. Şimdi arabadan iniyorum."

"Güzel, bir sakinleştirici al ve yatağına gir uyu. Ben gelince terapiye başlarız, olmaz mı?"

Sanki bunu görebilecekmiş gibi kafamı sallayıp burnumu çektim ve "Olmaz," dedim. "Şimdi kıyafetlerimi alıp otele geçeceğim. Sen oraya gel."

"Evde dursan bu daha çok yardımcı olurdu sana." Dedi inatla bende kararlılıkla karşılık verdim.

"Otele gel." Hemen ardından telefonu kapatmak zorunda kalmıştım çünkü babam -Evet babam- sanki bir gecede çökmüş o bakışlarıyla taksiden inip eve doğru yürüyordu. Arabayı üstün körü olduğu yere park edip babamın arkasından koştum.

"Kızım," diyerek bana döndü ve beni kucaklamadan hemen önce yanaklarımı kavradı sonra da endişeyle "Ağladın mı sen?" diye sordu. Kekeleyerek,

"Şey," dedim. "Zor bir iş günüydü..."

Kollarıyla belimi kavrayarak "Bari sen iyi olsaydın..." dedi. Sözcükleri kaşlarımı çatmama sebep olmuştu daha sonra etraftaki boşluk benliğimi uyandırdı ve

"Annem nerde? O iyi mi?" diye sormama sebep oldu. Bu sefer kekeleyen babamdı, dudaklarından anlamlı iki hece çıkartamıyordu ve hal böyle olunca bende korkuyla çarpan kalbimin sorusunu babama sormaya karar verdim.

"Kalp krizi mi?" Babam suç işlemiş çocuklar gibi kafasını evet anlamında sallayınca ve üstüne birden Ivan'ın parfüm kokusunu duyumsayınca yer altımdan kaymış gibi sendeledim ve tam arkaya düşecekken Ivan'ın kolumu tutmasıyla ucu ucuna yere düşmekten kurtuldum.

Uyuz Süpermen!...

"Teşekkürler," diyerek anahtarımı kilide yerleştirip çevirdim. "Gel baba," dedim Ivan yanımızdan geçip yukarı çıkarken. "İçeride konuşalım." Esasında içim korkudan ve telaştan hop oturup hop kalkıyordu ancak babamın suratı kireç gibi, göz altları da mosmordu. Onu daha fazla korkutmak istemediğimden sessiz kalmayı tercih etmiştim Gerçi alabora olmuş duygularım sebebiyle herhangi bir soruda anında ağlayacak olduğumdan zaten sakin olmak zorundaydım.

"Ivan," dedi babam çatık kaşlarla. "hayırdır? Selam da mı yok evladım?"

Ivan merdiven başında durup gülümsedi ki lanet olasıcanın bu hareketi kalbime takla attırtmıştı. Yüzümü aksi istikamete çevirip yutkunmaya çalıştım ve annem bu haldeyken bile beni yerle bir edenin bir gülümseme olmasından nefret ettim.

"Üstümü değiştirip ineceğim yanınıza Mustafa amca." Dedi ardından da ekledi. "Leyla iki dakika benle yukarı gelebilir misin?"

"Babamla önemli bir mev..." Ama bu sefer babam sözümü kesip beni yukarı gönderdi.

"İşinizi halledin Leyla, sonra konuşmaya pek fırsatınız olmayacak."

"Ama baba, annem..." dedim bu kez telaşlı bir sesle. Babamın gözleri dolmasına rağmen beni yukarı göndermesine engel olamayarak Ivan'ı takip ettim. Odama girip kapımı kilitledi.

"Güzel Merve gelse de senin odana girmez." Dedi uysalca.

"Kapıyı kilitlemene gerek yok, ne de olsa uzun bir konuşma olmayacak." Dedim boğazımda şişen düğüme göz yummaya çalışarak. "Ne var? Söyle."

Dünün aksine bu sefer irkilen Ivan olmuştu. Kollarımı göğsümde birleştirirken, gözlerime doğru eğildi.

"Dün için... Özür dilerim..." dedi derinlerden yükselen tok sesiyle. "Ama bilmeni isterim ki, itiraf ettiğin şey beni çok rahatlattı."

"Aldığım karşılığa bakınca itiraf ettiğim şey aptalcaydı." Diyerek onun göz hapsinden kurtulmak adına hamle yaptım ve gariptir ki buna izin verdi. Bazamın altından bavullarımı çıkarıp dolabımdaki her şeyi yatağıma boca edince kekeleyerek

"N... Ne... Yapıyorsun?" diye sordu. Yutkunmakta zorlansam ve hatta gözlerimden kaçmayı becerebilmiş gözyaşlarının devamını engellemeye çalışsam da bu çok zor geliyordu ve ben çareyi sırtım ona dönük bavul toplamakta bulmuştum.

"Taşınıyorum," dedim burnumu çekemeden. "Sevgilinin de emrettiği gibi."

Kolumdan yakalayıp beni kendine çevirmeden önce öfkeyle ekledi "O benim sevgilim değil!" sonraysa şelale gibi akan gözyaşlarımı görüp afalladı ve "Sen ağlıyorsun..." dedi soru soran bir tonda.

Aptalmış gibi ona baktıktan sonra temsili bir gülümseme bahşettim ona. En acısından bir gülümseme... Bana sarılmak istediğindeyse kendimi geri çekip,

"Yapma!.." dedim dün bana dediği gibi. Sanki bir kaktüse sarılıyor gibiydim. Kaktüsü çok seviyordum ama her yakınlığı ayrı kanatıyordu beni. Tekrar gülümsedim ancak yaşlar bir bir düşüyordu ve hıçkırıklarımda duru durağı yoktu. "Olmuyor işte, her yolu denedik..." dedim bir adım gerileyip ardından boynumda hala taşımakta olduğum aile yadigarını çıkarttım. Gözleri ellerimi takip ediyordu ve üstelik yanmaya başlamış olmalıydı ki göz damarları şişmiş ve kıpkırmızı olmuşlardı. Ellimden sarkan kolyeyi elime aldığım avcuna bırakarak "Arkadaş olarak kalmalıydık." Dedim yere bakıp. Burun delikleri genişledi ve daha fazla sesimi duymak istiyor gibi üzerime doğru eğildi; kolyenin iki ucunu tekrar boynuma sarıp klipsi takmaya çalıştığı sırada ellerini yakalayıp onu durdurdum ve tekrar "Yapma..." diye fısıldadım. Mağlubiyeti kabul edemez bir halde tekrar denemesine rağmen bu sefer sertçe kollarından çıkıp bir adım geriledim. "Hataydı," dedim hızlıca, "Taa en baştan hataydı. Çocukkenden..." dedim.

"Leyla..."

"Sana gelmemeliydim," dedim yere çöküp "Seni öpmemeliydim... Bana karşılık vermemeliydin..."

Yanıma oturdu, "Şimdi böyle konuşup bavulu toplayınca bitecek mi sanıyorsun yani?" diye sordu inanamayan bir tonlamayla. "Leyla seni unutabilecek olsaydım bunu geçen yıllarda yapardım..."

"Bizim evlenip başka bir ülkeye gitmediğimiz sürece burada bir geleceğimiz yok..."

"Gidiyorsun yani?" diye sordu bavulu gösterip.

Ayaklandım ve reaksiyon olarak tam karşımda Ivan'ı buldum. Gözleri benimkinden beterdi. Elleri bana uzanmak istedi ama buna izin veremezdim. Tekrar burukça gülümsedim ve Ivan'ın gözyaşı çenesinden düşüp de benimkine karışırken konuştum,

"Karşında kalbimin atışı değiştiğinde, bana dokunduğunda heyacanlandığımı fark ettiğimde... Gülümsediğinde nefessiz kalmaya başladığımda... Bu evden ayrılmalıydım..." Gözyaşlarımız vals yaparak dudaklarıma düştü ve ardından Ivan'ın dudakları bizim gözyaşlarımızla ıslanan dudaklarımı örttü.

.....

.....

Bu bir veda öpücüğü değildi. Yeni bir başlangıç öpücüğü de değildi; bu resmen hayat öpücüğüydü...

.....

.....

Kendimi banyoya nasıl ve hangi mantıkla attığımı bilmiyordum ama bu iyi gelmişti. Arkadaş kalalım düşünceme paralel bir yaklaşım değildi ama beni gerçekten iyi hissettirmişti. Elimle kalbimi yoklayıp hala orada mı diye kontrol ettikten sonra derin bir nefes aldım ve yatağımda –şey yani eski yatağımda-

oturan ve en az ben kadar sarsılmış görünen Ivan'ın yanından geçip babamın yanına gittim. Ivan'la olaylar biraz karmaşık olabilirdi ama an itibariyle hayatımdaki en büyük sorun o değildi. Annem ilgimi, Ivan'la aramdakilerden daha çok hak ediyordu. Sonuçta kakalı bezleri alan ve uykusuz geceleri geçiren annemdi, Ivan değil.

Aşağı oldukça yavaş inip gözlerimdeki ağlak kanıtları sildim ve burnumu çektim. Bu sırada Ivan'da benim odamı terk etmiş ve kendi odasına doğru yönelmişti. Babam meraklı bakışlarını üstüme salarak doğruldu. "Neden ağladın sen?" Omuz silkip,

"Getirdiğin haberlerin eseri bu..." diyerek babama baktım. Onunda gözleri nemliydi ancak bu sadece annemin başına gelenlerden dolayı değildi. Kısaca özetlemem gerekirse annemin bu rahatsızlığı küçük kardeşimin vefatına dayanıyordu ve başımıza gelen her krizle o matem gününü tekrar yaşıyor gibiydik. Bu çok ama çok uzun bir konu olduğu için zihnime uzanan anıları benliğimden uzaklaştırıp şu ana döndüm. Alt üst olmuş hormonlarla anılarda kaybolmak pek akıl karı olmayabilirdi. Ben hışırtılı bir burun çektim ve beni babamınki takip ederken elimi babamın dizine koyup "Nasıl oldu?" diye sordum. Annemin iyi olduğunu biliyordum çünkü aksi ihtimalde babam buraya gelmiş olmazdı.

"Akşam yemeğinde." Dedi. "Öyle birden sol kolunu tuttu ve yere yığıldı." Babamın yaşlı suratı birden elli yıl yaşlanmış gibiydi ve üstelik öylesine savunmasız masum bir sokak çocuğu gibi görünmüştü ki... İçimden yükselen sarılma isteğine karşı koyamaz dürtülerle kollarımı babamın geniş omzuna sardım.

"Peki şimdi nasıl?" diye sordum usulca. Cevaplanması gereken bir soruydu ama babam Ivan gelmeden konuşmayı reddetti.

"Nerde kaldı bu çocuk?"

"Baba," dedim hayretle. "Söz konusu olan benim annem onun değil!" Oysa babam şaşkınca ağzımdan çıkan ve onca kulaklarımın duymadı sözcüklere bakıyordu.

"O senin destekçin!" dedi kararlılıkla. "Bizim sahip çıkamadığımız yerlerde sahip çıktı sana. Şimdi bu haberi sana veriyorken onunda yanımızda olmasını istiyorum."

Koltuk, halı, zemin ve hatta tüm varoluş bir anda altımdan kayboluverdi. Elimi yavaşça boynuma götürürken. "Okka... O kkk... Kadar kötü olamaz... Annemm..." diye mırıldandım ve ne yazık ki kalbimin sıkışmasına mani olamadım. "Babaaa... ?" babamın suratına eğilip ciddi bir cevap bekliyordum ancak adam susmaya yeminliymiş gibiydi.

"BABA!" diye bağırdım yüksek sesle. Cevap merdivenlere dönen bakışlardı. Sinirim hoplarken bir kez daha bağırdım güçle ama bu sefer hedefim babam değildi. "Ivan çabuk aşağı in!" Merdivenlerin başında görünmesi dakiklik değildi de neydi? Bilmiyorum ama zaten o an içinde mühim değildi. Ivan kırmızılığı az uz gitmiş gözlerle hızla aşağı inerken babamın elini tutup tekrar ettim. "Baba. BABA HADİ!" Ivan meraklı bakışlarla gözlerini babama dikmişti. Çökmüş bir surat ve kırmızı gözler onun da dikkatini çekmiş olmalıydı.

"Neler oluyor?" diye sordu bana bakıp.

"Annem," diyebildim sonunda nefes nefese. "Baba, annem iyi mi?!" diye inledim sonunda dayanamayarak. Ivan anlamış gibi bana endişeyle baktı ve sırtını dikleştirip bakışlarını tavana dikti. Düşünüyor olmalıydı. Elbette. Kalp doktoru olma yolunda emin adımlar atıyordu hayatında. Aklında ihtimaller şemasının oluşmuş olması kaçınılmazdı ama onun aksine ben sakin olup düşünemiyordum bile. Sonunda babam gövdesini bana döndürürken kuruyan damağım sebebiyle yutkunamadan babama baktım. "Şu an uyanık ama birkaç güne ameliyata alacaklar. Kalbe

giden damarları tıkanmış." Babam bakışlarını Ivan'a kaldırırken ben omuzlarım düşmüş bir vaziyette geriye yaslandım. " Canan, annen, seni görmek istiyor kızım." Dedi babam üzerime eğilip. "Seni almaya geldim."

Bu bir soru değildi. Hoş soru olsa bile hayır, deme gibi bir lüksüm olmadığından kafamı evet anlamında salladım. Bavulum da hazırdı zaten ama Ivan bileğimi yakalayıp babama doğru konuştu. "Buna izin veremem hem de hiçbir koşulda."

Anlamamış bakışlarımı Ivan'a çevirdim. O da gözümden düşen bir damla yaşı çabucak silerek tekrar babama döndü ama ilk itirazı babamdan önce ben ettim. "Ivan burada söz konusu olan annem..." Cümleleriyle beni takip eden babam olmuştu.

"Oğlum annesi onu görmek istiyor. Nasıl ona 'Ivan izin vermedi, kızını getiremedim.' Derim?" diyerek kaşlarını çattı. Ivan'sa red edişlere kulak tıkamış görünüyordu.

"Öncelikle," dedi yavaşça bileğimi bırakıp elini elime kaydırarak. "Canan teyzenin hocam tarafından tedavi edilmesinden yanayım. Tabii ev istirahatlerinde de onun yanında olmak isterim." Bir bana bir de babama bakarken devam etti. "Tabii Leyla'nın işi ve benim bu enkaz halim dolayısıyla da Ankara'ya dönüş yapmamız pek olası görünmüyor ancak birkaç telefonla yanınızda sağlık görevlileriyle sizin buraya gelmenizi kolaylaştırabilirim."

Bizden onay beklerken usulca elimi avcundan çekmiş olmam sebebiyle biraz üzüntü ile yere baktı. "Aksi ihtimalde zaten aklımı sizden alı koyamam ama Mustafa amca, inanın burası en iyi tercih." Belki mantıklı bir seçenekti ancak ben Ivan'ın sorumsuzca hasta bir kadını buralara kadar taşımak istemesine akıl erdiremediğimden çıldırma noktasına gelmiştim. Sonunda babam o ihtimali cidden düşünürken ben, inanamamazlıkla doğrulup çıkıştım. "Annem hasta Ivan ve görünüşe bakılırsa gerçekten çok kötü hasta; ben de annem o kadar kötü haldeyken burada oturup

onun yolculuk etmesini beklemeyeceğim! Annem beni görmek istiyorsa giderim!"

"Leyla bekle," dedi babam düşünce ile sakalını kaşırken. "Ivan haklı. En sağlıklı sonucu buradayken alırız. Zaten tetkikler tahliller derken burayı kapı komşumuz yapacağız. En iyisi şimdiden gelmek."

***

Babam gittikten ve Ivan hocası ile o mühim konuşmayı tamamlayıp anneme eşlik edecek o sağlık görevlilerini ayarladıktan sonra Ivan'ın odasına çıkıp göğsünü sertçe ittirdim.

"Bu yaptığın tam bir bencillik!" diye bağırdım. Allah'ım çıldırmış gibiydim. Nasıl böylesine aptalca davranabilmişti.

"Leyla sakin ol." Dedi onu yumruklayan ellerimi görmezden gelerek ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Yaptığı öylesine sorumsuzca öylesine bencilceydi ki... Sakinlik yüz kilometre öteme falan kaçmış olmalıydı.

"Kendine bak Ivannn!" dedim inler tonda. "Nasıl hasta bir kadını, üstelikte basit bir hastalık değil, kalp, ayağına getirtebilirsin?"

"Bu benimle ilgili değil Leyla." Dedi yumruklarımı yakalayıp yavaşça göğsüne bastırırken. Yakınlığı beni kendimden geçirmeye başlamıştı ki oldukça sertçe bir çırpınmayla tekrar bağırdım.

"Elbette senle alakalı! Senin vazgeçemediklerinle alakalı! Hasta bir kadını kendi vazgeçemediklerin uğruna ayağına getiriyorsun! Merve'den vazgeçemiyorsun! (Ki bu can yakıcı cümle doğruydu ve her harf ayrı yakıyordu canımı.) Hastaneden vazgeçemiyorsun! Her zaman için senin isteklerinin öncelik

taşımasını istiyorsun ama işler öyle yürümüyor!" Çırpınan bileklerimi hafifçe sıkıyordu ama sıkılığı acıtan cinsten değildi o yüzden uzun süren bir aradan sonra yavaşça çırpınmayı bıraktım ve doğrusu bu bana oldukça da iyi geldi. Hatta şu son birkaç haftayı bile unutturmuştu diyebilirdim. Ivan'la aramda mesafe yokken her şey o kadar kolaydı ki ve hatta işlediği suça rağmen onun yanında olmak beni mutlu ediyordu ancak uzaklaşınca... Yutkundum.

"Ben annenin daha rahat bir tedavi süreci geçirmesi için getirtiyorum onu! Mesele Merve ya da hastane değil!" dedi çatık kaşlarla. Yüzünü benimkine eğerken nefesimi tuttum. Ne aptallıktı ama! Annem hastaydı ve ben bir herif yüzünden nefessiz kalıyordum.

"Tek sebebin annem olmadığını biliyorum ama. Merve'nin tedavi sürecinde yanında olmak istiyorsun!"

"Bunu..." dedi şaşkınca. "Nereden?"

"Kız kardeşini anlatmaya zorladım!" diyerek tekrar yutkunmaya çalıştım. "O da saklamanın haksızlık olacağına kanaat getirmiş olmalı ki bana anlattı." Ya da benimde kafayı tırlatmamdan korktuğu için. Fakat bu detayı Ivan'a söylemedim. "Ama konu bu değil!"

"Konunun bu ve Merve olmadığını en az benim kadar iyi biliyorsun madem o zaman mantıklı düşünüp onları buraya getirtmeme laf etme!" dedi hiddetlenerek. Ancak bu mümkün değildi! Söz konusu olan hasta annemken nasıl bana laf etme derdi? Onca yoldan bahsediyorduk burada. Ya yolda başlarına bir şey gelecek olsa o zaman Ivan bu yaptığından dolayı üzülmez miydi? Yani her şeyi enine boyuna düşünüyorum diye benle olan bu tartışma da haksız olduğunu kabul etse ne olurdu?

"Ivan..." dedim hayal kırıklığıyla bir adım gerileyip.

"Ne dememi bekliyorsun?" dedi ellerimi bırakıp ben gibi bir adım gerilerken. Ellerini göğsünde birleştirip belli oranda asılan yüzünü buruşturdu. "Olanları öğrenmişsin."

"Senden duymak isterdim." Onun yatağına oturup bir dizimi karnıma çekerek başımı dizime yasladım ve ona baktım.

"Ben senin zarar görmeni istemiyorum Leyla." Durup nefes alırken yanıma oturmak için hamle yaptı. "Merve'nin keman hocasının nişanlısına neler yaptığını duymuşsundur. Üşenmeden Mersin'e gidip rezalet çıkarmış. Kız arkadaşını zehirlemeye kalkmış. Sence ben bunları biliyorken seni nasıl Ankara'ya gönderebilirim? Hem annenin uzman doktorların elinde tedavi görmesi bu kadar kötü mü?" Tam dibime otururken bu sefer itiraf için açtı dudaklarını. "Eğer bu bencillikse, seni yanımda koruyabilmenin karşılığında yaptım bunu. Ankara'da koruyamazdım seni..."

Bu bana bir noktada inandırıcı gelse de hala bencilce olduğu fikrini atamıyordum içimden. Ayağa kalkıp bir adım geriledim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına ittikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. Söylenecek bir şey kalmamış olması odadan çıkmam gerektiğine işaret ediyordu ve ben bu yüzden biraz (Biraz? Diye sordu iç sesim ancak onunla çene çalacak halde değildim.) üzgün olsam da yere bakar halde kapıya doğru yöneldim. "Tamam. Eee, şey söyleyecek başka bir şeyin yoksa iyi geceler." Geri dönüp gidecekken konuştu.

"Ben böyle olmamızı istemiyorum Leyla." Dedi bileğimden yakalayıp. Gözlerimi yumup dudaklarımı birbirine bastırdım. Dönüp dönmemek konusunda arflarda dans ediyordum ama sonra heycandan can çekişen tarafıma yenilerek beklentiyle bana bakan yeşillere döndüm. "Yarın mesela, her ne kavga etmişsek boş verelim... Sevgilim ol. Ya da arkadaşım... Sen nasıl rahat hissedeceksen ama en çok Leyla ol. Yanımda ve benle."

"Bisiklet turu?" diye tamamladım onun kekeleyip durduğu cümlesini. Onun bu cesaretinden bende istiyordum doğrusu. Üstelikte olan bunca şeyden sonra Ivan'la geçirdiğim bu dakikalar bende bu kadar olumlu sonuç vermişken onunla vakit geçirmek istemem bu kadar anormal miydi? Kaşlarını kaldırarak

"Hala hastayım." Dedi yumuşakça gülümseyerek. "İzin al. Hem babanla annen gelmeden önce aramızdaki şu salak meseleyi de halletmeliyiz..."

Teslimiyetle kafamı salladım. "Pekala."

***

O gece otele dönmedim ve odamda Lena'yla terapiye başladık. Ivan'ı kaybetmediğime inandırmayı çalıştığı koca yetmiş beş dakika sonunda bir rahatlatıcı almamı ve hemen uykuya dalmamı istedi. Öncelikli işim aşağı inip kazınan midemi doyurmaktı ama. Bu sırada ise Lena, geceyi benimle odamda uyumak maksadıyla kışlık yorganlarımızdan kendine yatak hazırlamaya koyuldu. Şeftalinin tekini mideme indirerek odama çıktım ve yatağıma uzandığım anda üzerime örtülen kara öcüler içimde bir boşluğa sebep oldu. Az önce terk edilmediğime dair edilen tüm telkinler beni olduğum yerde bırakıp firar etmiş gibilerdi ve neredeyse ağlamak üzereydim. Bunun farkındalığıyla yüzümü buruşturup yatakta doğrularak yanı başımda duran uyku ilaçlarından birini alıp yutkundum. Zavallı Lena tüm günün yorgunluğuyla anında uykuya dalmıştı. Ah onun yerinde olmak için nelerimi vermezdim. Ama ilaçlarım öyle kuvvetliydi ki daha Lena'nın yerinde olmayı umarken omuzlarıma bir yorgunluk çöktü. Aynı yorgunluk beni yatağa iterken o kadar yorgun bir şekilde esnedim ki bir an ağzım yırtılacak sandım... Yorgunluk ve yüksek ihtimal uyku ilaçlarının etkisi ile deliksiz bir uykudayken

birden sıçrayarak uyandım ama sebebi kesinlikle hastalık değil Lena'nın zır zır öten alarmıydı. Elimi gözlerime siper edip inledim ve cadı gibi birbirine girmiş saçlarla yumuk yumuk etrafına bakınan Lena'ya sitem ettim. "Şu alarmı ört yoksa camdan atlayacağım!" Lena da aynı fikirde olmalı ki telefonun üzerine yastık bastırıp doğruldu.

"Ne ara sabah oldu yaaa?!" diye mırıldanıp sendeler adımlarla odamdan çıktı.

Sabah! Bu sabah! Çocuk için bayram, damat için gerdek, hasta için tedavi ne demekse benim için bu gün o demekti. Uzun, gerçekten ama gerçekten uzun, bir sürenin ardından gülümseyerek uyandım. Sebebi belliydi; bugün aramızda her ne olmuşsa boş verip güzel bir gün geçirme günüydü ve bunun yolu iştah kabartan bir kahvaltıdan geçiyordu. Yani eskiden kahvaltıdan geçerdi. Ivan beni kırdığında yumurtalı patates hazırlardı ve –eğer kış aylarındaysak- önüme mandalin soyup koyardı. Ama ben kırarsam ona krep hazırlardım.

Üzerime gri eşofmanımı giyip dalgalı saçlarımı paspal bir şekilde toplayarak mutfağa indim. Anlaşılan uyanmak için biraz geç kalmıştım çünkü Ivan çoktan uyanıp yumurtalı patates olayına girmişti. Gülümseyerek, ki bunun sebebi günaydın gülücüğü değil, 'Vay canına bana özür kahvaltısı hazırlıyor!' gülücüğüydü, yanına geçtim ve tezgaha yaydığı yumurta kolisinden yeteri kadarını alıp kaseye kırdım. Sessiz bir iş birliği ama gürültülü tebessümler eşliğinde sofrayı hazırladık. Kaçırılan bakışlar, arada bir aynı bıçağa uzanan eller ve aynı anda özre uzanan dudaklar.

"Leyla bak,"

"Ivan,"

"Bırak önce ben söyleyeyim," diyerek, başını beklediğim krep tavasını ustaca salladı ve bana döndü. O dakikadan sonra izin

vermeme gibi bir lüksüm yoktu. Elini omzuma usulca koyarken yavaşça devam etti. "Şimdi güzel bir kahvaltı edip yollara düşeceğiz ama hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Bir nokta da bir telefon çağrısı ya da önümüze aniden çıkıverecek bir Paris bileti bizi, görmeye yattığımız o tatlı rüyadan uyandırabilir." Ivan durup bana bakınca onu nasıl da can kulağıyla dinliyor olduğumu fark ettim. Doğru söylüyordu. Merve'nin bir çağrısı beni çileden çıkarabilir, Ersan'ın herhangi bir hatırası Ivanı'ın yumruklarını sıkmasına neden olabilirdi. Önüme dağılan kahküllerimi bir baş hareketiyle geriye itip ona hak verdiğimi söyleyen baş hareketimi yaptım. Geriye düşen saçlarımı parmağına dolayarak hafifçe gülümsedi. "O yüzden ben diyorum ki bu evden her şey yolundaymış gibi çıkmayalım. Zaten Merve'yle Ersan olmasa bile her şey güllük gülistanlık değil. Senin annen hasta, benim de bedenim zar zor ayakta duruyor."

"Evet?" dedim kreplere dönerken. Ardımdan tekrar gülerek tavayı tuttuğum elimi üzerinden kavradı.

"Ben Ersan'ın maziye gömüldüğünü bileyim. Sende Merve'nin annesinin onu bugün almaya geleceğini bil." Sözcükleri kulaklarımı doldururken açılmış gözlerle ocağın altını kapatıp genişleyen gülümsememe engel olamamaksızın krep tabağını masaya taşıdım. Onun yüzüne de yayılmış olan gülümseme benimkiyle karşılaşmak maksadıyla çırpınırken elim belimde ona döndüm.

"O zaman Merve gidiyor. Öyle mi?"

"Annesi klinik tedavisi için İzmir'e taşınmaya karar vermiş. Bize de yardım etmek düşer diye düşündüm." Bu aklımın ucundan geçmeyen bir ayrıntıydı ve haliyle fark edince hayat enerjim çekilmiş gibi hissederek sandalyeye oturdum.

"Merve'ye veda etmek maksad---"

"Yo, hayır." Tam karşıma oturarak çay koydu. "Dün vedalaştık biz. Onun açısından zorlu bir süreçti ama... Dünkü o bavullar aklımı başıma getirdi. Hayatımdan hiç çıkmazsın sanıyordum, Leyla. HİÇ. Ama dün seni o halde ve bir de üstelik o bavullarla görünce... Akşam Merve'nin yanına gittim. Doğrusu o şu anda benim Paris'e döndüğümü sanıyor ama sanırım doğruyu söylemediğim için suçlu da hissetmiyorum. En iyi seçeneğim buydu benim."

Uzattığı çayı alıp vişne reçelini krepime sürdüm. Merve olayı hallolmuştu, yani kısmen, Ersan zaten uzun zaman önce hayatımdan çıkan birisiydi geriye sadece biz ve pamuklara sarıp büyüttüğümüz dertlerimiz kalıyordu. Çay bardağını dudaklarıma götürüp aklımı hallolmuş meselelerden uzaklaştırdım. "Pekala, bisikleti nereden bulacağız?"

Ivan'da yön değiştirmiş bu konuşmadan memnun kalmış gibiydi. Yumurtalı patatesinin üstüne ketçap sıkarak bana baktı. Gülümsüyordu. "Arkadaşım Selim'in kömürlükte iki bisiklet sakladığını biliyorum." dedi göz kırparak. Bir yandan da krepten yiyordu. "Bisikleti alırız ve hatta istersen gitarını da yürütürüz." Gülerek kafamı salladım.

"Selim gitarına aşık biri," dedim onun pişirdiği patateslere uzanıp. "Parkta bir bisiklet gezintisi için sana vermez aşkını." Birden kalkıp buzdolabını açtı bende ne yapıyor yahu, diyen bakışlarımla onu dikizledim. Raflara eğilerek düşüncelere dalmıştı. Elime çeneme dayayıp ağzımdaki patatesleri aheste aheste çiğnerken Ivan elinde dün gece yediğim şeftalinin bir kardeşini çıkarıp soymaya koyuldu. Mandalinanın yaz uyarlaması şeftaliydi anlaşılan. Patetesleri ağzımda yuvarlarken gülümsedim.

İçimde hala her an ağlamaya hazır, nazlı bir bebek vardı lakin artık ağlatacak düşüncelerden kendini o kadar uzaklaştırmıştı ki. Allah'ım o kadar mutluydum ki... Ve bu öylesine rahatlatıcıydı ki.

Önüme bıraktığı şeftaliyi ikiye ayırıp yarısını Ivan'a geri uzattım ama uzanıp almak yerine ağzını bana doğru uzatıp elimden yemeyi tercih etti. Ve bu benim için hiç ama hiç sorun değildi.

"Pekala, doyduysan hazırlan." biten kahvaltının hemen ardından söylemişti bunu fakat ben zaten hazırdım.

"Ama ben zaten hazırım." dedim eşofmanıma tereddütlü gözlerle bakarken. Bu, bu gün için iyi değil miydi yani? Ivan tereddütlerimi hak verirmiş gibi gülümseyince içimde 'Eyvahlar ve çirkin kız Candy'lerden oluşan bir fırtına kopuvermişti. Parmaklarımla merdivenleri gösterip "Hemen gidip üstümü değiştireyim." dedim ve onun onaylayan bakışları arasında merdivenlerden yukarı tırmandım. Birden kapımda biten sesini duymadan önce çoktan mavi bir t atlet ve kot bir kapriye uzanmıştım ama beni görmemesine rağmen yine müdahile edecek bir nokta bulmuştu.

"Şeker bir şeyler giyebilirsin!" Bunun anlamı 'Elindeki paçoz şeyleri dolaba geri koy! ' olmalıydı ve bende öyle yaptım. "Doğru düzgün olsun ama!"

"Tamam." Saçlarımı geriye iterken elim belimde bir konumda dolabıma baktım. Bu tür geziler için bir kaç şort ile tişört alsam iyi olacaktı anlaşılan çünkü ciddi anlamda hiçbir şeyim yoktu. Kaprimi ve atletimi katlayarak yerine koyarken kıt seçenekli gardrobumun şeker katagorisindekilere göz attım. Karar kıldığım kombin ise şu şekildeydi; bele uzantılı kenarlarında koca metalik renkli düğmeleri olan siyah deri bir pantolon askısına sahip, mavi bir şort ve tatlı pembe bir tişört. Bence oldukça şeker bir tercihti ayrıca da Ivan'la uzun süredir inişli çıkışlı, keskin virajlı yollarda duraksızca drift yapıp durduğumuzdan ne zamandır onu kıskandırıp, sinirden köpürtememiştim. Bu kombin ise bunun için biçilmiş kaftandı. Dolayısıyla kahvaltı esnasında önüme düşmesin diye topladığım saçlarımı açarken gülümsüyordum. Ne yapayım,

bu pozitif hissi en son Paris'te hissetmiştim ve onun ertesi hep parçah bulutlu günler gibi ha ağlayıp ha gürlediğimden bu düşünceler bile mutlu ediyordu beni... Ve doğrusu mavi bandanamı takarken bile bunu yaptığım için neredeyse mutluluktan ağlayacak gibi hissediyordum. Şey aslında emin değilim. Ciddi anlamda ağlamak istiyorum fakat sebebi mutluluk olmayabilirdi. Bu ansızın üzülmeler, içe öküz oturmalar falan cevabı okla gösteriyordu. Anksiyete. Saçlarımı mavi bandananın arasından savururken bu olumsuz ve beni ağlatmaya ramak bırakan haşin hastalığın gölgesi altında derin bir nefes alıp kendimi 'Ben iyiyim!' diye telkin ettim. Gerçekten de iyiydim. Yani olmak zorundaydım çünkü içinde bulunduğumuz tabloya bakınca üzülüp ağlanacak bir problemimiz yok gibi görünüyordu. Ki bu da beni beyaz converselerimi giydiğim ve lacost parfümümü sıkıp aşağı indiğim noktaya getiriyordu.

Converselerimin içinde, merdivenlerden zıplaya zıplaya indim. Yaptığım kreplerden birine saralle süren Ivan, ayak seslerimi duyar duymaz kafasını kaldırıp bana baktı. Hoş bir kompliman beklerken açılan kollarım eşliğinde etrafımda dönüp bir dizimi kırarak sanki Kraliçe Elizabeth önündeymişim gibi reverans yaptım. Ivan'sa şey... Kısılmış gözleri, çatılmış kaşları, krebin üzerinde hareketsiz kalmış, çikolata bulaşıklı bıçağıyla bana bakıyordu.

"Bacakların donacak!" dedi sonunda hareketlenip. "Doğru düzgünden anladığın bu mu senin?"

Birincisi evet şirin anlayışım buydu ve ikincisi Ivan tarafından sahiplenilmek, umduğumdan çok daha iyi hissettirmişti. Omuz silkerek yanına gidip tezgaha oturdum. "Da." dedim umursamaz Rus halleri içinde. "Da."

Dalga geçmek için alet ettiğim ana diliyle bana kızgınca bir şeyler söyledi ve aslında neler söylediğini çok iyi biliyordum. Nihayetinde annesinden Rusça'yı, kız kardeşinden de Rusça

küfretmeyi öğrenmiştim ve Ivan'ın kısık küfürleri bacağımdaki kısa şorta ithaf edilmiş olduğundan kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum. O, şortuma adeta lanetler yağdırırken ben yine umursamaz kimliğime büründüm ve sordum. "Yine de bir fikrin yok mu yani kıyafetime dair?"

Çikolatalı krebini ikiye bölerken olumsuzca kafasını salladı ve "Yorum yapmayacağım!" dedi kati süratle "Ama yine de, eğer üstüne değiştirmek istersen, burada biraz daha bekleyebilirim."

"Yo." Cevabımla birlikte gözleri koyu yeşile dönen adama bakıp sıcak bir şekilde gülümsedim. "Kıyafetimi değiştirmek falan istemiyorum."

Boğazını temizleyip kolumu yakaladı. "Gidelim o zaman." dedi tonuna pranga vurulmuş gibi bir sesle. Bu tonu tanıyordum. Bu ton genellikle kendini kontrol edemediği zamanlarda dünyaya duyurduğu tondu.

Kıskanmıştı! Ve bu benim merakla beklediğim bir zafer olduğundan zıplayarak takip ettim onu. Kapımı örterek direksiyona geçti; kontağı çevirmesiyle birlikte direksiyona uzanan parmakları ve onu kavrayan elleri gerginlikten bembeyaz olmuştu. Bu biraz aşırıydı.

Bu bir kıskandırma oyunu olmamasına rağmen devam etmek istesem de ne yazık ki bu gün, vahşete eş kavgaların son bulduğu bir barışma günü olduğundan ve ben de bu bayram gününü berbat etmek istemediğimden, Ivan, arabayla bahçeden ayrılmadan boğazımı temizledim ve diz aynasına yansıyan suretine tebessüm ederek konuştum. ."Ben bu şortla olduğum sürece sen böyle gerginlikten her an patlayacak gibi olacaksan, ki olmanı istemiyorum, ben şortumu bir kapri ile değiştirebilirim."

Birden derin bir nefes aldı ve gözlerini ovuştururken aldığı nefesi bir hayli gürültülü bir şekilde dışarı geri üfledi. "Doğrusu, minnettar olurum."

Şortumu inanılmaz bir hızla değiştirip aşağı inmem ve arabaya binmem bir Leyla rekoru olmalıydı. Bu hız belki saçmaydı ancak günümüzün her dakikası değerliydi ve ben kıymetsiz bir kapri ile bu altın değerindeki dakikalarımı harcamak istemiyorum. Koşa koşa indim ve "Gidebiliriz!" dedim. Ivan gözündeki gözlükleri kafasına iterek belden aşağımı süzdü. Normalde bu acayip ve hatta sapıkça olurdu ama ben bu bakışın tarihini biliyordum dolayısıyla beni süzmesini garipsemiyordum. "Radardan geçtim mi?" diye sordum çarpık gülüşüne binaen.

"Atla hadi." Diyerek oturduğu koltuğundan benim kapımı uzandı ve ben kendi tarafıma geçene kadar açtı. Birkaç dakika sessizlikle yol aldıktan sonra

"Eee?" diye sordum. Bu sessizlik bozulmalıydı değilse sessizliğimi fırsat bilen anksiyete atılıp beni boğacaktı. Bunu bilmekten ziyade hissediyordum. Başım dönüyordu ve tenimde de karıncalanma baş göstermeye başlamıştı. Günlük yetecek kadar ilaç almıştım yanıma ama kahvaltı biraz hızlı ve beklenmedik sonuçlarla bir olunca içecek vakit bulamamıştım. Şimdiyse güzel günüme gölgeler düşürecek baş dönmeleri ile karşı karşıyaydım.

"Eee?" diye karşılık verdi direksiyonu hafif hafif sallayarak. Onun benim durumumdan pek haberdar olduğunu sanmıyordum ama bu aptal hastalık biraz daha bedenimde hüküm sürmeye devam ederse fark etmemesi gibi bir ihtimal olmayacaktı.

"Şey," dedim bu anın daha da kötüye gitmesini engellemek amacıyla. Merakla gözlerini bana çevirdi. Ruh halimdeki gel-gitleri fark etmiş miydi? Kaşlarını çatınca midemdeki büzülme genişledi ve sadece "Arabada su var mı?" diye sorabildim.

"Aaaa... Ah." Dedi ve "Kendini iyi hissetmiyorsan geri dönebiliriz?" diye ekledi endişeyle. Ardından arabayı kenara çekti ve dudaklarıyla alnımı öperek ateşim olup olmadığını kontrol etti. Beyninin doktor tarafı çalışmaya başlamış olmalıydı ama buna gerek yoktu.

"Hayır," dedim çabucak. Duygusallaşmaya başlamıştım bile. Benle bu denli en son ne zaman ilgilenmişti? En son ne zaman alnımı öpmüştü? İki ay? Üç ay? Elimi enseme götürerek yanmaya meyilli gözlerimi yumdum. "Sadece su, " dudaklarımı yalayıp yavaşça gözlerimi araladım. Neler olduğunu cidden merak ediyordu ve öğrenmeden durulacak gibi görünmüyordu fakat eline dokunup tekrar "Su?" diye sorunca gaza yüklenip yaklaşık elli metre sonra bir köşede duran marketin önünde durdu ve 'Bir koşu,' deyimine layık bir şekilde markete atıldı. Bu sırada bende laçka olmuş sinirlerimle akıl edebildiğim kadarıyla Lena'nın bana layık gördüğü hapların üçünü de ağzıma atıp beklemeye başladım. Ivan bir eliyle cebine bozuklukları sokuyor, diğer eliyle suyu tutuyor, endişeli surat ifadesine senkron ayaklarıyla da arabaya koşuşturuyordu. Çatık kaşlarımı düzene sokmak namına arabadan çıkıp Ivan'ın şişeyi tutan eline doğru koşturdum. Ağzımdaki hapların rezalet tadı damağıma çahnmıştı ve bu gerçek anlamda rahatsız ediciydi. Suyun ağzımdan mideme doğru olan yolculuğu süreci içerisinde Ivan endişeli bakışlarla üzerime eğilerek göz aklarıma ve göz bebeklerime bakmıştı ama işin özü damağımı ıslatan bu serinliğin beraberinde zihnime dolan fikirlere Ivan'ın ilgisinden daha çok odaklanmıştım.

'İlaçları aldın, birazdan daha iyi hissedeceksin.' Lena'nın bir diğer tavsiyesi de tıp terimlerinden uzak, evrene pozitif fikirler hediye et ki evrende sana pozitif gerçeklikler sunsun fikriydi. Bende öyle yaptım. Birazdan iyi olacaktım. Elimi Ivan'ın omzuna koyup başımı da elimin üzerine dayadım. Kötü olmasını istemediğim günümü az daha rezil ediyordum ama değiştiğinden

ölesiye korktuğum insan, Ivan, her an her saniye ne olduğunu soracak diye daha da korkuyordum. Neyse ki öyle bir şey olmadı; Ivan elini belime koyarak bana destek olmayı seçti ve bende ağzımdaki acı tat geçene kadar orada gözlerim kapalı bir şekilde durdum. Bu sürede baş dönmelerimde geçmişti ancak gözlerimden de bir damla yaş düşmüştü. Ivan'ın görmemesini umarak çabucak yanaklarımı sildim ve "Daha iyiyim." Dedim "Hazırsan artık gidebiliriz."

Fakat Ivan benim kadar hazır görünmüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu başını yana yatırıp su yeşili gözlerini kısarak. Hızla kafamı sallayarak onay verdim.

"Kesinlikle." Dedim burnumu çaktırmadan çekmeye çalışırken. Gerçi pek işe yaramamıştı. Doğrusu hiçbir şey pek işe yaramamıştı. Ne ilaçlar ne de sarılma... İçimde yavaş yukarı tırmanan bir ağlama krizi vardı, içim daralıyordu ve ben bunu nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum. Omuz silktim ve gözlerimi kaçırarak "Hadi," dedim. Anlam verememiş olmasını umursamadan kolundan arabaya çekiştirdim. Sorgulamasının bir önemi yoktu; nasıl olsa biraz sonra çok daha iyi hissedecektim.

Yol birkaç daha derin bir sukut içinde geçti ve bu sürede iyiye gitme eylemim inanılmaz bir yavaşlıkla zihnimde boy göstermeye başladı. NİHAYET! Ama Ivan iyiye gitme eylemimden daha büyük bir hızla meraka sürüklenmişti. Dirseğini açık penceresine yaslamış işaret parmağını da dudaklarına götürmüştü. Düz yolda Ivan'ın servisten taze çıkmış, daha birkaç gün öncesine kadar haşat durumda olan arabasının içinde ilerliyorduk. Sonra aniden dudaklarındaki parmağını çenesine indirdi ve seri bir şekilde sordu.

"Ateşin yok ve kalp atışlarında normal. Tansiyon düşmesi yaşamıyorsun. Yeni peyda olmuş bir virüs yoksa havada bir öküz kadar iyisin ama?... Bir şeyin var. Nedir o?"

Cevap basitti lakin bunu söylemezdim. "İyiyim ben." Ellerimi iki yana açıp. "Gencim, güzelim. Nasıl bir problemim olsun?"

Gülümsedi. "Konuyu değiştirmek istiyorsan daha etkili bir şeyler dene."

"Cidden mi? Çünkü bunu deneyebilirim." Bende gülümsedim ve gözündeki güneş gözlüğünü çıkartıp kendi gözlerime taktım.

"Leyla?" Ivan'sa fikir babasının kendi olduğu bu konu değiştirme teklifime bu sefer sıkıntıyla karşı çıktı. "Güzel bir gün olsun istiyoruz, değil mi?"

Aniden elimi kaldırıp onu durdurdum. "Evet güzel bir gün olsun istiyorum ve sırf bu yüzden biraz önce bana ne olduğunu sana söylemeyeceğim." Dil çıkartıp sonlandırdım tiradımı. Daha iyiydim ve daha da güzeli daha iyi olma konusunda büyük adımlar atıyordum. Ama ona neden kötü olduğumu söylemeyecektim.

"Yani az önce sana bir şeyler olduğunu kabul ediyorsun?" çatık kaşlarla bana eğildi.

"Hani boşverecektik?" dedim sızlanır bir tonda. "Bu gün yeni bir şeyler denemenin günüydü hani? Aynı soruya takılıp durmak bu felsefeye pek uymadı sanki?"

Tereddütlü gözlerle bana baktı. Kaşlarıda hafiften çatılmıştı. Sorgusundan vazgeçecek gibi görünmüyordu ve bu düzelen sinirlerimi hafif hafif oynatmaya başlamıştı. Nefesimi dışarı biraz sinirlice verince direksiyona dönüp "TAMAM." dedi. "Haklısın. Seni sıkıştırmayacağım. Canın ne zaman isterse o zaman anlatırsın."

Hiç vazgeçmiyordu, pes etmiyordu ya da unutmuyordu. Peki ben ne diyecektim? 'Aşkından ince hastalığa yakalandım, ey adam! Anksiyete oldum!' mu? I-ıh... Dudağımı ısırarak bu fikrine tepkisiz kaldım. Güzel'in içine etmek ne demekmiş tecrübe ediyorduk resmen.

Elimi başıma dayayıp gözlerimi devirdim. "Lütfen ama başka bir konuya geçemez miyiz?"

"Tabii abisi." son kelimesi ile kulaklarımı bir kedi misali dikip ona dönmem bir olmuştu. Dudaklarına muzip bir sırıtış oturmuş, gözleri ise tebessüm etkisi ile kısılmıştı.

"Abisi?" diye tekrar ettim ama ciddi olmadığını biliyordum ve bu yüzden konunun üzerinde fazla vakit kaybetmeyecektim.

"Öt bakalım abiye," dedi ironik bir cilveyle. "Var mı hiç sevgili durumları?"

Doğrusu cümlenin içinde Ersan adı geçmediği için ayrı bir mutluydum. Gülümsedim. Bilemiyorum, konuşmalarımız arasına Ersan ya da Merve'nin ismi girdiği zaman şartlanmış gibi ikimizde geriliyorduk. Oysa şimdi şu yeni bir sayfa düşüncesi ve muzip bakışlar biraz komik ve rahatlatıcıydı ve ikimizde aramızda geçenlerden dolayı biliyorduk ki; ne onun ne de benim hayatımda birisi vardı ama yeni bir muhabbet açmaya çalışması da taktire şayandı. Öte yandan düşününce ama eskiden bu sorguyu yaptığı zamanlar geldi aklıma. Dershanede, okulda ya da üniversite de beni bir köşeye çeker ve haftada bir ne var ne yok bakışı atardı bana. O zamanlar abi olduğunu idda ediyordu ama şimdi olayın öbür penceresini biliyordum. Yıllarca rakiplerini bertaraf etmek için ispitçisi tutmuştu beni. BENİ! Kafa salladım. Eğlenceli amlardı.

"Ah..." dedim hülyalara dalmış boğuk bir ses ile. "Basiretimi bağladın, dönüpte bakan yok!"

Dudaklarındaki gülümseme açıkça bir sırıtışa dönüştü. "Senin gibisini ne yapsınlar?" dedi yandan bakışla. Gözlerimi açıp kaşlarımı kaldırırken kafa sallıyordum. Cevabım onu can evinden vuracaktı.

"Sen kızlara ne yapıyorsan onu."

Birden direksiyon hakimiyetini kaybetti; önce sağa hafif bir savrulmanın ardından resmen sola yattık. Yakın zamanda atlatmış olduğu vahim kazaya rağmen, Alla'htan, Ivan'm benimkinin aksine harika bir araç sürme becerisi vardı da daha büyük bir korku yaşamadan durabildik. Derin bir nefes alıp koltuğa tekrar yerleştikten sonra "Vaauvv!" dedim dağılmış kahküllerimi geriye atıp. "Kızlara o kadar da kötü şeyler yapmadığını söyle bana!" dedim yutkunarak. Yani cinsel deneyimin derin öpücükler ve cinsel uyarılmadan ibaret olduğunun farkındaydım ama sonuçta ipuçlarını birleştiremeyecek kadar da aptal değildim. Önce öpücük gelirdi ardından yaramaz eller asla olmaması gereken yerlerde müstehcen dokunuşlar yapardı. Sonra da soluğu yatakta alırdınız ama Ivan'ın bakışları daha... Tecrübesel? Daha... BDSM? Huh!... Kızlara yaptıkları benim hayal gücümü aşacak düzeyde miydi? Yani belki pratik bilgim oldukça azdı ama teoriyi bende biliyordum. Asıl soru ama Ivan kadar biliyor muyum?

Bunun cevabını ise hayrete boğulmuş bir halde konuşan Ivan verdi. "Bir daha," dedi kontağı yavaşça çevirirken "Sakın! Ama sakın böyle bir şey söyleme!"

Yutkunmakta bir hayli güçlük çektiğimi itiraf etmeliyim. "Tamam canım, söylemem." dedim gergince gülerek. Kızgınlıkla söylediği birkaç cümlenin derinlemesine inceleme yapılmasını istedim.

Birincisi, ızlara ne kadar 'KÖTÜ' şeyler yapıyordu da sözlerim üzerine bu denli korkmuştu?

İkincisi, Beni başkasıyla, onun kızlarla yaptıklarını yaparken düşünmekten korktuğu için mi böyle tepki vermişti? Sebebi her ne olursa olsun, kızlarla yaptığı yatak oyunları masum değildi ki direksiyonu kaybetmişti. Gözlerimi irice açtıktan sonra usulca mırıldandım. "Zavallı kızlar..."

***

Az gittik, uz gittik. Dere tepe düz gittik. Hayır, abartmıyorum. Hepi topu bisiklet sürüp elma falan yiyecektik ama neredeyse bir buçuk saattir arabadaydık ve düşününce bize en yakın bisiklet yolunun bu kadar uzak olmadığını fark ettim. Bisiklet sürmeye gitmiyorduk, tamam. Ama her nereye gidiyorsak olabilecek en uzun, en dolambaçlı yoldan gidiyorduk anlaşılan. Ivan'a dönüp iç çektim. Bu yolları hiç ama hiç bilmiyordum. Beni İstanbul dışına bile çıkarmış olabilirdi. Ama doğrusu burası insanların içinde olduğum o kaostan uzak ve daha dingindi. "Nereye gidiyoruz biz?" dedim merakla. Ama dediğim gibi. Hiç sorun değildi. Onunla bir arabada, üstelik başbaşa Bob Marley'in bir şarkısı olan One Love eşliğinde gitmek nasıl sorun olurdu ki zaten. Bir günlük tüm dert ve tasaları sınırım dışında bırakmak istemenin yanlış bir yanı da yoktu üstelik. Ayrıca dertleri koynuma alınca sonucun ne olduğunu da görmüştük. O yüzden gittiğim yerin neresi olduğunu umursamamaya karar verdim. Ve evet, kabul, Ivan kalbimi kıran aşağılık adamın tekiydi ama kırık kalbimi ondan başkası da onaramazdı. Bu belki de onursuzca bir düşünceydi. Günlerce ağlamıştım, kahrolmuştum... İçmiştim ama hala onu istiyordum... Daha güçlü bir karakterim olsaydı belki de çoktan Ankara'ya dönmüştüm ama ben zayıftım ve belki de sadece böyle bir zayıflık mutlu edebilirdi insanı.

Dirseğimi koltuk başına başımı da elime dayayarak Ivan'a döndüm.

"Altınova'daki yazlığa." dedi tereddüt etmeden.

Şehir dışına çıktığımızı biliyordum!

Ama dedim ya doğrusu hiç rahatsız olmamıştım ve hatta tabiri caizse mutlu bile sayılırdım. Tanıdık topraklar sanki düşman olmaya başlamıştı son zamanlarda bana. Bana yabancı yerleri

seviyordum artık. Yine de elbette sormak istediğim bazı soru işaretleri oluşuvermişti düşünce balonumda.

"Bisiklet turuna ne oldu?"

"Ah..." Parmakları ritmikçe direksiyona vururken kekeledi. "Plan değişikliği sorun olur mu?"

Görünüşe göre olmazdı. Hemde hiç ama onun nedenini merak ediyordum. Saçlarımı karıştırırken dudağımı ısırdım. "Tabii olmaz. Tüm gün boşum ama neden?"

Dudaklarını ıslatıp birbirine bastırdıktan sonra ani bir bakışla bana döndü. "Seninle adam akıllı vakit geçirmeyi özledim. Bölünmeden ya da mümkünse kavga etmeden... Ve bunun vuslatını birkaç saate sığdırmak istemiyorum."

Vay canına. Cidden... Vay anasım. Uzun başbaşa dakikalar. Bana uyardı.

Yaklaşık bir saat daha yol aldık. Bu esnada ise bol bol geçmişten bahsettik. İlkokul ve orta okuldan. Lise ve dershaneden. Sadece aşk meşk meselesi değil, ciddi ciddi ortak geçmişimizin tozunu sıyırdık resmen. Bir saatin sonunda, neredeyde onların olduğunu unuttuğum bir yazlık olan o evin önünde durduk. Gerçekten heybetliydi ve ev bana ne kadar yabancıysa Ivan'a da bir o kadar yabancıydı. Ivan'ın babası ciddi anlamda çok zengindi. Hem kendi spor dergisinin sahibi hem de yurt dışında bir yayın evine ortaktı ama haddinden biraz fazla çapkın olmasının bedeli olarak biricik aşkı Victoria ve çocukları Lena ile Ivan'a hasretti. Aslında daha çok Ivan'a hasretti çünkü vakti zamanında yaptığı karısını aldatma girişimi çok çok fena sonuçlanınca Ivan'ın bir yılı, saman altından su yürüten bir üvey anne ile geçmişti ve bu neresinden bakarsa baksın babasının suçuydu. Doğrusu bence de öyleydi. Öte yandan Ivan'ın babası gerçekten çok iyi bir adamdı. Benim babamın aksine kızıyla 'babalık vazifemi yerine getireyim.

'diye değil gerçekten zevk aldığı için vakit geçirirdi. Babamın kötü biri olduğunu söylemiyorum. Ama onun benimle vakit geçirirken mutlu ya da tatminkar olduğunu düşünmüyorum. Ve biliyorum ki eğer benimle vakit geçiriyorsa sebebi kesinlikle vicdanını rahatlatmaktır. Ama bunu şimdi düşünmeyeceğim, Çünkü... Bu başka günün trajedisi.

Benimkine eş meraklı gözlerle ıslık çalarken "Buraya en son seninle beraber gelmiştim." dedi.

Bahsettiği günü ve o günü takip eden haftayı çok net hatırlıyordum. Hoş beynime bin volt elektrik verseler yine unutamazdım ya.

Ivan'ın, kardeşimin vefatından dört gün sonra hiç evden kafamı bile uzatmadığımı ve neredeyse ölüm orucu tuttuğumu fark ettiği zamandı. Yatakta sağdan sola dönecek takatim yoktu ve bu durum ev halkından kimsenin umru dahi değildi. Victoria teyze anneme destek olmak için burada olup biraz da olsa bana göz kulak olsa da vücudum başka birinin desteğine ihtiyaç duyuyordu... Ivan'la eve geciktiğimiz günün öğlesine meydana gelen bu olay yani kardeşimin ani ölümü, Ivan'ın bize gelmesini güçleştiriyordu. Ama tam karşı pencerenizde sürekli hıçkıran en yakın arkadaşınızın halini birkaç metre öteden anlardınız değil mi? Ivan anlamıştı ve tüm cesaretini topladıktan sonra babamı karşısına alacağını bilerek bize çıkagelmişti. Annemin hıçkırıklarının yükseldiğini ve babamın sesinin kükrer bir tona büründüğünü hatırlıyordum. Sesler katlanamayacağım bir hale bürününce neredeyse sürünerek banyoya geçmiştim. Cidden kötüyüm ve beni neredeyse evlatlıktan redden adamın traş bıçaklarına gülümseyerek bakıyordum. Hayatımın en aciz anı en zayıf halkası oydu belki de. Ama şayet benim ömrümün kahramanı varsa o da tam da o anda sesiyle tüm düşüncelerimi tuzla buz eden o çocuktu. Babamın sesini bastırarak konuşmuştu.

"Sizin tek evladınız Ataol değildi! Tam dört gündür duraksız ağlayan bir kız var odamın karşısında! Sizin varlığını red ettiğiniz bir kız var! Şimdi eğer bana atacağınız azar bittiyse, efendim, yukarı çıkıp onunla ilgileneceğim!.."

Ivan odama çıkarken aralık banyo da beni gördü. Çok cesaret edemesem de jileti tenime batırdığımı ve incecik kanın bileğimden süzülerek küvete damladığını hatırlıyordum. Küçücük jiletin daha derine gömülmesine izin vermeden bana yetişen Ivan beyaz tişörtüne aldırmadan bana sarılarak beni ayağa kaldırmıştı. Odama taşıdı ve tüm basketbolcu arkadaşlarının sevgililerine Ivan'ın ise bana hediye ettiği basketçi bilekliğini bulup hafif hafif kanayan yarama tampon yaptıktan sonra arkama geçip dağınık saçlarımı toplamış son olarakta babasını arayıp Istanbul'a gelmek istediğini ve bir yer bulup bulamayacağını sormuştu. Hakan amca anında uçak biletleri ile geri dönmüştü bize ve yazlık hazır olana kadar onda kalmamızı teklif etmişti. İşin en kötü yanı ise Ivan bana destek olup beni evden çıkarırken ne annem ne de babam 'Hey küçük hanım, nereye?' diye sormuştu. Ivanın tişörtünde ki kan damlalarına rağmen hemde... Uçakta Ivan'ın göğsünde uyuduğumu ve indikten sonra tüm gece onun kucağında ayık bir vaziyette usulca ağladığımı onunsa sadece saçlarımı okşayıp "Beraber atlatacağız." dediğini hatırlıyorum. Zor olacaktı ama beraber omuzlayacaktık... Daha sonra ertesi gün Hakan amca kolunun altında Lena ile burnumuzda bitmiş ve bizi yemeğe götürme konusunda ısrarcı davranmıştı. Biraz gönülsüzdüm doğrusu ve Ivan da bize yardım etmesine rağmen babasıyla kahvaltıya falan gitmek istememişti. Beni bahane ederek gitmemiz gerektiğini ama onun Lena ile güzel bir kahvaltı geçirmelerini umduğunu söylemiş ve bir elinde yol haritası ve araba anahtarlarıyla diğer elinde benim cılız parmaklarımla arabaya binerken ikimizde derin bir nefes almıştık. Yaklaşık iki saat süren yol ertesinde ise evin verandasına çöküp saatlerce bağıra çağıra ağlamıştım.

İşte bu evin hikayesi buydu. İç çekerken elim istemsizce bileklerime gitti. Arkamdan omuzlarıma dokununca hafifçe sıçradım. Ev harkulade olabilirdi ama benim için sadece bir kaçış kapsülüydü. Buğudan nemlenmiş gözlerimi kırpıştırırken verandanın aynı noktasına bakakaldım. Ivan'sa "Aklında geçenleri hatırlayasın diye getirmedim seni buraya." dedi. "Oldu ve bitti. Atlattık." Derinlere batan düşüncelerime bir fener gibi uzandı sesi. Burukça gülümsedim.

"Biliyorum, sadece..." Sadece o zamanlar ölmezden geliyordum... Ve yanımdaki adamla bu ev de yegane destekçim olmuştu. Ivan'ın beni kolumdan tutup İstanbul'a getirdiği zaman hayatımda ayaklarım üzerinde durmaya başlayacağım zamandı ve ben kolu kanadı kırılmış bir serçe gibiydim. Okula rapor verip İstanbul'a taşınmamız iki haftanın içinde olmuştu ve o iki haftanın birinde Ivan'la burada bin parçalık yapboz yapıp ağlamamaya çalışarak geçmiş, kırık koluma kanadıma merhem olmaya çalışmıştık. Hoş ben pek çabalamamıştım ama demek istediğim şuydu. Burası hoş olmayan anılarımı canlandırıyordu... Öte yandansa huzurlu ve güvenilir hissettiren bir yanı vardı. Tek başıma kaldığım o zamanlarda bana kol kanat geren bir yuvaydı adeta.

Yuvadan atılan kuşun hazin hikayesi... O günleri böyle hatırlamanın hoş olmadığını biliyordum. Hangi anne babaya anlatsan, 'Birbirinizi daha çok kırmamak adına göndermişler seni.' derdi ama ne olursa olsun sadece yaşayan bilirdi ve benim hatırladıklarım zehirli iğne gibi batıyordu ruhuma. Hatırladıklarım yanaklarımı doldururken burnumu çektim Bu seferki ağlayışım ama anksiyeteden falan değildi bayağı bildiğin anılar depreşmişti.

"Hadiii!" dedi Ivan ben pek kıpırdamayınca. Belimden yakaladı ve beni gıdıklayarak kapıya yöneltti. Buraya daha önce hiç gelmemişsin gibi farz et." Ama nasıl edebilirdim ki? Kardeşimin katili muamelesi gördüğüm günlerin sırdaşı gibiydi ve

ne yalan söyleyeyim zor günler geçirdiğim şu zamanlarda burada olmaya ihtiyacım varmışta bunu yeni keşfediyormuşum gibi gözyaşlarımı sildim. Bu güvenilir sığınakta biraz nefes almak iyi olacaktı.

"Teşekkürler." dedim nicedir bana uğramayan içtenliğin nihayet bana bahşettiği o sıcak gülümsemeyi takınarak. Bilincimin yuva diye kaydettiği bu yere içimi kaplayan zehirlerden kurtulmak için ihtiyacım vardı ve Ivan hep olduğu gibi kahramanlık yapıp bunu fark etmişti. Belimdeki elleri bedenimi sarmalarken,

"Sorun olur mu? Burda olmamız yani?" diye sordu ihtiyatla. Ben başımı onun göğsüne yaslayınca o da bir elini saçlarıma gömmüştü.

"Hayır," dedim ısrarla. "Burası bana... Yuva gibi hissettirdi."

"Güzel. Çünkü istediğim tam da buydu." Başımı göğsünden ayırarak göz hizama eğildi. "Ve bir de süprizim var içeride." Dedi heycanla. Yarabbi'm cidden bu günü güzel kılmak için çabalıyordu. Taktir edilmemesi güç bir durumdu. İçimde çağlamaya başlayan coşkuyla elleri üzerindeki ellerimi sıkarak belime indirdim ve sevgiden canını çıkartmak istercesine ona sıkı sıkı sarıldım. Fakat bayram çocukları gibi sabırsızdı. Sadece bir dakika sonra ellerime uzanıp "Gel," dedi beni evin içine çekip.

Evin ana hatları aynı ama ayrıntıları oldukça farklıydı. Koltuklar aynı konumdaydılar ama kesinlikle aynı koltuklar değillerdi. Ya da ne bileyim? Eskiden atmosfer olsun diye duran antika kırmızı radyonun yerini altın renginde bir gramafon almıştı. Bir şömine eklenmişti ve flu bir ışıklandırma yapılmıştı. Evden ayrılmadan önce yarısı yapılmış yapbozumuzun durduğu sehpaha hala aynıydı ve anlaşılan o ki Lena geliş gidişlerinde yapboz bozulmasın diye üzerine bir çarşaf örtmüştü. Çarşafı kaldırdım ve Ivan'ın boynundan sarktığım resmimizin baş kısmını yapbozda gördüm. Bu benim yedinci sınıfta karne ertesi Ivan ve

arkadaşlarının gittiği kafeye uğramamla başlayan bir hikayeydi. Aslında öyle uzun uzadıya da bir hikayesi yoktu. Karne alınmıştı ve Lena tarafından öne sürülen fikrin kabulü uyarınca kafeye gidilmişti. Her okul bitişi olan ritüelimiz için yanımızdan hiç ayırmadığımız fotoğraf makinamız, Lena'mız, Ivan'ımız ve gerekli olan dördüncü malzeme olan ben de karışıma dahil olunca Lena abisinden çekebileceği bir poz vermesini istemişti. Bizde sarılıp kadraja gülümsemiştik. Daha sonra ise Lena bir arkadaşının sevgilisine hediye ettiği resimli yapbozu çok beğenerek üç dört tane falan yapboz yaptırtmıştı ama hepsi egoistliğin büyük bir kanıtı olarak kendi resimleriydi ve haliyle ben ve Ivan'da kıskançlıktan bir yerlerimiz çatlamasın diye gidip birbirimize sarıldığımız bu fotoğrafın yapbozunu yaptırmıştık. Ve Ivan beni kaçırıp buraya getiriyorken çantama bu puzzeli da koymuştu.

Her neyse.

Arkamdan uzanan eli, yapbozdaki resmin arka masasındaki bir kupa kahvenin dumanını tamamlayan küçük parçaya uzandı ardından ise derinden gelen bir sesle "İşte süprizin," diyerek kırmızı kadife kaplı defteri önüme bıraktı. Bu sırada arkamızdaki masanın neredeyse hepsini tamamlanmıştı. Dilimi dudaklarımda gezdirirken hayretle açılmış gözlerimi Ivan'a çevirdim. "Kayıp günlüğün." dedi tebessümle.

Allah'ım resmen anılar matinesi olmuştu bu gün!

Ellerim cümle bitiminde Ivan'ın boynuna sarıldı. Allah'ım bu cidden inanılmaz bir süprizdi. Çünkü ikimizde biliyorduk ki bu günlük kayıp falan değildi düpedüz çalınmıştı. Şebnem'le kavga edip Ivan'la servisten indiğimiz zaman serviste, içinde bu günlüğü de barmdıran, unuttuğum çantamda kalmıştı. Eh benim günlüğüm ve Şebnem ikilisini aynı anda aynı yerde bulunmamalıydı ancak heyhat bulunmuştu ve hal böyle olunca hikayenin sonunun kötü bittiğini söyleyebilirdim. İstanbul'a taşınmamız sayesinde bir sürü

dedikodu, bir sürü kaçamak bakışın kıyısından ucu ucuna dönmüştük ama sonuç olarak malesef ki günlüğümü kaybettiğime inanmak durumunda kalmıştım.

"Bunu nerden buldun?" dedim nefes nefese. Adeta altın sandığı bulmuş kadar mutlu olmuştum. Tuttuğum ilk günlüktü ve aslında günlük bile sayılmazdı. Çok yazmak istediğim günlerin bir çetelesi sayılırdı. Doğal olarak aslında bir günlükten bile değerliydi.

"Şey, " dedi belimi sarmalarken. "Geçen gün bunu saklayan küçük kız hastaneye geldi ve bende o kızla bir kahve içtim."

Boynuna dökülen saçlarını parmaklarım arasına sardım. "Teşekkür ederim! Çok çok teşekkür ederim." diyerek yanağına öpücük kondurdum. Belimi saran elleri bedenimi sıktıktan sonra benden ayrılarak şöminenin yanındaki odunlara yöneldi. Mutlu bir şekilde iç çektim. "Günlüğü okuyacağım." dedim ne yapmaya çalıştığını anlamadığım adamı gözlerimle takip ederek. Bahardan yaza atlamak üzere olduğumuz o dönemdeydik. şömine yakmakta ne oluyordu? Benzin benzeri o sıvıyı şömineye yerleştirdiği kuru ince odunların üzerine döktü ve kibriti çaktı. İyice çatılmış kaşlarımla Ivan'a yaklaştım. Birden parlayan mavi turuncu alevlere baktım."Bu sıcakta şömineye ne gerek var?" Elimi çıkıklaştırdığım popoma yasladım.

"İçecek bir şey ister misin?" Beni duymamış gibi yaparak kibriti şömineye fırlattı ve gözlerinin yeşilinde parlayan turuncu-mavi alevlere doğru gülümsedi.

"Resmen odun israfı!" dedim kulağına doğru. Ağırlığımı bir bacağımdan öbürüne aktarırken cık cıkladım.

"Ben kendime kahve yapacağım. Sende ister misin?"

Gözlerimi devirerek "Akşam burası cehennem gibi olacak!" dedim ve ardından da aklıma dank etti. Akşama kalmasak iyi

olurdu. Yanımda ilaç yoktu ve akşamlamak demek aslında gecelemek demekti ve ben Ivan'ın yanında psikolojisi bozuk Leyla'ya dönüşmek istemiyordum. Mutfağın önünde durup bana gülümsedi.

"Akşama donmazsan dua et sen." Dudaklarını ıslatarak mutfağa girmesini izledim. Cidden kalacak mıydık yani? Aman ya!... İki gıdım tasasızca mutlu olmak bana gerçekten haramdı artık buna gerçekten inanmaya başlamıştım. Öte yandan içimde vuku bulan o huzuru da bu düşünceyle içimden kovmak istemiyordum. Dudaklarımı ısırdım. Şayet geceleyeceksek buna zaten mani olamazdım o yüzden de dedim ki kendi kendime 'vaktini akşamı düşünerek değil şimdiyi yaşayarak harca.'

Yerde ki puflardan birine çökerken zorla olsa da güldüm. Taa mutfaktan laf yetiştiriyordu.

"Sabah eşofmanım vardı üzerimde! Üzerini değiş diyen sendin!"

"Sana üzerine doğru düzgün bir şeyler giy demiştim, soyun değil. Hem," gülen sesini duydum. "yeterince battaniyemiz var dert etme." Elinde iki kupayla yanıma geldi. Elindeki kupayı aldım; hazır kahve yapmış üzerinde krama sıkmıştı. Gözleri muziplikle parlıyordu; yanıma otururken "Battaniye yetmezse de ben varım." diyerek göz kırptı. Sırtımı omzuna yasladım.

"Başlayayım mı?" diye sordum defteri açarken.

"Ben bulup getirdim diye yanımda okumak zorunda değilsin." dedi bilgece bir tavırla ama bana maval okuyamazdı. Beraber büyümüştük biz. İzinsizce açıp okumadığına emindim ama şimdi okuyayım diye ruhunu satmak üzere olduğuna da emindim. "Sonuçta kişisel bir şey."

"Hadi oradan!" diye mırıldandım muzip bir tonda."Bu defterin yarısından çoğu Lena ve Ivan'dan oluşuyor."

Gülmeden önce beni kolu altına aldı. Bende okumadan önce birkaç sayfaya göz atarak bir süre yazdıklarıma baktım ve açıkçası tebessüm edemeden duramadım çünkü aşırı derecede komik ve güzeldi.

Bir tanesinde Lena ile Ivan'ı çıldırtma planından bahsediyordu. Ve bir sonraki sayfada da onun nasıl çıldırdığından. Ya da Ivan'ın lise iki de ki okul sonu partisine Lena ile izinsiz girişimizden. Ve tabii bir de onun erkek arkadaşlarıyla olan partimsi şeyine bir ton kız arkadaşımızı çağırmamızdan. Hiç rahat durmamıştık. Hiç! Ama bazıları vardı ki onlar gerçekten içtendi,

"Bak," dedim duygusal olanın birinde durup derin bir nefes alarak "Dinle." Okumaya başladım.

'Sevgili günlük...

Günlerden perşembe ve hava haddinden fazla sıcak... Doğrusunu söylemek gerekirse bunları neden yazdığımı da bilmiyorum ama nedense çok acı çekiyorum... Tamam, ben bir hata yaptım ve kardeşime zarar vermek istemezdim ancak sonuçta o hala yaşıyor, değil mi? Fakat yediğim azar kisvesi altında onca suçlama... Allah'ım, artık duygularımı ifade edemez hale geldim ve bu beni boğuyor... Neyseki hala şanslıyım. Çünkü yanımda Ivan uyuyor. Şimdi bana 'Onun yatağında mısın?' diye sorma. Bana hayret etme!.. O kadar korkunç bir hafta geçirdim ki, eğer bana destek olan Turgenyev kardeşler olmasaydı (Ve elbette kuzen Yağız.) kafayı sıyırmış olabilirdim. Ve o yardım etmek istiyor... Bunu kendimden nasıl esirgeyebilirdim ki... Ayrıca onun yanındayken kendimi anlaşılmaz bir şekilde rahat ve güvende hissediyorum. Nedenini sorma sevecen günlük, çünkü ona neden güvenip, neden onda rahat bulduğumu bilmiyorum. Bilmiyorum beki de beni hep kollayıp, her zaman için sahiplenip ve kimsenin beni kırmasına izin vermediğindendir." Tepkisini ölçmek adına

durup Ivan'a bakarak soluklandım. Merakla gözümün içine bakıyor ve okumamı bekliyordu.

"Bu hangi gece?" diye sordu merakla. "Seninle uyuduğum geceleri bilirim aslında." O hatırlamıyordu belki ama benim için unutmak mümkün müydü? Kardeşimin kriz geçirmesine sebep olduğum ilk geceydi. Gözlerimin önünde soluksuz kalıp morarışını izlemiştim. Nefes alabilmesi adına yapabileceğim hiçbir şey yoktu... Ama Allah'tan ambulans tam vaktinde gelmişti ve ben bu şokun ardından uzun bir süre Ataol'un başını bile okşayamamıştım... Ne günler atlatmıştık.

"Ataol'un ilk kriz geçirdiği zaman. Annemler hastanedeyken başımda kalmıştın hani." Gülümseyerek kahvemden bir yudum aldım. Gözlerini uzaktan bir şeyler seyreder gibi kısmış, o günleri hatırlamaya çalışıyordu. Bir de her şeyi hatırlarmış. Kandırıkçı. Kolunu yakalayıp belime dolarken devam ettim. "Tüm gece beni teselli ettikten sonra şimdi yanımda umursamaz bir dünya içinde uyuyor olması mucize gibi bir şey değildir de nedir?... Özellikle de... Geçen geceden sonra... Ki, onunda ne olduğunu biliyorsun zaten."

Parmakları göbeğimde daireler çizerken "Neymiş o?" dedi sözümü keserek.

Doğrusu, günlükte geçen gece dediğim mevzu Cem'le alakadar tatsız bir mevzuydu. Bana karşı yapılmış oldukça ahlaksız bir kaç tavırı kapsayan rezil bir geceydi. Üstelikte bu, Ivan'ın beni çekip Cem konusunda sertçe uyarmasının hemen ardından meydana gelen korkunç bir olaydı. Ve şayet ben Lena'yı Lena da Yağız'ı aramasa boka saracak bir mevzuydu. Şimdi Ivan'a söylesem eminim Cem'in peşine düşerdi ama buna gerek var mıydı? "Burda sana günlüğümü açmış bulunuyorum. Allah'ın aşkına o da bana kalsın." dedim sevimli hareketlerle. Tamam, ben küçük yalancının tekiydim.

"Sırf yeni barıştık diye susuyorum yoksa seni öttürmesini de bilirim, biliyorsun." Sesi öylesine kendinden emindi ki. Tepki vermeden edemedim.

"Hah!" Kahvemden bir yudum alırken ona dik dik bakıp gözlerimi devirdim. Ötecek olsam yıllar önce öterdim paşam.

Oysa göz devirmemi bile umursamadan sadece bana bakıyor ve gülümsüyordu. "Dudakların krema oldu."

Dudakların dediği kısım burnumla üst dudağım arası olmalıydı ve muhtemelen şu anda bıyık sahibi gibi görünüyordum. Gülümseyerek ellerimi ağzıma siper ettim."Peçete yok mu buralarda?" dedim hızlıca. "Hayır, bana bakma!" Kollarım ve kollarımı aşağı indirmeye çalışan elleri arasında bir savaş çıkmıştı resmen. "Ivan hayır dedim.

Bakmasana suni bıyıklarıma!"

"Dur bakayım pos bıyıklı yarim."

"Ivan! Çekilsene ya!

"Bur bakayım bıyıklarını."

"Ya Ivan!"

"Efendim Leyla?" Alenen gülen dudakları bu sefer alaycı bir yorum için değilde akılcı bir yorum için açıldı. Ama bana göre pek akılcı sayılmazdı. "Yalasana."

"Sen yala asıl." dedim sinirden gülerek. Dalgacı ya. Annesi resmen Türkiye'de ki alaycı kontejyanını doldurmak için doğurmuştu bunu. "Kedi miyim ben ya?"

"Ben," dedi kaşlarını kaldırıp. munzuca gülümserken. "Memnuniyetle bıyıklarını yalarım."

Muhtemelen bir insan evladından duyabileceğim en absürd ve en gereksiz cümleydi bu. Ayrıca birine kremadan yapılma

bıyıklarımı yalatmaya da niyetim yoktu. Fakat bu sebepler kızarmama ve aval aval bakakalmama engel olamamıştı. "Peçete diyorum." dedim sonunda çatık kaşlarla tebessüm ederek. "Mutfakta peçete var mı?"

Verdiğim cevaptan ötürü biraz hayal kırıklığına uğramış görünen Ivan, göz kırparak eliyle mutfağı gösterdi. "Önden buyrun matmazel." dedi çarpık bir gülüşle.

Omzundan destek alarak kalktım; o da elimi tutarak ayağa kalktı. Biraz sert çekmişti ve bende biraz abartarak tepki vermiştim.

"Kolum!"

"Ah! Omzum!" güldü. "Evimden uzakta bir yerde gazi oldum Tanrı'm!..."

"Çocuk gibisin!" dedim mutfağa geçerken. "Ciddiyet denen erdemli duygu sana bir gıdım çalınmamış. İronik! Çünkü diğer adın Erdem. Yazık..." Dudaklarımı silmek için peçete arayışına girmişken elini tezgaha yaslayıp bana baktı.

"Bu halimi sevmediğini söyleme bana."

Ah bilse, ah bir bilse eli baltalı katil olsa yine onu seveceğimi. "Azıcık ciddi ol. Çok değil ya, azıcık azıcık!"

Ben geniş mutfakta dört nala peçete ararken o, tezgahta oturmuş bana komik yüz ifadeleri yapıyordu. Sonunda dayanamadım ve "Gerçekten!" diye inledim "Biraz ciddi olsan ölmezsin." Tezgahtan inerek mutfak dolaplarından birini açtı. Bardakların arkasında neredeyse bitmeye yüz tutmuş bir peçete rulosu çıkarttı. Tam peçeteye yeltenmiştim ki peçeteyi elimden uzaklaştırdı. Çenemi tutarak başımı yukarı kaldırırken bu gün duyduğum ses tonlarının toplamından daha derin bir sesle dudaklarıma doğru konuştu.

"Ciddi olayım, ha?"

"Evet," gülümsedim. "Çok değil ama arada ciddi olsan fena olmaz."

"Tamam, bıyıklı kız kurusu is- ah!"

Elimle karnına vurdum. 'Tamam, ciddi olacağım.' derken bile ciddi olamıyordu. Yine de cümlesine devam etti. Ve elbette sırıtarak.

Peçete ile dudaklarımı silerken "İstediğin bu olsun." dedi. Sırıtan dudakları hafiften durulmuş, çekici bir tebessüme dönüşmüştü.

Tezgaha tutundum. Daha barışmanın çok başında olsakta şu anki fiziksel yakınlıktan dolayı kendime hakim olamıyordum. Çok yakındık. Çok, çok yakındık! Bu yakınlık başımı döndürmüştü. Ama bu kadar çabuk teslim edemezdim kendimi ona. Daha dün ağlıyordum. Tamam, bu gün beni umduğumdan çok daha fazla mutlu etmişti ama birden kucağına atlayıp onunla öpüşemezdim. Saniyenin onda biri kadar bir zaman gözlerinin derinliklerine gömüldükten sonra elinden peçeteyi aldım ve sırtımı döndüm.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu az öncekinin aksine daha oturaklı, daha derin bir sesle.

Omuz silktim. Mevzu bizsek hep bir şeyler olmuyor muydu sanki? Bu sefer sadece kendimi dizginliyordum ama. Geçen sefer çok aceleci davranmıştık ve sonuçlar herkesten fazla, beni mahvetmişti. Doğal olarak geri çekildim.

"Yo," dedim hızla. "Bir şey olduğu yok." O da yedi, dedi içimdeki ses. İçimdeki sesin yaşını merak etmeye başlamıştım doğrusu.

Önce konuşmadı Ivan ama hemen sonra nazikçe kolumdan tuttu ve beni kendine çevirdi. Gülümsedi. "Tuhaf olan ne biliyor

musun?" diye sordu ciddi bir tavırla. Az önce ciddi olması istememe rağmen şimdi bu ciddiyet başımı döndürmüştü.

Kafamı salladım usulca. Tellafuz edecek başka kelime yokmuş gibi, diğer soru kalıpları hep bana yasaklıymış gibi sadece "Ne?" diyebildim. Nefesi beni hipnoz etmiş gibi bayık ama bir o kadar da meraklı bakışlarla bakıyordum Ivan'a.

"Buraya birbirimize bir sıfat takmadan gelelim diyen bendim." dedi aynı benimkine benzer uyuşuk bir tonla. Ayrıca, evet, sıfatsızlık, aynı onunda söylemek üzere olduğu gibi, beni de öldürmek üzereydi. Üstelik Ivan'ın sözleri beni yakıyordu! Alev almış gibiydim, heycan bedenime hücum etmiş ve zaferi kolayca elde etmiş gibi, sözleri üzerine heyecandan titremeye başlamıştım adeta. Hepsi bir bakışına mı olmuştu yani?

"Bir şey söylüyordun?" dedim bakışlarımı cama çevirerek. Dedim ya, kolay teslim olmayacaktım.

Parmakları ile başımı kendininkine doğru çevirirken 'Yapma dercesine.' kafasını salladı. Sanki bana yüzünü çevirme der gibiydi. Bir süre aynı bakışı attı bana ardından gözleri üzerimde oyalanmaya başladı. Uyarı veren bakışlar değildi bunlar. Sizi süzen bakışlardı... Gözleri oyalandı, oyalandı... Saçlarımdan başladı beni süzmeye sonra aheste aheste gözlerime indi; ardından dudaklarıma... Bir anda çenemden tuttu; gözlerimiz birbirine denk gelinceye kaldırdı kafamı. Hareketin geleceğini görebiliyordum. Onca şiddetli kavga, onca duyulmuş hakaret, onca kaybetmişlik duygusu ve onca duygusal çöküntünün ardından beni öpecekti. Biliyordum, öpecekti ve ben az önce buna müsade etmeyeceğimi düşünmeme rağmen ona izin verecektim.

Tek bir kelime sarf etti; başka bir şey söylemesine de gerek yoktu zaten...

"Boş versene..." dedi ve beni usulca öptü!...

***

Kalbim tekledi bir an, sonra nefessiz kalmak ne demekmiş, onun en tatlı halini yaşadım. Onunla daha önce de öpüşmüştüm. Liseden mezun olmadan hemen önce ve Paris'te. Ama sanki bu başka bir gezegenden dudaklarıma, dudaklarımıza, düşmüş yeni bir histi... Zorlukla yutkundum. Bu yabancı yeni his beni tüketmeden onu daha fazla hissetmek istiyordum ve inanın bu yeni his beni çok hızlı tüketiyordu... Dizlerimin bağı çözülmüş, başım dönmüştü. Parmak uçlarımda karıncalar halay çekiyormuş gibi hissediyordum adeta ve sırf bu sebepten kollarımı Ivan'ın boynuna bile dolayamamıştım. Belime sarılan kolu arasında yere sarkıyordum resmen. Deneyimsiz yeni yetmeler gibi yapmak istemiyordum bu işi! Karnıma dolan kelebeklerle beraber nirvanaya ulaşırcasına doğruldum onun kolu arasında. Tüm dermanımı kollarıma vermek uğruna kasarken, tüm kaslarımı ve dudaklarımı tereddütsüzce sıkıştırmış, elimi onun ensesine, kolumu da omzuna yerleştirmiştim. Ivan karşılık verdiğimi anlayınca çenemde ki elini kaldırıp, yanağıma götürdü. Elinin tersi ile elmacık kemiklerimi okşadı. Hareketimle beraber öpüşmemiz aniden ateşlenmişti. Nefesi tenime karışırken sıcak çikolata misali eridiğimi hissettim... Tereddütle gözlerimi araladım ve yavaşça yüzüne baktım. Kaşlarını bir şey düşünüyormuşçasına büzmüştü ve en az benim kadar ürkek duruyordu. Ama ben ürkek değildim. Doğrusu sadece biraz hazırlıksızdım ve üzerine onun bakışları da eklenince... İkimizde ne yapacağımızı şaşırmıştık. Birbirimizden ayrılıp alınlarımızı birleştirdik ve kapalı gözlerle bir süre birbirimize yaslanmış halde bekledik.

Alnına yaslanmış başımı yana yatırıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Çok zor olacaktı, çok. Şimdiki yapacaklarımız şayet birbirimizin hayatında ilelebet hüküm sürecekse şayet çok tehlikeli bir şey yapıyorduk ama daha dayanamıyordum. Bu sabırsızlık ya

da bir aptallık örneği de değildi üstelik ama kendime biraz daha pranga vursam bir daha ona el süremeyecekmişim gibi hissediyordum.

Dudaklarımı ısırdım. "Bir daha beni bırakıp gitmeyeceksin." diye fısıldadım usulca.

Kelimelerimi tekrar etmeden önce ensemi yakalamış ve dudaklarımı kendi dudakları hizasına getirmişti. "Bir daha seni bırakıp gitmeyeceğim." dedi aynı uyuşukla. Her bir dudak hareketi ile nefesi ve dudakları, dudaklarıma çarpıyordu.

"Söz mü?"

"Söz."

***

Sonrası biraz bulanık gibiydi. O gece bağ evinde kalmadık ama eve çok geç bir saatte döndük ve ne kadar zorlandığımızı anlatamam. Benim psikolojik rahatsızlığımın tatilimize sekteye uğratacak yegane unsur olduğunu sanıyordum ama her şeyden önce annem ve Merve bizi rahat bırakmadı. Rahat bırakmadı diyorum çünkü eğer annem Ankara'dan İstanbul'a seyehat edecek kadar iyiyse kendime aşkımla bir gece ayırabilirdim ama gecenin onunda araması ve en az bir buçuk saat benle konuşmak istemesi bu özel geceye biraz gölge düşürmüştü. Elbette annem olmasa dahi benden rahatsız olmasın bir Merve manyağı mevcuttu gecemizde. Hayır, bağ evine gelmedi ama benim ve Ivan'ın aynı anda evde olmadığımızı öğrenince hıçkırıklar eşliğinde Ivan'ı aradı. Hemde anneminkinden daha usturupsuz bir saatte. Gece yarısını geçeli yarım saat olmuştu ve bizde annemin molası ile suskunlaşan aramızı yeni yeni gevezeleştiriyorduk. Onun göğsü üzerine yaslanmış ve boğazımdan yukarı tırmanan hıçkırığa mani olmak

için mücadele veriyor bir yandan da kazadan kalma ve artık iyiden iyiye iyileşmeye yüz tutmuş berelerine usulca dokunuyordum. Dengesiz ruh halim yine sahnede oynamaya hazır bekliyordu. Aman ne güzel, diye geçirdim içimden. Mutluydum işte! Ivan'ın kollarındaydım bir kere neden ağlamak istiyordum ki?!.. Derken Merve aradı. Merve'den haz etmediğimi herkes biliyordu ama doğrusu o an araması işime gelmişti. En az yarım saat konuşurdu bende bu sürede Lena'dan sakinleşmek adına alternatif yollar isteyebilirdim. Annemle konuştuğumdan ve bir başka isimsiz telefon konuşması yapamayacağımdan Lena'ya durumu anlattığım kısa bir mesaj çekip bekledim. Ivan mutfaktaydı ve kesin ifadelerle Merve'ye yalnız olduğunu anlatıyordu; bense tırnaklarımı yiyerek ayağımı titretiyordum derken çok beklediğim o mesaj geldi.

'Gelmiyor musunuz? Tanrı'm bu harika! Harika, değil mi?

Müsait olunca beni ara, hem anlatacaklarım hem de belli ki dinleyeceklerim var. Bu arada papatya çayını dene. İlaçlar kadar etkili olmaz ama seni ağlamaya sevk edecek bir durumla karşı karşıya kalmadığın sürece dengede tutarlar. ÖPTÜM! Gecenizi mahvedecek şeylere mahal vermeyin.

Not, benim odama çık. Kitaplığımda papatya tacım vardı. Muhtemelen kurumuşlardır.

-Lena' Mesajı gülen gözlerle sonlandırırken 'Anlatacaklarım var.' kısmına göz kırptım. Bu konunun Yağız'la alakadar derin bir mevzu olmasını umuyordum. Bu sırada Ivan telefonu kulağı ile omzu arasına sıkıştırmış elinde nereden bulup çıkarttığını bilmediğim kırmızı bir şarap ve iki koca kadehle bana doğru geliyordu.

İçimin duygusallaşmaya yakın kısmı muslukları açmıştı bile. O geniş bir gülümseme ile kadehleri masaya koyarken ben kirpiklerimden düşmek isteyen yaşları ustaca silip yukarı, Lena'nın odasına koştum. Hareketim karşısında muhtemelen şaşırmış ve

belki de şok olmuştu ama içimden dışarı dökülmek isteyen sadece yaşlar değil hıçkırıklardı da. Onun yanında krize giremezdim! Yukarı koşar adım çıktım; korkudan titreyen parmaklarım ile kitaplığın kapaklarını usulca aralayıp Lena'nın papatya tacını gördüm. Bu tacı ona vereni tanımıyordum ama adını gayet iyi biliyordum. Henüz Türkiye'ye kesin dönüş yapmadan önce geldiği zamanda Kaan diye bir çocuktan almıştı. Çocuk diyordum çünkü... Gerçekten çocuktu. On yedi yaşındaydı ve umutsuz bir romantikti. Şöyle de diyebiliriz aslında, Romeo'nun 2012 versiyonu gibiydi. Lena'dan etkilenmişti ve Türkiye'de geçireceği tatil vaktini benden bile önce öğrenip Lena'ya mesaj atmıştı. Buluşmak istiyordu. Lena kesin bir dille ilk defa reddettikten sonra arkası kesilmeyen mesajlara dur demek adına bir buluşma ayarladı ve çocuğa bunun gerçekten de sadece bir defalık bir şey olduğunu anlattı. Aslında bence geyet iyi ve hoş bir çocuktu. Anlayışlıydı ve romantikti tek sorun on yedi yaşında olmasıydı. Lena o akşam bir kalıp çikolata, minik kalpleri olan renkli bir bileklik ve papatya tacı ile dönmüştü o eve. Tacı ne ara buraya getirdi bilmiyorum, doğrusu odasının modernliğine bakılırsa buraya sıkça geliyor olmalı, ama papatyaları bulmak bana bahşedilmiş bir lütuf gibi gelmişti. Papatyaları elimde aşağı indirirken Ivan hala telefondaydı ama ses tonu biraz daha tek düze ve kelimelerde biraz tıbbi olunca konuştuğu kişinin artık Merve olmadığını anlamıştım. Belki annesiydi belki de kızın doktoru. Cezveye su doldurup ocağa koyarken bunun bir önemi olmadığına inandırmaya çalıştım kendimi. Ne demişti Ivan? Ben Ersan'ın mazi olduğunu bileyim sende Merve'nin bu gün İzmir'e gideceğini. Kız gitmişti ve Ivan'ın umrunda olan tek şey onun ruh sağlıydı. Elbette onun ruh sağlığını umursayayım derken kendiminkinden feragat etmeyecektim. Cezveyi tutan parmaklarım sabırsızca titrerken Ivan'a göz ucumla baktım. Telefonu kapatıyordu. Aceleci hareketlerle tezgaha bırakıverdiğim papatya çelenginden birkaç dal çekip fincanıma koyarken, "Sende ister misin?" diye sordum usulca. Sesim mi titriyordu? Hay lanet!..

Papatyanın kuru yaprakları parmaklarım arasında istemsizce ufalanırken Ivan kapattığı telefonu dudaklarına yaslayarak yanıma gelip tezgaha yaslandı. Çatık kaşları ve kısık gözleri sağ olsun bana araştırmacı dedektif Sherlock Holmes'u hatırlatıyordu. Dudaklarımı gerip istemsizce parmak uçlarımda yaylanırken, "Haklıymışsın," dedim tebessüm edip. "Soğuk olmaya başladı bende düşündüm ki çay güzel olur."

"Evet," dedi başını omzuna yatırırken. "Ilık bir şeyler kesinlikle iyi olur." Boğazım düğüm düğüm ona gülümserken elimdeki fincanı tezgaha bıraktı ve ocağı kapatıp ellerini belime sararak beni şöminenin önüne doğru çekiştirdi. "O yüzden bende bize şarap ısıtıyordum."

Hayır, hayır hayır! İçimdeki deli mız mız şaha kalkmak üzereydi! Ağlama krizini önleme için o çaya ihtiyacım vardı ve ona ulaşamazsam ne yazık ki krizin ağababasını yaşayacaktım. Ivan'ın nefes kesen kokusundan ayrılmak bana ayrı ıstırap verirken usta ellerinden kurtulmak ya da daha doğrusu kurtulmaya çalışmak hiç kolay olmamıştı. Arkamdan belime sarılan ellerini tuttum "Ama," dedim titrekçe. "Hani içmeyecektim. Bana böyle bir yasak getirdiğini hatırlıyorum."

Kollarından nihayet kurtulduğumda içimdeki ergen iyice duygusallaşıp, 'Evet, ona bir söz vermiştin. Paris'teyken.' diye mırıldandı kulaklarıma doğru. Paris'teyken... Sevgiliyken...

Saçmalamayı kes, diye bağırdım kendi kendime. Daha az önce söz vermişti bana, şimdi sanki hayatımdan ilelebet çıkıyormuş gibi hissedemezdim. Bu yanıltıcı hisler doğrultusunda ağlayamazdım. Burnumdan derin bir nefes alırken iki elimi de belime yerleştirip bir dizimi kırdım.

"Evet içmeyecektin, sana öyle bir yasak koymuştum ama sağlam kaynaklardan öğrendiğim bir bilgiye göre Yağız'ın süitinde

kaldığın gece zil zurna olana kadar içmişsin zaten ve madem sözlerim dinlenilmiyor, o zaman-"

"Sensin zurna." diye sözünü kestim manasızca. Allah'ım, ne yapıyordum ben? Anksiyete daha bana tam olarak ulaşamamıştı ama ben korkumdan yapabileceğim tüm saçmalıkları yapmıştım bile. Üst dudağımı ısırıp gülümserken topuklarım üzerinde dönüp mutfağa yöneldim ve bu sefer beni durdurmaması için yukarıdakine dua ettim. Karşısında daha fazla saçmalamak istemiyordum.

Elimi yakalayıp ani bir hareketle beni kendine çekti; bu hareketle etrafımda dans eden saçlarıma yüzüme dağıldı. Bir elim onunkinin tutsağı olmuş, diğeri hem kalmak adına onun göğsüne yaslanmak istiyor hemde papatyalara ulaşmanın peşine düşüyordu.

"Neyin var senin?"

"Benim mi?" diye sordum hazırlıksız yakalanmanın verdiği şaşkınlıkla. An itibari ile birçok şeyim vardı ama gece bizim gecemizdi. Nasıl mahvedebilirdim? Kararsız kalan elimle saçlarımı geriye atarken omuz silkip gülümsedim. "Yok bir şeyim."

O hep kırpılan gözler bu sefer devrilirken sonunda karar kılan elimi onun göğsüne koydum. Hatta iki elimi birden koydum çünkü belime sarılmak için elimi bırakmıştı.

"Sence ben saf mıyım?" diye sordu merakla. Aklıma verecek cevap gelmediğinden kekelemeye hazır, açık ağzım ile kalakaldım. "Sabahta böyle oldun, öğlen aşırı duygusaldın -yani tabii bunun sebebini biliyorum ama,- ve şimdi. Benden kaçıyor musun yoksa başka bir amacın mı var,"

"Ben!" diye çıkıştım aniden. Ne söyleyeceğim hakkında bir fikrim yoktu sadece gerisini duymak istemiyordum o kadar. Ama o kesilen sözü ardından gelen suskunluğu pek tatmin edici bulmamıştı.

"Sen?" diye diretti saçlarımı parmaklarına dolayarak. Şefkat gösteriyordu. Belki bunu bu amaçla yapmıyordu; belki tek amacı saçlarıma dokunmaktı. Saçlarımı ne kadar sevdiğini biliyordum ama bilinçsizce gösterdiği bu şefkat içimden dışarı firar etmek isteyen azılı bir hıçkırığa dönüşüvermişti birden. Hiçbir şey söylemeden kafamı hayır manasında sallayıp omzuna kapaklandım.

Az önce yaptığı tüm romantik tavırlar buna neden olmuştu işte! Ve Ivan yaptıklarında bir yanlışlık olduğunu bilir gibi beni koltuğa götürüp oturturken endişeli bakışlar ve meraklı sorularla üzerime eğiliyordu.

"Hemen şu anda bana ne olduğunu anlatıyorsun." Cümleler emir sahibi, tonlama ise bir kaz tüyü kadar yumuşaktı ve lanet olası bu kombinasyon bile bana kendimi iyi hissettirmiyordu. Avcumun içi ile yaşları silerken böyle bir zayıflık gösterip karşısında ağladığım için kendime lanet ettim. Lena sorun çıkmazsa ağlamazsın demişti ama ben çaya ulaşamamayı sorun yapıp ağlamıştım. Aptaldım işte! Bacaklarım onun bacaklarından sarkarken Ivan'ın boynuna sarılıp şaşkın hali dolayısıyla ne diyeceğini sapıtan adamın daha da şoka girmesine neden oldum. Parmağımı havaya kaldırıp 'bir dakika bekle lütfen,' işareti yaptım. Belki ikimizde biraz sessiz ve hareketsiz durabilirsek kendimi dizginleyebilirdim ama bir türlü susmuyordu.

"Sakin ol ve nefeslerini yavaşça al ver." Omzuna dayalı başımı salladım.

"Sadece susabilir misin?" dedim kendimi tutmak adına çaba harcarken. Sonunda isteklerime kulak vermeyi akıl edebilen çocuk usulca sırtımı sıvazlarken ben kendi kalp atışlarıma odaklanmış ve ağlamamayı becerene kadar sessiz kalmayı tercih etmiştim. Aklım, bir sürü gelecek kaygısı ve hatta beş dakika sonrası felaket senaryolarıyla doluydu. Lanet olası rahatsızlığımın bir hediyesiydi

bu kaygılar. Pek çok şeye kaygılanıyordum; bazen üçüncü dünya savaşı için ve hatta bazen kutup ayıları için. Ama en çok Ivan'la geleceğimiz için... İçli bir nefes alma ile kollarımı Ivan'ın boynuna sararken kendimi ikna etmek adına az önce bana verdiği sözü tekrar etmesini istedim. "Söz mü?"

Afallayan adam teslim olduğu şaşkınlığın kollarından birden bire uyanıverdi ve omzuna kapadığım yüzümü avuçlarının arasına alırken saçlarımı geriye taramıştı bile. "Hemde nasıl söz." dedi göz yaşlarımı öperek silerken. Ardından dudaklarında benim tuzlu misafirlerimle tebessüm ederken "Bana anlatabilirsin." dedi güven verici bir sesle. "Sorun her neyse bunu bilmeliyim."

Hışırtılı bir şekilde burnumu çekerken bende kendimi gülmeye zorladım. Bana bu kadar güvenli bir koy olması kendimi çokça savunmasız hissettiriyordu ve ne yazık ki bu da bir sorundu. Yanaklarıma tutunan ellerini kavrayarak başımı yana eğdim ve "Öncelikle bilmelisin ki bu sorunumun çözümü var ve bu yüzden çok korkmanı istemiyorum ayrıca ağlamamın bir sebebi de senin bu nazik tavırların." Öte yandan kaba davransa da ağlardım Sanırım bu ağlamanın bir sonu yoktu. Bir elimle firar eden yaşları silerken Ivan çatılmış kaşlarla beklentiye doğru daldı "Anksiyete başlangıcı." dedim tek solukta.

O çatık kaşları hayretle kalkarken bana 'Ne demek anksiyete?" bakışları atıyordu. Omuz silktim ve gevşemiş elleri arasından kurtulup mutfağa geçtim. Kaynamış suya birkaç dal ekledikten sonra elimde iki fincanla geri döndüm. Ivan tek bir noktaya bakarken ben hala burnumu çekiyor ve henüz benliğimi terk etmemiş kaygılar fırtınasını kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Fincanlardan birini ona uzattığımda birden bana "Benim yüzümden mi?" diye sordu.

Cevap vermem uzun sürmüştü çünkü bu sorunun cevabı ne yazık ki 'Evet'ti ve ben sırrımı ifşa ederek güzelliğimize gölge

düşürmüştüm; daha fazlasına ise sebep olmak istemiyordum. Evet, hakaretleri, terbiyesizlikleri yapan taraf Merve'ydi ama günün sonunda kendime neden kanıyorum diye sorduğumda cevap hep 'Ivan' olmuştu. Yine de dediğim gibi gecemizi daha fazla mahvetmek istemediğimden geçen birkaç saniyeden sonra hızla kafamı sallayıp "Hayır," dedim. "sadece bazı şeyler çok hızlı gelişti. Önce senin kazan sonra bizim bir türlü barışamamız... Merve. En çokta Merve..." Çayı dudaklarıma götürdüğümde gelip arkamdan belime sarıldı ve "Çayda rahatlamak için öyleyse?" diye sordu. Bir yudum daha içerken kafamı salladım.

"Bana biraz zaman verirsen ağlamayı kesip eski dinginliğimize dönebileceğimize eminim" dedim usulca. Koltuğa geçip beni de yanına çekerken temkinli tavırlarla gülümsedi. Elini belime koymuş parmaklarıyla sırtımda şeritler çiziyordu. Çaydan ziyade bu huzurlu dinginlik ve parmakların dansı beni rahatlatmış, şaha kalkan endişelerim fırtına sonrası dinginlikle sönmüştü. Neredeyse kırk beş dakika boyunca süren bu sessizliğin ardından, ki bu sırada koltukta iyice kaymış ve serilmiştim; bacaklarım koltuğun korkuluğundan sarkıyor, saçlarımsa Ivan'ın dizlerine dökülüyordu. Sırtımda dans eden parmakları mekan değiştirmiş, omuzlarımda vals yapıyorlardı.

"Daha iyi misin?" diye sordu gülümseme ile. Yavaşça gözlerimi kapatıp, evet sinyali verdim. "O zaman," dedi elini cebine atıp beni rahatsız edecek hareketlerle kıpırdanırken. "Duygularına hakim ol çünkü yapacağım şey seni normalde de duygulandıracak bir şey ve ben bir ağlama krizine daha neden olmak istemem." Ayağa kalkmıştı ve benimde kalkmam için elini uzatıyordu. "Sana bir şeyler içirmek istiyordum çünkü," Elini cebine atmış ve küçük, kırmızı, kadife bir kutuyu gün yüzüne çıkarmıştı. Nefesimi tuttum. Neden böyle bir şey yaptım bilmiyorum ama ya ağlayacaktım ya da soluksuz kalacaktım. Ivan kutuyu açıp zümrüt kolyeyi tekrar ortaya çıkarınca duygularına

sahip ol demesinin ne kadar doğru bir ifade olduğunu anladım. Bu bir satranç tahtasında on hamle ötesini görmek gibiydi nitekim.

Kolyeyi tekrar bana takmak istiyordu. Yakın geçmişi silmek ve yeni bir geleceğe başlamak için bir fırsat daha sunuyordu bize. Önce söz, şimdi kolye... Allah'ım... O gülümserken ben dudaklarımı ısırıp başımı eğdim. Karşımda kolyenin klipsini açmaya çalışıyordu. "Kafan güzelken genelde bana pek hayır demiyorsun." dedi elimden tutup beni etrafımda çevirirken. Kısık bir kahkaha dudaklarımlarımdan kaçarken "İşte böyle." dedi benle beraber gülümseyip. "Şimdilik sadece bunu sana takmak istiyorum, bu kolyenin getirdikleriyle beraber takmak istiyorum ama. Bir gün benim olacağını bilerek takmanı istiyorum."

Elimle daha fazla gülmek isteyen dudaklarımı örtmek için hamle yaptığımda elimi tutup indirdi ve "Hayır," dedi omzumu öperken. "Bir gülümseme bir dudağa bu kadar yakışırken bunu gizlemek olmaz." Daha beter gülümsedim ve dolan gözlerime sıkı bir azar çektikten sonra "Ağlamamı durduramıyorum" diye inledim gülücükle karışık. Karşılık olarak bana sarıldı ve saçlarımı geriye tararken, "Sanırım eve dönmeliyiz." dedi kocaman gülümseyerek. Bu fikirle ne kadar mutlu olduğumu anlatamazdım. Hevesle yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra çantamı toplamaya gittim. Ivan'sa çoktan dışarıya çıkmış, arabayı çalıştırmıştı bile. Yarm annemler bizde olurdu ve biz yola henüz çıkmıştık. Uyusuzluktan ölecektik... Hadi ben neyse, işten erken çıkacaktım ama Ivan bütün gün hastanede annemle ilgilecekti. Zor bir gün onu bekliyordu. Ama bugün o kadar güzeldi ki, bedelinin yorucu bir başka gün olması beni o kadar da endişelendirmiyordu. Parmaklarım boynuma gitti. Böyle bir sözün bedeli 'bir gün' olacaksa varsın olsundu.

Beraber uyandığımız ilk sabahtı ve hayli geç bir saatti. Sabah beş gibi ancak eve varmıştık ve yatağa nihayet girdiğimizde neredeyse altıya geliyordu. En fazla bir saatlik uykunun ardından

kalkacağımı düşünüyordum. Şayet dakik biri olsaydım tabii. Onun yerine saat on bire kadar Ivan'la uyumuştum. Biraz onda kaybolarak hemde. Ortalıkta cinsellik uyandıran bir durum yoktu ama en samimi şekilde birbirimize girmiş haldeydik. Endişelenmem, yatakta bir top misali zıplayıp "İş!" diye bağırmam gerekiyordu ama hiçte öyle olmamıştı. Umarsızca başımı kaldırıp başımı sağa sola eğmiş ve tekrar Ivan'ın göğsüne kapaklanmıştım. O da hafif uyanıktı ama en az benim kadar uyku mahmuruydu ve verebildiği tek tepki parmaklarını saçlarıma dolamak olmuştu.

"İşe geç kaldın." dedi uyuşuk bir sesle. Aheste hareketlerle saçlarımla oynuyordu; bende uslu durmuyordum tabii, bir elim onun belini sararken diğer elimin parmakları hınzır bir yaramazlıkla Ivan'ın göğsünde omzuna doğru uyuşuk bir gezintiye çıkmıştı. İç çekip gülümsedim. "Bu gidişle beni kovacaklar." diye bıdırdandım pürüzlü bir ses ile. Sonrasında daha gür bir şekilde devam ederken omzundaki parmaklarımı daha seri hareketlerle boynuna götürdüm. "Ama sanırım bu dert değil çünkü Paris'te iken birisi bana bakmakla alakalı bir söz vermişti."

"Aaa?" dedi sahte bir şaşırma ile. "Sarışın bir adam mıydı o sözün sahibi?"

"Yemyeşil gözleri vardı üstelik." dedim fısıltı ile göğsüne doğru. Bedeni üstendeki bedenimi kavrarken inanılmaz derecede karizmatik, içten bir kahkaha atarak saatine baktı. "Annenler gelmek üzeredirler herhalde." dedi. Ellerimi göğsüne bastırarak aldığım güçle doğrulup gerindim, "Bir saate burada olurlar sanırım." dedim esneyerek. Elini alnına koyup tavanı izliyor, yüzünü buruşturuyordu. Bunun annemlerin buraya geliyor oluşu ile bir alakası olduğunu sanmıyordum. Sadece yataktan kalkmak istemiyordu. Üstelik sadece kendisi de değil. Ani bir hareketle beni yakalayıp göğsüne bastırmış ve yatakta geri düşerken kısık bir kahkaha lütfetmişti bana. "Biraz daha böyle duralım." dedi başımın üzerin öpüp. Hiç itiraz edesim yoktu doğrusu. Değil birazcık,

saatlerce orada o halde durabilirdim. Ama sadece azıcık vaktimiz vardı... Ellerimi beline dolamış gülümsüyordum ki birden kapı çaldı!

İkimizde birden doğrulduk. Ivan gözlerini kısıp emin olmak adına saate bir kez daha bakarken ben lavoboya koşmuştum bile. Daha gelmemeleri gerekiyordu! Ama belli ki gelmişlerdi. Hızlıca saçlarımı toplayıp yüzümü yıkadıktan sonra beyaz zemin üzerine pembe kuzucuklu pijamalarımla koşturarak aşağı inmiştim ama Ivan benden daha hızlıydı ve kapıyı açmıştı bile. Seri adımlarla aşağı, bebek adımları ile içeri girmeye çalışan anneme ve anneme yardım eden babamla sevgilime baktım. Şayet yardım etmeye gitseydim gıdım gıdım ilerleyen annemin emin adımları durulabilirdi. Ancak eşikten geçtiklerinde orada durup öylece izlemenin aptalca olduğuna kanaat getirmiş ve mutfağa geçmiştim. Muhakkak ki açlardı.

Gerçekten de açtık. Yani ben ve Ivan yeni uyanmıştık ve doğal olarak açtık ama annemlerde feci açtı. Koca bir kase patetes salatasını ailecek mideye indirirken gözlerimi annemden alamamıştım. Kahvaltısını güzelce yapmış olmasına rağmen eski, aç iştahından eser yoktu. Çabuk yoruluyordu ve yüzü çok solgundu. Sanırsın kırk yedi yaşında bir kadın değil de atmışına merdiven dayamış bir babanneydi. Çenemi yumruğuma dayarken güzel olduğunu umduğum bir gülücük gönderdim anneme. O da gülümsedi bana doğru ama yorgun bir gülümsemeydi nihayetinde.

Böyle geçecekti işte bu günlerde. Yorgun ama istikrarlı. Yavaş ama vazgeçmeden.

***

Dört Ay Sonra,

Bu gün Ivan'ın hocası resmen yüzümüze bakarak şöyle dedi. "Sanırım riskli günleri atlattık. Keskin bir virajın arkasında bıraktık."

Aslında daha çok annem ve babamın yüzüne bakarak söyledi çünkü ben doktorun kapısına yaslanmış bir vaziyette içeri ile dışarı arasındaki o sınırda dikiliyordum. İçeri girememiştim çünkü doktorun güzel haberlerinden çok uzak şeyler durmaktan korkuyordum. Bu yüzden kapıda dikilmiş va kapının arkasında Ivan'ın elini tutarak heycan dorukta beklemiştim ama değmişti. Dudağımı ısırıp gülümsedikten hemen sonra delicesine bir hareketle sevgilime sarıldım. Bana sımsıkı sarılıp ayaklarımı yerden keserken "Doktorun iyisinden anlıyorsun kadın!" dedi kulağıma doğru.

"Öhöm!"

Yıldırım hızıyla birbirimizden ayrılırken saç diplerime kadar kızardığımı hissettim. Babam bizi birbirimize sarılıyorken görmüş müydü yahu? "Geçmiş olsun Canan Teyze."

Ivan ben kadar utanmış ama kuyruğu dik tutmak adına anneme geçmiş olsun dileklerini iletiyordu. Evlatları olarak ben geçmiş olsun dilemeyecektim. Geçmiş olsun diyenlere 'Oldu Allah'ımıza bin şükür.' diyecektim ama şu an utanmakla meşguldüm. Koca dört ay hiç yakalanmamıştık ama yakalandığımız o an şimdi miydi yani? Yüzümü kırıştırıp saçlarımı karıştırırken Ivan'm omuzlarından tutup "Sen bu gün burada kalırsın herhalde? dedim aramıza bir mesafe koyup. Kafasıyla onaylarken babam birden bizi durdurdu.

"Bizi otogara bırakınca geri döner."

Ivan'la ikimiz ve hatta birazcık annemle bile aynı anda şok olmuş gözlerle babama baktık. "Baba biraz dinlenseydiniz."

Yani tamam dört aydır bizdeydiler ama sürekli hastanedeydik yıpranmıştık. Birkaç hafta bizde kalsalar güzel olurdu mesela.

"Evet," dedi Ivan da bana katılarak. "En azından bir hafta daha kalın Mustafa Amca.

"Seni bilmem Mustafa ama benim kızımla konuşacaklarım var. Öyle erkenceden dönemem." Annemin de bize destek olacağına dair emindim ama destek olurken seçtiği cümleler tam bir gizemdi ve iyileşme haberinin üzerine bu tavır beni oldukça heycanlandırmıştı. Çatık kaşlarımla anneme sorgulayan bir bakış gönderdim. O ise kocasını ikna etmekle meşguldü. O ikisi önden giderken Ivan fırsattan istifade arkamdan belimi yakalayıp kendine çekmiş ve boynumu öpmüştü. Ellerinden kurtulmaya çalışmış ve dudaklarımdan firar olmak isteyen kahkahama engel olmaya çalıştım. Babam görürse biterdik!

Boynuma bir öpücük daha bırakırken "Tamam, sıkıştırmıyorum." diyerek gülümsedi ve beni azad etti. Koşturarak annemin arkasında bittim. Beni tam zamanında bırakmıştı çünkü tam da babamın arkasını dönüp, "Tamam mı?" diye sorduğu anda Ivan'ın kolları arasında öpülüyorken yakalanmak istemezdim. "Tamam mı dedim Leyla?"

"Efendim babacım?" İçimde, coşkulu denizlerde yelkenliye binmiş bir Leyla vardı ve bu sevinç kalbimde öyle bir ritim yakalamıştı ki, kulaklarım bu sayede hiçbir şey duymuyor; az buçuk duysa bile anlamlandıramıyordu. Babam, 'aklın nerde senin bakışları attıktan sonra' elini omzuma atmış ve beni hizasına çekmişti.

"Madem bu gün otogora gitmiyoruz o zaman uçak biletleri alalım diyorum."

"Tabii Mustafa amcacım." dedi Ivan ansızın arkamızda biterek. Önlüğünü ve steteskobunu dolabına bırakmış ve bize yetişmişti anlaşılan. Babam beni sürüklerken Ivan'da elini annemin beline yerleştirmişti. Sarılmıyordu ama bu hareketi nazik bir görüntü oluşturuyordu.

Hep beraber Ivan'ın arabasına nihayet bindiğimizde annemle tam olarak baş başa kalmamış olmamıza rağmen arka koltukta beraber oturuyor olmamızdan ve babamla Ivan'ın Fenerbahçe odaklı muhabbette koyu bir dalış yapmış olmalarından mütevelli annem bileğime dokunup bana baktı ve çenesiyle Ivan'ı gösterdikten sonra göz kırptı.

Annem göz kırptı! Annem?

Kocaman olmuş gözlerle anneme bön bön bakakaldım. Annemin Ivan ve ben arasında bir şeyler olduğunu çözmesinden çok göz kırpmasına şaşırmıştım. "Anne sen göz mü kırptın?" diye mırıldandım meraklı bir fısıltı ile. Kalıp konuşmak istediği konu bu muydu yani? Tabii ben onun kızıydım ve yaşımda gelmişti, üstelik anne iç güdüsünden olsa gerek bir sevgilim olduğunu hatta o sevgilinin Ivan olduğunu da sezinlemişti ama hastalık ertesi, hemen ertesi, konuşmak istediği konu bu muydu yani? Annem ön tarafa göz atıp hararetle defanslar hakkında yorumlar yapan ikiliye karşı dudak büzdü sonrasında ise tekrar göz kırparak konuştu.

"Valla Ivan'ın elimi öpüp anne demesine hiçbir itirazım olmaz kızım." dedi. Korku ile annemin elini sıkıp susması için bir işaret gönderdim ona. O itiraz etmezdi belki ama bu mevzuyu babam duyarsa sadece itiraz etmekle de kalmaz, belli başlı yerlerde hoyrat davranabilirdi. Buna hazır değildim doğrusu.

"Lütfeeen..." diye mırıldandım. "Evde konuşalım." Korkmuş olduğum her halimden belli olmalıydı ki annem gülerek başını salladı ve bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Oflayarak bende kendi pencereme döndüm. Annem çakmıştı işte. Oh mis! Neden tüm

anneler gibi bildiğini gizlemiyordu. Herkes bilirdi ki anneler her şeyi bilirdi ama bildiğini hiç hissettirmezdi. Ya peki benim annem? Bildiğini bana duyurmak için eve gidene kadar bile sabredememişti.

Ellerimi saçlarıma götürerek dudaklarımı ısırdım. Nasıl bir açıklama yapacaktım şimdi ben? Merve'li ya da Ersan'lı kısımları anlatamazdım. Ya bana ne zaman başladı, diye sorarsa. Dans dersleri alırken öpüştük, taa o zamandan beridir de içimizde ukte kalmış. Öyle olunca da ben Ivan'ın yanına, Paris'e uçtum. Orda da film koptu zaten' mi diyecektim?

Yutkunarak yüzümü buruşturdum. Annem illa ki bir itiraf bekleyecekti ve söyleyeceğim her şeyin az çok bende yankı bulacağına emindim üstelik.

Bittim ben! Bittim!..

***

Vicki gelmiş. Doğrusu şaşkınım ama bir o kadar da mutluyum çünkü annem komşusunu görür görmez ona sarılmak için yanımdan ayrıldı ve bende bu sayede annemin kararlı adımlarla bana koşan sorgulamasından kaçıp Lena'ya sığınabildim.

Vick'i, Lena ve Yağız bahçemizde ki kamelyada otururup konuşuyor ve sürekli gülüyorlardı. Annem Victoria'ya sarılmak için hamle yaptığında ben müstakbel anneme havadan bir 'hoşgeldin savurup kızının kolundan yakaladım ve beraberimde mutfağa sürükledim. Hala gülüyordu. Herhalde keyifli bir sohbetin ortasından çekip çıkartmıştım onu.

"Annem biliyor!" dedim o bir bardak su için yeltemişken. Tek kaşı havada, tebessümü hala dudaklarındaydı. Bardağı dudaklarına

götürürken de hala gülüyordu hatta. "Bir tepki versene! Annem Ivan hakkında 'Damadım olsa dert etmem.' dedi diyorum sana."

"Ne güzel işte." Ellerini tezgaha yaslarken sırıttı. "Cicim sen dört aydır abimle fingirdiyosun zaten."

Kafamı sallarken tebessüm ediyordum ama bu komik bir durum olduğu için değil sinirim bozulduğu içindi. "Kelimelerini düzgün seç." dedim parmağımı sallayıp. Burnunu kırıştırıp kafasını sallayarak beni ciddiye almadığının bir mesajını verirken devam etti.

"Yalan mı kızım? Kaç kere gördüm ben, geceleri hep birbirinizin odasına giriyordunuz." Elimle ağzını kapatıp gülmeme engel olmaya çalıştım.

"Röntgenci misin sen be?!" Kollarımı tutup aşağı indirdi ve benden beter gülmeye başladı.

"Valla ister röntgencilik de ister başka bir şey." dedi fısıltıyla. "Kapalı kapılar ardında ne halt yediğiniz beni ilgilendirmez ama belli ki annen çakmış güzelim. Hadi hayırlısı ama kasma bu kadar ya. Nasıl olsa akşama herkes öğrenecek."

"O ne demek ya?"

"E annem buraya boru olsun diye gelmedi herhalde."

"Ne diye geldi peki?" Lena bana gerizekalıymışım gibi baktıktan sonra gözlerini devirdi. "Devirme şu gözlerini!"

"Bir tek annem burda olsa yine iyi." dedi umursamazca masaya geçip. "Akşama babamda geliyor. Allah'ın izniyle. Peygamberin kavliyle, Mustafa amcanın gazabıyla seni abime isteyecekler."

"Ne?!" Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden etrafımda dönerek bir tur attım.

"Herkes biliyor kızım." dedi keyifle. "Dün sizin şu fingirdeşme durumunuzdan az biraz anneme bahsetmiş olabilirim. Annemde sanırım annene birazcık bahsetti. Eh, galiba annende bu güzel haberi babanla paylaşmış sonunda da sanırım oturup düşünmüşler ve 'Gençler anlaştıysa bize laf düşmez.' demişler. Sabahta annem babamı aradı, birkaç saate burada olur herhalde." Sırıtarak anlattığı her bir heceyi eşek sudan gelene kadar pataklamak istedim ama en çok Lena'yı pataklamak istedim. Bizi ifşa etmişti! Bende kara kara durumu nasıl açıklayacağım diye düşünüyordum. Her şey açıklanmışta bir saf ben kalmışım resmen.

"Sen bizi ispiyonladın yani!" dedim inler tonda. Omuz silkerken hiçte üzgün görünmeyen sayın ispitçi aynı zamanda da oldukça keyifli tavırlarla mimik yapıyordu bana. En sonunda kısık bir kahkahayla kafasını geriye atarken, "Daha ne kadar gölgelerde kalmayı planlıyordunuz ki?" dedi hafiften ciddileşerek. "Hem bekleyince ne olduğunu gördük. En iyisi bu değil mi sence de? İşi birazcık resmiyete dökersek aranıza girmeye kimse cesaret edemez."

Tabii, bu bir yönden doğruydu ama öte yandan babamın vereceği tepkiden korkuyordum. Neticede yıllarca beni Ivan'dan 'o anlamda' korumaya çalışmıştı. Gelinen şu noktada ise Ivan ve ben birlikteydik. Hangi baba çıldırmazdı. Avuçlarımı yanaklarıma koyarken "Bittik." diye mırıldandım. Babam bize olumlu cevap verse dahi kök söktürecekti, kök!..

"Leyla,"

"Anne,"

Vicki ve annem eşikten geçip yanımıza geldiğinde ben çoktan kaçmak için bir hamle yapmıştım ama annem benden hızlıydı ve ben daha bir adım atmadan "Otur." demişti.

"Sorgu vaaaar..." Lena kısık bir şekilde kahkaha atarken içimden onu boğmamak için kendime hakim olma telkinleri veriyordum. Derken Ivan yukarı çıkmak amacı ile mutfağın önünden geçti ama Vicki anneminkine benzer bir ifade ile Ivan'a seslendi. Anlaşılan çapraz ateşe tutulan bir tek ben olmayacaktım.

"Vy siditye. malenkiy çelovek. (Sende otur küçük bey.)" Vay canına Vicki Rusça konuşuyordu. Bu onun otoritesini ortaya koyması gibi bir şeydi. Birazdan Türkçe'ye dönerlerdi ama zaten bu önemli değildi. Eğer Vicki bir şeyi Rusça söylüyorsa yapmak zorundaydınız.

Ivan elleri trabzanda kalakalmış işin içinden nasıl sıyrılsam bakışları atıyor, merdivene doğru yükseliyordu. "Mama (Anne)," Oysa Vicki'nin vazgeçmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Oğluydu yahu. Ayrıca ateş hattının ortasında beni tek bırakmakta ne oluyordu. Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde bir ettikten sonra bende konuştum.

"Otur, Ivan."

Bu sefer bir şey diyemedi ama kekelemesini görmek mutluluk vericiydi. Annesine karşı gelmesinden hoşlanıyor değildim ancak bana karşı gelemiyor oluşu tarifsiz bir doyum veriyordu bana. Çıktığı merdivenden hafif bir sıçrama ile geri inip tebessüm etti. "Aslında biliyorsunuz, benim hastanede olmam gerekiyor. Malum, hassas bir işim var; insan hayatı--"

"Tyepiyer vy gavorite mnye.kak davno vy vı nye vı lyublen. (Şimdi, hemen anlatıyorsun. Bu kıza ne zamandır aşıksın?)" Vicki poposunu masaya yaslamış ellerini de ceplerine sokmuştu. Benim anneme nazaran daha uzun olan boyu ve atletik vücudu ile daha genç görünüyordu ama kesinlikle otoritesiz değildi. İstese Ivan'ın kulağından tutup onu yanıma oturtabilirdi. Öyle bir kararlılığa sahipti.

"Detayları Leyla biliyor anne." dedi kaçmak adına Ivan. Neden kaçıyordu ki? Her bir haltı öğrenmişlerdi işte. Yanımda olmaktan mı korkuyordu yoksa bizi tutacakları yaylım ateşinden mi bilmiyordum ama az daha yeni yetme gelinler gibi nazlanırsa kaynama noktasına gelen sabrım patlayacaktı? "Aranızda kız kıza halletseniz?"

Sabrım patladı. "Az daha nazlanırsan ortada kız kıza halledilecek bir mevzu olmayacak." dedim tek nefeste dudak büzerek. Ivan olduğu yerde yaylanarak bana baktı ve dudaklarını ıslattıktan sonra nefesini dışarı üfleyip "Emir büyük yerden." diyerek bize doğru yürüdü. Lena çaresizliğimize katılarak gülüyor, annem hayretle tebessüm ediyor Vicki, ise elini beline yerleştirmiş, Ivan'a kocaman olmuş gözlerle bakıyordu.

"Biz büyük değiliz çünkü!" dedi sonunda annesi kızgınlıkla. Dediğim gibi annesinin sözünü dinlemiyor oluşunu tasvip etmiyordum ama bi' zahmet benimkini dinlesin artık.

Ivan ellerini teslim olurcasına açtıktan sonra genişçe sırıtıp "Tamam," dedi. "İkinizi de dinliyorum, oldu mu?" Annesi ikimize birden kızgınlıkla bakıyordu oysa bunu yapmasına hiç ama hiç gerek yoktu çünkü ben bu bakışların çok ama çok öncesinde gerilmeye başlamıştım bile.

"Anlatın köleler!" derken Lena elindeki su bardağını masaya yargıç tokmağı gibi indirip gürültülü bir kahkaha attı. Ona sinirle bakmaya hazırlanıyordum fakat Vicki bizden önce davranmış ve "Stev! diye onu azarlamıştı. Vicki bu gün haddinden fazlaca mı sinirliydi yoksa bana mı öyle geliyordu yahu? Yani sonuçta o oğlan tarafıydı, tedirgin olması, bizi sıkıştırması gereken annemdi, Victoria değil.

Parmaklarımla oynayıp yere bakmaya başladım. Soru sorulmadan bir şeyler anlatmaya başlayacak değildim. Birincisi bu tür şeyleri anneye anlatmak gerçekten kolay değilmiş, ikincisi

gerçekten korkuyordum ve nereden başlayacağımı bilemiyordum. Saçlarımı geriye iterken Ivan'a çaktırmadan bir bakış attım. Dudaklarını büzmüş, başını sola yatırmıştı ve masanın altında dizini zıplattığını da hissedebiliyordum. Stresliydi. Sonunda "Gazamız mübarek olsun." diye fısıldadı ve boğazını temizledi.

"Evet, biz birlikteyiz." dedi birbirine geçmiş parmaklarımı ayırıp elimi tutarken. Kanım bir yarıştaymış gibi yüzüme doğru koşuyor ve yanaklarımın alev alev olmasına sebep oluyordu. Dudaklarımı dişlemeye başlamışken cesur sevgilim, Ivan, bir kez daha konuştu. "Çokta ciddiyim, Canan teyze. Bayağı bildiğin kızınla evlenmek istiyorum."

Boğazım kuruduğundan Lena'nın tutmakta olduğu bardağa uzandım. Üstüme dikili bakışlar altındayken bu hareketim bile adeta bir işkenceye dönüştüğünden kaşlarımı çatmadan edemedim.

Sorular cevaplanmadan bir bir yağmaya başlamıştı. Hızlı bir dolu gibi üzerimize yağdırıyorlardı soruları. Bu işin ne zaman başladığından, ne kadar ileri gittiğinden ve hastanede, Merve'nin bana olan çıkışına kadar her bir detayı sordular üstelikte herhangi bir cevap vermemişken. Sadece soruyorlar ve bizi köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Başıma bir bıçağın saplandığını hissettim. Ya da ona benzer bir ağrı saplanmıştı. Bilmiyordum. Ivan'la sevgili olmamak stresti. Olmakta stresti. Bu işi açıklamakta stresti. 'Her şeyinle stressin be sarışınım.' diye geçirdim içimden.

Elimi şakağıma bastırıp nefes aldım. Baygın bakışlarım arasında Lena'ya bakıp hafifçe başımı salladım. Gözlerini devirdi ve meraklı anneler grühuna 'Geri basın paçozlar!' hareketi yaptı.

"Biraz sakin lütfen." dedi bana bakıp anlayışla. "Anlatacaklar." Bir derin nefes daha aldım Bizi ispiyonlayan bu anakonda olsa da yardımımıza koşan yine aynı yılan olmuştu. Saçlarımı kaşırken Ivan'a bir bakış attım. En az benim kadar sıkkın görünüyordu.

"Pekala," dedim boğazımı temizlerken. "Madem çok merak ediyorsunuz nasıl başladığını anlatayım." Ivan elimi sıkarken ben gözlerimi hafifçe yumdum. Belki biraz kızarlardı ya da anlayışla karşılarlardı kim bilir? "İstanbul'a geldiğimizde başladı. Burada son senemi okumaya geldiğimde bir dans kursuna yazılmıştık. Orda beraber dans etmeye başladığımızda başladı bu. Ama tabii başlayan ilişkiler değildi, duygulardı sadece. Anne, hayır, bana bakma öyle." Annem kaşlarını çatmıştı. Bunun onaylamaz bir ifade olduğunu bilmeme rağmen üzerime alınmayı reddettim. Kardeşimin ölmesi kimsenin suçu değildi, gerçi ben kendimi bir süre katil gibi hissetmiştim, ama İstanbul'a kaçmam onların suçuydu. Beni istek ve arzu ile Ivan'ın kolları arasına atıvermişlerdi. Direnmeme rağmen bu kadar olmuştu işte. Onun yatak kızı değildim ya sonuçta. Onu seven, onunda sevdiği kızdım halen. "Biz... Bu yaza kadar da arkadaştık üstelik. Anne aramızda yıllarca devam etmiş bir ilişki yok." Ivan'ın elini bırakıp anneminkini yakaladım.

"Siz buraya tedavi için gelmeden bir ay önce başladı." dedi Ivan bana destek verircesine. Süreyi esnek tutmasını sevmiştim. Ivan'ın hastaneden çıktığı zamanlara denk geliyordu bu zaman dilimi. Ne tesadüftü ki bu da Merve'nin manyak olduğunu öğrendiğimiz zamanlardı. Dudaklarımı ıslatıp kaşlarımı kaldırdım. Elimle Ivan'ı gösterip

"Onun yataktaki hasta hali beni uykuya yattığım saf dünyamdan uyandırdı." dedim Vicki'ye bakıp. Bu onun Hakan amca ile olan aşkının masal cümlesiydi. İşler ne kadar berbat sonuçlanırsa sonuçlansın hayatının aşkını hep böyle anlatmıştı bize Vicki. 'Sonunun böyle olacağını baştan söyleselerdi ben yine de severdim onu.' diyen kadındı o. Vicki'nin gözlerinin içine bakıp bunu hatırlamasını, beni anlamasını ve gaddar kaynanayı oynamaktan vazgeçmesini umdum. "Ivan ölebilirdi ve ben onsuz

bir dünyada yaşamak istemediğimi ancak fark ediyordum." dedim usulca.

Ivan damağını şaklatıp benim dingin anlatışımı bölene kadar ne kadar duygusala bağladığımı fark edememiştim. "Tabii bu işin Leyla kısmı anneciğim." dedi anneme karşı koca bir tebessümle. "Ben kızınızı ergenliğe girdiğimden beri istiyorum."

Saç diplerime kadar kızardığımı hissedip Ivan'ın belini dirseğimle sertçe dürttüm. Kelimelerini biraz daha dikkatli seçse ölür müydü yani?

"Pekala." dedi Victoria alnını ovup sandalyesinden kalkarken. "Onu görebilir miyim? Şeyi yani..." Bana sürekli kaçamak bakışlar atıyor olmasının nedeni anlayamadığımdan telaşla Lena'ya döndüm. "Şeyi." diyordu sürekli eli ile havada daireler çizerken. Sonra kendi göğüs kafesini göstererek bir kez daha sorunca neyi olduğunu anladım. Kolyemi tişörtümün altından çıkartırken kadının nefesini tuttuğunu ve dolu gözlerini saklamak amacıyla saçlarını öne düşürdüğünü gördüm.

"Annecim ama," Lena annesine sarılırken Ivan gülümsedi.

"Şimdi ikna oldun mu?" diye sordu kucağına hem kardeşini hem annesini alırken. Kadının gözyaşlarına boğulması an meselesiydi. Bunun sebebinin o kolyenin kendi boynunda ne kadar az durduğunu... Neden o kadar az durduğunu sorgulamasından ileri geldiğini düşündüm. Bizim aşkımız da büyüktü. Yani her aşık gibi bana büyük geliyordu tabii ama Vicki ve Hakan'ın aşkı daha büyüktü. Böyle bir aşkın karşısında boyun eğmemek ne haddime diye düşünüp başka yöne baktım. Nasıl ki onlar benim her şeyimi biliyorlardı bende onların her şeyini biliyordum. Bu sarılmada söze dökülmemiş onca acı hatıra, bir sürü beklenti ve 'hala umut' vardı. Hal böyle olunca göz dikip bakmak biraz ayıp oluyordu. Anneme dönüp hafifçe omuz silktim. O da anın ne kadar özel olduğunu biliyor olmalı ki bana döndü. Yüzünde samimi bir gülümseme

olmasına rağmen meraklı bir ifade de vardı. Yanıma gelip az önce Ivan'ın kalktığı yere otururken gözlerini bana dikmişti.

"Anne bakışından hiç hoşlanmadım." dedim kirpiklerimin altından.

"Doğruyu söyle; ne kadar ileri gittiniz?"

Yutkundum. İşte asıl sorgu şimdi başlamıştı. Elbette onları korkutacak bir yaramazlık yapmamıştık; bunu da göğsümü gere gere söyleyebilirdim ama problem bu da değildi zaten. Problem bize inanmalarıydı. Ivan Rus'tu ve biz aynı evde yaşıyorduk ve annem bu konularda ateş barut misali düşündüğünde bize inanması biraz zordu. "Sadece bir kez sarılıp uyuduk." dedim fısıltı ile.

Yalandı. En başta öpücükler vardı ama onları da itiraf etmeyecektim. Ne kadar azını bilirlerse o kadar iyiydi.

"Leyla?" dedi başını yana eğip.

"Anne?" diye taklit ettim onu. "Ivan'ı tanırsın. Düne kadar da onda kalmama gözünüz arkada kalmadan izin veriyordunuz. Şimdi de senden sözüme güvenmeni istiyorum annelerin Quin Elizabeth'i. Gittiğimiz en ileri nokta bu. Gerçekten."

***

Tepsiyi karnıma bastırıp babamın sinirden kıpkırmızı olmuş suratına baktım. "Hayır! Vermem! Kızımı sana vermem!"

Dudağımın içini ısırmaktan parçalamıştım. Endişemden tırnaklarımla parmaklarımı sertçe taciz ediyordum ve sinirimden dolayı kulaklarımda atan nabzım sağ olsun etrafı pek net duyamıyordum. Babam başını göğe dikmiş kesin bir dille beni vermeyi red ediyordu.

Hakan amca "Eninde sonunda bizim kızımız olacak Mustafa, gel inat edip geceyi zehretme." diyor, annem istikrarlı duruşunu kaybetmeden kocasına dik bakışlar atıyordu. Lena yanımda elimi tutup kulağıma

"Korkma kızım. Bunlar sizin adetleriniz değil mi?" diye sordu. Şayet babamla aramda normal bir baba kız ilişkisi olsaydı o zaman bu tavırları için endişelenmezdim ama aramızdaki baba kız ilişkisi normal değildi ne yazık ki... Derken Ivan'ı kolu altında dah fazla zapt edemeyen Yağız, çocuğu serbest bıraktı ve Ivan bana şöyle bir bakıp gülümsedikten sonra bizden tarafa bakmayı red eden babama döndü.

"Vermiyor musun kızı Mustafa amca?" diye sordu kararlılıkla. Babam cevap bile vermedi. Sadece kafasını salladı. Endişe minik bir serçe gibi göğsümde çırpınıyordu ve ben bu çarpıntıdan hiç mi hiç hoşlanmamıştım. Bakışlarımı yere dikerken gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. En güzel gecemi mahvetmek zorundaydı zaten. Bu düşünce ile tepsiyi Lena'ya verip siyah eteğimi düzelterek ayaklandım. O adamın inadı kırılmadıkça bu gece değil en güzel gece olmaya, güzel sıradan bir gece olmaya bile aday gösterilemezdi. Ayağa kalkmamla tüm gözler bana döndü. İki tanesi hariç. Biri Ivan'ın biri de babamın olan o iki bakış hala aynı yerlere sabitti. İçimden 'İyi geceler.' dileyip odama çıkmak ve babama yönelik hain planlar yapmak vardı ama daha ağzımı açıp 'iyi' diyememişken Ivan bir fırtına gibi esip yanımda bitti ve elimi tuttu. Merakla ona bakarken Ivan tekrar konuştu. "Sen kızını bana vermiyorsun ama bak," dedi tekrar babama. Bir olmuş ellerimizi havaya kaldırırken bir kez daha "Bak, Mustafa amca." dedi. Babam zoraki bir halde döndü bize. "Senin kızın elimi tuttu bile."

Ivan'ın sözleri havada asılı kalırken bende parmakları arasındaki parmaklarımı havaya kaldırıp tekrar sardım onun eline. Bana bir gülümseme bahşettikten sonra devam etti meydan

okumasına. "Sen istersen yine verme kızını Mustafa amca; vazgeçecek değilim ama bunu da bil. Sadece usul erkan yerine gelsin istedim ben. Sen kızı ister ver ister olmaz de Leyla benim." dedim usulca. Nefesimi tuttum. Söyledikleri kumar oynamak gibi, ya hep ya hiç dercesine idi ama her ne pahasına olursa olsun onun yanında dik durmaktan, onunla aynı fikirde olmaktan gurur duyuyordum. Ivan'a destek verircesine bir kez daha elini sıktıktan sonra ben konuştum bu sefer.

"Benimde vazgeçmeye hiç niyetim yok baba." Daha uzun cümleler kurulabilirdi. Merve ve Ersan'ı geride bırakabildikten sonra vazgeçmeye hiç niyetli değilim gibi mesela ama ne önemi vardı ki? Hem onları atlatmıştık. Sıradaki engel babamdı ve bu söz vazgeçmeyeceğimizi anlaması için oldukça yeterliydi bence.

Babamın gözleri birkaç saniye ellerimizde takılı kaldıktan sonra ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden aramızdan geçip gitmek adına bir hamlede bulundu. İşte o zaman Ivan son kozunu oynayarak beni arkasına aldı.

"İki ay içinde Paris'e dönmem gerekiyor. Oraya ya evli bir adam olarak yanımda eşimle giderim ya da düğünü orada yaparım. Kızınıza dair her şeyi kaçırırsınız 'BABA.'" dedi babamın tam arkasından. "Düğününü kaçırırsınız. Hamileliğini kaçırırsınız. Torunlarınızı kaçırırsınız."

Babam tereddütle durduğunda odadaki herkes nefesini tutmuştu. Lena bile. Lena bile diyorum çünkü o bu tür mevzularda en az etkilenenimizdi. Sonra birden yine o çatlak kız durumu kurtarmak adına atıldı ve konuştu.

"Aaa ama Mustafa amca! Ben abimin düğününde çifte telli oynamak, en yakın arkadaşımla halay çekmek istiyorum." dedi komik bir ses ve katii kararlılık ile. "Şimdi sen böyle yaparsan biz Paris'in hangi köyünde roman havası oynayacağız?"

Sorular az birazda olsa havanın gerginliğini alırken gülümsedim; hala bir umut babamdan çıkacak olan o onayı bekliyorduk. Ama içimden bir ses sürekli 'Avcunu yalarsın.' diyordu. Sıkıntı ile dudaklarımı ıslatırken başımı yana eğip nefesimi dışarı üfledim. Bıkmıştım! Öyle ya da böyle, hayatımın sürekli aptalca bir sebepten dolayı sabote edilmesinden sıkılmıştım. İpleri elimi aldım bende.

"Tuttuğum eli bırakmayacağım baba. Sen olsan da. Olmasan da..." dedim tek solukta. Ivan'ın ki, Lena sağ olsun, yumuşatılmış bir tehditti. Benimkisi ise düpedüz bir tehditti.

Yaklaşık on saniye süren bir bekleyişin ardından babam ne gitmeye ne de kalmaya dair bir işaret vermeyince sonunda annem ipleri benim bıraktığım yerden alıp babamın yanına gitti ve babamın omuzlarından tutup koltuğa oturturken "Haydi," dedi sanki ortam hiç gerilmemiş gibi. "Düğünün detaylarını konuşalım."

Bir elim hala Ivan'ın elini tutuyor diğer elimse eteğimin belini kaygı ile çekiştiriyordu. Babam belli belirsiz onay verene kadar süren bu durum annemin gözleri ile beni çağırması ile son bulurken Ivan elimi destek verircesine son kez sıkmış ardından beni azad edivermişti.

Ayağımdan topuklu ayakkabıları çıkartıp kendimi yatağa attım. Ne geceydi ama?! Sabah anne gazabından akşam baba inadından resmen sürünmüştük. Ama elde ettiklerimiz paha biçilemezdi. Hoş babam hala pek hevesli değildi ama bana dair kaçırmak istemediği şeyler olduğunu görmek güzeldi. Tek bir şey dışında. Düğünü önümüzdeki hafta sonu yapmak istemişti. Elbette bu fikre evet diyen olmamıştı fakat isteği bende şu hissi uyandırmıştı; kızları olarak sanki fazlalıkmışım da beni olabildiğince hızla elden çıkarmak istiyordu. Bu gerçekten canımı sıkmıştı. Hal böyle olunca başıma saplanan ağrıları da göz ardı edememem gayet normaldi tabii. Gece iki gibi kalkıp Ivan'ın

yanına gitmeye karar verdim. Madem uyuyamıyordum, üstelik bunun sebebi de madem Ivan'la ortaktı o zaman bu derdimi onunla paylaşayım dedim.

Altımda, iyice soğuyan hava sağ olsun, bordo bir eşofman altı üstümde ise beyaz bir tişört vardı. Elbette bir de eşofmanın ceketi. Saçlarımı dağınıkça tepede topladıktan sonra kollarımı sıvıyarak kapımı açtım. Ivan'ın gecenin bu vakti benim gibi düşünüyor olduğunu görmektense uyuyor olduğunu görmeyi umuyordum çünkü şayet onu uyuyor görürsem bu büyüyüp kocaman olmuş problemleri sadece benim dert ttiğime emin olurdum. Buna ihtiyacım vardı!

Bu ihtiyacımı gidermek amacıyla koridorda Ivan'ın odasına doğru tam yönelecekken babamın silüetini merdiven başında otururken gördüm. Bana doğru şöyle bir baktıktan sonra kafasını hemen önüne çevirince içimden okkalı bir küfür geçirip merdivenlere yöneldim. Kör karanlıkta oturan adam beni görmesine, ona yaklaşana adım seslerimi duymasına rağmen kafasını yerden kaldırmayınca bir kez daha küfür savurdum içime içime. Derken heybetli cüssesi doğruldu adamın. Dedim ya ortalık kör karanlık olunca bu hareketi omurgamdan aşağı bir ürpertiye sebep oldu. Hal böyle olunca ışığa uzanıp açtım. Babamın eli çenesini sıvazlıyor, ayakları kaçmaya hazırlanıyordu. Koridordaki saate göz attıktan sonra bir iç çekerken korkak adamın hızlı kaçışlarına engel olmak adına önüne geçip kollarımı göğsümde bir ettim. Bakışlarımın umduğumdan sert olmasını diliyordum; nitekim ancak böyle reaksiyon alabilirdim ondan.

"Bu gerçekten böyle mi olacak baba?" diye sordum merakla. Bu sabahtan beri yüzüme bakmaması, benle doğrudan konuşmaması üstelik bir de bir hafta içinde beni evlendirmek istemesi... Ivan'la aramızda gelişen hadiseler yüzünden kızgın olacağına emindim ama kırgın olması? Bunu beklemiyordum. Üstelik neden kırgın olduğu konusuna da mantıklı bir cevap

bulamıyordum. "Beni elinde kalmış defolu mal gibi hemen elden mi çıkartmak istiyorsun yani?"

"Leyla?" dedi yüksek bir tonda sitemle. Sözlerimi tasvip etmiyordu anlaşılan ama bana bunları söylemeye sevk eden kendisi iken sözlerime kızamazdı. "Ben seni elden falan çıkartmıyorum. Sadece..."

Üzerine doğru eğildim. Izdırap çekiyor gibiydi ve bu çok anlamsızdı. Çok çok anlamsızdı. Evlilik onunda yaşadığı bir gerçeklikti. Ne için benim bunu istememden ızdırap duyuyordu ki?

"Baba?" Birden sarıldı.

"Benim hatam." dedi titreyen sesi ile saçlarımı okşarken. "Sevmek bir hata değil elbet ama senin Ivan'ı seviyor olman benim hatam kızım."

"Baba?" diye sordum bu sefer endişe ile. Ağlıyordu. Sesi pişmanlık doluydu ve kesinlikle bana ilk kez içten bir şekilde dokunuyordu. Hem yüreğiyle hem de sözleriyle. Beni kendinden bir adım uzaklaştırıp yüzümü avuçları arasına aldı.

"Biliyorum su akar yolunu bulurdu. Ben o hatayı işlemesem de yukarıda ki yazdıysa bir olurdunuz siz ama Leyla... Bazen düşünüyorum da... Ata ölmeseydi... Seni suçlamasaydım."

Araya girmek adına babamın kollarını yakaladım. Ata hepimizin kanayan yarasıydı. Babamla aramdaki duvarın yegane sebebiydi; ama Ivan'ın o duvarda bir alametifarika olduğunu görmek... Bu alametifarikanın babamın hassas noktası olduğunu fark etmek... Tuhaftı. Başımı hızla sallayıp babamın kolunu sıktım. Babamın Ata'nın ölümüne dair hiçbir sözünü duymak istemiyordum. Yıllarca kendime onun katiliyim diyerek işkence etmiş ve zar zor o dönemi atlatabilmiştim. Başa dönmek istemiyordum. Ayrıca, bu doğru değildi. Ben katil değildim ya da suçlu sadece günah keçisiydim ama üstünden yıllar geçmişti değil

mi? Ben atlatmıştım yani babamın da ızdırap çekmesine gerek yoktu

"Seni suçlamasaydım Ivan seni çekip buraya getirmeyecekti. Aramızda onca soğukluk, mesafe girmeyecekti. Sen o mesafeden korkup Ivan'a sığınmayacaktın. Yanlış anlama. Emanete yan gözle baktığı için tabii o hergeleyi boğmak istiyorum ama kızım, doğruyu seçtiğin için de mutluyum. Ben sadece 'Keşke' dediğim çok hata yaptım ve bu hatalarda seni bu gün verdiğin karara kadar getirdi." Babam konuştukça kendini kötü hissediyor, her itirafın ardından ölmek istiyor gibi görünüyordu. Onunda söylediği gibi aramızda mesafeler vardı ama ne olursa olsun. O benim babamdı ve ben onun daha fazla suçlu hissetmesini istemiyordum. Ansızın babama sarılıp konuştum.

"Bu kadar muhteşem bir hata yaptığın için sana minnettarım babacığım!.."

Bir kez daha sarıldı bana. Bende duygulanmıştım doğrusu. Bu günkü karın ağrısının huzursuzluk çıkartmak değil de suçluluk duygusu olduğuna sevinmek hastalıklı mıydı bilmiyorum ama inkar etmeyeceğim; beni rahatlatmıştı.

***

Önümüzdeki hafta sonu Parise gidiyoruz. Her şey ayarlandı. Biletler tamam, araba tamam, ev tamam. Her şey kocam tarafından halledildi. Kocam diyorum çünkü dün Ivan efendiye bastım nikahı! Çok eğlenceliydi. Sabah elinde kahve kupası ile odamda bitti ve yumuşacık bir tonda kulağıma mırıldandı. "Kalk hadi yelloz. Yoksa nikaha geç kalacaksın."

Ellerimden tuttu ve beni yattığım pozisyonda acımasızca ayırırken tekrar mırıldandı. "Ve nikahı kaçırırsan, Tanrı şahidim

olsun ki beni bir daha nikah masasına oturtamazsın. Nikahsız yaşarız ona göre."

Ona dil çıkarttım ve annem odaya girip bizi uygunsuz pozisyonumuzdan ayırana kadar beline kollarımı dolayıp "Sen benimsin Leyla! Benden başkası sana bakamaz!" diye bir zamanlar onun bana gösterdiği sahiplenmenin kötü bir taklidini yapıp durdum. O da sahte bir sinirle tikimle oynayarak bana karşı bir savunma taktiği uyguladı. Bu durum annem gelene kadar devam etti. Ani bir öksürük ve dik bakışlar eşiğinde Ivan yatağımdan kalkarken ben dağınık saçlarımı geriye ittim ve tebessümümü gizlemek amacıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha nikahlanmadığımıza göre annemin karşısında böyle davranmaktan çekinmem gerekiyordu fakat ne yazık ki bunu yapamıyordum. Ivan odadan çıkarken arsızca sırıttım ve parmaklarımı havaya kaldırıp sallarken kıkırdadım. Annem onaylamaz tavırlarla kaşlarını çatıp dolabımı açarken oldukça keyifsizce "Kalkta duşa gir istersen." Dedi. Kısık gözlerimle esneyerek gerindim. Ivan'ın bana hazırladığı kahvemi yudumladığımda ise annem çoktan nikahta giyeceğim beyaz, kolsuz elbiseyi çıkartmış; yatağa, önüme, koymuştu.

"Gergin misin anne sen?" diye sordum pikemi göğsüme bastırıp ayaklanarak.

"Eh," dedi annem masamdaki evrakları toplayarak. "Baban tüm gece 'Ivan onu üzerse öldürürüm!' deyip durdu. Sense burda nişanlınla artık ne yapıyorsan... Dengemi şaşırdım sadece." dedi. Elimi kalçama yaslayıp güç alarak gözlerimi devirdikten sonra ayaklarımı sürürcesine annemin yanına gidip kollarımı boynuna doladım.

"Ne yapayım annem? Evleniyorum diye karalar mı bağlayayım?"

Kadın derin bir nefes alıp hasbinallah çekerken ise gülümsedim. Oysa aynı ifade ile sadece kızmakla yetindi. "Leyla!"

Ama biliyordum ki ben banyoya girerken hınzır bir gülücük onunda dudaklarına konuvermişti.

Aynı gün içinde pek çok vukaat oldu. Aslında bunları anlatmak ne kadar gerekli bilmiyorum çünkü hepsi de her nikahta vukuu bulan olaylar. Mesela babam, nikah memurunu beklerken sürekli Ivan'a ne kadar güzel satır kullanabildiğinden bahsetti (Ve nikah memuru nikaha yarım saatten fazla geciktiği için babam oldukça fazla tehdit savurdu Ivan'a). Ya da Lena, etrafta zıp zıp zıplayıp sürekli balayında nereye gideceğimizi sordu (Ki aslında bu benimde çek merak ettiğim bir konuydu çünkü Ivan bu tatil meselesini sır gibi saklıyordu.) ve bu durum davetliler arasında utanmaya yol açarken babamın yumruklarını sıkmasına neden oldu. Egor (Ivan'ın yakın arkadaşlarından bir tanesi) geç gelen nikah memurunun rekorunu egale edip daha da geç geldi ve bu hepimizi strese soktu çünkü o Ivan'ın nikah şahidiydi. Benim şahidim ise Lena'ydı ve Allah'ım, hiç susmadı. Ama sonunda nikah memuru tuttuğumuz küçük kafeye teşrif etti ve bizim 'Evet! demek için can attığımız o soruyu sordu.

Doğrusu, öyle peri masalı gibi bir durum yoktu ortada; çünkü, birincisi nabzınız o kadar şiddetli atıyordu ki kulaklarınızda, soruyu duyamıyordunuz, İkincisi, eğer en az benim kadar aşıksanız kalbiniz izninizi istemeden ikamet ettiği o göğüsten süratle ayrılıp alakasız bir yer olan ağzınıza geliyordu. Heycanınız, midenizde balo veren kelebeklerin arasından sıyrılıp, küçük bir serçeye dönüşüyor ve kalbinizin göğüs kafesinde açtığı o büyük boşlukta kanat çırpmaya, elleriniz buz gibi terlemeye, vücudunuz titremeye başlıyordu.

Evlenmek hasta olmak gibi bir şeydi, inanın.

Ama güzel bir hastalık.

Evlenirken böyle hissetmiştim, peki ya imza atarken? Elim terli olduğu ve bedenim de, beynimden gelen 'sakin ol.' komutunu pek umruna takmadığı için kalem sürekli kaydı ve ömrü hayatım boyunca ısrarla denesem de atamayacağım bir imza attım.

Aynı dakikalarda Ivan da benden pek farklı değildi. Sadece daha kantrollü davranıyordu. Etrafa benim gibi sürekli otuz iki diş sırıtmaktansa daha karizmatik hareketlerle tebessüm ediyor, Egor'la kendi aralarında paslaşıyor ve gözlerini nikahımıza teşrif eden küçük grubumuzda gezdiriyordu. Belki de onun bu sakinliği nikah şahidinden ileri geliyordu çünkü benim sürekli kahkaha atan ve etrafımıza sürekli, evdeki aşık, bizi anlatan deli şahidimin aksine Egor, sakin kalmayı ve coşkusunu dillendirmek istediğinde Ivan'a eğilerek ifade etmeyi tercih ediyordu. Ama göstermese de Ivan'ın da heycanlı olduğunu biliyordum çünkü masanın altındaki dizini bir an olsun zıplatmayı kesememişti. O 'Evet,' deyip imzayı atarken dudağımın içini ısırıp gülümsedim. Şahitler oturdukları yerde, annemler ayakta, Yağız yanıbaşımda alkış tutarken kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum.

"E, hadi." dedi. Ivan herkese uyup bize göstermelik bir alkış tutarken. "Basmayacak mısın ayağıma?" İçimde gülmeye dair daha beter bir duygu uyanırken, kocamın dediğini yaptım ve ayağına hafifçe bastım. Tabii, bu sadece nikahtı. Asıl düğün önümüzdeki hafta! Biletleri aldık, bavulları topladık diyorum ya hani, hah işte, düğünü yapıp Paris'e uçacağız. O yüzden bu hafta deli gibi geçti. Evi temizledik, (Dip bucak, temizledik, hani olurda Sezercik kadar yaramaz bir karınca evin en kuytu köşesinde ergenliğe girmek isterse, tertemiz bir köşede isyan edecekti.) Yemekler hazırladık, Ivan'la kır düğünü yapmak istediğimizden tam dört gün boyunca her akşam üstü mekan gezdik, pasta tattık, fotoğrafçı aradık, davetlilere sunulacak yemekleri test ettik. Ve doğrusu bunlar söylediğim kadar kolay olmadı; tam iki kere düğün yeri yüzünden, üç kere, fotoğrafçı yüzünden (ilk seferinde görüştüğümüz

fotoğrafçı adayı ile tam çalışma kararı alacakken çocuk Ivan'a doğru fısıldayıp, 'Abi bu ne? Etrafında onca Rus kızı varken sen bununla mı evleniyorsun?' diye sorunca benimde tepem atıvermiş ve Rusça bir küfür savurduktan sonra nişanlımla çocuğun yanından ayrılmıştık. Ivan yarım saatten fazlaca bu duruma gülünce... Eh, kavga etmekte farz olmuştu tabii. Ardından konuştuğumuz fotoğrafçı bana biraz iltifat edince Ivan yumruklarını sıkmaya başlamış ve hal böyle olunca üçüncü tercihimize yönelmiştik. Üçüncü tercihimiz kızdı ve oldukça da güzeldi. Üstelikte yetenekliydi yani bir fotoğraf stüdyosunda 2011-2012 Türkiye Doğa fotoğrafları 1. temalı bir ödül görebilirsiniz ki? Genç. Güzel. Yetenekli. Ivan. Yo. Bu senaryoyu daha önce görmüştüm ve bir daha göremezdim. Kalbim kaldırmazdı. Daha kız, 'bir saniye bekleyin lütfen, geliyorum.' deyip stüdyonun alt katına indiğinde Ivan'ın kolundan tutup dışarı çıkardım.) bir kere de trafikte ki sıkışıklı yüzünden gerilerek kavga ettik. Ardından Lena ile kuaför aradık, Gelinliğimin detaylarına kafa patlattık. Onun, kına gecesinde giyeceği elbiseye uygun ayakkabı var mı diye ayakkabı piyasasını alt üst ettik. Ama bitti.

Sonunda her şey bittiğinde ise; Büyükada da bir otel tutmuştuk, Terasında ki geniş bahçesinin ortasında büyükçe bir havuz, ve denizi gören harika bir manzarası vardı, Ortancalar ve menekşeler ile bezenmiş öyle güzel bir gelin kemeri vardı ki.... Hele ki papatyalar ile kuşatılmış o bahçe? Allah'ım muhteşemdi. Gerçi bize biraz tuzluya maal oldu ve üstelik kır konseptinden de biraz çıktık ama pişman mısın deseler cevabım kesinlikle hayır olurdu. Fotoğrafçımız otuzuna merdiven dayamış karizmatik bir beydi ve kesinlikle bizimle her yönden anlaşabilmişti. Yemek şirketi ile otelimizi ayarlamıştık, Ivan gece için ikimize otelden yer ayırtmıştı (ve iç sesimle beraber bu gece bu detay için çılgınlar gibi sevinecektik.) Lena ile otele yakın bir kuaför bulduk ardından vazgeçip randevumuza gitmek yerine onların randuvumuza gelmelerini rica ettik, Çünkü haspa görümcem on beş dakikalık

mesafede saçlarının bozulacağına ve makyajmın akacağına inanıyordu. Ardından benim gelinliğim ve onun elbisesi için terziye, provaya gittik. Siyah, omuzları ve bel kısmı iki şerit halinde transparan detaylarla renklendirilmiş, çapraz bir şekilde yukarıya, baldırına kadar yırtmacı olan bir elbise tercih etmişti. Paravının üstüne ardılmış elbisesini alıp denemeye giden kıza göz kırparken (Evet artık bende göz kırpıyorum. E, ne demişler? Kır atın yanında duran ya huyundan ya suyundan.) bende gelinliğimi beklemeye başlamıştım. Gelinliğim, kar beyazı, kare yaka, omuzları mebzul miktarda açık, victorian tarzı, bel bağcığı kraliyet mavisi olan bir büstiyer ve kalçalarımdan şelale gibi dökülen bir eteği var. Eteğin kasnağı sağ olsun kabarık bir model olmadığı için, içinde de oldukça rahat ediyordum. Bağcıkların bittiği yerde başlayan ve bağcıklarla aynı hizadan aşağı inen fransız dantelleri ve uzun duvağımda sağ olsun zarif bir detay katıyorlar gelinliğime. Giydikten sonra Lena'nın hayran bakışları arasında etrafta biraz yürüdüm ve birkaç tur etrafımda döndüm. Lena ise bana bakarken hayran hayran gülümsedi; inleyerek olduğu yerde rusça küfrederken ise, "Sırf hayatımın erkeğini bulamadığım için senin gibi bir gelinliğin içinde mükemmeleşemeyeceğim." diye sızlandı. Ellerimi belime koyup yukarı aşağı sıvazlayarak aynanın karşısında ona dil çıkarttım. Telefonunu çıkartmış birkaç poz alıyordu. "Ne?" diye sordu ben dil çıkartınca.

"Yağız benden bir şey sormamı rica etti." dedim yavaş yavaş. Kızın sırtı dikleşmiş bakışları bana odaklanmıştı. Gözleri kararırken aynı zamanda da parlaklaşmıştı. Biraz ürkmüştüm doğrusu. Ayrıca, tamam, Yağız benden bir şey falan istememişti ama gelin olan bendim ve istediğim gibi insiyatif kullanabilirdim, değil mi? "Düğüne beraber gitme ihtimaliniz neymiş? Onu merak ediyor, şayet yalnız gideceksen sana eşlik etmek ona sorun olmazmış." Lena saçlarını savurup gözlerini kaparken seslice yutkunup abartı bir gülüş çaktı.

"Hıh!" dedi sesini çatlatarak. "Ona mı kaldım ben?" Gözlerimi devirdim. Eteğimi toplayıp kadife kaplama, süt kahvesi pufa çökerken beraberimde Lena'yı da sürükledim.

"Yeme beni." dedim sakin sakin. "Konuşuyorsunuz ki bu senin açından büyük gelişme. Ayrıca dans da etmişsiniz. Evet, bunu da biliyorum . Çocuğun yanında içmişsin de. Ne var yani inadım kırsan da sizi ayıran şu duvar kırılsa. Biliyorum yaptığı ayıptı ama üzerinden kaç yıl geçti ve eminim sözlerinin yarası da ilk gün ki kadar taze değildir."

"Değil aslında." dedi bana onay vererek. "Ama dün bir şey buldum." Lena'nın bakışları yere odaklanmıştı ve sesi de kısılmıştı. Başımı eğip gözlerini görmeye çalıştım. "Amerika'ya giden bir uçak bileti. Yağız adına." Oturduğum yerde dikleşirken kaşlarımı çatmıştım. "Biraz konuştuk." dedi kısa süren bir sessizliğin ardından.

"Ve?"

"Gidiyor."

Kafasını kaldırmış ve dolan gözlerini umursamadan bana bakmıştı. İstemsizce açıkan kollarımla ona sarıldım. "Bundan haberim yoktu." dedim usulca. Tevekkeli gözlerinin parlaması hevesinden kararması da gidişine olan nefretindendi. "Üzgünüm." dedim tekrar. Sesli bir şekilde burnunu çekip kollarım arasından sıyrılırken omuz silkti.

"Biz." dedi usulca. Açılan yırtmacını örterken kaşlarını çatmış saçlarını ise geriye atmıştı. "Biliyorsun bizden bir halt olmazdı." Başımı olumsuz anlamda salladım; "Saçmalama," diye azarladım onu. "Her zaman bir yol vardır. Üstelikte senin inadın kırılmışken Yağız'ı Amerika'ya falan yollamam ben. Hem haber vermeden nereye gidiyormuş o hıyar ağası?" Cık cıklayıp ayaklandım ve derin bir nefes alıp arkadaşımın ellerinden tutarak onu da

kaldırdım. "Gerdek gecem üzerine yemin ederim ki o çocuk gitmeyecek ya da giderken seni de götürecek."

Genç kız dolan gözlerini silerken gülümsedi. "Ya, tabii. "dedi Gelinliğimdeki detayları incelerken. "Sonra abim beni öldürsün."

Dudağımı ısırdım. Hakkı vardı. Lena'ya bir kez daha sarılırken "Merak etme." dedim. "O gerizekalıyla konuşacağım. Bir yere gitmeyecek."

***

Evimizde adım atacak doğru düzgün tek bir yer yok. Allah'ım. Memleketten gelen dayılar mı yoksa varlığından haberdar olmadığım büyük teyzeler mi? Hepsi bir anda hücum ettiler evimize. Sadece benimkiler olsa yine iyi. Ivan'ın Rusya'dan iki arkadaşı geldi. Yani tabii benim akraba sayımla onunkiler kıyaslanmamalı sonuçta evimizin beşte dördünü bizimkiler kapsıyor ama zaten işin absürd yanı o değil. İşin absürd yanı şu ki, bizim evlendiğimizi duyan geliyor. Ferhat ile Şirin biz miyiz diye bir an şüphe etmedim değil doğrusu. Evde ceketimi asacak yer bulamadığıma kanaat getirdiğimiz gün kendimi şirkete atıp soluğu Yağız'ın yanında aldım. Hem bu gece otele geçmeyi teklif edecek hemde şu Amerika işini halledecektim.

"Kolay gelsin."

Kafasını işinden kaldırırken tebessüm etti. "Senin güzellik uykunda olman falan gerekmiyor mu yahu?"

Dudak büzüp omuz silktim. "Uyumak için sessiz ortam lazım bizim ev ise resmen mahşer-i cümbüş." gülümsemesi genişledi, "Anladım." dedi. "Otel?"

"Memnuniyetle." dedim. "Ben, sen Ivan ve Lena için oda ayarlarsan mükemmel olur. Malum ev doldu hala da geliyorlar."

"Hallederiz." dedi süpermen edasıyla.

"Bir de..."

Hm?"

"Bir şeyler duydum." dedim yan yan bakıp. İki eliyle saçlarını geriye doğru tararken derin bir nefes alıp koltuğuna yaslandı.

"Doğru duymuşsun." dedi tek seferde. "Gidiyorum."

Masasındaki bardağın dibine göz attım. İçinde bir parmak su kalmıştı. Sinirimi tarttım o da kelimelerle tükenecek gibi durmuyordu. Öyle olunca bardağı kapıp içindeki suyu Yağız'a fırlatarak konuştum.

"Bok gidiyorsun!"

Şok olmuştu. Elleriyle masadan güç alarak kendini gerie iterken kıkırdadı. Bu daha da sinirimi hoplattı çünkü az önce ciddiydik ve dramatik bir an yaşıyorduk üstelik kendimi ona azarlamaya hazırlamıştım oysa gülerek tüm ciddiyeti bozuyordu.

"Gülme!" dedim elimi masaya vurup.

"Ne?" fakat o umursamadan gülmeye devam etti. "İş kızım bu. Dört yıl önce de gitmiştim, şimdi de gidiyorum."

"O zaman gittiğinde arkanda bir Lena bırakmamıştın." dedim tek nefeste. Bu sözlerim onun kahkasına dikenli tel çekmiş gibi susturdu. Dudaklarını birbirine bastırırken tek kaşını havaya kaldırmıştı.

"Şimdi de bırakacağımı sanmıyorum." dedi ciddiyetle. Bu sefer şok olan bendim işte. Ellerimi dizlerime vurup bir küfür savurdum. "O kadar uğraştın, kızın duvarlarını kırdın şimdi de

gidiyorsun öyle mi? Buna ne derler bilir misin?" dedim kaba olmayı göze alarak. "Piçlik."

Bakışları bana kayarken dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. "Bana öyle bakma. İlk bıraktığın zamandan daha kötü bir piçlik bu. Çünkü ilk bıraktığında bir beklentisi yoktu Lena'nın senden. Oysa şimdi bir umut bırakıyorsun onun başucuna." Çocuk bir yandan bana bakarken öbür yandan da çenesini sıvazlıyor, söyleyecek bir şeyler arıyordu. "Kulağına güzel şeyler fısıldadıktan sonra sessizce çekip gitmekte ne demek; gözlerine baktıktan sonra bakışlarını söküp almak ne demek Yağız?!"

"Ben onu bırakmıyorum!" dedi Yağız üstüne basa basa. "İş için gidiyorum."

"Ne kadar sürecek bu seyahat.

"Üç yıl. En az."

"En az!" Sinirle bir kahkaha atarken elimi sertçe masaya çarptım. "İyi seyahatler." dedim son vurgunu yapmadan önce. "Yalnız hatırlatayım, sen sadece aranızdaki buzları erittin; su hala soğuk. Ola ki işin bitti de döndün. Bu sefer evli bulmayasın Lena'yı."

Kocaman olmuş bakışlarını üstüme salarken kafamı sallayıp "Hiç umudunun olmaması ile günden güne ümidini kaybetmek arasında fark vardır canım. Umudunu kaybeden insanlar ise ikiye ayrılır. Birincisi günden güne umuduyla beraber kendini kaybedenler; ikincisi hayata geri dönmek isteyenler. Ve Lena seni atlatırsa arkasına bakmaz Yağız. Acı bir hatıra olursun."

Yağız ayağa kalkarken yüzünü ekşitti. "Abartıyorsun. Durumu haddinden fazla dramatize ediyorsun." dedi kötü düşünceleri etrafından savarcasına elini sallarken. "Ben kimseyi terk etmiyorum, iş için gidiyorum. Hem bunun telefonu var interneti var. Özleyince gelmek için uçağı var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle diyorsan." Kelimeleri ağzıma yayarken kaşlarımı kaldırmıştım.

"Leyla!" çantamı omzuma atıp dudak büzdüm. "Leyla dedim!"

"Ne?"

"Bildiğin bir şey var."

"Var tabii mankafa! Lena benim en yakın arkadaşım. Az çok tanıyorsam yarın gece onu öptüğünde karşılık verecektir."

Suratına garip bir tebessüm oturan çocuk karşıma geçip ellerini omuzlarıma koydu. "Nasıl?" diye sordu merakla.

"Sadece onu bırakmayacağına Lena'yı ikna et."

"Leyla, gitmem laz-"

"Gitmenden bahsetmiyorum, Yağız'cım, onu bırakmamandan bahsediyorum. Ağlasın, sızlasın, saysın, sövsün ama sen onu yanında götürmekten vazgeçme."

Gülüşü göğsünde kalan çocuk tebessümle bana baktı. "Gelmez, sende biliyorsun. Hem burda kliniği var." Gözlerimi devirdim.

"Tut kolundan çek götür ya! Hem sever Lena serseri tavırları. Ayrıca, Ivan ortalıkta yokken bu tek şansın unutma."

"Ohooo kızım, artık Ivan benim için sorun mu sanıyorsun? Seni saldım mı üstüne bütün gün, gece rahatım."

Omzumdaki eline vurup kızdım. "Terbiyesizleşme." dedim temsili bir gülücükle. "Ayrıca dediklerimi de unutma."

***

Bir kez daha yatakta dönünce Lena kafasının altındaki yastığı çekip kendi suratına bastırdı. Bende ellerimi yüzüme bastırıp yatakta doğruldum. "Uyuyamıyorum!" diye inledim stemle.

Lena'da doğrulurken "İnanır mısın hiç fark etmedim." dedi alayla.

"Dalga geçmeeee! Yarın ne kadar meşgul olacağız sen biliyorsun ve ben daha uyumadım!.."

Lena ayaklanıp bavuluna doğru gitti. "Başka çare yok, sana ilaç vereceğim." dedi uysal bir tonda. Hafif bir uyku ilacı. Lanet! Nerde şu ilaç çantası?!"

"Öhöm! Hanımlar."

İkimizde aynı anda kapıdan gelen sese doğru döndük. Ivan kapşonlu swetinin ceplerine ellerini sokmuş, gri eşofman altı ile de olabildiğince karizmatik bir edayla kapımıza yaslanmıştı.

"Aşkım, uyuyamıyorum! Gözümü ne zaman kapatsam yarın ile ilgili kötü bir senaryo oynamaya başlıyor göz kapaklarımda."

"Ve yatakta sürekli dönüyor!" diye ekledi Lena beni ispiyonlarcasına. Başımı omzuma eğerken dudağımı sarkıttım. Ivan'sa gülerek yanıma gelirken kardeşine karşı bir bakış attı. " Ona ilaç verecektim." dedi hızlıca. "Ama anladığım kadarıyla odadan çıkmam gerekiyor." Ivan ellerini göğe kaldırıp tekrar göğsünde bir ederken "İşte benim zeka küpü kız kardeşim." dedi sırıtarak. Lena ikimize de dil çıkartırken ben çoktan Ivan'a sarılmış ve "Çok korkuyorum." diye mırıldanmıştım.

Yüzümü ellerim arasına alırken kulağımı öpüp, "Sakin ol..." diye fısıldadı. Nefesimi tuttum.

"Böyle yaparsan inan sakin olamam." Gülümseyerek belime sarıldı.

"Sakin olma alıştırması yapalım o zaman." dedi. Kafamı göğsünden ayırararak ona baktım. Egzersizi açıklarken beni döndürmüş, sırtımı göğsüne denk gelecek şekilde yeni bir pozisyon almıştı. Bir eli belimi kavrarken diğeri ile gözlerimi kapatmıştı.

"Düşün," dedi hınzır bir tonda. "Hafif bir trafik kazası geçirmişsin, burnun bile kanamamış ama emin olmak için hastaneye gelmişsin. Elimde stetoskobumla karşılıyorum seni. Gömleğinin düğmelerini açıyorsun yavaş yavaş."

Elinden kurtulurken gülümsüyordum ama biraz da utanmıştım doğrusu. Yastığın tekini kafasına geçirirken kızdım. "Resmen doktorculuk fantazisi kurmuşsun ya benle! Seni gidi pis, adi, SAPIK, kardiyolog!"

Uzanıp belimi yakalarken geniş tebessümüne engel olamamıştı. Belimi kendisininkine doğru çekti. "Bende seni," dedi alt dudağını okşayarak. Aniden ciddileşmişti "Seviyorum."

Gülücükler koşa koşa dudaklarımdan çıkmış kulaklarıma doğru yol almışlardı. "Sapık kardiyologlara karşı zaafım var sanırım." dedim boynuna doğru. Gülerken çenemi kaldırıp hızlı bir öpücük bıraktı dudaklarıma. Ardından ise belimi saran elini bırakarak bir adım geriledi. "Bu gün ayın kaçı?"

Kaşlarımı kaldırdım. Fantazi, gülücük, öpücük ve ay? Öyle mi? Elimi şakağıma götürüp hatırlamaya çalıştım. Mayıs'ın 23'ünde evlenmiştik ama bu günü pek hatırladığım söylenemezdi. Kendimi zorlamama rağmen hatırlayamayınca dizlerimi kırıp inledim. "Ayın kaçı bilmiyorum ama gecenin biri!" dedim gözlerimi ona dikerek.

"Söyle." dedi istikrarla. Ayağımı yere vurup gözlerimi devirdim. Ivan beni taklit edip gözlerini devirirken saatinin tarih kısmına baktı ve konuşmaya başladı. "Yıl 2013, 7 Haziran." Ben daha stemlerimi rafa kaldıramamışken Ivan üzerindeki eşofmanın paçalarını çekip dizinin üzerine çöküverince kendimi susturup ona odaklandım.

"Ivann! Ne yapıyorsun?!" Benim aksime kendinden hayli emin görünen adam elleri arasına aldığı elimi öptü. Hayli uzun boylu bir

insan tek dizi üzerindeyken nasıl bu kadar zarif görünebilirdi ki? Ah doğru ya, o aşık olduğum adamdı... Ivan tekrar saate bakıp dudaklarını ıslattığında aslında yapmak istediğini çoktan fark etmiş olduğumu anladım.

"Şu dakikadan itibaren susarsanız çok mutlu olurum, Leyla Hanım.

Aman Allah'ım! Kalbim vitesi 5'e takmışçasına adranalin pompalamaya başlamıştı! Titremekten buz gibi olan elimi onun avuçları arasında yumruk yapıp diğer elimle deli gibi sırıtan ağzımı kapadım.

Evlenme teklifi ediyordu...

"Bunu bir formaliteden ziyade devlet dairesi işi ciddiyetinde yapmak istiyorum. Ve bu yüzden, Bayan Özgül, lütfen sözümü kesmeyin.

Bazı şeylerin oluş şekli berbattı ve seni yıprattı. En kötüsü ise buna engel olamadım... Ama şimdi işimi olabildiğince güzel yapmak istiyorum. Yıllar sonra evimizin terasından bahçede oynayan torunlarımıza bakarken yanımda oturan bayanın hayatını mahvetmiş olmak değil de yüzünde ki her bir gülücük çizgisinin sebebi olmak istiyorum. Çünkü bahçede oynayan torunlarımız susayıp senin yaptığın limonatadan içmek için yanımıza geldiklerinde onlara anlatacak güzel hikayelerimiz olmalı."

Yutkunmak ne kadar zor olabilirdi? Ya onu duymak... Kalbim kulaklarım da gümbürdediğinden sadece ona odaklandım.

Tekrar saatine baktı. "Saat 1:17 ve Bayan Özgül, benim olmanızı, karım olmanızı istiyorum. Bayan Turgenyev olmaya hazır mısınız?"

Evet! EVET!!! Elimle yüzümü yelpazelerken kuruyan boğazım sebebiyle sadece kafa sallayabildim. Teknik olarak zaten evliydik ama bana bunu hiç sormamıştı. Teklif etmeye dair bir

imada bile bulunmamıştı ama şimdi? Gelinliğim dolabın içinde giyilmek için dakilar sayarken o, teredütle benimle evlenmeyi talep ediyordu. Dolu gözlerim ve ıslak dudaklarımla fısıldarken gözlerini benden ayırmadan cebine uzandı; "Hazırım." diye fısıldadım zor zalim.

Klasiklerin aksine kadife olmayan ve birdenbire Ivan'ın elinde parlayan kırmızı kutu karşısında kalbim gerçekten tekledi. Benimle gerçekten evlenmek istiyor... Tek eliyle kavradığı elimin yüzük parmağını diğerlerinden ayırıp sözlerine devam etti. "Hayır dersen seni anlarım." dedi fısıltımı duymamış gibi yaparak. Bunun üzerine ansızın gülüverdim.

Yüzüğü parmağıma yerleştirirken yutkunmayı başarıp yüzüğe baktım. Hayatımda gördüğüm en basit yüzüktü, karatı da düşüktü. Ve kenarında 'BAŞARILAR YELLOZ' yazıyordu. İstemsizce kıkırdarken hayatımda kaybettiğim en önemli şeyi geri kazanmanın mutluluğunu yaşıyordum. Bu onun bana üniversiteyi kazanırsam almaya söz verdiği ve okula başlayınca da aldığı; benimse kıymet bilmez bir şekilde kaybettiğimi düşündüğüm yüzüktü. Demek kaybolmamıştı!

"Sen..." Uyuz dobroşko!

"Hayır! Beni reddedersen bunu anlayışla falan karşılamam!" Alayla önümde dikilirken ellerimi omzuna yerleştirip, gözlerini açtı. "Bana evet demek zorundasın, hatun. Ömrümün kalanı olmak zorundasın, Leyla..." Gözümden birkaç damla yaş kaçarken ellerimi alnıma yerleştirip ona doğru birkaç adım attım. Direk bana sarıldı. "Ben zaten seninim."

Yanaklarımı silip büyük bir ciddiyetle beni öpmeye başladı. Başlarda nazik olan bu öpücük hemen arkasından hiddetlenip hoyratlaşırken ellerimi onun saçlarına gömmüş, kokusundan bir kadeh içmiştim. Ayrılıp saçlarımı okşayarak, "Biliyorum." dedi ukalaca. "Benimsin." Sonra belimi havaya kaldırıp geriye kaykıldı.

Başım onun üstündeydi şimdi alınlarımız da bir olmuştu, gülseyerek baktık birbirimizin gözlerine sonra o kaşlarını kaldırdı. "Benim oldun. Sadece emin olmadan evlenme teklifi etmeyeyim dedim."

***

Lena &Yağız-Düğünden Bir Önceki Gece

Otelde-Acı Çikolata-Mini Bölüm

Lena & Yağız

Göz pedimi saçıma dolayarak koridora çıktım. Hayır yani, zaten yarın düğün olacak bu günden odamıza gelmenin ne alemi var ki?! Ama hayır, abim bu! Leyla'yı görmeden olmaz. Cık cıklarken karşı odamıza geçtim. Ben nasıl ki bir odada Leyla ile kalıyorsam o da Yağız'la aynı odayı paylaşıyordu. Yani güya öyle olacaktı. Ama dedim ya abim bu gece Leyla'dan ayrılmazdı. Eh, ben de Yağız'la kalacaktım anlaşılan. Saçlarımı kaşıyıp derin bir nefes aldım. Yağız'ın uyumuş olmasını ummuştum ama hayır. Bavul hazırlıyordu. İlk bavulu da değildi üstelik. Dördüncü bavulunu hazırlıyordu. Ellerimi kalçama yaslarken hiçbir şey dememeye çalışarak abimin yattığı tarafa geçtim. Ben ve Leyla gibi tek bir yatağı paylaşıyorlardı ama henüz Yağız yatakta olmadığından gerilmemi gerektirecek bir durum yoktu. "İyi geceler." dedim kısa ve öz bir şekilde. Tek kaşı havada beni izlerken,

"Hemen uyuyacak mısın yoksa?" diye sordu usulca.

"E malum yarın Leyla'nın peşinden koşup duracağım. Uyusam iyi olur."

"Ama sanırım konuşmamız gereken bir konu var." dedi hiç beklemeden. Oturduğum yerde gerilerek ona döndüm.

"Ne gibi?"

"Gidişim gibi mesela." dedi pasaportunu havaya kaldırarak. Yutkunurken gülümsemeye çalıştım.

"Şeyy..." dedim kem küm edercesine. "İyi yolculuklar."

Pasaportunu yatağa atarken çanta toplama işlemine geri dönmüştü ve ansızın takındığı umursamaz ifade ile beni hazırladığı ciddi konuşmamın ortasında yapayalnız bırakıvermişti. Boğazıma kadar yükselen sözcükleri yutarken yatağa girip cenin pozisyonunda kıvrılıp bir kez daha "İyi geceler." dedim. Bir beş dakika sessizliğin ardından tam uykuya dalacakken yine konuştu.

"Gerçekten," dedi. Bu sefer sesine zincir vurduğu belliydi. İhtiyatla çıkıyordu sözcükler nitekim. "Gidişime dair söylemek istediğin hiçbir şey yok mu?" Dudaklarımı ısırdım. İçimde bir çağlayan vardı onun gidişine dair ama tek bir sözcüğüde sığıyordu lanet olsun ki... Ama sustum. O sözcüğü söyleyemezdim. Hem belki susarsam uyuduğumu düşünür ve o da konuyu kapatırdı. Derken ortama bir ölüm sessiliği çöktü. Taa ki o sessizliği hırçın bir fermuar sesi ve yaklaşan adımlar yırtana kadar. Yağız yatağın etrafından dolaşarak olduğum tarafa gelip önümde çöktü ve bir tebessümle bana baktı. Kocaman kızarmış gözlerle ona bakarken bende gülümsedim.

"Hm?" dedi sonra sadece. İki harfle sorusunu tekrar etmişti işte. Bir kez daha tebessüm ederken yattığım yerden doğruldum.

"Gitme." dedim sadece bir fısıltı ile.

Hemen arkasından o da konuştu. "Sende benle gel."

Gözlerimi kaçırırken dudaklarımı ısırmıştım. "Burada bir hayatım var." dedim hemen ardından ise başımı sallayıp. "Bu

saçmalık." diye ekledim. Tepkime gülen adamın adem elmasının boğazından kayışını izlerken tekrar kafamı sallayıp hırçınlaştım. "Ayrıca neden senle geleyim ki? Bir mantığı yok."

"Aşkın mantığı var mı ki?" Yağız onu yalnız bıraktığım yatakta oturmuş bana bakarken sanki dudakları ilan-ı aşk etmemişçesine rahattı. Bense onun aksine şaşkın... Hırçın davranmaya hazırladığım bedenim benden bağımsızca hafif hafif titrerken yarı açık dudaklarım ve kalkık kaşlarımla minik bir adım geriledim. "Ben abin kadar sabırlı bir adam değilim. Sende Leyla gibi tüm dünyanı içine taşıyan bir kadın..." Yağız karşıma dikilirken bir adım daha geriledim. "Sana dair hissettiklerimi azarlayıp susturmayacağım Lena. Ben susarsam başkası konuşur çünkü. Başkasıyla konuşma ihtimaline olurum yok benim!" Dedi tek düze sesinin aksine tehditkar bir tonla. "Sen kabul et ya da etme. Sev ya da sevme." Parmağıyla kendi kalbini dürten çocuk beni duvarda kıstırırken endişe ve meraktan titreyen çenemi yakaladı ve yere diktiğim gözlerimi kendilerininkinin hizasına çıkardı. "Ben senin adını düşündüğüm zaman bile burası deli oluyor. " tekrar kalbini gösterdi. "Seni benle gel diye zorlayamam. Ama gelirsen beni dünyanın en mutlu çocuğu yaparsın. Öte yandan... Gelmezsen yani." Elleri saçlarımın uçlarını oynarken sesi hafifte olsa bir özgüven kaybına uğramış gibiydi. "Ben akşam babasının çikolata getirmesini bekleyen o yaramaz velet olurum. Benim hiç gelmeyen acı çikolatam olursun Lena..."

***

Kız Kurusu / Yılbaşı Özel

Bavulun üstüne çıkıp tepinmeye başladım. Allah'ım kış tatiline çıkmak ne zordu? Tamam, iki kazak bir pantolon alırım yeter diye kafadan bir hesapla tatil planına başlıyordunuz ama iş üçüncü çizmede bitiyordu ya... Üstelik evli olunca bavullarda üçle çarpılıyordu resmen. Traji-komik...

"Ivannn!" diye bağırdım sonunda nefes nefese terlemiş bir halde. "Gel buraya! Bu bavul kapanmıyor."

"Hayatım, telefondayım."

Bavulun üstünde diz çöküp başımı geriye attım. "Kim o?"

"Kuzenin!" dedi hızlıca dişlerinin arasından. Burun kemerimi sıkıp kıkırdadım.

"Müstakbel enişten yani." dedim hınzırca. Elini telefonun ahizesine siper ederek yanıma geldi. Yeşil gözlerini belertmiş ve birazcık kızarmıştı.

"Deme şu herife öyle!" Elini yakalayıp yanıma çektim. Kucağına otururken

"O herif benim kuzenim." dedim dudaklarımı kulaklarına değdirerek.

"Ama kız kardeşimle alakadar planları var adi herifin!" Sesi kısık olmasına rağmen tehditkar ve olabildiğine sahipleniciydi. "Bu çocuğun sana olan ilgisi beni delirtiyordu ama kardeşime karşı olan ilgisi!... Tanrı'm, onu apandist ameliyatına alıp masada bırakmak istiyorum!..." dedi. Kolumu boynuna sarıp gülümsedim. Tam o sırada ise telefonun kapalı ahizesinden bir homurtu yükseldi.

"Cilveleşmelerinizi duymak istemiyorum! Can sıkıcısınız. Üstelik, Ivan, kardeşinin bir kız kurusuna dönüşmesini istemezsin herhalde."

Ivan telefonu elinde sıkıp dudaklarına bastırırken gözlerini kapamıştı. Bende bedenim altındaki adamın saçlarını geriye doğru tarayıp telefonu elinden aldım. "Yağız," dedim Ivan'ın omzuna yatıp. "Vaktimizi çalıyorsun."

"Bunu katır inatlı kocana söyle." dedi isyan edercesine. "Otelde üç oda ayırtmış. Hani çiftler buluşmasıydı bu. Bize ayrı odalar tutmak ne demek?"

Onu dinlemiyordum bile. Çünkü Ivan çoktan ellerini saçlarıma gömmüş, başımı aşağı çekmişti. Amacı neydi? Ya da ne için başımı aşağı çekip yukarıdan bana bakıyordu bilmiyordum ama onun bakışları altında Yağız'a laf yetiştiremeyeceğimi biliyordum. "Gerçekten," dedim. Dudaklarım çarpraz bir şekilde kıvrılmış aklım birazdan olabilecekler listesinin görüntüleriyle dolmuştu; hafiften kızarmıştım doğrusu. "Bizi oyalıyorsun. Daha bavul... Falan..."

"Kocana söyle diğer iki odayı iptal ettirsin çünkü ben Lena ile ikimize bir oda ayrladım zaten. Sizin odanızdan epey uzakta. Kocanın ipini sağlam tutarsan---"

"Burdayım ve seni duyuyorum." Ivan telefonu elimden almış, dudaklarına götürmüş ve sözcüklerini söyledikten sonra kapatıp yatağa fırlatmıştı. Paris'te ki stüdyo dairemizdeydik. Oldukça küçük ama bir o kadar da güzel bir evdi. Bir salonu, salonla ilintili bir mutfağı ve bir de yatak odası vardı. Daha büyük bir ev tutabilirdik ama ne gereği vardı ki? Ayrıca biz bu samimiyeti seviyorduk ve ailemize küçük bir fert katılmadığı sürece de evimizi büyütmeyi düşünmüyorduk. Belki bir bebeğimiz olsa bile ilk üç yıl yine burada kalırdık. Küçük bir evde bebek zapt etmek daha kolay olabilirdi.

Onun dudakları benimkileri örttü ve hiçte nazikçe olmayan kabadayı tavırlarla dudaklarım üzerinde dans etmeye başladı. "Bavulun üstendeyiz." dedim geri çekilmeye çalışıp. Uzanıp bacaklarımı kucağına çektikten sonra ayaklandı.

"Artık değiliz." dedi gülerken Ellerimi yanaklarına yerleştirerek

"Bavulu kapatmalıyız!" dedim. Gözlerini devirdi .

"Şu tatil!" dedi sitemle. Ardından beni yatağa taşıdı. "Bence yılbaşını evde geçirebiliriz." dedi. "Yatakta... Bence güzel olur."

"Kalkmazsak uçağı kaçıracağız!" diye ikaz ettim. Elleriyle gözlerime dökülen bir tutam saçı arkaya atarken

"Hmm..." diye soludu. "Güzel bahane." dedi. "Uçak kaçtı ve yılbaşı olduğu için başka bilet bulamadık deriz. Hem Yağız'da emin ol çok mutlu olur."

"Tüm hormonlarım tarafınızdan mutlu edilmeye hazır olsa da bayım, lütfen! Arkadaşımı ve kuzenimi özledim ben." Tüm sağ duyumla onu itip yatakta doğruldum. Bavulun başına geçerken çoktan işime konsantre olmuştum. Oysa sırıtarak yanıma gelmiş ve bavulun üstüne çıkmamı emretmişti. Fermuarı çektikten sonra bana dönüp parmak salladı.

"Sevgiliyi bekletmek günahtır!" dedi onaylamaz bir ifadeyle. "Şu anda aşk günahı işliyorsun, sevgilim ve bu ayıbından ötürü şimdi içimde tutşan ateşte yakacaklar seni!"

Kaşlarımı çatarak saate baktım. "On dakikamız var." dedim alelacele boynuna atlayıp. Anmda yapmak istediğimi anlayan adam beni kucağına alırken hızlıca saate baktı. "On dakika da daha seni öpmeyi bile bitirmiş olmam."

Başımı geriye attım. "Daha ne istiyorsun?!"

Dudakları ile boynumu fethettiği anda espiri olsun diye sorduğum soruyu cevaplamış oldu. Ivan bazı zamanlarda gerçekten de baştan çıkarıcı olabiliyordu. Örneğin tam bir aydır bu tatil için hop oturup hop kalkarken nasıl oluyordu şimdi onun boynunda gezen dudaklarından başka bir şey düşünemiyordum? Her an her saniye yanımda olan adam nasıl birden arzuladığım tek kişiye dönüşüyordu. Ivan satır araları okunması zor basit bir kitap gibiydi. herkes onu tanıyordu ama bir tık altı tamamen yabancı sulardı. Ona sahip olduğum her an kaşif Kolomb'a dönüşüyor, sanki Amerika'yı yeniden keşfediyordum.

Mesela çocukluk arkadaşımın yıllardır sevdiği kadının kim olduğunu öğrenebilmem için yıllarımı heba etmem gerekmişti. Bu uğurda bazen gözlerimden kan akıtacak kadar göz yaşı dökmüş bazende umursamamazlık oyununa baş rol olmuştum. Ama şimdi, onun dudakları arasında kutsanıyorken... Bildiğim arazilerde tekrar yürümeye, her adımda yeniden ve yeniden büyülenmeye başlıyordum. Yumuşakça inledim. Karşılığını sert bir öpücükle vermiş, öperken bir gülücük dudaklarında belirivermişti. "Şu tatile gerçekten gitmeli miyiz?" diye sordu.

Ellerimi omuzlarına koyarak ondan ayrıldım. Kirpiklerimin altından ona bakerken dudaklarımı büzmüştüm. "Kesinlikle gitmeliyiz." dedim çok kısa bir öpücük daha verip salonumuza geçerek. Sırt çantalarımızı ben alırken o da bavulları asansöre yüklemişti. Her yönüyle heycanlıydım!. Kocamla ilk kış tatilimdi ve bu bile heycanlanmam için yeterince bir sebepti. Üstelik kocam Ivan olduğu ve bu tatilde bize kuzen ve kız kardeşim, Lena, eşlik edeceği içinde apayrıca heycanlıydım. Sırt çantalarımızı arka koltuğa koyarken başımı eğdim. "Bu kadar somurtkan olma." dedim gülümsemeyle.

"Bana karım ve Yağız arasında acımasız bir seçim yaptırdınız bayan Turgenyev. Neşeli olmamı beklemeyin." Sesindeki eğlenceli ton kelimelere zıt düşse de onun da en az ben kadar heycanlı

olduğuna emindim. Sonunda bagajı örtüp direksiyona geçtiğinde ise nihayet tatil havasına girebilmişti.

Tatlı sert bir yaşantımız vardı; bunu seviyordum. Üstelik bu noktaya gelene kadar ki geçmişimizden sonra onunla yaptığımız her sevimli kavganın ebedi bir hikayesi olsun istiyordum. Onunda bana dediği gibi, kırk yıl sonra suratındaki gülümseme çizgilerinin sebebi olmak istiyorum...

***

Soğuktan donabiliriz. Gerçekten. Birbirimize sarılı halde donarız ve bizi ancak karlar eridiğinde bulurlar. Üstelik ısınmak için birbirine geçmiş halde! RE! ZİL! LİK!

"Böyle mi olacaktı?" dedim dramatik bir edayla. "Yıllarını bir araya gelmek için heba eden iki aşığın sonu?.. Böyle, bir peri masalı gibi?.. Yumuşacık karların üzerinde mi son bulacaktı?.."

"İlişkimizde romantik tarafın ben olduğu doğru. Fakat, hayatım, durumu dramatize etmemize gerek yok."

"Ivan, aşkım, farkında mısın bilmiyorum ama dağ yolunda mahsur kaldık!" Ellerimi şapkamın üstüne koyup aşağı indirirken dudaklarımı da aşağı doğru kıvırdım.

"Tatlım, bak benzinimiz var. Üşürsek diye akümüz dolu. Burada biraz bekleyeceğiz o da kar yolu kapamış diye. Yoksa soğuktan donarak ölmeyi beklemeyeceğiz." Ivan bagajdaki çantalarımızdan birkaç tane tane hırka getirmek için arabadan çıkmadan önce işaret parmağıyla çeneme hafifçe dokunup, soğuktan hissetme özelliği yok olmuş, pancar kırmızısı burnuma minik bir öpücük bıraktı. "Hem, Yağız'ı aramadık mı? Otel görevlileri ile bizi almaya geleceklerini söylediler, değil mi?

Navigasyondan yer tespiti de yaptılar. Çığ altında kalmadık ya. Kurtaracaklar."

Üstümüze birkaç tane hırka aldıktan sonra birbirimize sarılırken ister istemez üzgün suratımı takındım. Uçak biletlerini son dakikaya bırakıp en tehlikeli saatte en kötü biletleri almak benim suçumdu. Yeni yıla girmeye bir saatten az kalmıştı ve bilirsiniz, yeni yıla nasıl girerseniz öyle gider. Bu durumda bizi ıssız yerlerde başbaşa koca bir yıl bekliyordu. Buna itirazım olur muydu, emin değilim fakat zaten şimdiki durumumuzun 'Nasıl girersen öyle geçer.' ihtimaliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Bir elimi onun göğsüne koyarken boyun oyuntusunda duran başımı kaldırıp kirpiklerimin altından ona baktım. Suçlu piskolojimi anlamış gibi omzumdaki elini belime götürüp vücudumu vücuda bastırdı. "Tamam," dedi çatık kaşlarıyla bana bakarken. "Haklısın. Burada gireceğiz yıl başına. Bize ulaşmaları en azından kırk beş dakikalarını alır."

Yanağımın içini ısırıp hafif bir yumruk attım göğsüne. Tam sırtımı dönecektim ki içten bir gülücükle kaçmamı engelledi. Göğsüne daha sıkı bastırırken "Ne olmuş yani?" dedi saçlarıma bir öpücük kondurup. "Yıl başına benle girmen çok mu kötü. Yıldızlar üstümüzde, önümüzde desen beyazdan bir derya... Yanında sarhoşu olduğun adam... Bunlar sana yetmiyor mu kadın?"

Gülerken gözlerimi yavaşça kapadım. "Haklısın," dedim. Boyun oyuğuna uzun bir öpücük bıraktım; tam ondan ayrılacağım sıra çenemden yakaladı beni.

"Üşümeye başladım sanki." dedi. Gözleri dudaklarını başka tercüme ediyordu. Üşüyorum diyen dudaklar gözlerinden şehvet diye okunuyordu. Elbette mahsur kaldığımız arabanın içinde yaramaz şeyler yapacak değildik fakat öpücük için söz veremezdim. beni koltuğuma yaslarken koltuğumu yatar pozisyona getirip dudaklarıma dokundu. Soğuk bir ortamda, örneğin bir buz

dağının eteğinde, biyolojik olarak ısınmanın en şehvetli yolunu seçmiştik. Arabanın içi ılıktı ancak gözlerimizin gördükleri sağ olsun, psikolojikman üşüyorduk ve öpüşmek tek yol gibi görünüyordu. Üstelik eğlenceli bir yol.

Ellerim boynuna giderken gülümsedim. Üzerimde dans eden dudakları bu tebessümden hoşnut olmuşçasına hırçınlaştı ve hatta elleri elmacık kemiklerimi okşarken alt dudağımı tahrik edercesine ısırmıştı. Beni kıstırdığı koltukta hareket alanımı öylesine daraltmış olmasına rağmen ipleri elime almaya çahşmaktan alıkoyamadım kendimi. Belimi yay gibi gererek sıkıştığım koltukta doğruldum. Boyum onunkini aşarken birkaç santim ondan ayrılıp tekrar gülümsedim. Patron edasıyla onu koltuğa itip üstüne otururken içimdeki hınzır küçük şeytan zafer dansına başlamış ve bir zamanların deneyimsiz prensesi şimdi Ivan'ın kadını olarak sahneye çıkmıştı. Bu duyguya binaen içimde oluşmaya başlayan heycan inanılmaz bir hızla omurumdan aşağı düşüyor, Ivan'ın belimi okşayan parmakları da bu duruma resmen çanak tutuyordu. Birbirine değecek kadar yakın olan dudaklarımızın birbirine değmesine müsade etmeden sadece nefes alıp veriyor, dudaklarıma çarpan nefesi sayesinde kendime olan hakimiyetimi kaybetme noktasına geliyordum.

"Beni çıldırtmaya çalışıyorsun." dedi sonunda her kelimesi dudaklarıma çarparken. "Buna eminim. Kafayı yemem için... Burnumun dibinde bir şey yapm---"

Sözlerinin üstüne soluksuzca ve kör bir inatla kapandım. Kör inat diyorum çünkü beni içine hapsettiği o mengene misali dudakları olmasa dahi ondan ayrılmayacak kadar sıkı bir inatla düşmüştüm dudaklarına. Beni öpmüyordu, adeta içiyordu. Kaliteli, ılık bir şarap misali dökülüyordum sanki dudaklarından. İkarus gibiydim sanki. Ivan'ın öpücükleri kanatlarımı yakan güneş gibiydi. Her bir dokunuşu eritiyordu sanki ....

Derken pencere tıklandı.

Şaka yapmıyorum. Gece yarısına üç dakika kala Yağız montuna soktuğu elleri, çehresine takındığı ukala yüz ifadesi ve alaycı gülüşüyle penceremizi tıklatıp öpücüğümüzü yarıda kesti.

O esnada öpüşüyor olmamızın pek çok utanılacak yanı olsa da Ivan'ın kucağında top gibi büzüşüp yüzümü ellerimin arasına almamım yegane sebebi; Ivan'ın kucağına çıkmış ve üstünlük sağlamış olduğum o görüntüydü.

Ivan Rusça kısık bir küfür ettikten sonra kapıyı açtı ve yüzümüze çarpan keskin soğuğa ve hala yağmakta olan kara aldırmadan beni kucağından indirip meydan okuyan bakışlarla dışarı çıktı.

"Beş dakiika sonra gelseydiniz ölürdünüz zaten!" dedi sertçe. Aman Allah'ım... Lena'da burdaydı. Üstelik iki tane kar kızağı ve sürücüsü de tam karşımızdaydı. Sırtımı dönüp tekrar ellerimin arasına saklandım. Rezillik! Rezillik! Rezillik!

"Ben dedim." dedi Yağız alayla. "Onların keyfi yerindedir. Biraz oyalanalım dedim ama kardeşin işte."

Sahte bir şekilde ağlarken bu sefer Ivan'ın daha yüksek bir sesle küfrettiğini duydum. Evlendiğimizden beri kardeşine karşı daha çok sahiplenici davranıyordu üstelik Yağız'ın kardeşine karşı olan zaafı da bu durumu körüklemekten başka bir işe yaramamıştı. Kendine hakim olamayıp bir tane Yağız'ın burnuna geçirmesinden korkuyordum. Çünkü gerçekten hassas bir şekilde yakalanmıştık ve durum kesinlikle kurtarma görevlilerinin önünde alaya alınabilecek bir durum değildi. Lena'gelip boynuma atladı ve

"Mutlu yıllar!" diye havaya zıplamaya başladı. Hemen arkasından beni sürükleyerek Ivan'a ve Yağız'ın yanına gittik. O esna da havai fişekler birbiri ardına patlamaya ve yıldızlara nispet aparcasına renk renk gökyüzüne dağılmaya başladılar. Muazzam

bir görüntüydü. Sanki gökkuşağı üstümüzde dans ediyordu. Derken kurtarma ekibinden bir adam kızağından inip telefonundan neşeli bir müzik açtı. Yağız ise kocamdan temsili bir özür dileyip kızaklardan birine gitti. Elinde hasırdan bir sepet ile geri dönerken, "Şaka bir yana," diye başladı. "Yılbaşına madem böyle bir yerde girmek zorunda kaldık o halde biz de altarnatif bir şeyler yapalım dedik."

"Madem yukarıdaki sıcak partiyi kaçırdık." Lena sepeti açıp içindeki kadehleri hepimize uzatırken gülümsedi. Kurtarıcı ekip şaşkın görünüyordu. Belki onlara da kadeh getirilmiş olmasından şaşkınlardı ya da kurtarma operasyonun bir kış pikniğine dönüşmesinden. "O zaman biz de kendi partimizi kendimiz veririz."

Sepetin içinde büyük bir peynir tabağı ve şişesi bile hala ılık olan bir şampanya çıkınca sevinmeden edemedim. Kuzenim ve arkadaşım yanındaydı ve müthiş bir görüntünün altında kış pikniği yapıyorduk. Ivan kadehleri doldururken Yağız bavullarımızı kızaklardan birine taşıyor, (tabii arada bir içine ceset saklayıp saklamadığımıza, Ivan'ın katil bir doktor olup olmadığına dair alaycı yorumlar yapıyordu) Lena ise sepeti araba kaputuna koyuyordu. Değişik bir aileye ve farklı arkadaşlıklara sahiptim. Üstümüze dökülen karlar ve içimizi ısıtan şarapla gülümsedim. "En kötü günümüz böyle olsun!" dedi Lena yanına gelen Yağız'ın koltuğu altına girerek. Umarım, diye katıldım ona. Ivan'da kadeh kaldırdı. "Yeni yıla!" dedi gülümseyerek. Şarabımdan bir yudum alıp Ivan'a uzandım. Bu sırada Yağız da Lena'yı öpmek için uzanmıştı. Benim dudaklarımdan onun ağzına gitmesi için tahliye ettiğim yudumların arasından yeni yılda istediklerimi fısıldadım Ivan'a.

"Yeni yılda yine sana." dedim usulca ayrılırken.

Elini enseme yerleştirdi ve beni kendine çekmeden önce bu sefer o fısıldadı.

"Yine sana! Yine sana..."

***

Minik Turgenyev/ Özel Bölüm- 2

Yüzümü yelpazeyelerek pencerenin ardından Ivan'ın arabaya atlayışını izledim. Biraz hışımlı bir gidişti doğrusu ama onun hışını benimkinin yanında sönük kalırdı. Sinirliydim. Çok sinirliydim! Bir kadının kocası, kadından önce nasıl hamile olduğunu sezebilirdi? Sezmişti! Doğrusunu yanlışını henüz bilmiyoruz ama sabah bulantılarımı, uyku düzensizliklerimi ve kabaran iştahımı alt alta toplayıp benden önce hamile olabileceğimi düşünmüştü. Ne büyük haksızlıktı! Bu bana özel bir an olmalıydı. Ona değil! Üstelik bir de dalga geçiyordu benle. Neymiş efendim, kendimden habersizmişim. Yani tamam, az biraz habersizdim belki ama gecikince muhakkak anlayacaktım ama buna bile müsaade etmemişti ki.

Kapıda anahtar sesi yükselince elimi karnıma bastırıp meraklı gözlerimi oraya diktim. "Bak," dedim. Sessiz olmaya çahşarak. "Eğer orda bir yerdeysen baban bana o testi yaptırmadan sinyal versen iyi olur yoksa sana annelik yapacağım o sürede hayatını zindan ederim. O dokuz ayı sana dar ederim." Dedim kıskançlıktan çatlama noktasına gelip.

O sırada Ivan içeri girdi. Elinde eczane poşeti vardı. Söylemek istemiyordum ama suratına piç bir gülümseme bile yerleşmişti. Poşeti bana uzattı. Dudaklarımı birbirine bastırırken ayağımı yere vurdum. "Ya ver bir sinyal!" dedim karnıma doğru ama hiçbir tepki yoktu. Ne olacaktı sanki? Telatabiler gibi karnımda bir kare

belirip el mi sallayacaktı bebeğim? Ivan elimi tutup usul usul beni kendine çekerken gülüyordu.

"Bebeğim, ben doktorum." Dedi uzlaşmacı bir tonda. "Fark etmem çok normal."

"İyi de anne olacak benim. Onu içeride dokuz ay taşıyacak olan da benim! Haksızlık bu. Fark etmemiş gibi yapamaz mıydın?" Daha çok gülerken başımın üstünden öpmek için sarıldı. İşte o zaman ceketine sinen is kokusuna karşı istemsizce öğürdüm. Kollarından istemsizce ayrılıp banyoya koştum. İçim benden habersizce dökülüyordu sanki. Ben klozete eğilmiş ruhumu teslim ederken Ivan gelip saçlarımı ensemde topladı ve "Başka sinyal ister misin, hayatım?" diye sordu. Gözümden yaş gelmişti çıkaracağım diye ama adamın tek derdi haklı oluşuydu.

"Çık burdan..." dedim çatılmış kaşlar ve sinirlenmiş bir sesle. Oysa benle beraber eğildi ve çeşmede ıslattığı elini anlıma dayadı. Sifonu çekip klozetin üstüne oturdum ve onun gözlerine baktım. Bu sefer anlayışla parladı okyanusi yeşilleri. Sonra içeri gitti ve elinde testle yanıma geldi.

"Bilemediğin soruları boş bırak." Dedi iğrenç bir espiriyle ama buna bile cevap veremeyecek haldeydim. Nitekim az önce içim dışına çıkana kadar kusmuştum. Dermansızca testi paketinden çıkardım. Iyyak! İşemem gerekiyordu.

"Gelmiyor musun Leyla?"

"Çıkıyorum şimdi." Dedim kısık bir sesle. İçim dışım boşalmıştı. Tüm dokuz ay böyle mi geçecekti? Allah'ım...

"İyi misin?" diye sordu ihtiyatlı gözlerle elini alnıma koyup. Sonra belime sarıldı ve titreyen parmaklarım arasında zar zor tuttuğum testi aldı; beni yatak odasına taşıyıp yanıma oturdu. Ivan'a yaslanmış ve cenin pozisyonu almıştım. Kusmamdan dolayı titriyordum. O da bunu bildiğinden yorganı üstüme çekmişti.

"Daha belli olmadı mı?" diye sordum merakla. Güldü.

"Hala daha mı emin değilsin? Bak şu çocuk bir doğup büyüsün, anan son dakikaya kadar senden emin değildi, diyeceğim."

"Yaaa..."

"Tamam," dedi ve beni kolunun altına aldı. "Daha belli olmadı."

Yutkunup elini yakaladım. Test şimdi ikimizinde gözlerinin önündeydi. Pembe çizgilerden önce birisi kızarırken sonra diğeri hafif bir şekilde boy gösterdi. Ivan şakaklarımdan öperken ben gözlerimi yummuştum.

"Leyla," dedi sevecence. "Genelde bu haberi kadın verir ama ben seni fazla bekletmeyeyim dedim, Karıcım hamilesin..."

Son...

Son Söz;

Beni son sayfaya kadar istakrarla okuyan tüm okuyucularıma ithafen;

Kitabımın ilk sayfasında da belirttiğim gibi bu kitap benim ilk göz ağrım olma ayrıcalığı içinde. Bu yüzden gözünüze çarpan bütün iletişim kopuklukları, anlatım bozuklukları ve anlaşılmazlıklar için özür dilerim. Ben bu kitabı yazarken bazen otuz iki diş sırıttım bazense omurumdan düşen hayalkırıklığı ile ağlamanın eşiğine sürüklendim. Umarım bu hislerim sizlere de dokunabilmiştir. Tek dileğim yüreğinize dokunabilmekti nitekim... Bu hikayede kendinden bir şeyler bulanlar varsa karakterlerime çektirdiğim onca işkenceye rağmen onları kıskandığımı bilmeliler. Aşk manyağı falan değilim ama diğer yarım dediğiniz kişiyi bulduğunuzda peşinden gitmek için tereddüt etmeyin. Ivan'ın da dediği gibi 'Keşkelerin değil, gülücüklerin sebebi olun.' Bu arada Lena'm, seviliyorsun...

Yayımevim ve kitabımla ilgilenen tüm ekibim, sizlere de teşekkürlerimi borç bilirim. Yayın'ı 23 marta denk getirmeniz ve kapağı mükkemmel hazırlayışınız... Beni beklerken ki sabrınız ve içeriği değiştirmeden küçük dokunuşlarla büyük farklılıklara imza atmanız... Hepinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum...